

ADRENALINA

SAM CAPRA #1

JEFF ABBOTT

virtual-project.eu

JEFF ABBOTT

Seria: Sam Capra

Volumul 1

ADRENALINA

Original: *Adrenaline* (2010)

Traducere din limba engleză de:
ADINA IHORA

virtual-project.eu

EDITURA ACUMA

2017

PARTEA ÎNTÂI
14 NOIEMBRIE-10 APRILIE

”
Î
n
s
f
e
r
a
c
r
i
m
i
n
a
l
i
t
ă
ț
i
i
î
n
c
e
p
u
t
u
r
i
l
e
s

u
n
t
a
d
e
s
e
a
s
f
â
r
ș
i
t
u
r
i
ș
i
v
i
c
e
v
e
r
s
a
...
T
r
i
l
i
o
a
n
e

d
e
d
o
l
a
r
i
c
i
r
c
u
l
ă
p
r
i
n
l
u
m
e
î
n
a
f
a
r
a
c
a
n
a
l
e
l
o
r
l

e
g
a
l
e
...
A
c
e
ș
t
i
a
d
i
s
t
r
u
g
v
i
e
ț
i
l
e
u
n
o
r
a
ș
i
d
a
u
n
a
ș

t
e
r
e
u
n
o
r
u
r
i
a
ş
e
s
u
r
s
e
d
e
p
r
o
f
i
t
p
e
n
t
r
u
a
l
t
i
i
”
.

1.

Odată, soția mea m-a întrebat: „Dacă ai ști că aceasta este ultima noastră zi împreună, ce mi-ai spune?”

Eram căsătoriți de vreun an de zile. Stăteam întinși în pat, privind cum soarele începea să pătrundă prin draperiile groase și i-am spus adevărul: orice altceva în afară de adio. Nu pot să-ți spun niciodată adio.

Doi ani mai târziu, acea ultimă zi a început așa cum începeau cele mai multe dintre zilele mele. M-am trezit la cinci dimineata, am condus și am parcat mașina în apropierea stației de metrou Vauxhall. Îmi place să folosesc, pentru micile mele aventuri, modestele locuințe sociale situate la câteva clădiri distanță.

În curtea deschisă, betonată, a vechii clădiri cu locuințe sociale, mi-am început traseul cu o lungă încălzire preliminară, cu o alergare lentă pe loc, găsindu-mi ritmul, crescându-mi temperatura corpului cu câteva grade foarte importante, după care am pornit. Este bine să ai mușchii și ligamentele încălzite. Chiar în fața mea, era un zid de cărămidă, cu vreun metru mai înalt decât mine. Am împins în el cu piciorul, ceea ce m-a propulsat în sus, și m-am prins cu degetele de marginea superioară a zidului. L-am escaladat dintr-o mișcare fluidă, pe care o mai exersasem de mii de ori până atunci. Fără respirație accelerată, fără scârțâit de încheieturi. Am încercat să mă mișc în liniște. Liniștea arată că deții controlul. Peste coama zidului, alergare pe sol, după care un salt în voltă peste un zid mult mai scund, sprijinit într-o mână, picioarele mele trecând peste cărămizi.

Eram în interiorul clădirii. În fața mea se afla casa scării, duhnind a urină și împodobită cu un deget desenat în graffiti alb și negru. Am împins în peretele pictat cu piciorul stâng, sărind cu atenție, folosind energia astfel rezultată pentru a mă propulsa în dreapta balustradei de la curba scărilor. O mișcare dificilă, la care înainte mai căzusem, însă astăzi – parfum! – am aterizat cu grijă pe balustradă, menținându-mi echilibrul, cu inima bubuind și mintea calmă. O descărcare de adrenalină. De pe balustradă, am sărit pe o bară de oțel lungă care se întindea până pe șantier, folosindu-mi elanul pentru a sări la parterul gol. Clădirea fusese distrusă, urmând a fi renovată. Nu-i voi aduce nicio stricăciune, nu voi lăsa niciun semn al trecerii mele. Poate că sunt un intrus, însă nu sunt un nemernic. Am continuat să alerg până la capătul opus al parterului, am făcut un salt, m-am prins de o altă bară de oțel, m-am balansat, am dat drumul barei și am căzut pe sol cu o rostogolire atentă. Șocul căderii s-a răspândit de-a lungul spatelui și feselor în loc să se blocheze în genunchi, iar în secunda următoare eram din nou în picioare, alergând înapoi în clădire, în căutarea unei noi modalități, mai eficiente, de a pătrunde în spațiile sale interioare. Parkour^[1], arta deplasării, îmi pune adrenalina în mișcare în timp ce, totodată, mă cuprinde o mare liniște. Un pas greșit – și ai căzut de pe zidul de cărămidă. Este exaltant și liniștitor totodată.

Am mai făcut încă trei trasee prin interesantul labirint de spații al clădirii – etaje distruse, o casă a scării căscată, diverse echipamente – folosindu-mă de o combinație de alergare, volte, sărituri și căderi pentru găsirea liniei – calea cea mai simplă și mai directă printre ziduri pe jumătate căzute, mormane joase de cărămizi și casa scării goală. Energia îmi ardea mușchii, inima îmi bătea cu putere, dar în tot acest timp încercam să-mi păstrez un calm limpede și detașat. Găsește linia, întotdeauna caută linia. În

jurul meu, la distanță, auzeam cum traficul începe să se dezmoștească, cerul luminându-se pentru a face loc unei zile noi.

Oamenii cred că ceea ce englezii numesc locuințe sociale sunt de o cumplită urâtenie. Totul depinde, însă, de cum le privești. Unui alergător de parkour, vechile clădiri pătrătoase i se par frumoase. O mulțime de spații plane și de pereți pe care să alerge și de pe care să-și ia avânt, balustrade și pervazuri pe care să meargă sau de pe care să sară, vecini care nu cheamă poliția la cel mai mic zgomot.

La ultima rundă, mi-am dat drumul de la etajul al doilea până la primul, apucându-mă de o bară, balansându-mă și desprinzându-mă de ea într-o mișcare de cădere controlată.

— Hei! Mă strigă o voce când zburam prin aer. Am împins cu piciorul, m-am rostogolit și am lăsat ca energia impactului să se disipeze ușor prin umeri și fese. Am aterizat în picioare, am mai făcut trei pași și m-am oprit.

Nu mă urmărea un paznic, ci un adolescent. Țigara de dimineața îi stătea lipită de buze.

— Cum faci asta, fratele meu?

— Antrenament, am spus eu. Ore lungi și plictisitoare de antrenament.

— Parc-ai fi un păianjen, spuse el zâmbind. Mama și cu mine te urmărim. Ea a vrut să-i sune pe sticleți. I-am zis să n-o facă.

— Mulțumesc. Chiar că nu aveam nevoie de poliție în viața mea. Era timpul să găsesc un nou loc de antrenament. I-am făcut cu mâna binefăcătorului meu și m-am decis să mă răcoresc cu o alergare lungă și în linie dreaptă. Douăzeci de minute într-o buclă lungă, ca un alergător obișnuit care a ieșit să-și facă norma zilnică, după care am sărit în mașină și am condus spre casă. Cei mai mulți dintre americanii care trăiesc la Londra, nu au mașini. Nu au nevoie de ele.

Eu am una pentru securitatea personală.

M-am îndreptat spre apartamentul nostru de pe Charlotte Street, nu departe de British Museum. M-am strecurat înăuntru, încercând să nu fac zgomot, în speranța că Lucy încă dormea.

Se trezise și își bea sucul la măsuța din bucătărie, încruntându-se la laptop-ul deschis. Îmi aruncă o privire.

— Bună dimineața, maimuțoiule, spuse ea, îndreptându-și din nou privirea spre laptop. Ai fost pe-afară să te ții de năzbâtii?

Uitasem să-mi dau jos apărătoarele pentru mâini, pe care le purtam ca să-mi protejeze palmele în timpul traseelor de parkour. Puteam sesiza dezamăgirea din vocea ei.

— Salut!

— N-ai căzut de pe nicio clădire, spuse ea. De parcă ar fi fost un lucru bun.

— Nu, Lucy.

Mi-am turnat suc într-un pahar.

— Ce ușurare! Când nu vei reuși să te prinzi de marginea unui zid și vei cădea în gol, sfârșindu-ți zilele înainte de vreme, voi putea să-i spun lui Bocceluță că ai murit luându-ți doza matinală de nebunie.

— Zidurile nu sunt înalte. Nu-mi asum riscuri prostești. Intram în defensivă.

— Acum, când sunt însărcinată, Sam, orice risc este un risc prostesc.

— Scuze. În linii mari, a fost o alergare obișnuită.

Mi-am scos apărătoarele pentru mâini și le-am înghesuit în buzunar. M-am dus la frigider și am luat o sticlă de apă rece. M-am refugiat în această activitate, bând apa încet și cu înghițituri constante. Duș, cafea, apoi o zi lungă la serviciu. Revărsarea de adrenalină luase sfârșit pe ziua aceea.

— Sam?

— Da?

— Te iubesc. Vreau să știi asta.

— Știu. Și eu te iubesc.

M-am întors de la frigider și am privit-o. Continua să se uite la laptop, odihnindu-și mâna pe proeminența moale a stomacului ei. Era deja în șapte luni și probabil că, dată fiind iminența intrării noastre în rolul de părinți, Lucy și cu mine eram ceva mai serioși în perioada aceea. În orice caz, ea așa era. Eu nu reușisem încă să renunț la alergările de parkour, intercalate printre alergările mele obișnuite.

— Mă întreb dacă nu ai putea găsi un hobby mai puțin periculos.

— Munca mea este mai periculoasă decât hobby-ul.

— Nu glumi cu asta, spuse ea.

Acum se uită la mine. Mi se părea frumoasă, așa cum arăta dimineța, cu părul șaten cu reflexe arămii, ochi căprui cu privire serioasă, cu fața în formă de inimă, cu buzele pline și roșii. Cel mai mult îmi plăceau ochii ei.

— Știu că îți poți face munca mai bine decât oricine altcineva. Mă tem, însă, de o cădere nefericită în timpul alergărilor tale. Nu am nevoie de tine cu gâtul rupt acum, când copilul este gata să se nască.

— Bine. O să învăț să joc golf.

Pe chip i se întipări o expresie care-mi arăta că nu-mi lua promisiunea în serios. Spuse, însă:

— Îți mulțumesc. Nu uita că în seara asta luăm masa cu familiile Carstair și Johnson.

Am zâmbit. Erau prietenii ei, nu ai mei, însă toți erau de treabă și știam că obișnuitele noastre cine de la restaurantele din Londra vor deveni mult mai rare odată cu nașterea copilului. Și poate că ei cunoșteau vreun instructor de golf.

— Bine. Atunci mă voi întoarce acasă pe la cinci.

— Ne întâlnim la șase, la barul din Shoreditch la care se servesc tapas^[2]. Ai o dimineată încărcată?

— Una încărcată de o prezentare Power-Point, am spus eu. Briefinguri^[3] întreaga zi, cu Brian și costumații^[4] sosiți de acasă. Am privit-o când se ridica să se întindă, cu mâinile așezate pe burtă. Dar aş putea să le contramandez. Și să vin cu tine la doctor.

— Nu vreau.

— Salvează-mă de Power-Point! Lasă-mă să vin cu tine și cu Bocceluță.

Evitam în continuare discuția despre alegerea numelui, așa că îi dădusem o poreclă copilului.

— Bocceluță! Bătu ușor cu palma peste vârful burții.

— S-ar putea, de fapt, să trebuiască să ne întâlnim la restaurant. Este posibil ca, după ședință, să fiu nevoit să merg să beau una mică împreună cu costumații.

Ea râse, apoi zâmbi și spuse:

— O, chiar că ai o muncă grea.

M-am gândit, și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta, ce bine era că nu aveam o căsnicie ca a părinților mei. Lucy și cu mine nu ne certam, nu ne uitam urât unul la celălalt, nu ne impuneam tăceri lungi și chinuitoare.

— Du-te la cârciumă fără soția ta însărcinată. Lucy zâmbi și își închise laptop-ul. Însă nu chiar imediat.

Veni la mine și își lăsă mâinile să alunece pe spatele meu. Femeile însărcinate sunt pline de surprize: este ca și când ai trăi cu o briză care nu se poate decide încotro s-o apuce. Îmi plăcea la nebunie. Mă sărută cu o înfocare neașteptată, aproape cu sălbăticie, iar burta ei mare se afla între noi.

— Mi-e cald, sunt transpirat și sunt dezgustător, am spus eu. Sunt un soț infect.

— Așa este, spuse ea. Da, așa ești, maimuțoiule. Iar eu sunt enormă.

— Așa este, am spus eu. Da, așa ești. Și am sărutat-o.

Când am terminat – cel mai plăcut început pentru acea din urmă zi – am pregătit pentru amândoi un mic dejun cu pâine prăjită, cafea și suc, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am plecat la birou. Înainte de a ieși din casă, am aruncat o privire spre ea, cum stătea la masa pe care era micul dejun, și i-am spus:

— Te iubesc.

Iar ea a răspuns:

— Te iubesc.

Celebrele ultime cuvinte.

2.

În ziua aceea, cerul Londrei era senin ca un ochi albastru; una din rarele zile cu soare din luna noiembrie, după două săptămâni de nori cenușii persistenți. Eram la Londra de aproape un an de zile. În acea ultimă dimineață, îmbrăcat în costumul meu închis la culoare, luând metroul spre Holborn, trebuie să fi arătat ca unul dintre tinerii avocați care se îndreptau spre vreo firmă sau spre tribunal. Cu excepția faptului că în servietă aveam un pistol Glock de 9 mm, un laptop plin cu informații financiare despre presupuse rețele infracționale și un sandwich cu șuncă și brânză. Lucy era o sentimentală: îi plăcea să-mi pregătească gustarea de prânz, pentru că eu îi pregăteam micul dejun. Va veni la birou mai târziu, după ce-și va fi încheiat vizita la medic. Lucram împreună de vreo trei ani, mai întâi în statul Virginia, unde ne cunoscuserăm și ne căsătoriserăm, apoi aici. Îmi plăcea Londra, îmi plăcea slujba, îmi surâdea ideea ca Bocceluță să se nască aici și să-și petreacă primii ani stabilit într-unul din cele mai grozave orașe ale lumii, în loc să țopăie peste latitudini, așa cum făcusem eu. Unii

copii încep fiecare an într-o nouă școală; eu o începeam adesea într-o altă emisferă.

Holborn este un amestec de nou și vechi. Clădirea noastră de birouri era situată aproape de punctul din care strada devine, din High Holborn, Holborn pur și simplu. Era o construcție modernă din oțel și sticlă care nu mă îndoiesc că îi enerva pe puriștii arhitecturii; lângă ea se afla o clădire care era în cursul unei renovări de mari proporții: avea fațada înțesată de schele. În față, un pasaj împărțea pietonii în două șiruri, iar eu îl evitam de câte ori puteam. Spațiul se deschidea chiar în fața clădirii noastre și mi-am croit drum prin mulțimea care se revărsa din pasaj.

Clădirea de birouri era ocupată în cea mai mare parte de firme mici – firme de avocatură, consultanți de marketing și o agenție de muncă temporară – cu excepția ultimului etaj. Pe indicatorul corespunzător al butonului de la lift era scris CVX Consulting. Inițialele fuseseră alese într-o noapte, prin aruncarea la țintă cu o săgeată pe foaia unui ziar întins pe placa de darts. Am glumit cu Lucy și cu șeful meu, Brandon, că CVX venea de la Can't Vanish eXactly (Nu prea poți să te faci nevăzut).

Am intrat într-o încăpere goală în care un paznic pe nume John, un expat cu ceafa groasă din Brooklyn, stătea la un birou în al cărui sertar era suficientă muniție încât să facă o serie de găuri în mine. John citea o carte despre crichet și se încrunta. Eu renunșasem demult să descifrez jocul acela. Am mers până la ușa din fața mea și mi-am scanat cardul de identificare; ușa s-a deblocat și am pătruns înăuntru. Birourile de la CVX erau derutant de pustii. Aveau pereți din beton armat și ferestre blindate; rețelele de calculatoare erau protejate de cele mai puternice firewall-uri existente. Birouri și câteva cubicle, un personal alcătuit din opt oameni în total. Înăuntru mirosea

la fel ca în toate birourile: puțin a cerneală, a cafea arsă și a tablă magnetică¹³¹.

Iar întâlnirea despre care credeam că începea la ora zece, părea să fie deja în desfășurare. Brandon era în sala de conferințe cu alți trei costumați din Langley și cu toții se încruntau la o prezentare Power-Point veche de trei zile.

O, la naiba!

Am intrat înăuntru.

— Nu era la zece?

— La opt. Ai întârziat douăzeci de minute.

Brandon îmi aruncă un zâmbet forțat.

— Îmi cer scuze.

Doi dintre costumați erau mai în vârstă decât mine și deja păreau a avea îndoieli. Celălalt era mai tânăr ca mine și umpluse o pagină cu notițele pe care le mâzgălise. Genul de individ zelos.

— Dacă Lucy a intrat în chinurile facerii, atunci ești scuzat, spuse Brandon.

Era din Carolina de Sud și își păstrase ritmul târăgănat al vorbirii în ciuda anilor în care lucrase în străinătate.

— Nu am nici bebeluș și nici cafea, am răspuns eu. Însă am o prezentare mai recentă. Îmi acordați cinci minute?

Costumații încuviințară din cap și se ridicară în picioare, se prezentară, îmi strânseră mâna și se duseră să-și îmbospăteze conținutul cănilor cu cafeaua proastă, aprobată de guvernul american, în timp ce eu pregăteam laptop-ul.

— Nu-mi plac întârzierile Sam, îmi spuse Brandon, însă fără supărare în voce.

— Nici mie, domnule; îmi cer scuze.

— Sper că ai să ne dai niște vești bune. Tipii ăștia sunt de la divizia bugetară. Sunt de părere că noi cam pierdem vremea. Convinge-i că nu este așa.

Nimic nu ajută mai mult la concentrarea minții, decât posibilitatea desființării postului pe care-l ocupi.

Când costumații se întoarseră cu cafeaua lor execrabilă, eu sărisem peste succesiunea de slide-uri cu buline care îți provoca insomnie și mă opriseam la o fotografie neclară care umplea ecranul de prezentare. Bărbatul din fotografie avea fața rumenă, era ușor corpolent și avea urechi mici. Avea părul închis la culoare și ondulat, ca și când cineva tocmai i-l ciufulise.

— Domnilor! Noi suntem vânători. Prada noastră o constituie sfera criminalității internaționale, care operează fără teamă în afara granițelor, pentru că a reușit să-și bage adânc degetele în guvernele din întreaga lume.

Am arătat spre fotografie.

— Gândiți-vă la noi ca la niște lei care vânează antilope. Bărbatul acesta este cel mai slab din întreaga turmă. Ne apropiem de el. Ar putea fi ținta cea mai importantă a CIA-ului.

— Cine este omul? vru să afle unul din costumați.

— Este ceea ce noi numim un nepătat – un om fără nume, fără o naționalitate confirmată, cu toate că eu cred, prin prisma altor informații pe care le-am primit, că este rus. Credem că circulă și că înmânează sume mari de bani spălați acestor rețele globale infracționale. Eu îl numesc Țarul Banilor.

Brandon interveni:

— Spune-ne ceva despre aceste rețele, Sam.

— Sigur că da. Mafia este o rețea infracțională de școală veche – un lider distinct, o birocrație a mușchilor și a spălării de bani care îl susțin. Rețelele moderne sunt înalt specializate. Fiecare segment – fie că este vorba despre forța brută pentru întărirea securității, pentru a intimida sau a ucide, despre partea financiară pentru spălarea de bani sau despre logistica necesară pentru contrabandă – este autonom. Fiecare dintre acestea este pus în acțiune pentru operațiuni specifice și de fiecare dată treaba poate fi făcută de alte echipe de oameni. De aceea este mult mai dificil de distrus

rețeaua și de obținut informații detaliate despre modul în care aceasta operează ca un tot unitar.

— Știu că acordăm o atenție deosebită anumitor rețele, care ar putea avea legături cu guvernul, spuse costumatul mai tânăr.

— Există o rețea croată de traficanți de arme pe care am putea să o infiltrăm, apoi mai sunt familia Ling de traficanți din Olanda, rețeaua Barnhill din Edinburgh...

Tânărul costumat era de partea mea. Am luat acest lucru ca pe un semn bun.

— Agenții federali au reușit să învingă Mafia pentru că aceasta avea o structură ierarhică – tâlharii mai mărunți au putut să depună mărturie împotriva marilor mahări. În situația de față, însă, singurele verigi slabe sunt elementele comune care tranzitează de la o rețea la alta.

Am lovit ușor moaca urâtă a Țarului Banilor afișată pe ecran.

— Tipul ăsta este elementul de legătură dintre niște oameni foarte răi. Este ceva ce depășește simpla criminalitate. Ajunge să reprezinte o amenințare nu numai pentru aliații noștri, ci și pentru Statele Unite. Bărbatul acesta ar putea fi șansa cea mai bună de care dispunem pentru a descoperi unele dintre cele mai mari amenințări la adresa securității occidentale.

— Nu arată chiar atât de înfricoșător, spuse Brandon și toată lumea râse. Mai puțin eu. Eram pregătit să-i bag de tot în sperieți când le voi spune ce mai știam.

— Așa că întrebarea care se pune este cum să dăm de acest Țar al Banilor și...

Îmi sună telefonul. Când ai o soție însărcinată în șapte luni, capeți permisiunea să răspunzi la telefon în timpul întâlnirilor de lucru.

— Scuze, am murmurat eu către Brandon. Soție însărcinată le-am spus apoi costumaților.

Am ieșit în hol. Nu recunoșteam numărul care mă apelase.

— Alo?

— Maimuțoiule? spuse Lucy. Te rog să ieși să ne întâlnim afară.

— Păi... sunt într-o ședință.

— Te rog să ieși afară. Acum, Sam!

Atunci am auzit: exista un subînțeles cumplit în vorbele ei, ca umbra unei vântori într-o apă curată de vară.

Am început să mă îndrept spre ușă.

— Ai un telefon nou?

— L-am pierdut pe cel vechi azi dimineată. Mi-am cumpărat chiar acum unul nou. A fost o dimineată îngrozitoare.

Am sesizat tensiunea și tremurul din vocea ei.

— Nu te simți bine?

— Te rog, ieși afară!

Însemna că erau vești proaste și trebuiau transmise față în față. Nu în birou, unde emoția putea fi văzută. Simții o strângere de inimă, rece ca gheața. Bocceluță! Lucy tocmai fusese la doctor. Era ceva în neregulă cu copilul.

M-am grăbit să ies din birourile noastre; am trecut de paznicul John, care abandonase între timp cartea de crichet în favoarea unui tabloid britanic. Acum traversam holul.

— Unde ești?

— În Holborn.

— Ești bine?

— Nu... vino mai repede să ne întâlnim afară. Te rog!

M-am repezit în jos pe scări, șase etaje, fără să mai aștept liftul. Am ajuns în holul de la parter.

Nici urmă de Lucy.

— Ieși în stradă, spuse. Te rog, Sam. Te rog!

— Ce s-a întâmplat?

Am ieșit în strada aglomerată. Pe aici circula un șir constant de pietoni: funcționari, curieri, oameni ieșiți la cumpărături, inevitabilii turiști din Londra. Două femei tinere, purtând sacouri la modă, se sprijineau de clădire în timp ce fumau și-și sorbeau

ceaiurile din pahare de carton supradimensionate, printre râsete și bârfe. Am scanat strada. Nici urmă de Lucy.

— Unde ești?

— Sam, acum! Te rog! Fugi!

Am început să fug chiar înainte de a mi-o cere ea, pentru că totul era atât de ciudat încât puteam simți asta cu fiecare celulă a corpului meu. M-am îndreptat spre eșafodajul acoperit al clădirii vecine, grăbind pasul față de mersul constant al celorlalți. Într-un final, am împins în trecere un bărbat în costum și am depășit o femeie care purta o bluză cu mâneci lungi și glugă.

M-am oprit când am ieșit de sub tunelul provizoriu; nu se vedea nici urmă de Lucy nici pe trotuare, nici în traficul haotic al Londrei. Nici urmă. M-am întors, m-am uitat în toate părțile.

Mi-am auzit soția gravidă plângând la telefon.

— Lucy? Lucy?

Am strâns telefonul atât de tare, încât marginile lui mi s-au întipărit în degete.

Am auzit-o hohotind:

— Dă-mi drumul!

Privirea îmi alerga în toate direcțiile și am auzit claxonul unei mașini. M-am întors și am observat un camion care încerca să ocolească un Audi ce mergea în ralanti la vreo nouă metri distanță, mașina fiind cu fața spre mine pe sensul opus al străzii, cu Lucy pe locul pasagerului. Între mine și Audi se afla clădirea de birouri în care lucram. Primul meu gând fu: „Nimeni nu se oprește pe Holborn”. Mașina era de culoare gri argintiu, cum este cerul chiar înainte de-a începe să plouă. Pe locul șoferului era un bărbat care stătea aplecat spre Lucy. Apoi s-a îndreptat și l-am putut vedea mai bine. Spre treizeci de ani. Brunet. Ochelari închiși la culoare. Maxilar pătrat. Când a întors capul, am văzut o străfulgerare albă, urma palidă și arcuită a unei cicatrice care îi brăzda tâmpla, ca un semn de întrebare lateral.

Lucy privi drept spre mine.
Apoi se declanșă explozia.

3.

Un vuiet, o eclipsă de soare, ca și când Dumnezeu își strecurase mâna între mine și cer. M-am întors și ultimul etaj al clădirii în care lucram se făcea țandări, flăcări țâșneau spre exterior, fragmente de geam securizat, cenușă și bucăți de oțel zburau prin aer. Pământul se cutremură. O jumătate de om, în flăcări, căzu pe trotuar, chiar în apropiere de frumusețele care băuseră ceai, iar acum se ghemuiau și mergeau împleticit, căutând să se adăpostească la intrarea în clădire de resturile care cădeau de sus.

Biroul meu cu falși consultanți dispăruse. Brandon, costumații care ne vizitaseră, pifanul mângălator – prietenii și colegii mei. Nu mai erau. Molozul acoperea strada, oamenii, cădea peste mașini, taximetre și autobuze, iar Londra însăși părea să scoată un strigăt, alcătuit din ecoul bubuitor al exploziei reflectat de tumul din sticlă și pavajele de piatră, sunetul ascuțit al claxoanelor de mașină, precum și țipetele din ce în ce mai puternice și panica martorilor la eveniment.

Nu mai vedeam Audi-ul, iar Holborn devenise o harababură nebună de autobuze și autoturisme oprite, de fragmente de beton, piatră și oțel.

Nu puteam să văd. Nici nu gândeam. M-am avântat pe acoperișul tunelului din fața clădirii în construcție, am escaladat baruri. Trebuia să ajung deasupra pâclei. Mă cățăram cu repeziciune; atunci am văzut străfulgerarea gri argintie. Audi-ul, cu soția mea în el, zvâcnea înainte. Am zărit din spate capul lui Lucy, ușor înclinat, ca și când aceasta ar fi încercat să respire puțin aer prin geamul mașinii. Conducea cu geamul coborât ca să facă față

grețurilor matinale, mi-am adus eu aminte. Ce gând smintit.

— Lucy! am strigat eu. Lucy!

M-am cățărat din nou pe schelă. Trebuia să n-o pierd din vedere, să o găsesc de deasupra norului de praf. Sub mine se instalase haosul. Trebuia să nu pierd mașina din ochi. Am urcat încă și mai iute pe schelă și am regăsit Audi-ul. Traficul se congestionase asemenea fumului ce iese din foc, toată lumea încercând să scape de urmările exploziei.

Am văzut cum Audi-ul o lua la dreapta pe o stradă laterală, accelerând pe trotuar pentru a scăpa de ambuteiajul imposibil de străpuns de pe stradă, aproape accidentând două femei.

Schela scârțâi, căldura țâșnind pe la îmbinările sale. Am auzit un vuiet puternic, m-am întors și am văzut că partea din schelă cea mai apropiată de clădirea mea de birouri fusese distrusă de molozul căzut de sus. Acum se prăbușea, cu zgomot de tunet, pe trotuar.

Am sărit peste balustradă, țâșnind prin foliile de protecție din plastic de la un etaj în renovare. M-am lovit de beton și, tușind, am încercat să mă rostogolesc în cădere. Nu aveam încălțările potrivite pentru așa ceva și rostogolirea mea a fost prea brutală. Am străbătut în fugă betonul gol și am aruncat o privire înapoi, văzând cum schela se contorsiona, se rupea în bucăți și se prăbușea în stradă. Clădirea se cutremură și m-am gândit: acum este rândul ei.

Am fugit peste pardoseala fără pereți spre partea din spate a clădirii – aceasta se întindea până pe strada paralelă – și m-am uitat în jos, peste un păienjeniș de schele de pe partea nordică a clădirii, care rămăsese intact. Am văzut cum Audi-ul își croia drum cu forța pe trotuarul îngust și cum un bărbat în costum i-a lovit portiera cu piciorul, înfuriat că aproape îl dărâmasese pe el și încă o femeie. Mașina era la nouă metri sub mine.

Soția mea privi în sus. Prin trapa mașinii. Mă văzu, ochii i se măriră de uimire iar gura ei desenă un mic și perfect „O” șocat. Începu să facă un gest prin care încerca să ajungă mai sus, maxilarul i se mișcă, iar în acel moment omul cu cicatrice o lovi. Cu un pumn zdravăn peste gură. Ea se izbi de ușă.

M-am lăsat să cad prin păienjenișul schelei, simțind cum mi se revărsa adrenalina în sânge. Mi-am încetinit coborârea apucându-mă de bare, însă am lăsat forța de gravitație să mă tragă în jos; nu fusesem niciodată în viață mai speriat decât eram în acel moment. Nu pentru mine însumi, ci pentru Lucy și Bocceluță. Nu puteam să pierd mașina aceea. Îmi răpea soția, ucisese oameni nevinovați. Apoi m-am trezit că am ajuns pe sol și m-am năpustit în trafic.

Un Mini Cooper năvăli pe stradă, chiar în calea mea, iar eu nici măcar nu gândeam, nu făceam decât să alerg din toate puterile. L-am cronometrat și m-am rostogolit peste capota mașinii chiar atunci când ar fi trebuit să mă calce, am alunecat controlat, după care am căzut pe pavaj, m-am rostogolit pe umeri și am fost din nou în picioare, fără să fiu afectat de impact sau de violența căderii. Durerea s-a făcut simțită mai târziu. Pe moment, nici nu mi-am dat seama că eram rănit.

Audi-ul a țâșnit înainte, prin mulțime, iar eu am alergat cu toată viteza și l-am văzut dând colțul pe o stradă. Nu am reușit să-mi croiesc drum prin mulțimea din ce în ce mai densă, scoasă afară din birouri și magazine, prin ambuteiajul de mașini și cele două autobuze care paralizau traficul între locul în care mă aflu și Audi. L-am văzut cum vira din nou la dreapta.

Am fugit după el, iar piciorul meu era fierbinte și radia de durere. Am reușit să ajung până la colțul străzii. În depărtare, am văzut cum Audi-ul a depășit la mustață un camion de marfă, cauciucurile scoțând fum pentru o clipă din cauza manevrei bruște, după care a țâșnit înainte. Am

alergat de-a lungul clădirii, însă când am ajuns la intersecție mașina se făcuse nevăzută. Șoferul speriat al camionului găsisese o stradă laterală mai goală, una neaglomerată de panica din trafic.

Cu mâinile tremurânde, am încercat să formez din nou numărul de pe care mă sunase Lucy. Nu răspunse nimeni.

Lucy dispăruse. Biroul în care lucrasem dispăruse. Nimic nu mai era. Antrenamentul ieși la suprafață și luă locul gândirii. Degetele mele formară un număr de urgență de la Langley. Rostii niște vorbe, însă nu-mi pot aminti ce am spus.

„Vă cer ajutorul”. Gura mea se mișca.

Lucy dispăruse, toată lumea dispăruse. În inima Londrei, fumul se înălța precum norul de fum din rugul funerar al unei vieți încheiate, sirenele își începeau urletul nebun, o mie de oameni treceau în goană pe lângă mine, iar eu eram cu desăvârșire singur.

4.

Mă aflu în închisoarea rece și umedă de mai bine de o săptămână, când un ins nou se așază în fața mea, în celulă. Un nou talent care avea să încerce să mă facă să cedez. Minunat. Tipul dinainte ajunsese să mă plictisească.

— Numele meu este Howell. Doresc să-ți pun o întrebare, domnule Capra. Ești un trădător sau ești tâmpit?

— Tu ai întrebat, tu ți-ai răspuns, am murmurat eu prin golul din gura mea.

— Am nevoie de o explicație, domnule Capra.

Noul anchetator se lăsă pe spate în scaunul lui. Își încrucișă picioarele, dar înainte de asta își scutură ușor pantalonii perfect călcați la dungă. Ca să nu se șifoneze. Uram acest gest: era ca o lamă

de bărbierit lipită de pielea mea. Îmi arăta cine deținea puterea în încăpere.

Nu dormisem ca lumea de trei zile. Duhneam a transpirație. Dacă suferința are vreun miros, atunci așa miroase. Noul anchetator era un afroamerican de vreo patruzeci de ani, avea câteva fire cărunte în barbișon și ochelari eleganți cu ramă de oțel. I-am spus și lui ceea ce îi spusese anchetatorului numărul unu și anchetatorului numărul doi. I-am spus adevărul.

— Nu sunt un trădător. Și cred că nici soția mea nu este.

Howell își scoase ochelarii. Îmi amintea de unul din foștii mei profesori de istorie de la Universitatea Harvard. O răceală calmă plutea în jurul lui.

— Înclin să te cred.

Era o șmecherie?

— Nimeni altcineva nu mă crede.

Howell își sprijini de buză un capăt al brațului ochelarilor. Mă studie într-o tăcere lungă și inconfortabilă. Tăcerile îmi plăceau. Nimeni nu-mi adresa invective și nu mă acuza de trădare.

Deschise apoi un dosar și reîncepu vechea litanie, ca și când vreunul din răspunsurile mele s-ar fi putut schimba. Continua să-mi pună aceleași întrebări pentru a mă obosi, așteptând să fac o greșală.

— Numele tău este Samuel Clemens Capra.

— Da.

Ridică o sprânceană.

— Samuel Clemens a fost Mark Twain.

— Era autorul preferat al tatălui meu, iar mama și-a exercitat dreptul de veto când el a dorit să aleagă numele Huckleberry sau Tom Sawyer. În mod normal, povestea asta avea darul de a mă face să râd, însă acum nimic nu mai era normal.

— Doresc să-l sun pe tatăl meu înainte de a răspunde altor întrebări, am spus eu.

Nu solicitasem acest lucru pe parcursul ultimelor trei zile de interogare. Ce să-i fi spus tatălui meu? Însă acum doream să-i aud vocea caldă și guturală de la fumat. Voiam să-mi găsesc soția. Voiam să ies din încăperea aceasta îngrozitoare, întunecoasă, din piatră, fără ferestre. Era o prostie să cer așa ceva. Dar îmi dădea impresia că ripostez după întrebările lor interminabile, că iau, în felul meu modest, atitudine.

— Aveam impresia că nu te înțelegei deloc bine cu părinții tăi.

Nu am spus nimic. Firma¹⁶¹ știa totul despre mine, așa cum de altfel și trebuia.

— Părinții tăi nici nu sunt la curent că tu și Lucy așteptați un copil, nu-i așa?

— Așa este. Părea să fie o mărturisire rușinoasă. Tensiunile dintr-o familie ar trebui să rămână confidențiale.

— Nu ai mai vorbit cu părinții tăi de trei ani de zile, cu excepția unor convorbiri scurte de Crăciun. Niciunul din apeluri nu a depășit două minute.

— Corect.

— Trei ani. Unii au sugerat că acesta este și intervalul de timp în care ai lucrat împotriva noastră. Te-ai înstrăinat de părinți pentru ca ei să nu aibă suspiciuni în privința faptelor tale, să nu fie implicați în trădarea ta.

— Dar tocmai ai spus că înclinai să crezi că nu sunt un trădător.

— Îți comunic numai ceea ce alte persoane din Firmă spun despre tine. Se aplecă în față. Un semn clasic de trădare îl constituie distanțarea emoțională față de familia extinsă și față de prieteni.

— Nu m-am înstrăinat de familie. Părinții mei sunt cei care au încetat să mai vorbească cu mine. Nu a fost alegerea mea. Și nu aveam de gând să mă folosesc de propriul copil ca să le intru din nou în grații. Pot să-mi sun tatăl? Mă lăsați să fac asta?

— Nu, Sam.

Howell își bătu ușor buza inferioară cu capătul brațului de la ochelari și îmi consultă dosarul, ca și când ar fi scotocit în el ca să găsească încă ceva dureros. M-am întrebat ce mai conțineau acele câteva foi de hârtie.

— Soția ta te-a sunat și te-a avertizat să părăsești biroul înainte de explodarea bombeii.

— Cineva o răpise. Am văzut cum un bărbat a lovit-o.

— De ce ar fi lăsat-o să te sune cel care o răpise?

— Nu știu. Poate că în momentul acela el nu era în mașină, poate că ea a avut telefonul la dispoziție.

— Dar nu ți-a spus că cineva o răpise.

— Încerca să mă salveze. Să mă scoată de acolo.

— Dar nu și pe ceilalți din birou. Nu a spus: „Scoate-i pe toți afară, Sam”, nu-i așa?

Am închis ochii; pavajul din piatră al celulei îmi îngheța picioarele goale.

— Nu.

Eram convins că nu mai eram în Marea Britanie. La Londra, Firma – termen folosit de mine și de colegii mei pentru a denumi CIA-ul – și serviciile de informații britanice îmi ascultaseră povestea și mă interogaseră timp de trei zile. Nu mi se dăduse niciun avocat sau apărător.

După aceea, patru gealați cu gâtul gros intraseră cu o seringă, mă imobilizaseră și m-am trezit într-un avion.

Mă aflu într-o închisoare a Firmei din Europa de Est, cel mai probabil în Polonia, am bănuț eu. Închisorile acestea secrete se presupunea că fuseseră închise cu câteva luni în urmă.

— Soția ta te-a salvat pe tine și numai pe tine. Vezi tu, asta este problema noastră. Ai ieșit numai tu, după care biroul a fost distrus.

— Poate că în momentul acela Lucy nu știa nimic despre bombă. Omul cu cicatrice trebuie să-i fi spus să mă sune ca să mă scoată de acolo. Îl descriesem pe omul cu cicatrice în mod amănunțit, însă nimeni nu-mi adusese fotografii pe care să le examinez, nu-mi ceruse să identific vreun suspect. Asta mă speria mai tare decât întrebările și seringile lor.

— De ce să te cruțe pe tine? mă întrebă Howell.

— Nu știu de ce.

Apoi m-a luat prin surprindere. Următoarea întrebare ar fi trebuit să se refere la briefingul despre bărbatul fără nume pe care îl ținusem pentru Brandon și costumați. Acesta fusese tiparul primelor două interogatorii.

— Vorbește-mi despre bani.

5.

— Care bani?

Răsuci o foaie de hârtie spre mine. Numărul de cont al unei bănci din Anglia, la care Lucy și cu mine nu deschiseserăm niciun cont. Am studiat istoricul tranzacțiilor. Conținea și transferuri către o bancă din Grand Cayman^[2]. Un sfert de milion de dolari.

— Aștia nu sunt banii noștri.

— Acest cont din Cayman a fost folosit anul trecut într-o operațiune a Firmei; Lucy a fost responsabilă cu logistica și era însărcinată să închidă contul bancar la încheierea operațiunii. Nu a făcut-o. Banii au fost depozitați în acest cont, presupus inactiv, al Firmei, și apoi mutați în acest cont din Anglia, deschis pe ambele voastre nume, după care au fost mutați într-un cont cifrat^[8] din Elveția unde au fost transformați în obligațiuni private. În momentul acesta, nu avem idee unde

sunt. De aceea oamenilor le vine greu să te creadă, Sam.

— Habar nu am de acești bani! Era de rău. Era chiar foarte rău. Nu am avut nici acces la aceste conturi, nici cunoștință despre ele.

— Înțelepciunea populară zice că un soț știe întotdeauna când partenerul de viață îl înșală, Sam. Întotdeauna, spuse calm Howell.

Semăna cu un profesor, unul care avea multă răbdare și simțea că nu este necesar să ridice tonul. Ultimii doi anchetatori țipaseră la mine. Calmul lui Howell era chiar mai înspăimântător, ca o lamă de cuțit ținută nemișcată la doi centimetri deasupra gâtului. Nu știi când ți-l va tăia.

— Întotdeauna! De regulă, soțul este cel care trădează, iar soția află despre acest lucru și își ține gura. Fie pentru că apreciază banii, fie pentru că nu vrea să-și vadă soțul intrând la închisoare. Lucy a fost recrutată prima? Sau tu? Sau v-au agățat împreună?

— Niciunul. Niciunul dintre noi nu este trădător.

Nu puteam să cred așa ceva despre Lucy. Nu puteam. Nu soția mea. Nu-mi păsa ce dovezi îmi tot arătau, așa ceva nu putea, pur și simplu, să fie adevărat. Să cred asta, însemna să comit un act de trădare față de femeia pe care o iubeam. Creierul îmi pulsa de epuizare; simțeam o greutate în piept. Aerul din plămânii mei părea aspru ca nisipul.

— Lipsit de orice speranță. Cunoști expresia, Sam?

— Nu.

— Este folosită pentru descrierea stării sufletești a partenerului de viață al unui trădător. Vrem să credem că este nevinovat, că nu știe că persoana iubită și-a trădat țara. Însă noi știm, de fapt, că este probabil la curent cu trădarea. De aceea spunem că este lipsit de orice speranță. Acum, Sam, tu ești în această situație. Și numai eu te pot ajuta. Spune-mi adevărul.

— Nu am făcut nimic greșit. Nu știam de banii aceștia.

— Ți-am ușurat lucrurile, Sam. Ridică în sus o bucată de hârtie. O mărturisire – scurtă și la obiect. Nu trebuie decât să completezi pentru cine ai lucrat. Semnează și cu asta am terminat.

— Nu semnez. Niciodată.

El puse hârtia jos.

— Unul dintre voi este trădător, Sam. Fie ea, fie tu. Spune-mi ce este cu banii aceștia, Sam. Banii!

— Nu știu! Răceala mi se răspândea prin corp.

— Tu și Lucy sunteți amândoi în viață, toți ceilalți din birou sunt morți, iar ea te-a avertizat să ieși afară.

— Omul cu cicatrice a lovit-o. Nu s-a dus de bunăvoie. Știu asta.

— De la cine sunt banii? De la chinezi sau de la ruși? De la o rețea infracțională, cum sunt cele pe care investighezi? Ai devenit agent dublu când lucrezi sub acoperire? Pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni. Pentru nimeni!

— Făceai o prezentare pentru o echipă de la Langley pe tema activității pe care o desfășurai.

— Așa este.

— Vorbește-mi despre asta.

M-am abținut să nu râd. Notițele pe care le pregătisem pentru discuția aceea îmi erau încă proaspete în minte din cauza gândului cumplit că, poate, munca mea făcuse ca biroul nostru să devină o țintă.

— Căutam un criminal rus pe care eu îl numisem Țarul Banilor. Spală bani pentru diverse rețele infracționale. Anul trecut am lucrat sub acoperire câteva luni, mi-am făcut relații în aceste rețele, pozând cel mai adesea în fost soldat canadian stabilit la Praga, care putea furniza rute de trafic pentru orice, de la țigări contrafăcute la arme promise dictatorilor militari din Africa. Un informator de la biroul nostru din Budapesta a fost însărcinat să ducă banii cash și aurul de la Țarul

Banilor, unui om de știință rus. Echivalentul a cinci milioane de dolari.

— Pentru ce era plătit omul de știință?

— Nu știm. A fost dat afară din programele de cercetare militară rusești din cauza dependenței de heroină; a intrat apoi în afaceri ca inteligență de vânzare^[9], lucrând pe bază de contract. Informatorul este cel care ne-a spus că Țarul Banilor vorbea cu accent rusesc. Am făcut o pauză. Atât informatorul, cât și omul de știință au fost găsiți morți o săptămână mai târziu.

— Ce fel de om de știință era această persoană?

— Lucra cu nanotehnologie.

— Am auzit de nanotech, dar nu prea știu la ce se referă, spuse Howell. Scuze. Am absolvit Facultatea de Istorie.

— Și eu am absolvit Facultatea de Istorie, am spus.

— Atunci luminează-mă.

— În câteva cuvinte, nanotehnologia înseamnă studiul controlului materiei la nivel atomic sau molecular. Cea mai mare parte a cercetării din prezent are aplicații comerciale pozitive – cum ar fi mijloace mai eficiente de administrare a medicamentelor în organism sau în anumite organe ale sale. Ar putea avea implicații uriașe, de exemplu, în lupta împotriva cancerului de sân sau a tumorilor cerebrale. Sau am putea crea medicamente adaptate la un ADN uman particular, markeri mult mai sofisticati pentru detectarea bolilor grave din organisme noastre, sau să mărim foarte mult numărul orelor de autonomie a unei baterii de calculator.

— Se pot dezvolta și aplicații militare și în domeniul armamentului cu nanotehnologia?

— Absolut, am răspuns eu. Cu ajutorul nanotehnologiei se construiesc aparate sau materiale de dimensiuni incredibil de mici și de puternice. În teorie. Se pot crea noi tipuri de blindaje împotriva gloanțelor, tancuri mult mai

rezistente, sau arme mult mai eficiente. Se pot crea gloanțe care își corectează singure traiectoria după ce au fost trase. Se pot crea arme nucleare de dimensiuni mai reduse, care au sisteme de ghidare incredibile și nu produc practic deloc precipitații radioactive. Sau imaginează-ți o bombă care eliberează un roi de roboți miniaturali ce vizează pielea umană sau temperatura corpului și injectează o toxină letală în fiecare persoană întâlnită pe o rază de trei kilometri.

Howell înghiți în sec.

— Deci Țarul Banilor ar fi putut finanța cercetări în domeniul armamentului?

— Da.

— Și poate că cei care i-au omorât pe informator și pe omul de știință pentru a-l proteja pe Țarul Banilor, au venit acum după tine.

— Da.

— Sau, mai degrabă, ai devenit agent dublu pentru oamenii pe care îi urmăreai. Ești bun în ceea ce faci, Sam. Poate că tu l-ai găsit pe acest Țar al Banilor. Și poate că el v-a oferit, ție și lui Lucy, toți banii aceia din contul din insulele Cayman.

— Nu este adevărat.

— Nu voiau ca tu și Lucy să dezvăluiți acest lucru și atunci au răpit-o pe ea, iar tu ai luat decizia să nu spui nimic, poate ca s-o protejezi. Pot să văd ce gândești pe fața ta obosită și chinuită, Sam.

— Nu. Îmi venea să-l dau pe Howell și teoriile lui demente de toți pereții.

— Singura ta speranță este să te înțelegi cu mine, Sam. Spune-mi tot.

Howell se aplecă până ajunse aproape de mine și îmi puse o mână masivă pe umăr.

— Gândește-te cât de ușor ar fi. Toată apăsarea pe care o simți va dispărea, Sam. După aceea, ne putem ocupa de găsirea soției tale. A copilului tău. Vrei să fii de față când ți se naște copilul, nu-i așa? Lucy urmează să nască peste șase săptămâni.

Spune-mi unde îi putem găsi pe oamenii pentru care lucrezi, iar noi o vom găsi pe Lucy. Îți vei putea vedea soția, îți vei ține copilul în brațe.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Am luat legătura cu medicul ei. Tu și Lucy nu ați vrut să știți ce veți avea, dar eu știu. Este băiat, Sam. Nu vrei să-ți vezi fiul?

Fiul meu. Urma să am un fiu, dacă Lucy mai era în viață. Howell juca cu atuuri grele pe masă și mi le servea unul după altul: acești bani de care habar nu aveam, copilul meu. Poate că Lucy... Nu. Nu puteam să cred că ar fi fost capabilă de așa ceva.

Fiecare cuvânt era ca o pietricică în gura mea și le scuipam rând pe rând:

— Nu îți pot spune nimic pentru că nu sunt un trădător.

Howell mă examină în tăcerea lungă care urmă.

— Atunci înseamnă că ești un prost, pentru că soția ta este trădătorul, iar ea te-a lăsat pe tine să fii găsit vinovat.

— Nu. Nu. Nu ar face asta. Mă iubește.

Cuvintele pe care le-am rostit nu au sunat convingător, dar eu mi-am amintit acea ultimă dimineață cu Lucy a mea, de fiorul care o cuprinsese când se afla deasupra mea, de mâinile mele pe linia curbă a feselor ei, de respirația ei caldă pe gâtul meu. Cum îmi cerea să nu-mi asum riscuri pe traseul de parkour, cum îmi spunea că mă iubește și îmi reamintea de cina împreună cu acele cupluri de oameni cumsecade. Cum mă alinta „maimuțoiule”, ca să mai îndulcească musturarea în privința alergării mele. Aceea nu era o femeie care se pregătea să dispară din propria ei viață.

El mă privi ca un profesor dezamăgit de performanța elevului său.

— Nu te iubește. Te-a lăsat cu traista goală. Felicitări!

Howell se ridică și plecă, luminile se stinseră și eu am rămas într-o beznă totală.

6.

Timpul, nemăsurat, se scurse. Îmi simțeam gâtul topit, uscat, de parcă pătrunsesem în el și îi scormonisem țesuturile cu unghiile. Simțeam un nod în stomac de foame și parcă aveam febră. Am alunecat de pe scaun și m-am întins pe pardoseala rece. Am mâncat pâinea și am băut apa care mi-au fost aduse. Am dormit și m-am trezit, fără să știu sigur dacă trecuseră câteva minute sau câteva ore, tremurând de frig pe piatra de sub mine. Am visat că făceam parkour, sărind peste ziduri, zburând de la o clădire la alta, cu fiecare mușchi arzând de exaltare, cu mintea limpede, curată și precisă. Apoi zidul pe care urma să aterizez dispăru, iar eu m-am prăbușit pe un caldarâm acoperit de resturi în flăcări, neajutorat, fără niciun control.

Luminile se aprinseră din nou, iar Howell ședea pe scaunul său; ca și când ar fi stat acolo, pe întuneric, în tot acest timp. Costumul lui, însă, era diferit. M-am uitat să văd dacă nu cumva îmi adusesese niște apă de băut. Nici gând.

— Ajută-mă, Sam.

L-am privit.

— Cum să te ajut?

— Ajută-mă să înțeleg această informație deosebit de interesantă peste care am nimerit din întâmplare, spuse el.

— Ați găsit-o pe Lucy? Confuzia îmi paraliza gândirea; capul îmi era greu de somn. Copilul... Lucy urmează să nască în curând. Trebuie să o găsiți. Vocea îmi scrâșnea ca piatra pe nisip.

— Bomba, continuă Howell de parcă nu aș fi spus nimic. Am la mine analiza tehnică a modelului exploziei, Sam.

Scoase o fotografie a biroului din Londra după explozie. Aranjamentul biroului avea numele noastre pe el. S. Capra. Brandon. Gomez. McGill. Sala de ședințe cu numele celor trei costumați. În

sala calculatorului, un birou pe care era scris L. Capra. Biroul lui Lucy. Prietenii mei decedați. Fotografia arăta că acolo se petrecuse o tragedie: pete de sânge, viscere arse proiectate pe pereți, iar în centru – găurile înnegrite care se căseau în pardoseală.

Un cerculeț mic, colorat în roșu, din mijlocul încăperii, marca biroul meu.

— Bomba a fost plasată chiar sub biroul tău. A fost camuflată ca să arate ca un mic hard disc extern conectat la calculatorul tău.

Am privit fix imaginea distrugerii.

— Lucy se ocupa de toate instalările hard discurilor din birou.

— Nu!

— Cât de ușor trebuie să-i fi fost. Oare a instalat bomba chiar sub nasul lui Brandon, sub nasul lui James, sub nasul Victoriei? Sub nasul tău?

Simțeam fiecare cuvânt ca o împunsătură de cuțit în carne.

— Bomba este plasată acolo unde Lucy ar fi putut cel mai ușor s-o ascundă fără ca cineva să o observe. Să fi avut vreo remușcare când și-a condamnat soțul, tatăl copilului ei, la moarte? Așa că te-a avertizat. Iar tu ai ieșit de acolo chiar înainte de declanșarea exploziei.

Asta, în cazul în care nu înțelegeam eu aluzia.

— Taci, am spus.

Nu-mi vărsasem nervii și nu rezezisem pe nimeni până atunci. Mă concentrasem și-mi păstrasem calmul, în timp ce îmi susțineam nevinovăția. Dar asta! Acum! Nu am mai suportat.

— Taci, taci, taci dracului din gură!

— Ajută-mă să dovedesc că femeia aceasta a trădat. Gândește. Gândește-te la ceea ce tu trebuie să fi știut. Încearcă să-ți aduci aminte.

Femeia aceasta. Nu-i spunea nici Lucy, nici soția mea. Încearca să-i creeze o identitate diferită, să determine o distanțare între noi. Nu!

— Lucy este nevinovată.

Vocea mea nu era calmă. Bomba plasată sub biroul meu mă călca pe nervi.

— Atunci poate că vinovatul ești tu, spuse el. Poate că tu i-ai înscenat ei ceva. Poate că tu ai plasat bomba. Ai pus pe cineva s-o răpească? Și s-o omoare, pe ea și pe copilul tău?

Furia stăvilită în mine izbucni ca o frenezie de a ucide. Voiam să înăbuș, strângându-l de gât, minciunile care-i ieșeau pe gură. Sunt pe punctul să clachez. Am văzut cum mâinile începeau să-mi tremure. Simțeam cum fierbințeala mi se ridica în ochi. Dar nu puteam să mă prăbușesc. El voia să renunț la control. Eu nu aveam de gând să fac asta.

— Trebuie să mai existe o explicație, am spus.

— Explicația aceea este Lucy. Banii. Bomba. Toate o indică pe Lucy. Ea avea acces la cont. Ea ar fi putut strecura bomba în interior.

Howell avea o voce alunecoasă, joasă și blândă. Vorbea cu un foarte slab accent sudic.

— Sunt singurul prieten care ți-a mai rămas, Sam. Ceilalți din Firmă și prietenii noștri britanici vor să te mănânce fript. Te voi ajuta, însă numai dacă mă ajuți și tu pe mine.

Mi-am dat seama că, din perspectiva lor îngustă, eram condamnat. Dovada contului bancar. Bomba, ascunsă așa cum eu sau Lucy am fi putut să o facem. Asta era tot de ceea ce aveau nevoie. Eram terminat, chiar nevinovat fiind.

— Nu vei mai ieși niciodată dintre zidurile acestei închisori, dacă nu-mi spui tot ce știi. Încetează s-o mai protejezi pe Lucy sau încetează să mai protejezi ceea ce credeai tu că este ea.

Voia să o numesc trădătoare pe Lucy. Să fiu de acord cu el, să accept această posibilitate imposibilă.

— Nu! Este nevinovată. Omul acela a răpit-o.

— Te-a scos de acolo și pe urmă te-a lăsat de izbeliște. Și-a trădat țara, iar apoi te-a trădat și pe tine.

— Nu.

Howell îmi trase o palmă peste față. Cu toată forța. Nu mă așteptam la asta pentru că arăta ca un profesor, iar profesorii nu trag palme.

— Asta este realitatea care vine peste tine și te trezește, Sam. Spune-mi ce știi.

— Nu fii tâmpit. Dacă aș fi vrut să pun o bombă ca să explodeze clădirea, nu aș fi stat acolo. Aș fi plecat de mult. Știi că sunt nevinovat și te comporti așa numai de fațadă, pentru că este mai ușor să te bazezi pe mine decât să te duci să-i găsești pe băieții cei răi. Nu pot încheia nicio înțelegere cu tine pentru că nu am nimic de oferit.

— Atunci ești un idiot patentat.

Ieși și se întoarce după cinci minute cu o sticlă cu apă rece. Picături de apă învăluiau exteriorul sticlei de plastic. Iar eu aveam atât de multă nevoie de ea! O puse pe masă, în fața mea, însă nu mă întinsei să o iau.

— Vreau, spuse el, să iei în considerare posibilitatea ca nimic din ceea ce știai despre Lucy Capra să nu fi fost adevărat.

Ochii începeau să mi se umple de lacrimi. Nu-l voi lăsa să-și dea seama, gândii eu. Camerele de supraveghere erau, însă, ațintite asupra mea în permanență. Va vedea pe înregistrare că-mi șterg ochii. Mi-am păstrat fața imobilă; asta făcea ca lacrimile să nu se reverse. Pentru moment. Voi aștepta întunericul, siguranța oferită de îndoitura cotului meu. Nu-i voi lăsa să vadă cât sufeream.

El mă urmărea ca și când ar fi avut la cărți mâna câștigătoare.

— Știu că ți-e sete. Nu ai mai băut apă de trei zile. Știi că a trecut atât de mult? Bea, Sam. Vreau să poți vorbi. Ai ceva să-mi spui.

Am luat apa. Am băut-o. Când am terminat, îmi scoase căștile de pe urechi și legăturile de pe ochi. Două femei aduseră înăuntru un cărucior cu medicamente.

Tiopental de sodiu, scopolamină, medicamente experimentale. Bine ați venit în sângele meu.

Poate că mi le-au dat pe toate – am simțit mai multe ace pătrunzându-mi în piele. Howell a pus din nou întrebări cu vocea lui moale. De data aceasta, am auzit și alte voci care mă întrebau același lucru și le-am spus adevărul gol-goluț: că nu știu. Nu sunt un trădător. Nu am făcut niciodată ceva greșit. Am bâlbâit răspunsuri la fiecare întrebare despre viața mea împreună cu Lucy. Le-am spus cum făceam dragoste, le-am spus despre prietenii pe care-i aveam la Londra, de călătoriile acasă, de câte ori s-a dus ea pe continent să-l exploreze de una singură. Nu știam ce făcuse în săptămânile în care lucrasem sub acoperire, jucând un rol la Praga, prefăcându-mă că sunt un traficant în căutare de mărfuri ilicite cărora să le asigur transportul. Le-am spus tot ce era stocat în creierul meu. Am devenit o fântână arteziană de cuvinte.

Dar mai era și bomba, mai era și contul din insulele Cayman și acestea au fost suficiente. După părerea lor, trebuia ca eu să fi știut mai multe. Trebuia să fi avut niște bănuieli. Howell continua să spună că el voia să mă creadă, ca și când convingerea aceea s-ar fi situat în capul listei lui cu dorințe de Crăciun. I-am spus că nu știam nimic.

Așa că au renunțat și la substanțele chimice.

Cu legăturile pe ochi – care îmi blocau complet vederea – mă simțeam de parcă aș fi fost aruncat într-o gaură fără fund. Căștile de pe urechi făceau ca muzica să-mi bubuie în cap: un tomat diabolic în care se amestecau balade siropoase, un rock psihedelic pe care nu-l recunoșteam, dar care îți turtea creierii, un rap care-ți făcea dinții să clănțanească. În restul timpului, se auzea un sunet ascuțit care mă făcea să simt că fiecare nerv de-al meu scotea scânteii, ca un cablu de curent rupt. Am pierdut orice noțiune de timp, spațiu, orice simț care mă lega de lume.

Soluția vindecătoare pentru toate acestea a fost durerea. Howell nu era prezent când și-au făcut

apariția gardienii și m-au bătut vreo zece minute bune. Cu pumnii și cu picioarele. Era o mardeală ca la carte. Nu mi-au pocit fața, însă restul corpului meu era o uriașă vânătaie. M-am încovrigat pe jos. Ei mi-au dat apă și m-au lăsat să scuip o grămadă de sânge. Au privit ca și când încercau să aprecieze cât de mult mai puteam încasa fără să depășesc o anumită limită. După care m-au bătut din nou, lovindu-mă cu și mai multă forță. Coloana mea vertebrală și picioarele păreau a fi pe punctul să se fractureze. Băieții erau minunat de preciși, atenți să nu-mi rupă coastele, bărbia sau coloana.

Îmi puneau aceleași întrebări. Le dădeam aceleași răspunsuri.

Nu știi cât am rezistat tehnicilor de deprivare senzorială. Câteva minute de zgomot infernal și de pierdere a cunoștinței pot părea ore nesfârșite.

Lucy. Bocceluță era băiat. Acesta era firul pe care l-am prins, nutrind speranța firavă că mă vor crede. Trebuia să o caute pe ea în disperare. O vor găsi, iar când o vor găsi, vor avea și răspunsurile. Se vor lămuri de ce ni se înscenaseră toate acestea, mie și lui Lucy, de ce Lucy fusese răpită, de ce distruseseră biroul din Holborn. Găsește linia de la A la B, exact ca la traseul de parkour. Adevărul avea și el o linie. Nu trebuia decât să o găsesc.

Câteva ore m-au lăsat singur cu durerea pe care o simțeam, după care s-au întors și m-au târât în altă cameră. M-au legat de o bancă netedă de lemn. Aceasta s-a mișcat. Am simțit că picioarele mi se ridicau. Capul, în schimb, coborî spre pardoseala de piatră.

Nu, nu, nu! Am încercat să mă eliberez din chingile care mă țineau legat. Deprivarea senzorială era admisă. Era încă legală. Asta, nu.

Nu era Howell cel care stătea deasupra mea, cu o pânză într-o mână și o găleată în cealaltă. Bărbatul acesta purta o glugă. Nu-i recunoșteam vocea. Am țipat după Howell.

— Domnul Howell nu este aici, a spus omul cu glugă.

— Te rog, nu face asta! Te rog.

Trecusem prin așa ceva înainte, în timpul pregătirii. Știam ce oroare mă așteaptă și m-am împotrivit chingilor care mă imobilizau, panicii care îmi exploda în piept precum o mină. Pentru că dacă ai fața în apă, spui ceea ce trebuie. Iar dacă nu știi nimic, dacă chiar nu știi nimic, vei bolborosi un potop de cuvinte numai pentru a face ca chestia asta să înceteze. Vei spune orice minciună.

Adevărul din viața mea urma să moară în această cameră.

— Am ajuns într-un moment într-adevăr neplăcut, Sam.

Așteptă răspunsul meu. Tot ce puteam spune, cu o voce întretăiată pe care nu mi-o recunoșteam, era:

— Te rog, nu face asta! Te rog. De dragul tău, nu o face.

Nu știam de unde se iviseră ultimele cuvinte. De parcă mi-ar fi păsat de nenorocitul ăsta cretin și lipsit de inimă care nu era altceva decât o unealtă. Puțin îmi păsa. Dacă aș fi putut să mă dau jos de pe banca aia, l-aș fi sugrumat cu mâinile mele.

— Spune-ne. Pentru cine ați lucrat, tu și Lucy?

— Pentru Firmă. Am folosit denumirea internă pentru CIA. Pentru nimeni altcineva.

El schimbă vorba:

— Cine ți-a dat banii pe care Lucy i-a mutat dintr-un cont în altul?

— Eu nu am știut de acești bani.

— De ce ai pus o bombă în birou? Cine era amenințat de activitatea pe care o desfășură biroul?

M-am gândit la toate rețelele infracționale pe care încercaserăm să le analizăm, la Țarul Banilor care nu avea niciun nume, la fața sa afișată pe ecranul de prezentare în ultimele minute dinaintea distrugerii biroului.

— Nu am făcut eu asta! Nu am fost eu!

— Unde este acum soția ta? Începe prin a răspunde la oricare din aceste întrebări și nu va trebui să dansăm dansul acesta.

— Nu știu. Te rog. M-am urât pentru acel te rog.

— De ce reprezenta biroul din Holborn o amenințare pentru angajatorii tăi?

— Nu am angajatori! Pentru Dumnezeu, te rog, crede-mă! Te rog!

Din vocea mea deduse că era cât pe ce să mă facă să clachez. Cât pe ce. Îmi puse pânza peste față.

— Nu mai scapi viu de aici ca să-ți vezi puștiul, Capra.

— Nu! Am strigat eu. Nu!

Începu să-mi verse apă peste față. Am simțit cum îmi pătrundea în plămâni. M-am crispat în chingi, în încercarea de a mă da la o parte din calea șuvoiului de apă, cumplit și constant. Revărsarea de apă părea acum să curgă ca un râu.

Mă înecam.

Am început să bolborosesc. Absurdități. Cuvinte fără legătură. Lucy. Bocceluță. Dumnezeule, nu! Bărbatul cu cicatrice. Nevinovat. Nevinovat! Eram pe punctul de a-mi pierde cunoștința și m-am lovit cu capul de banca înclinată. Nu mă legase așa cum trebuie. Trase încet pânza udă de pe fața mea. Eram disperat după aer. Apoi mi-a așezat din nou pânza udă peste nas și gură.

Și a luat-o de la capăt. Am început iar să țip și să bolborosesc.

Când m-au aruncat în îmbrățișarea rece a podelei din celulă, m-am bucurat că nu putusem să aud și nu-mi mai aminteam ce spuseseam. Este mai bine ca peste unele lucruri să se aștearnă uitarea.

7.

Sosi și decembrie. Unul din gardieni îmi spuse că în ziua aceea era Crăciunul. Nu a folosit și cuvântul „fericit”. Apoi a venit ianuarie. 10 ianuarie, ziua în care trebuia să mi se nască copilul, sosi și se duse. Poate că fiul meu se născuse, trăgând puternic aer în plămâni, având nevoie de mine. Iar eu eram înțepenit într-o gaură împuțită și căptușită cu piatră.

În ziua aceea, Howell veni la mine în celulă.

— Astăzi urma să vină pe lume copilul tău.

L-am privit peste pâinea neagră și ciorba de cartofi care mi se dăduseră la prânz.

— Colaborează cu noi și poate o vom găsi pe Lucy. Am pus în alertă fiecare spital din Europa în privința ei. Ai putea să-ți vezi fiul, Sam. Nu vrei să-ți vezi băiatul?

Chipul meu avea o expresie împietrită, indiferent cât de sfâșiată mi-era inima.

— Ba da. Dar ți-am spus totul. Dă-mi drumul, Howell. Lasă-mă să plec. Lasă-mă să vă ajut să o găsiți.

— Ce nume i-ai fi pus?

Nu voiam să vorbesc cu Howell despre fiul meu pierdut. Nu voiam să vorbesc cu Howell, punct.

— Du-te dracului, i-am spus. Ce dracu’ ți pasă ție ce nume voiam să-i punem puștiului?

— Ești foarte supărat astăzi, Sam.

— Mi s-a acrit de tine. De voi toți. De prostia voastră colosală.

Howell mă studie, apoi se ridică în picioare.

— Uite cum stă treaba. Eu m-am luptat pentru tine. Te-am crezut când mi-ai spus că nu știi nimic. Eu cred că ești nevinovat. Dacă asta contează cât de cât.

Lăsă să-i cadă pe pardoseala din piatră o bucată de hârtie. Fotografia unei ecografii, Bocceluță în toată splendoarea lui. Howell ieși din celulă. Am studiat fotografia. Acolo era copilul meu.

Sunt tată? S-o fi născut? Trebuie să ies de aici. Puștiul meu are nevoie de mine.

Dar am rămas așezat pe podeaua rece de piatră, reflectând.

8.

O iarnă petrecută cu fața lipită de piatra rece. În februarie, continuam să insist că eram nevinovat. În fiecare zi, fiecare aspect al vieții mele era pus sub semnul întrebării, disecat, desființat. În fiecare zi eram privit cu neîncredere.

Știți cum este asta? Să nu fii crezut? Să nu fii crezut de oamenii care sunt colegii tăi, prietenii tăi, singurul tău sprijin, și când familia ți-a dispărut? Cum este atunci când colegii tăi sunt convinși că ești capabil de trădare și de omor?

Nu poți inventa o închisoare mai nemiloasă.

Sosi luna martie. Howell se făcuse nevăzut; nu au mai fost și alte simulări de înec^[10]. Patru anchetatori diferiți mi-au pus aceleași întrebări și mi-au ascultat pledoaria de nevinovăție. Într-o dimineață, doi foști pușcași marini au intrat în celulă, m-au imobilizat, mi-au înfipt un ac în piele și o parte din mine a sperat: mi-a sunat ceasul, urmează întunericul permanent, sfârșitul. Acum au terminat-o cu mine.

M-am trezit înapoi în America.

Televizorul instalat într-un colț difuza o emisiune de pe canalul Comedy Central. M-am răsucit ca să privesc pereții. Nicio fereastră. Numai pereții albi, patul de spital, un scaun și televizorul la care un actor de comedie stand-up se vântura pe scenă, țipând într-un microfon, glumind pe seama tinerilor bărbați însurați care erau lamentabili și anoști. Mâinile îmi erau legate cu chingi de pat. În cameră mirosea a dezinfectant și a odorizant de lavandă. Pentru prima oară în cine știe câte săptămâni, eram spălat și curat. Simțeam o ploscă

rece sub fese, iar în carne mă împungea un cateter; în braț aveam o perfuzie intravenoasă.

Am rămas nemișcat, însă nu auzeam decât bâzâitul încet și adormit al aparaturii de spital și al aerului condiționat. Nu am chemat asistenta. Eram curat și stăteam într-un pat, în loc de o celulă de închisoare rece și umedă; în plus, nimeni nu mă lovea.

Actorul de comedie de la televizor se plângea de nevastă-sa. Ridiculiza cererile nerezonabile ale copiilor săi. Îmi venea să-l strâng de gât pentru lipsa lui crasă de recunoștință. Nu știa cât era de norocos. Apoi am închis ochii și am adormit din nou, simțindu-mă curat și confortabil în așternuturile de pat, în loc de pardoseala de piatră.

Când m-am trezit, simțeam un gust amar în gură după atâta somn. Eram tot legat. Ploscă și cateter. O asistentă intră în cameră și mă verifică. Evită să mă privească.

— Bună ziua, am spus eu.

Ea nu răspunse.

— Unde mă aflu? întrebai cu voce răgușită.

Nici de data aceasta nu răspunse. Îmi verifică semnele vitale, notă rezultatele și plecă. Am încercat să-mi dau seama cât de strâns erau legate chingile. Nicio șansă să le desfac... Pe masa care fusese mutată într-o parte se afla acum o sticlă verzuie de Boylan Bottleworks Ginger Ale, băutura mea preferată. Este produsă în New Jersey și nu se poate procura de oriunde. Mai era și o sticlă de Heineken, deși după ce începusem să practic parkour-ul, o cam rărisem cu băutura. Ambele sticle erau perlate cu apă de reci ce erau. Lângă acestea, era un vraf de cărți scrise de autorii mei preferați. Praline cu nuci pecan, bomboanele mele preferate. O plăcintă Hubig's din New Orleans – o bunătate din perioada copilăriei, pe care o știam dintr-una din puținele perioade în care părinții mei locuiseră în State când eram mic.

Spatele începu să-mi transpire și să mă furnice. Trebuie să fi fost vreo nouă metodă de tortură.

Apoi în cameră intră un bărbat. Cu umeri lați, îmbrăcat într-un costum gri, tem dar îngrijit, cravată gri, cămașă albastră, cu o tunsoare militară și fire cărunte în barbișon. Howell.

— Salut, Sam. Cum te simți astăzi? Ai dormit o bună bucată de vreme, iar asta este exact ce-ți trebuie ca să te pui pe picioare.

Vocea lui era amabilă, ca și când chiar i-ar fi păsat cum mă simțeam. Moale, calmă și imediat am început să-l urăsc din nou. În ultimele luni învățasem că nu aveam prieteni și nu mai aveam răbdare nici cu cei care doar se pretindeau a-mi fi prieteni.

El îmi văzu focul din priviri și, pentru o clipă, se uită în altă parte.

— Unde mă aflu? întrebai eu.

— Ești în New York. Eu voi fi agentul tău de legătură.

— Cum adică agentul meu de legătură?

— Ești pus în libertate. Îmi aruncă un zâmbet.

Nu puteam să cred. Trebuie să fi fost vreo șmecherie. M-am silit să continui să respir.

— Ați găsit-o pe soția mea?

— Nu.

— Atunci de ce...

— S-a dovedit că ești nevinovat. Vocea lui Howell deveni acum mai aspră, iar cuvintele păreau parcă exersate dinainte. Ne cerem scuze pentru inconveniente create.

Nu am putut nici să râd, nici să urlu la auzul acestor șase cuvinte, la impresia lamentabilă pe care o lăsau, la completa lor inadecvare față de iadul pe care-l îndurasem. Când mi-am regăsit vocea, aceasta suna spart.

— Cum s-a dovedit asta?

— Nu are importanță, Sam. Știm că ești nevinovat.

Am închis ochii.

— Înseamnă că mă minți. Trebuie să o fi găsit pe Lucy.

— Nu, spuse el, îți jur că nu știm unde este.

Între noi se lăsă tăcerea, întreruptă numai de prosteliile actorului de comedie care se auzea în fundal. M-am întins după telecomandă și degetele mele băjbăiră, încercând să o prindă. Howell o luă și închise televizorul.

— Acum nu te cred eu pe tine.

— Nu este nicio păcăleală, Sam, spuse Howell. Știm că ești nevinovat. Fii recunoscător pentru faptul că ești liber.

Recunoscător. Liber. Cuvintele acestea se amestecau în mintea mea.

— M-ați torturat. M-ați ținut prizonier, fără avocat, fără niciun motiv.

— Toate acestea nu s-au întâmplat, Sam.

Încet, Howell desfăcu chingile care îmi țineau picioarele legate de pat. Proceda cu atenție, ca și când ar fi îndepărtat capacul unui coș în care se afla o cobră. Se uită în sus ca să-mi prindă privirea și înghiți, ca și când și-ar fi dat seama că nu trebuia să arate că se temea.

— Vei fi reintegrat în viața civilă, Sam. Gândește-te la mine ca la un ofițer de eliberare condiționată.

— Oamenii nevinovați nu sunt „eliberați condiționat”.

— Firma mi-a cerut să-mi asum acest rol. Sunt singurul care te-a crezut, îți amintești? Ți-am spus că eu te consideram nevinovat. Am fost singurul tău apărător, Sam.

— Ai fost unul de tot rahatul.

Howell scoase un suspin lung și lent, apoi se așeză pe marginea patului.

— Le-am spus directorilor că eu credeam că spui adevărul. M-au crezut, până la urmă, atunci când...

— Atunci când ce? l-am întrebat și m-am aplecat în față.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Îmi datorai asta.

— Nu, nu-ți datorăm nimic, spuse Howell. Ai fost prea orb ca să vezi ceea ce se petrecea chiar sub ochii tăi.

— Știi și că Lucy este vinovată? Spune-mi!

O, Doamne, confirmarea imposibilității, și anume că soția mea trădase.

— Vrei să fii din nou liber, Sam?

— Da.

— Atunci taci din gură. Înghite-ți fiecare întrebare pe care vrei să mi-o pui și nu mă întreba nimic despre Lucy. Își dresе glasul. Trebuie, însă, să vorbim despre viitorul tău apropiat.

M-am ridicat încet în capul oaselor.

— Viitorul meu este acela că îmi voi găsi soția. Și copilul.

— Nicidecum. Ea rămâne o problemă de securitate națională. Ca și tine, de altfel. Vei face numai ceea ce ți se spune.

Așa și aveam de gând, până ce aș fi făcut ce voiam. Aș putea să le fac jocul. Mi-am înghițit întrebările.

— Părinții mei...

— Părinții tăi cred că nu vrei să ai de-a face cu ei, Sam. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Am rămas tăcut. Aceasta era crucea pe care o purtam. Oamenii normali aveau relații normale cu proprii părinți. Ai mei nu erau chiar normali, cel puțin în privința mea.

— Firește că părinții tăi au fost investigați în detaliu. Sunt puțin... ieșiți din comun.

— Stați departe de ei!

— O, dar asta ar fi o adevărată pierdere pentru mine. Îi găsesc fermecători; ne face plăcere să stăm în grădină și să bem ceai. I-am vizitat de câteva ori. Divizia Firmei la care lucrez a cumpărat casa de lângă ei, în New Orleans; sunt vecinul lor, agentul de vânzări care călătorește o mare parte din timp. Le-am instalat microfoane în

casă de acum câteva luni, le-am urmărit convorbirile telefonice, i-am supravegheat. Pentru eventualitatea în care i-ar fi contactat nora lor însărcinată sau ar fi încercat să se intereseze de tine. Dar nu a fost decât tăcere. Din moment ce nu te-ai auzit cu ei de Crăciun, sunt puțin îngrijorați că ruptura dintre voi nu poate fi remediată. Ridică din umeri. Nu-ți face sânge rău. Uneori nu ne place de oamenii pe care-i iubim. Îmi spuse aceste lucruri de parcă mi-ar fi dăruit un cadou.

— Părinții mei... lăsați-i în pace.

— Atunci fa ce-ți spun, iar supravegherea, investigarea lor, vor înceta. Își ridică mâinile cu palmele îndreptate spre mine. Nu vreau să-ți implic părinții. Sunt oameni de treabă, Sam.

Încercau să mă mituiască. Bine. Îmi voi proteja părinții.

— De acord. Mi-am dres glasul.

— Este ziua ta norocoasă. Tehnic vorbind, nu ai fost concediat. Încă te afli în subordinea Firmei. Ai fost repartizat în grupul meu de oameni. Eu sunt șeful tău.

Am vrut să spun „îmi dau demisia”, dar în loc de asta am zis:

— Atunci dă-mi voie să te ajut s-o cauți.

Howell ridică o sprânceană.

— Chiar vrei să lucrezi cu noi, Sam?

— Da.

Era prima minciună în cunoștință de cauză pe care o spuneam după luni de zile. Nu puneam la socoteală minciunile pe care le strigasem în timpul simulării de înec. Se părea că niciuna din falsele informații pe care le furnizasem nu fusese de vreun folos Firmei.

— Atunci iată care-ți sunt ordinele. Nu te miști din New York. Există un cont într-o bancă, deschis pe numele tău, având în el o sumă considerabilă de bani. Suficientă ca să trăiești din ea, deși eu îți sugerez să-ți găsești ceva de lucru. Măcar ca să-ți ții ocupate mintea și mâinile.

— Ceva de lucru. Dar ai spus...

— Rămâi pe statele noastre de plată, dar autorizațiile tale nu mai sunt valabile, Sam. Așa că găsește-ți un serviciu care să te țină ocupat. Unul în care nu va trebui să călătorești și care nu este solicitant.

— Nu pot să stau locului. Nu atunci când familia mea este în primejdie.

Howell trecu în viteză peste acest obstacol.

— Vreți să ajutați la găsirea lui Lucy? Fă atunci ce îți se spune. Stai potolit. Ia-ți un serviciu. Unul lejer.

— Până acum nu am lucrat decât pentru Firmă. Am început activitatea imediat după absolvirea facultății.

— Ai lucrat la un bar în timpul facultății. Toarnă beri, amestecă martini-uri. Este ușor să-ți găsești un loc de muncă.

Ridică din umeri. Ca și când întreaga mea pregătire, toată experiența mea de teren de când lucram în cadrul Firmei, nu mai aveau nicio valoare.

Mi-am silit vocea să rămână calmă. Oscilam între furie și cunoașterea faptului că dacă îl presam pe Howell, aveam să mă întorc în celulă. Încet, acum că nu mai eram legat, m-am dat jos din pat. Howell m-a sprijinit. Mă simțeam amețit de la medicamente, de inactivitate.

— Nu pot să mă exprim mai clar decât atât. Îmi voi găsi soția. Și copilul.

— Vei urma ordinele sau îți va părea rău că nu ai făcut-o, domnule Capra.

— Nu mă puteți împiedica...

— Dacă încalci condițiile eliberării condiționate, te vei întoarce în închisoare și vei fi acuzat începând de la spălare de bani și până la trădare. Orice dovadă a nevinovăției tale va fi eliminată, iar tu vei fi judecat. Era o manifestare în forță a autorității. În voce i se simțea mânia și am tăcut din gură ca să aflu care era oferta.

Tot restul vieții mele depindea de ceea ce avea să-mi propună.

— Te dai la fund, faci ceva ca să nu te plictisești și nu iei legătura cu presa, nici cu prietenii tăi din Firmă – nu că ți-ar mai fi rămas vreunii. Nu toți știu că ai fost reabilitat. Ne lași pe noi să o căutăm pe Lucy, iar tu nu ne stai în cale.

— Atunci eu ce mai sunt? Bun de nimic?

Pentru prima dată am văzut, în tresărirea ochilor lui, ceva ce nu observasem nici măcar o dată în lunile care trecuseră: milă.

— Cum ai putea să valorezi ceva pentru noi, Sam? Fie ai știut că Lucy era o trădătoare și nu ai făcut nimic, ceea ce te face să fii întruchiparea răului în ochii Firmei, fie nu ai avut habar că era o trădătoare. Iar asta înseamnă că ești prost de-a binelea.

L-am privit, după care m-am uitat la pardoseala de gresie care strălucea de curățenie. Ajunsesem la întrebarea pe care mi-o pusese chiar la început. După tot chinul pe care-l îndurasem.

— În acest loc te vei recupera, îți vei reface forțele înainte de-a te trimite din nou în lumea mare. Ai slăbit cam mult, spuse Howell. Hai să mergem să vedem ce haine ți se potrivesc, din cele pe care le avem noi. Pe urmă te voi duce jos.

Se ridică și îmi deschise berea rece. Îmi dădu sticla rece ca gheața.

— Am pregătit toate felurile tale de mâncare preferate. Supă de porumb condimentată, salată cu brânză cu mușcăi, friptură de vită cu hrean, piure de cartofi, sparanghel, tartă de lămâie, cafea. Nu-i așa că masa asta sună bine?

Spre rușinea mea, îmi lăsa gura apă. Speram ca mâncarea să nu aibă niciun gust.

— Seamănă cu ultima masă a unui condamnat la moarte.

Howell se încumetă să mai schițeze o dată un zâmbet foarte slab.

— Nu trebuie decât să faci ceea ce-ți cerem.

— Și să vă iert pentru toate lunile acelea în care m-ați făcut să sufăr?

— Hai să ne prefacem cu toții că nu s-a întâmplat nimic.

— Că nu s-a întâmplat nimic? Dumnezeu!

Aveau nevoie ca eu să ies la vedere. De ce?

— Ai niște haine în dulap. Dacă vrei, îi voi cere asistentei să te deconecteze de la toate aparatele și te las să te îmbraci.

Am început să trag de un electrod fixat pe piept.

— Am totuși o întrebare pentru tine, Sam, spuse el.

Am lăsat electrozii în pace.

— Care?

— Novem Soles.

Rosti cuvintele atât de încet, încât nu am fost sigur că auzisem bine.

— Poftim?

— Ai mai auzit cuvintele acestea undeva?

— Novem Soles? Aduce a latină. Novem înseamnă nouă, dar Soles ce este?

— Sori. Nouă sori. Lucy a folosit vreodată aceste cuvinte în conversația cu tine, le-a menționat vreodată?

Asta nu era o întrebare oarecare. M-am oprit și am căzut pe gânduri. El mă urmărea.

— Nu. Ce înseamnă?

Sunau aiurea. Însă Firma alocă niște coduri generate de calculator pentru fiecare sarcină, operațiune sau proiect, iar asta semăna cu unul din acele nume de cod. Nouă sori? Mie nu-mi spunea nimic.

El mă studia și m-am întrebat dacă electrozii de pe pieptul meu nu erau cumva monitorizați ca să-și dea seama dacă mințeam. Howell zâmbi.

— Înseamnă că mergem să mâncăm masa aceea delicioasă.

Se duse la ușă și intră asistenta. Îmi scoase cateterul, electrozii și puse perfuzia intravenoasă pe un cărucior. Mă ajută să îmbrac un halat. Eram

slăbit, iar acum muream de foame, dar m-am înfiorat la gândul acceptării gesturilor amabile ale acestor nemernici. Mâncare servită pe farfurie. Mâncare bună de mâncat, nu ca lăturile pe care mi le dăduseră. O voi mânca. Trebuia să-mi refac forțele.

M-am ridicat din pat. Howell îmi oferi un braț de sprijin, însă îl refuzai. Fie, voi accepta hrana lor, hainele lor, bunăvoința lor prefăcută și mă voi pune din nou pe picioare. Nu-mi făceam, însă, nicio iluzie. Nu eram prietenul lui Howell, nicio persoană pe care dorea să o ajute și care ar putea să-și reia viața de dinainte sau să-și recapete serviciul. Cuvintele lui, să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, îmi răsunau în urechi.

În aceste luni interminabile nu dăduseră nici de Lucy, nici de omul cu cicatricea în formă de semn de întrebare. Așa că mai aveau încă nevoie de mine. Howell și șefii lui găsiseră ceva care se numea Novem Soles, orice o mai fi și asta, și s-au gândit că dacă mă aduceau înapoi în lumea reală, s-ar putea să-i duc și pe ei până acolo.

Cunoșteam adevărul: eu eram momeala. Momeala pentru cei care ne înscenaseră totul, mie și lui Lucy.

9.

August Holdwine sorbi și restul de whisky din paharul pe care-l avea în față, îl așeză cu atenție fix în centrul șervețelului de pe tejgheaua din stejar a barului și mă privi cercetător.

— Nu sunt aici ca să te spionez, spuse el. În cazul în care trebuie să subliniez un lucru evident.

— Știu, am răspuns eu. Howell a pus oameni să mă urmărească și poți fi sigur că mă uit în ambele părți înainte de a traversa strada. Au o dubiță și

cred că îşi sună mamele de trei ori pe zi. Vrei încă unul?

— Nu. Măine trebuie să merg la lucru.

Dar nu se ridică în picioare să se pregătească de plecare. August era un tip masiv, de vreo 1,80 m pe 1,80 m, cu muşchi zdraveni în timpul facultăţii, care nu se transformaseră de tot în grăsime, dar analizau serios această posibilitate. Părul îi bătea spre blond, avea pomeţi rotunzi şi muşchi puternici care i se conturau prin cămaşă. Spuse:

— Ăăă, poate că nu ar trebui să vorbesc despre muncă.

— Nu mă deranjează că tu încă ai un serviciu, iar eu servesc băuturi, am spus. Să lucrezi la bar este o activitate onorabilă.

— Cred că şi eu aş prefera să servesc băuturi. Mai puţin stres.

— Vrei să facem schimb?

August şi cu mine urmaserăm împreună procesul de pregătire din cadrul Firmei, eu direct de la Harvard, el imediat după ce absolvise Universitatea din Minnesota. Era opusul meu: un flăcău de la ţară care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii într-un singur loc, pe pământul pe care familia lui îl deţinea de şapte generaţii. Nici nu-mi puteam imagina o astfel de stabilitate. Avea o faţă lată şi deschisă, genul de faţă care inspiră încredere oamenilor cinstiţi, şi o voce groasă baritonală. Lucra în Statele Unite, la un birou satelit din Manhattan. Îmi împrumutase locul lui de barman la Ollie's. Îi eram recunoscător. Niciunul din ceilalţi prieteni ai mei de la Firmă nu catadicsise să mă sune sau să-şi exprime părerea de rău. Eram stigmatizat. Aşa cum spusese şi Howell, înţelepciunea populară zice că partenerul de viaţă ştie întotdeauna atunci când trădarea s-a strecurat sub acoperişul său. Aşa că eram lipsit de orice speranţă, cum afirmase Howell, eram suspect, eram o marfă iremediabil deteriorată. Dar nu şi pentru August. Totuşi, era în regulă; August

era amicul perfect cu care să stai într-un bar. Puteai să-i mărturisești secretul cel mai obscur, știind că nu te va judeca, sau puteai rămâne tăcut alături de el, urmărind un meci la televizor, fără să schimbi nicio vorbă. Oricare dintre acestea i se păreau în regulă lui August.

Voiam să am încredere în el. Numai că nu puteam. Fie avea ordin să acționeze sub comanda lui Howell, fie nu, iar dacă ar afla ceva de la mine, ar avea probleme în momentul în care mi-aș pune planul în aplicare.

— Deci asta e. Mâine încep să lucrez dimineață devreme. Ar trebui să plec.

— Ai vaci de mulș? m-am amuzat eu să-l tachinez în privința trecutului lui de fermier.

El nu se ridică de la bar.

— Mai vrei un pahar de băutură? Am așteptat să-mi răspundă.

Mă privi cu ochii lui de un albastru apos.

— Ce-ai de gând să faci, Sam?

— Să torn beri, în principal.

Am aruncat o privire prin bar; nu mai erau alți clienți. Era luni seara, iar luna era întotdeauna seara cea mai inactivă la Ollie's. Mi se părea ciudat, pentru că zilele de luni erau atât de nasoale, încât ai fi crezut că cei mai mulți oameni și-ar fi dorit o băutură, ca să spele gustul neplăcut pe care li-l lăsase în gură începutul de săptămână.

— Ești foarte tăcut.

— Nu am prea multe de zis, August.

— Nu știu ce ți s-a spus, dar nu toți cei de la Firmă cred că ești agent dublu. Cei mai mulți dintre prietenii tăi continuă să-ți fie prieteni.

— Cei mai mulți? Asta îmi încălzește sufletul.

El dădu din umeri. Era bine intenționat, însă probabil că nu știa ce să spună. Mii și mii de oameni lucrează pentru Firmă; există foarte, foarte puțini trădători în istoria ei, și, pe bună dreptate, aceștia nu sunt iertați.

— Și, totuși, nu este deloc aglomerat aici în seara asta, cu toți numeroșii mei prieteni.

Am șters cu o cârpă tejgheaua deja curată.

August ridică paharul, dar îl lăsă din nou jos când își aminti că era gol.

— Ești un om curajos pentru că rămâi prietenul meu, August, sau doar îți faci meseria?

Nu avusesem de gând să întind coarda pe această temă, însă începeam să-mi cam pierd răbdarea.

— Nu mă aflu aici pentru că mi-ar fi cerut cineva asta. Howell a spus că ești disculpat, însă că nu te poți întoarce la lucru. Nu încă.

— Sunt momeala care îi va atrage pe cei – oricine ar fi fost ei – care au răpit-o pe Lucy. Ideea fiind că se așteptau că eu să nu supraviețuiesc exploziei, iar ea le-a dat planul peste cap.

August spuse:

— Știu toate astea. Atunci fii momeală. Dar să nu crezi că ești singur. Pentru că nu ești.

— Am stârnit un cuib de viespi, August, la biroul din Londra. Cu tipul ăsta – Țarul Banilor, cu o grămadă de rețele infracționale. Dacă m-ai putea ajuta... să afli dacă au apărut noi indicii despre cine a fost în spatele acelei explozii...

— Nu pot, Sam. Nu am autorizația necesară.

— Ai putea, însă, să accesezi fișierele...

Ridică o mână în sus.

— Nu pot! Finalul discuției. Lasă-i pe ei să investigheze. Fii bucuros că ți-au reabilitat numele.

— Dacă chiar au făcut-o.

El își drese glasul.

— Trebuie să iei în calcul posibilitatea ca Lucy să te fi păcălit.

— Timp de trei ani de zile? Imposibil.

— Poate că în urmă cu trei ani de zile nu era pătată. Poate că a turnat mult mai recent.

Este o scenă desprinsă parcă din Twilight Zone^[1], să porți, cu cel mai vechi prieten de la

serviciu, o discuție care se învâрте în jurul subiectului: soția mea nu este o trădătoare.

— Fiindcă femeile însărcinate sunt recunoscute pentru dorința lor de a risca să fie arestate și închise.

August răsuci paharul pe care-l ținea în mână.

— Ziceam și eu așa.

— Atunci de ce m-ar fi salvat pe mine? Pur și simplu nu puteam să renunț la acest argument.

— Nu fii prost, Sam. Trăiești, ești singurul supraviețuitor, Firma se concentrează asupra ta. Nu asupra ei. Tu ești în mâinile lor. Asta i-a oferit ei șansa să fugă.

— Nu pot să cred așa ceva.

— Pentru că ești un soț bun?

L-am privit fix în ochii albaștri apoși.

— Pentru că dacă ar fi fost compromisă, a trăit totuși cu mine timp de trei ani și știe că dacă m-ar fi trădat, dacă i-ar fi omorât pe prietenii noștri, iar eu aș fi rămas în viață ca să mă pot răzbuna pe ea, atunci aș fi făcut-o. Așa că dacă ar fi fost compromisă, și-ar fi dorit ca eu să fi murit.

Am vorbit pe un ton egal și calm.

— Ai toată energia asta în tine și ești încă aici, în Brooklyn?

— Dacă fug, vor pune mâna pe mine și mă voi întoarce într-o celulă de pușcărie.

— Dacă nu cumva fugi într-un mod mai deștept.

— August, abia am ieșit dintr-o închisoare a Firmei. Nu risc, ca să am și bilet de întors. Conversația asta dintre tine și mine nu s-a purtat niciodată.

August puse banii pe tejghea și spuse:

— Păstrează restul.

— În regulă.

L-am privit plecând. Este aiurea să lași bacșiș unui prieten și nu aș fi vrut s-o facă, dar am strecurat restul în borcanul cu bacșiș. M-am întors la lucru, ceea ce însemna să prepar într-o cafetieră niște cafea fără cafeină pentru cei din Ollie's și să

serveșc un grup de artiști aspiranți care au intrat în bar cinci minute mai târziu, ca să bea un rând de beri Pabst Blue Ribbon.

Cei mai mulți dintre clienții care frecventau barul Ollie's erau băutori de bere și vin; dar de cel puțin șase ori pe zi preparam Votca Martini; de cinci ori pe zi turnam whisky și din când în când mai pregăteam câte o Margarita cu gheață. Nu exista aparat de făcut Margarita cu gheață; nu era genul acela de bar. Vreo doi clienți soseau de obicei pe la începutul pauzei de prânz și comandau Bloody Mary, pe care le-o pregăteam extra picantă, iar ei îmi lăsau bacșișuri mai consistente. Preparam băuturi, eram tăcut, câștigam kilogramele pe care le pierdusem și dormeam cât cuprinde. August își făcea apariția și bea când lucram în schimbul de seară. Le-am pus câteva întrebări colegilor mei barmani și am aflat că nu venea și în zilele în care aveam liber. Simțeam că îmi refac forțele, dar încă nu practicam decât trasee de parkour foarte simple – salturi pe balustrade și pe ziduri joase – pentru că îmi ieșisem din mână și nu voiam să risc să mă accidenteș. Mă prefăceam că nu observ echipa de supraveghere pe care Howell o pusese pe urmele mele. Trei gealați, doi pe jos, unul într-o dubiță, mă urmăreau aproape constant atunci când plecam de la bar sau ieșeam din apartament. Mă testau, voiau să vadă ce făceam, cât de fidel le ascultam ordinele.

Sau, dimpotrivă, așteptau ca cineva să mă omoare.

10.

Îmi plac barurile. Nu beau foarte mult, însă îmi place atmosfera dintr-un bar bun – înțelepciunea matură care răzbate dintr-o conversație însuflețită,

mirosul tare al băuturii de calitate, sunetul râsului între prieteni. Ollie's era un bar bun, fără pretenții. Liniștit în cele mai multe nopți, cu o teighea de bar lată din stejar, scaune tapițate cu piele care purtau amprenta clienților fideli și constanți, nu prea multe kitsch-uri pe pereți – doar niște oglinzi oferite de companiile producătoare de bere și fotografii înramate cu tatăl lui Ollie – proprietarul inițial – și numeroși clienți pe care acesta îi știa de-o viață.

Clienții fideli erau oarecum amestecați: oameni mai în vârstă care locuiau în cartier de multă vreme, persoane mai tinere, cu apucături boeme, care poate împrumutaseră bani de la părinți ca să-și cultive înclinațiile artistice sau ca să-și facă stagiatura.

Din când în când, pe la Ollie's se abăteau liber-profesioniști care făceau naveta până în Manhattan, lăsau bacșișuri grase și beau băuturi de import și cocktailuri mai fandosite. Oamenii, însă, în marea lor majoritate, erau de treabă. Nimeni nu mi-a pus întrebări. Eu doar serveam băuturile, discutam baliverne atunci când era neapărat necesar și nimeni nu știa iadul pe care-l trăiam.

Firma mi-a găsit un apartament la trei străzi distanță de Ollie's, la periferia cartierului Williamsburg din Brooklyn. Nu era ieftin, dar nu plăteam eu chiria; în clădirea în care locuiam se renovau câteva apartamente, așa că nu aveam prea mulți vecini. Lui Howell, nu mă îndoiam, îi plăcea această izolare. Am presupus că la Ollie's și în casa în care locuiam erau instalate microfoane, poate având și camere de înregistrare ascunse în ele. Instalate, probabil, de August. Am găsit microfoanele din apartament, patru la număr, iar în dimineața următoare m-am dus direct la dubiță, și, pe când cei dinăuntru se holbau surprinși la mine, le-am pus pe capota mașinii într-un șir indian de toată frumusețea. După care am plecat. A doua zi schimbaseră mașina cu care mă urmăreau, însă nu

am găsit alte microfoane în locul celor pe care le scosesem. Ceea ce nu însemna că nu existau totuși unele, pe undeva pe acolo.

Era ca o viață în cușcă. Doar că nu era celula de închisoare cu pereți din piatră. Mă întrebam cât timp aveau să mai stea Howell și oamenii lui cu ochii pe mine, și, dacă nu-i voi atrage pe răpitorii lui Lucy, dacă mă vor arunca iarăși între gratii. M-am gândit cum aș putea evada. Nu mi-aș face niciun bine dacă m-aș grăbi. Încă eram în cușcă, însă într-o cușcă în care mă puteam mișca. Nu voiam să mă întorc în închisoarea din Polonia.

Când nu serveam băuturi, mă gândeam la Lucy și la Bocceluță.

Într-o zi de sfârșit de martie am ajuns la bar ușor accidentat. Un curier pe bicicletă mă lovise când traversam o stradă și căzusem, julindu-mi antebrațul. Cei care mă urmăreau din umbră nu făcuseră nimic ca să mă ajute. Mi-am suflecăt mâneca pentru a nu-mi murdări cămașa și m-am dus în partea din față a barului; era pe la începutul după-amiezii, într-o zi de sâmbătă și la bar era o singură clientă. Avea doar câțiva ani mai mult decât mine, să fi avut vreo treizeci. Drăguță, dar cu privirea tăioasă ca oțelul și o gură subțire ca o fantă. Pomeții ei ar fi făcut un fotograf să creadă că a descoperit următoarea lui poză de efect. Purta pantaloni largi negri și un pulover închis la culoare. Era blondă, cu părul de culoarea paielor cosite, lung doar până la umeri. Ridică paharul cu whisky sec și bău din el cu atenție. Avea gesturi precise. Nu mă privea, însă mi-am dat seama că era foarte conștientă de prezența mea. Primul meu gând a fost: „e belea mare”.

— Ai o trusă de prim ajutor? l-am întrebat pe Ollie.

— Da, vezi la mine în birou. Ollie părea iritat. Îi întrerupsesem discuția cu femeia de la bar. Mă arată cu degetul. Îl vezi pe tipul ăsta? Aleargă ca un maniac, sare de pe scări, de pe clădiri ș-așa mai

departe. O să cadă, o să-și rupă gâtul, iar eu voi rămâne fără un barman cât de cât bun.

Ollie credea că stima de sine era supraapreciată.

Femeia mă urmărea.

— L'art de displacement?

Vocea ei era joasă și rece, ca o briză de vară ce răzbate de sub umbra unui copac, și avea un accent ciudat pe care nu reușeam să-l identific. Era atrăgătoare ca înfățișare – deși nu aveam ochi pentru o altă femeie în afară de Lucy – însă nu îmi plăcea. Folosise, însă, denumirea franceză pentru cursa de parkour. Am încuviințat din cap.

— Ești și tu un traceur? am întrebat-o.

Era un termen specific care desemna alergătorii de parkour, preluat dintr-un cuvânt în franceză care însemna un anumit tip de proiectil ce lăsa o dâră luminoasă în urmă^[12].

— O, nu. Am locuit la Paris. Urmăream copiii care încercau să facă parkour, alergând pe marginile clădirilor, sărind de pe un acoperiș pe altul, uimită că nu-și rupeau picioarele. Îmi aruncă un surâs. Mi-aș fi dorit să am curajul și agilitatea lor.

— Eu zic că dacă vrei o cursă cu obstacole, mai bine te duci pe o pistă. Ollie mai turnă niște whisky în paharul femeii, deși aceasta nu i-o ceruse.

— Dar viața însăși este o cursă cu obstacole, spuse ea. Alergătorii aleargă în lumea în care trăim, nu într-o lume artificială. Se întoarse din nou spre mine. Am fost întotdeauna de părere că arătau ca niște animale.

Am ridicat o sprânceană.

— În toată splendoarea lor. Lupi de stradă. Vânători. Eu asemăn alergătorii cu o haită care înconjoară prada. Femeia sorbi din whisky. Am o slăbiciune pentru lupi.

Era exact genul de comentariu bizar pe care-l auzi într-un bar, care nu ar avea niciun înțeles în altă parte, dar care pare potrivit în lumina difuză și

cu furnicătura alcoolului pe buze. Ollie se holbă la femeie, încercă un zâmbet nesigur și decise să pună capăt discuției despre lupi făcând prezentările.

— Sam, ți-o prezint pe Mila.

Mila întinse o mână. Pe care eu am strâns-o.

— Ești o clientă veche, Mila? Încă învăț cine și ce este în imperiul lui Ollie.

— Este o clientă veche, dar rătăcitoare. Trece pe aici când vine în oraș, adică de vreo trei ori pe an. Iar atunci nu pot să scap de ea câte-o săptămână întreagă, surâse Ollie sarcastic. Tot încearcă să cumpere barul ăsta de la mine, dar tu știi că nu-l voi vinde niciodată.

— Pot să-l prelucrez dacă dorești, i-am spus eu femeii cu un zâmbet politicos de barman. Sunt sigur că dorește să se retragă în Florida.

— O, Doamne, nu, răspunse Ollie. New York până la moarte.

— Nu vrea să-l vândă, dar ascultă propunerile pe care i le fac pentru că îmi vinde echivalentul unei sticle de whisky Glenfiddich în timpul acelei săptămâni.

Mila stătea cu mâinile încrucișate în fața ei, pe bar, într-un gest studiat.

— Este plăcut să poți să călătorești, am spus eu.

— Lumea a devenit un loc mai mic în zilele noastre. Mult mai mic. Mila ridică din umeri – un gest mic și elegant. Fii atent în timpul traseelor tale de parkour, Sam. Ollie nu va ezita să pună biciul pe tine dacă ajungi în cârje.

— Pentru Sam n-am nevoie de bici. Ceilalți, însă, o, Doamne, Mila, nu ți-ar veni să crezi! Cât de greu poate fi să torni repede, cu atenție și cu precizie, o băutură într-un pahar? Să torni! Gravitația face tot ce trebuie. Doar nu este vorba de chirurgie aici. Îți spun, tipul ăla din schimbul de zi îmi varsă marja de profit pe jos, iar eu o curăț cu mopul...

Am ridicat brațul.

— Cred că ar fi mai bine să bandajez chestia asta.

Am găsit trusa de prim ajutor în biroul înghesuit al lui Ollie. Acolo mai erau un birou de scris cu hârtii împrăștiate, un PC antic și de demult care scrâșnea, pe care Ollie nu reușise niciodată să-l stăpânească prea bine (îl ajutasem eu cu niște căutări pe net și să refacă un tabel pe care-l pierduse) și un seif. Seiful nu ar fi fost greu de spart; avea tastatură, și, ținând cont de aversiunea lui Ollie față de tehnologie, bănuiam că parola era ușor de ghicit.

Cu brațul bandajat strâns și în ținută de lucru, m-am întors la bar. Mila plecase, iar sub paharul ei era vârat un mănunchi de bancnote. Lăsa niște bacșișuri excelente.

— Simt că mă completează, spuse Ollie. La naiba. Îmi place de ea, dar n-am nicio șansă.

— De unde este?

— De pretutindeni.

Dacă Howell ar fi vrut să fiu urmărit de altcineva în afară de oamenii din echipa lui obișnuită sau ar fi încercat să strecoare pe cineva în viața mea, ar fi putut alege pe cineva ca Mila. Sau dacă Țarul Banilor ar fi venit după mine, și el ar fi putut trimite pe cineva ca ea.

Dar... Dar îl cunoștea pe Ollie de mult timp. Dacă nu cumva Ollie mințea în privința asta, fiind și el în solda lui Howell. Bună ziua, nebunie! Începi să vezi cum mintea ți-o ia razna: bănuiești pe toată lumea. Am revenit la ștergerea tejghelei de bar, încercând să nu mă mai gândesc la nimic.

— Hei, uite ce am pentru tine!

Ollie împinse o carte groasă în direcția mea. M-am uitat la copertă. Era Ghidul barmanului. L-am deschis la sfârșit, ca să văd câte pagini avea: 508. Foarte detaliat.

— Pregătirea este importantă ca să nu amesteci băuturile greșit și să nu faci risipă de spirtoase, spuse Ollie. Ia-o acasă.

— Pe cele mai multe dintre băuturile astea nu le voi prepara niciodată.

— Îmi lași impresia unui ins căruia îi place să fie pregătit.

Aici, Ollie avea dreptate.

Trecu și săptămâna aceea, târându-se ca melcul. Dave cu Budweiser-ul, Meg cu Pinot Gris, frații Alton cu halbele lor de Guinness din fiecare vineri seara; te urmăreau cum torni în pahar cu atenția cu care ar fi supravegheat tăierea unui diamant. Am muncit, am alergat, iar cele două umbre ale lui Howell mă urmăreau pretutindeni. Seara stăteam în pat și frunzăream cele cinci sute de pagini ale Ghidului barmanului. Îmi liniștea mintea, să aflu despre miile de cocktailuri inventate de oameni, fiecare din ele fiind un mic amestec perfect din ceea ce se afla la îndemână, pentru a se obține rezultatul dorit. Era modelul de gândire de care aveam nevoie pentru rezolvarea propriei mele probleme. Care erau elementele și în ce ordine trebuiau combinate pentru obținerea rezultatului ideal.

Cum să fac rost de o armă, cum să fac rost de documentele necesare pentru a ajunge în străinătate, cum să fac să scap de sub supravegherea constantă a lui Howell?

11.

Ollie concedie un barman de care nu-i plăcea și angajă un altul, numai ca să aibă o mutră nouă de care să se plângă. August își făcu apariția de vreo două ori, urmări o parte din meciul de baschet; nu avea prea multe să-mi spună. Aveam impresia că încerca să-și adune curajul să abordeze un anumit subiect, dar nu știa cum să înceapă.

Mai era și minunata Mila. A mai venit în încă patru seri, a dezbătut cu Ollie politica mondială, s-

a interesat de traseele mele de parkour și cam atât. Simțeam, însă, că mă urmărea lucrând la bar, ca și când m-ar fi cântărit. Mama lui Ollie, care locuia în New Jersey, se îmbolnăvi, iar acesta mă lăsă să am grijă de bar două zile; într-o noapte, am prelevat amprente de pe tastatura seifului și am găsit amprente numai pe patru dintre taste. Aceleași patru cifre care alcătuiau numărul la care era situat barul pe strada respectivă. Am tastat codul; seiful s-a deschis. În interiorul lui era o pungă cu bani, un pistol Glock cu trei încărcătoare și pașaportul lui Ollie, pe care acesta îl folosisese o singură dată, cu trei ani în urmă, când vizitase Irlanda. Am lăsat totul așa cum era, am șters tastatura și m-am simțit ușurat că puteam face rost de o armă atunci când aș fi avut nevoie de una. Pentru că mă gândeam că sosise timpul s-o iau la picior. Urmăritorii puși de Howell fuseseră cam delăsători, pentru că nu veniseră la mine când mă lovea biciclistul. Fie erau indolenți, fie Howell slăbise lesa în privința mea. Se convinseseră că eram dispus să stau liniștit. Aceasta era cheia evadării mele.

Acum știam de unde puteam fura o armă. Nu aveam, însă, un pașaport. Și trebuia să mă întorc în Europa. Ca să dau de urma lui Lucy, de acolo trebuia să încep.

Nu știam de unde să fac rost, în New York, de acte false. Pașapoartele au acum amprente digitale, cipuri subtile și nu mai pot fi falsificate atât de ușor ca altă dată. Aveai nevoie de cineva care putea face rost de hârtia specială care se folosea pentru pașapoarte – de regulă prin mituirea cuiva care putea trimite o valiză diplomatică sau documente emise de structuri guvernamentale. Nu era musai să fie un pașaport american; de fapt, mi-ar fi fost mai ușor dacă aș fi avut unul din Belgia, Marea Britanie sau Canada. Documentele belgiene sunt recunoscute ca fiind ușor de falsificat.

Prin urmare trebuia să găsesc o modalitate de a dibui un intermediar care să-mi facă rost de un pașaport valid. Știam că la bursa neagră un pașaport contrafăcut costa vreo opt mii de dolari. Trebuia fie să economisesc, fie să fur acești bani, iar următorii să-mi piardă urma ca să pot găsi un vânzător. Am cumpărat un telefon mobil cu cartelă din apropiere de piața de vechituri din Brooklyn, folosind mulțimea ca să scap de umbrele lui Howell câteva minute, atât cât să închei tranzacția. Am făcut unele tatonări discrete, sunând contactele din afara CIA pe care le aveam la Praga, Paris și Londra, căutând pe cineva care m-ar fi putut ajuta să mă întorc în Europa.

Niciunul din cei pe care i-am sunat nu știa că lucram pentru Firmă. Am folosit o identitate mai veche din operațiunea din Praga, un fost soldat canadian pe nume Samson – destul de apropiat de Sam încât să nu mă bâlbâi niciodată când îl foloseam – care acționa ca traficant și mercenar.

Am rămas în așteptare timp de trei zile, până ce un prieten din Londra a menționat un broker din New Jersey pe nume Kitter, care putea să-mi aranjeze niște documente belgiene. L-am sunat pe Kitter ca să stabilem o întâlnire în Bryant Park, din centrul Manhattan-ului, pentru a doua zi.

Mi-am păcălit următorii ducându-mă la Ollie – ei nu stăteau în bar, ci îl supravegheau din exterior – după care am ieșit, prin spatele clădirii, pe o alee laterală în care se ajungea dintr-un magazin de delicatese. Dacă m-ar fi observat vreunul din următori – iar eu trebuia să presupun că așa se întâmplase – era logic să mă retrag într-un magazin și să ies pe ușa din spate, grăbindu-mă să intru în hotelul de peste stradă. Acolo m-am uitat după vreun chip familiar – este ușor să te schimbi din costum într-o ținută lejeră; nu te poți baza pe îmbrăcăminte ca să identifici o persoană, ci trebuie să te bazezi numai pe fizionomie. Am simțit că nu mă urmărea nimeni și m-am suit în grabă într-un

taxi spre Manhattan, cu o oră mai devreme. Am coborât la gara Grand Central și mi-am dat seama că tot nu mă urmărea nimeni. Străbăteam holuri de clădiri, holuri de hoteluri, intram și ieșeam, mergând drept, întorcându-mă, și continuam să analizez tiparele de mișcare ale trecătorilor pentru a descoperi eventuali urmăritori, fără să-l văd nici pe Howell, nici pe vreunul dintre oamenii lui care mă urmăreau de obicei.

Bărbatul care corespundea descrierii lui Kitter stătea pe marginea unei bănci, cu căștile unui iPod în urechi, iar firele acestora intrau în interiorul jachetei pe care o purta. Citea Wall Street Journal. Blugi subțiri, cămașă din flanel. M-am așezat la capătul opus al băncii.

El și-a scos căștile din urechi, dar nu m-a privit.

— M-a trimis prietenul nostru comun, am spus eu. Am nevoie de acte.

Am simțit o furnicătură în fundul gâtului și aveam sentimentul că trebuie să mă grăbesc. Stupid. Însă așteptasem zile, săptămâni, luni, o șansă să iau urma lui Lucy. Eram ca un câine care trage de lesă, pregătit s-o ia la goană. Cum să mai fi așteptat? Îmi visam familia în fiecare noapte.

— Ai fotografiile și banii?

— Patru mii și fotografiile. Jumătate acum, jumătate când este gata pașaportul.

Luă plicul pe care i-l întinsesem și îmi spuse să aștept.

— Ne întâlnim la Starbucks, pe latura nordică a gării Grand Central, peste trei ore.

Kitter se ridică în picioare și se îndepărtă. Am stat un moment și m-am gândit. Bun. După care m-am ridicat și am început să merg, iar stomacul mi s-a strâns. La vreo doisprezece metri mai încolo mă aștepta Howell, cu mâinile în buzunarele pardesiului. M-am întors: Kitter și banii mei se făcuseră nevăzuți.

M-am așezat din nou pe bancă, iar Howell veni la mine. El nu se așază.

— Nu te condamn, spuse el. Soția mea, copilul meu — aș face și eu tot ce-mi stă în putință ca să dau de ei.

— Pot să-mi recapăt banii?

— Nu. Să-ți fie învățătură de minte.

— Tu ești cel care are nevoie de o lecție, am spus. Dacă m-aș fi întors la Londra, aș fi putut să-i scot la lumină pe cei care au răpit-o pe Lucy. Sunt sigur de asta.

— Nu putem avea încredere în tine. Uite cum ți-ai încălcat instrucțiunile!

— Dar ai spus că nu mă condamni.

— Nu ai fost concediat, Sam, iar clasificarea ta profesională a fost modificată, astfel încât nu poți să-ți dai demisia fără acordul Directorului. Nu ai această permisiune. Ești al nostru. Fă ce ți se spune și bucură-te că nu ești închis într-o celulă pentru tot restul vieții. Am fost generoși cu tine. Întoarce-te la barul din cartierul acela drăguț, zâmbește-le clienților și fii bucuros că nu sorbi o supă sleită dintr-un bol de lemn și că nu ești bătut în fiecare noapte.

Am clătinat din cap.

— Îl visez pe fiul meu, am spus. Scrie și asta în dosarul tău, Howell? Visez la soția și la copilul meu pentru că știu că ea este nevinovată, știu că ea și copilul meu sunt undeva în lumea asta, iar... tu îmi stai în cale.

Am sesizat tonul metalic din vocea mea pentru prima oară după multă vreme. El nu a fost impresionat.

— Tu singur îți stai în cale. Du-te acasă, Sam. Joacă-te frumos. Data viitoare nu voi mai fi la fel de îngăduitor. În birou s-a discutat dacă să fii sau nu împușcat pe loc pentru încercarea de-a face rost de documente falsificate. Faptele tale ar putea fi cele ale unui om disperat sau ale unuia vinovat. Eu am pledat pentru disperat, și, din fericire pentru tine, am avut câștig de cauză. Numai că disperarea

scade în importanță. Fă asta încă o dată și vei fi considerat vinovat.

— Nu ai curajul să mă arestezi pentru că ai nevoie de mine afară, ca momeală, am spus. Nu mă las intimidat. Azvârle-mă înapoi în celulă. Nu voi sta locului, Howell.

— Du-te acasă și ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic.

— Asta trebuie să fie expresia ta preferată, nu-i așa? Nu s-a întâmplat nimic. Dar să-mi îngrop capul în nisip nu este genul meu.

Howell se întoarce și se îndepărtă de mine, aprinzându-și din mers o țigară, scoțând iritat un nor de fum.

Se înșela. Disperarea nu scade în importanță. Nu face decât să crească. L-am privit îndepărtându-se, după care m-am ridicat de pe bancă și m-am îndreptat în direcția opusă.

Am luat autobuzul ca să mă întorc în Brooklyn. N-am mai catadicsit să încerc să scap de eventualii urmăritori. Asta făcea ca drumul să fie mult mai rapid. M-am dus la lucru, l-am ascultat pe Ollie înșirându-mi aceleași povești pe care mi le spusese și cu o zi înainte, turnând la ora prânzului jumătăți de halbă de Harp și Budweiser, jeturi de sifon în pahare, ascultând obișnuita sporovăială a clienților fideli despre problemele lor cu clienții năzuroși, cu șefii dificili sau cu soțiile care pur și simplu nu îi înțelegeau, iar când Ollie se plânse că nu primea comenzile de whisky Glenfiddich integral – îi lipsea o ladă – m-am gândit la o cale de scăpare din această a doua închisoare.

12.

Când m-am întors acasă, l-am găsit pe August așteptând pe treptele de la intrarea în clădirea în care locuiam.

— Eu am probleme, i-am spus. Și tu la fel?

Păream un copil de clasa a cincea care a fost prins chiulind de la școală.

August privi strada de parcă ar fi fost la el acasă și se uita la câmpiile bătute de vânt.

— Din câte am auzit eu, nu s-a întâmplat nimic.

— Howell este consecvent, nimic de zis.

— Ai noroc că nu te-au ucis. Îi ești dator lui Howell până peste cap.

— Nu-i voi datora niciodată nimic acestui om.

— În plus, eu nu am avut habar ce puneai la cale, spuse el ridicând din umeri. Dai o bere?

— Puteai să primești o bere la bar.

— M-am plictisit să tot aud părerile lui Ollie, spuse August.

— Te înțeleg.

Am urcat la mine în apartament. Era gol, mobilat numai cu lucrurile la mână a doua cumpărate de Firmă înainte de mutarea mea. Am deschis frigiderul și i-am dat o bere Heineken rece.

— Nu poți fugi, Sam, spuse el, deschizând cu un pocnet mica doză în formă de butoiuș.

— Trebuia să-mi fi spus asta azi-dimineață, i-am răspuns.

— Cascadoria ta a stârnit o adevărată vâlvătaie pe la noi. Unii au cerut să fii din nou închis. Alții au luat-o ca pe un semn sigur că erai pătat. Howell s-a luptat pentru tine. Am considerat că este bine să știi asta. Mai ai un prieten în afară de mine, iar acesta este Howell.

— Ce înseamnă Novem Soles? M-a întrebat Howell. Are legătură cu Lucy și cu explozia bombei de la Londra.

— N-am auzit niciodată de așa ceva. Iar tu nu ar trebui să pui întrebări. În orice caz, nu astăzi, când ai noroc că ai scăpat de la spânzurătoare.

— Poate că este numele grupării care a răpit-o. Aș vrea să vezi ce poți să afli despre asta. Te rog.

— Știi că nu pot să-ți fac cunoscute niciun fel de informații clasificate.

— Atunci de ce ai venit aici, August? Pentru o bere gratis?

Obrajii i se făcură stacojii.

— Sunt aici ca să te avertizez, spuse el. Ești o mare pacoste, Sam. Mușamalizarea care s-a pus la cale la Londra pentru a ține departe de presă faptul că a fost bombardat un front informativ al CIA, a fost de mari proporții. Au murit aproape două duzini de oameni și avem noroc că nu a fost mai rău. Englezii sunt furioși și te-ar omorî în clipa în care ai pune din nou piciorul pe pământul lor. Cât despre cei puțini care cred că este posibil să spui adevărul, niciunul nu este dispus să încaseze un glonț pentru tine. Păzește-ți spatele, îți spun. Șefii cei mari, care în mod normal își impun punctul de vedere, au fost de părere că trebuie să fii eliminat. Un singur suflet avid să speculeze acest sentiment, care își va închipui că ar putea obține o promovare dacă tu dispari sau dai colțul, și s-a dus naibii faptul că Howell te folosește ca momeală și că îți ia apărarea.

— A fost emis ordinul?

— Nu va exista niciun ordin. Nimic scris. Doar o dorință exprimată și o dorință îndeplinită. Cum spunea regele Henric despre Thomas Becket: „Cine mă scapă de acest preot turbulent?” Își termină berea. Păzește-ți spatele, turbulentule!

— Voi fi în regulă.

Scoase două telefoane din buzunar și pe unul mi-l dădu mie.

— Uite. Numai tu știi numărul ăsta. Dacă cineva încearcă să-ți facă de petrecanie, sună-mă. Te voi ajuta.

Singurul meu prieten. Nu am vrut să observe că înghițeam cu noduri.

— Mulțumesc, August.

L-am privit plecând, după care m-am întins pe pat. Gândesc mai bine în pat. Mi-am calmat mintea, răsfoind cartea groasă despre baruri pe care mi-o împrumutase Ollie. Fiecare succes pe

care-l obții în viață, seamănă cu un cocktail: o mixtură atentă a elementelor, în proporții precise, efectuată în ordinea corectă.

Am lăsat cartea despre baruri deoparte și am fixat tavanul cu privirea, urzind un plan.

13.

M-am trezit la auzul unui zgomot ușor. Nu m-am clintit. Am auzit zgomot de pași și apoi declicul ușor al unei uși care se închidea.

Eu eram momeala și cineva se prinsese în cârlig.

Aș fi putut să stau în pat nemișcat. Aș fi putut să mă ridic, să văd cine era. Aș fi putut să-l aștept pe unul din gealații lui Howell să năvălească pe ușă și să-mi salveze șoriciul. Howell, însă, cu toate cuvintele pline de căldură pe care mi le adresase, nu avea nevoie de mine viu după ce momeala era înghițită. Dacă intrusul era trimis de omul cu cicatrice, se putea lipsi de mine, iar supraveghetorii puși de el puteau să-l prindă după aceea. Nu eram sigur nici că umbrele mele mă mai înregistrau, după ce le aruncasem microfoanele în nas.

Sau poate că era altcineva care, cum spusese August, scutea Firma de o mare pacoste.

Mi-am ascuțit auzul ca să prind pasul următor. Nu l-am auzit. M-am dat jos din pat cu mii de precauții, am îngrămădit perna în locul în care ar fi trebuit să mă aflu și am mers cu pași de pisică până în colțul camerei din spatele ușii.

Nu am mai auzit absolut nimic. Poate că visasem acel zgomot de pași. Am stat în întuneric și un gând nebunesc și-a croit drum în mintea mea: era Lucy, care venise acasă după ce reușise să scape și îmi dăduse de urmă. Era demență curată să gândesc așa, dar asta am gândit.

Porni și aerul condiționat. Bâzâitul lin și adormitor acoperea mișcările intrusului. Nu aveam nicio armă la mine. Nimic. Am așteptat.

Mă așteptam ca intrusul să izbească ușa de perete și să tragă o rafală de gloanțe spre pat.

Nu s-a întâmplat așa ceva.

Încet – atât de încet cum se deschide o ușă într-un coșmar care te umple de groază – ușa se deschise. Balamalele alunecau în tăcere. Am așteptat.

Nicio rază oportună de lună nu lumina scena pentru ucigaș sau pentru victimă; întunericul din dormitorul meu era aproape desăvârșit.

Apoi țâșni o mică rază de lumină care căuta patul. Se auzi pocnetul unei arme cu amortizor lovind salteaua.

Am trântit ușa peste intrus. Cu putere. L-am auzit căzând pe podea, iar în lumina firavă a ferestrei salonului l-am văzut întorcând pistolul spre mine. I-am imobilizat încheietura mâinii cu piciorul, iar glonțul a deviat spre mobila din lemn scump de esență tare. Cu o lovitură de picior l-am făcut să slăbească strânsoarea, iar cu încă una am îndepărtat pistolul de el.

Intrusul rămase tot atât de tăcut ca și arma. Niciun țipăt, niciun strigăt. Era mai înalt decât mine și am simțit forța mușchilor lui asupra pieptului meu atunci când m-a târât înapoi în dormitor. Ne-am prăbușit amândoi pe pat, iar el, cu o manevră precisă și eficientă, smulse o bucată de cearșaf și mi-o înfășură în jurul gâtului. Respirația abia dacă i se accelerase puțin în urma efortului.

Începu să mă sugrume, iar eu apucaii perna și i-o apăsai cu putere peste față. Era o remiză tăcută când lipsa de oxigen a început să se facă simțită pentru fiecare din noi. Întunericul se adânci. Am dat drumul pernei, iar el strânse și mai puternic, cu înnoită vigoare, fâșia de cearșaf în jurul gâtului meu. Mi-am strâns pumnii și l-am lovit tare și sfredelitor în cutia toracică. Mai tare. La a șasea

lovitură am simțit că osul cedează, iar intrusul icni și slăbi strânsoarea. Mă simțeam rău și eram amețit, zbatându-mă să respir, însă m-am eliberat de cearșaf și i-am tras o lovitură distrugătoare de picior în față.

Intrusul căzu din pat și am încercat să apuc veioza. Nu am reușit, însă mâna mi s-a încleștat pe cartea despre baruri de la Ollie. Am trântit muchia groasă, cartonată, de cinci sute de pagini, peste gâtul intrusului și am apăsât în jos, în timp ce el se zbătea pe podea. Încercă să mă lovească pentru a mă da la o parte, însă acum puteam să respir și eram furios; apare un instinct primitiv care te îndeamnă să-l ucizi pe cel care-ți pătrunde în casă cu intenția de a-ți face rău. Cumplitele impulsuri atavice: simțeam valuri de energie care emanau din ganglionii de la baza coloanei vertebrale, acel sediu preistoric al instinctului. Am scrâșnit din dinți.

Mai tare. Zbaterea lui deveni mai frenetică. Am apăsât cu toată greutatea pe cartea despre bar. Am apăsât și cu genunchii. Voiam să-l aduc pe intrus în stare de inconștiență, ca să se trezească legat și să-mi răspundă la întrebări. Însă i-am auzit traheea rupându-se, iar pocnetul ei făcu să-mi tremure brațele de dezgust.

Zbaterea încetă și am tras cartea de pe el. Intrusul bâigui primele sale cuvinte, mai mult un gâlgâit al respirației. Poate își chema mama; poate mă insulta pe mine; poate își înjura șeful, oricare ar fi fost acela, care îl trimisese la moarte sigură.

Mă așteptam ca gealații lui Howell, dacă ar fi auzit lupta, să năvălească în apartament; dar nu, nu veni nimeni. Nu instalaseră noi dispozitive de ascultare. M-am dus să mă așez în colțul dormitorului și am privit corpul dezarticulat al celui alt, analizând problema. După câteva clipe, am știut ce aveam de făcut.

Mă pricopsisem cu un cadavru în apartament. L-am târât la baie, am închis ușa și am aprins lumina.

L-am deșertat în cadă; era mai ușor de curățat în felul acesta. Cadavrele degajă tot felul de chestii.

Nu omorâsem niciodată pe nimeni până atunci. Niciodată. Numărul morților din cadrul misiunilor mele fusese, ei bine, zero. Păcăleam oamenii să-mi spună diverse lucruri și apoi îi abandonam. Nu-i omoram. Nu fusese niciodată nevoie.

Acum sunt un ucigaș, am gândit, și o altă voce, liniștitoare, răsună în capul meu: încetează! Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Continuă să faci ceea ce trebuie.

Un omor îți împarte viața în două: înainte și după. Acum era cu siguranță „după”, pentru că alternativa fusese să fiu eu însumi cadavrul care zăcea în cada rece de porțelan.

M-am sprijinit de perete și mi-am lăsat privirea să examineze chipul intrusului. Era cam de vârsta mea, avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Ten măsliniu, păr scurt, brunet. Urechi mari, gură largă, un nas drept, roman, pe care îl spărsesem cu o lovitură de picior. Purta blugi negri, un tricou negru cu mânecă scurtă, jachetă neagră din denim. Ghetе grele de culoare închisă. L-am percheziționat. Într-una din ghete, un cuțit greu, de producție elvețiană, pe care nu apucase să-l folosească. Un încărcător suplimentar pentru pistol în buzunarul jachetei. Un telefon mobil mic, ușor, fără prea multe funcții, un model simplu și ieftin care putea fi practic aruncat după utilizare. Niciun pașaport, niciun card de identitate, deci era de presupus că le lăsase în vreo ascunzătoare. În partea superioară a brațului avea un mic tatuaj delicat. Un nouă albastru, stilizat, cu niște ondulații de toată frumusețea. Cercul de sus al cifrei nouă era reprezentat de un soare portocaliu cu raze scurte și ascuțite. Un nouă și un soare. Nouă sori. Novem Soles. Mă simțeam puțin amețit.

I-am controlat portofelul. Un teanc de dolari, un alt teanc de euro. Pitit în colțul îndoit al uneia

dintre bancnotele de euro, am găsit un bilet de tren folosit, valabil pentru o călătorie de la Paris la Amsterdam.

Biletul era vechi de trei zile. Era de presupus că tipul venise la Amsterdam din Paris, iar apoi aici.

Un om trimis din Europa ca să mă omoare.

Aveam o problemă. Cineva mușcase momeala. Howell va vrea să știe asta. Dată fiind avertizarea lui August, însă, poate că tipul ăsta nu fusese trimis de omul cu cicatrice. Putea fi un om de-al Firmei, staționat în Europa, trimis de vreunul dintre detractorii mei care mă credea în continuare trădător.

I-am deschis telefonul. Singura activitate înregistrată era un mesaj scris, trimis de la acel telefon, cu șase ore în urmă. Mesajul era următorul: Am ajuns la JFK. Am recunoscut prefixul de țară pentru Olanda. Am format numărul ca să trimit încă un mesaj scris. La naiba.

„Hai să ne jucăm”, am gândit.

Capra rezolvat, am tastat eu. Dar problemă. Urmărit de contraspionaj. Curat acum, dar este posibil să-mi fi văzut fața.

Peste niciun minut, telefonul îmi vibra în mână.

14.

Mesajul afișat pe ecran era: *Nu te întoarce acum. Dă-te la fund. Distruge telefonul tău & eu îl voi distruge pe-al meu. Sună la numărul de rezervă peste trei zile. Succes.*

Ei bine, asta nu mă prea ajuta. Un mesaj în engleză transmis de pe un telefon cu număr de Olanda, nu însemna cine știe ce. Practic toată lumea vorbea engleza în Olanda, inclusiv agenții operativi ai Firmei de acolo care m-ar fi putut considera un trădător ce merita ucis. Iar dacă interlocutorul meu se decidea să sune la acest

număr și observa că telefonul continua să primească apeluri sau mesaje scrise... hm, și-ar da seama că amicul lui nu respectase ordinele și ar putea deduce că respectivul amic era mort.

Am înțeles, am răspuns eu în scris, sperând să obțin ceva mai mult.

Sper că a suferit, sosi răspunsul.

Uau.

Așa a fost, am răspuns eu. Știam că îmi asum un risc uriaș; le puteam trezi suspiciunea că nu le urmam ordinele.

Legătura se întrerupsese. Cel de la capătul celălalt pusese capăt convorbirii sau dezasamblase telefonul; trimiteam mesaje în eter.

Am aprins lumina în apartament. Glonțul era îngropat în bibliotecă; perforase cartea „Marile speranțe”^[13]. Am pus glonțul în buzunar și am aruncat cartea distrusă în coșul de gunoi de sub chiuveta din bucătărie.

M-am dus în baie și m-am uitat din nou la cadavru. Cum aveam să-l scot din casă? Nu era numai problema cu vecinii, dar supraveghetorii puși de Howell ar fi putut intra în apartament când eram la serviciu și nu-mi prea venea să-l sun ca să-i spun că cineva mușcase momeala, până ce nu aș fi aflat cine era acel cineva.

Legătura mea cu Novem Soles, orice ar fi fost asta, era că cineva din Amsterdam mă voia mort și credea că i se îndeplinise dorința.

Aș fi putut să-l sun pe August. Dar el ce-ar fi putut să facă?

În ora care a urmat, am recuperat glonțul din saltea, am făcut patul, am curățat apartamentul, după care m-am așezat, apoi am mers prin cameră și m-am tot gândit ce să fac cu cadavrul.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă. Era patru dimineata. Am luat arma intrusului și m-am postat de o parte a ușii.

Vocea moale a lui Howell se auzi prin ușa din lemn.

— Sam?

— Da. Nu eram sigur că voiam să-i deschid.

— Ești bine? Am primit un raport în care se spunea că stai cu lumina aprinsă de ceva timp.

— Nu pot să dorm.

— Deschide ușa.

Am ascuns arma cu amortizor în spatele pantalonilor de pijama și m-am asigurat că tricoul meu o acoperea. Am deschis ușa. În pragul ei stătea Howell, în blugi și o bluză neagră.

— Totul este în regulă?

L-am lăsat să intre și am închis ușa. Speram că nu va avea nevoie să folosească baia.

— Primești un telefon și dacă las lumina aprinsă?

— Da. Mai ales într-o zi ca asta. În care ai încercat să fugi.

— Nu puteam să dorm.

— Sper că nu stai treaz gândindu-te la o nouă modalitate de a evada.

— Nu. Este doar insomnia obișnuită care îi bântuie pe cei ce sunt considerați trădători. Săptămâna viitoare sper să obțin o rețetă pentru niște Ambien^[14]. Am păstrat un ton de un calm incredibil, ca un calm de statuie.

— Ești încordat.

— Faptul că te-ai înființat aici în mijlocul nopții îmi amintește că, practic, sunt încă prizonierul tău. Încordarea este un efect secundar. Am clătinat din cap. Sincer, acum. Nu-mi vine să cred că te-ai dat jos din pat noaptea, ca să mă verifici.

— Ești important pentru mine, Sam. Știu că tu vrei să crezi că întreaga lume este împotriva ta, însă eu nu sunt.

Îmi doream să-l cred. Aș fi putut să-i dau telefonul intrusului și, știți voi, să-i demonstrez lui Howell că am încredere în el. Să-i arăt tatuajul cu Novem Soles și să-i spun: „Ei bine, m-ai întrebat dacă auzisem de chestia asta și uite că am auzit”. Să-l fac fericit. Numai că Howell și colegii lui

fuseseră dispuși să creadă tot ce era mai rău despre mine un timp atât de îndelungat. Nu aveam niciun motiv să-i cred. Iar oricine mă vâna, credea că murisem. Trebuia să profit de această iluzie de moment.

Trebuia să intru în acțiune. Repede.

Howell spuse:

— Dacă ești bine, atunci...

— Îți apreciez interesul. Nu l-am privit. Tocmai îmi venise ideea că s-ar putea să am urme pe gât în urma atacului intrusului sau julturi pe față. Nu mă privisem în oglindă. Cred că acum pot să adorm. Adică acum când știu că echipa ta mă păzește. Sunteți mai buni decât o lumină de veghe.

Clătină din cap la auzul sarcasmului.

Dacă urmăritorii mei i-ar fi supravegheat pe toți cei care intrau în clădire, atunci ar fi notat în registrele lor că un ins în haine închise la culoare care intrase la un moment dat, nu mai ieșise. S-ar fi pus întrebări, probabil spre dimineață. Nu aveam prea mult timp la dispoziție. Am prins privirea lui Howell.

Howell se uită la mine și încercă, Dumnezeu să-l ajute, să schițeze un zâmbet.

— Știu că stai ca într-o oală sub presiune. Dar ai răbdare, Sam. Adevărul va ieși la iveală.

— Sunt convins, Howell. Nu mă interesează decât rezultatele. Rezultatele erau în cadă. Și i-am zâmbit, tentativa de zâmbet pe care o faci atunci când îți dorești un loc de muncă și nu ești sigur dacă interviul a decurs bine.

Howell plecă. M-am întors în baie și l-am privit un moment pe tipul mort. M-am uitat la numărul de telefon inutil din aparatul lui, după care am făcut telefonul bucăți. Nu voiam ca cel care mă dorea mort să aibă nici cea mai mică suspiciune. M-am dus în apartamentul vecin, care era în renovare, am deschis lacătul, după care am cărat cadavrul până acolo și l-am pus în cadă. Am pornit aerul condiționat la treapta cea mai mare. Cadavrul

va începe să miroasă urât a doua zi, care era o sâmbătă, însă muncitorii nu lucrau în weekend ca să nu deranjeze locatarii existenți, așa că, dacă aveam un noroc chior, aș fi putut dispune de două zile înainte ca trupul să fie găsit. Era bine. Până atunci voi fi plecat.

Am pus fragmentele telefonului mobil într-o pungă de plastic pe care aveam s-o arunc când părăseam apartamentul. Să nu-l găsească Firma după plecarea mea; nu îi voiam pe urmele mele.

M-am întors în pat și m-am gândit că, după ce săvârșisem un omor, nu voi mai dormi niciodată. Însă am dormit somnul adânc și odihnitor al celui care tocmai a luat o decizie dificilă.

15.

Scânteia mea de inspirație veni din nemulțumirea lui Ollie în legătură cu lipsa unei cantități de whisky de import. Mii de containere conținând lăzi cu whisky de calitate superioară sunt expediate din Irlanda și Scoția, și aproape nouă miliarde de tone metrice de mărfuri de tot felul se expediază pe mare în fiecare an. Mărfurile acestea sunt transportate, de regulă, în două sute de milioane de containere maritime – cutii de oțel de șase sau doisprezece metri lungime pe care le poți umple cu whisky, pantofi, calculatoare, carne congelată sau orice altceva. Chiar și cu persoana mea.

Sunt nave care transportă câte șase mii de containere odată sau chiar mai multe. Aproape niciunul dintre acestea nu este inspectat, ca să se verifice dacă nu cumva conține marfă de contrabandă. Într-un port mare pot intra treizeci de mii de containere pe zi, care vor fi apoi încărcate în vagoane de cale ferată sau camioane. Când navele ajung în port ca să-și descarce marfa – în

New York, Boston, Los Angeles sau Houston – sunt întâmpinate de o adevărată flotă de camioane. Oprește containerele pentru inspecții amănunțite – care înseamnă descărcarea conținutului containerului într-un camion, transportarea containerului până la scanner, mai înseamnă să dispui de funcționari care să completeze documentele și să urmărească inspecția, să despachetezi marfa și apoi să o împachetezi la loc dacă sunt găsite neregularități, după care să reîncarci marfa și să o urci din nou în camion – și te-ai ales cu un coșmar logistic și financiar. Fiecare container inspectat duce la o întârziere, forțează o verigă în lanțul economic, surprinzător de fragil. Camioanele aduc marfa sau golesc containere în port și preiau marfa din port. Oprește-le pentru a fi inspectate, iar camioanele și trenurile care transportă materie primă și produse finite vor staționa. Magazinele nu vor avea marfă pe rafturi. Vânzătorii se vor plânge, magazinele nu vor înregistra profit, acționarii vor striga „ne omoară!”, iar politicienii vor asculta cu atenție.

Aceasta este marea noastră slăbiciune.

Cei de la vamă se laudă că sunt inspectate șase la sută din containere. Un calcul matematic ne arată că nouăzeci și patru la sută din ele nu sunt inspectate. Însă acest număr ne induce în eroare. Șase la sută într-un port mare ar însemna aproape două mii de containere inspectate pe zi. Asta, pur și simplu, nu se întâmplă.

Dacă aș reuși să pătrund într-un container, aș putea ajunge în Europa. Șansele să fiu prins în urma unei inspecții ar fi foarte mici. Să mă ascund într-un container de oțel între șapte și zece zile și să fiu azvârlit după aceea la Londra sau, cel mai probabil, la Rotterdam – cel mai mare port european. De acolo, să prind un vapor până la Londra. Să încep să-i caut pe Lucy și pe fiul meu.

Tot ce aveam de făcut era să mă strecur pe furiș într-un container.

16.

Amsterdam.

Edward iubea frica. Mirosul ei pe piele, gustul pe care îl lăsa în salivă, felul în care o simțeai din bătaia nebunească a inimii. Frica era cea mai puternică forță din lume. Edward știa că frica era motorul religiei, scânteia care declanșează războiul, chiar și văpaia care aprinde iubirea – pentru că toți oamenii se tem să fie singuri.

Frica fusese soluția pentru supunerea sufletului tinerei femei.

Edward își sorbea cafeaua la masa din bucătărie și trecea în revistă ultimele două săptămâni. Experimentul lui le demonstrase răzvrătiților și criminalilor mărunți pe care-i adunase într-o bandă dezlănată, că administrarea atentă a abuzului, drogurilor, izolării, la care se adăugau doze consistente de viol și frecvente amenințări cu execuția, puteau produce efectele dorite. În fiecare dimineață își dădea seama că nervozitatea grupului în privința răpirii scăzuse și mai mult: banii pentru răscumpărare fuseseră plătiți, iar tânăra femeie începuse să fie atrasă în cercul lor. Nu diferea prea mult de perioada lui de studenție ca actor: creai un personaj și intrai în pielea acestuia. Acum reușise acest lucru cu tânăra femeie. O remodelase într-un nou personaj.

Edward le dăduse celorlalți clar de înțeles că nimeni altcineva nu avea voie să o atingă; nimeni nu putea să i se adreseze fără încuviințarea lui. Ea era bucata lui de lut. Edward știa, însă, că ascultau de după ușa închisă când îi vorbea femeii despre fărădelegile ei și despre fărădelegile pe care le făcuse împreună cu tatăl ei, în timp ce îi ținea cuțitul la gât și se împingea, pătrunzând înăuntrul ei. Edward știa că trăgeau cu urechea la dezintegrarea a încă unei ființe umane. Iar el îi

spusese că ascultau, ceea ce făcuse ca femeii să-i fie și mai frică.

Era ora prânzului și majoritatea celor din grup plecase la o plimbare prin Amsterdam, ca să se bucure de soarele și de răcoarea zilei. Cei rămași mâncau în sufragerie.

Acum putea să-i vorbească numai ei. Când erau singuri, era cel mai bine. Deschise rucsacul fetei și examinează echipamentele cele mai interesante pe care ea i le asamblase. Îi luase mult timp ca să facă rost de toate materialele, însă acum totul era pregătit și nu mai rămăsese de făcut decât un ultim pas. Singura lui problemă rămăsese Simon, care trebuia să se dea la fund în Brooklyn, acum, când Sam Capra era mort, însă vor lua din nou legătura peste câteva zile, fără îndoială.

Puse jos cana de cafea și urcă scările. Pe tânără o țineau într-un dulap mic așezat într-un colț. Le spusese celor din bandă că se temea de spațiile închise, iar claustrofobia jucase un rol important în distrugerea ei. Documentarea era atât de importantă! Edward descuie ușa dulapului și o întredeschise.

Tânăra stătea încovrigată în întuneric, ținându-se de stomac și tremurând. În cameră nu era frig, însă ea tot tremura. Îl privi fix, fără să se retragă, zăcând doar acolo, așteptând să vadă ce avea să facă el.

— Este o zi importantă, spuse el.

Nu se sui pe ea, desfăcându-i picioarele și dându-i jos pantalonii de trening pe care îi purta pentru plăcerea lui. Nu țipă la ea, întrebând-o de ce totul era rău în Vechea Ei Viață, și dezgustător, și condamabil, și un afront adus demnității umane, spunându-i cum luptaseră ei împotriva nedreptății. Nu o silise să se uite la înregistrări video cu oameni arși și familii împușcate, efecte ale comerțului pe care-l făcea tatăl ei. Celor din bandă le plăceau la nebunie discursurile lui; stăteau sprijiniți de ușă și ascultau cum îi ținea predici

tinerei. Edward citise o carte despre modul în care Armata de Eliberare Simbioneză îi spălase creierul lui Patty Hearst, găsiind acolo multe sugestii utile și fascinante pentru transformarea unei femei într-un pion. Până acum, abordarea lui fusese încununată de succes: după câteva sute de ore de tortură atentă, tânăra femeie devenise liniștită și maleabilă, o victimă tipică a intimidării și a fricii. Suferința era o condiție care te făcea mai puternic, iar Edward avea nevoie ca ea să fie puternică.

— Ce vrei să-mi spui?

Ea aruncă o privire spre ușă.

— Ei nu sunt acolo, spuse Edward. Suntem doar noi doi. El zâmbi; asta îi va arăta că era în regulă să zâmbească. Așa că astăzi poți să folosești periuța de dinți și toaleta. Iar după aceea vom face o plimbare.

— O plimbare?

— Da. Am o misiune pentru tine, una foarte importantă.

Edward o ajută să se ridice în picioare și o conduse la o mică baie. Fata putea a transpirație. Avea nevoie de un duș înainte de a se putea aventura în mulțime. Era important să nu fie observată sau ținută minte. El deschise ușa băii și îi spuse să se spele bine. Ea încuviință din cap fără să-l privească.

Edward coborî scările și se duse în dormitorul său, unde avea niște haine cumpărate pentru ea: pantaloni largi ieftini, o eșarfă albastră simplă pe care și-o putea trage peste gură când avea nevoie să-și acopere fața, un pulover gri. Va fi practic invizibilă. Ieși din dormitor și aruncă o privire spre bucătărie. Demi era în picioare, lângă chiuvetă, și se încrunta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward.

Demi răspunse:

— Piet s-a dus sus. Zice că manipulezi greșit femeia. Că nu știi cum s-o faci să clacheze definitiv. Că va face el asta.

Edward se întoarse și urcă scările în fugă. Încercă ușa de la baie. Încuiată. O lovi cu piciorul și îl văzu pe Piet că începea să-și dea jos pantalonii, după ce o pusese pe tânără să se aplece peste toaletă. Ținea în mână o sabie japoneză veche, scurtă, o wakizashi, atingând cu lama ei ascuțită, în joacă, spatele femeii, ca și când coloana ei vertebrală ar fi fost o piatră de ascuțit. Ea tremura fără să spună nimic. Nu mai era demult în stare să strige după ajutor.

Edward își scoase pistolul din spatele pantalonilor și îl puse la baza gâtului lui Piet.

— Îmi pare rău, îi spuse. Este experimentul meu științific.

— Trebuie distrusă psihic așa cum se cuvine, spuse Piet. Și nu e corect să ai numai tu parte de toată distracția.

Mâna lui Edward tremură.

— Trage-ți pantalonii și du-te jos. Azi are de îndeplinit o misiune. Poarte importantă. Iar tu vrei s-o traumatizezi tocmai acum?

— Dacă o distrugi așa cum trebuie, nu o va mai traumatiza nimic; asta e ideea. Atunci nu va mai simți nimic. Apoi întrebă, privindu-l pe Edward prin oglindă: Ce misiune are de îndeplinit?

— Una pentru care are calificarea ideală. Edward se abținu să nu împrăștie creierii buni de nimic ai lui Piet pe zugrăveala ștersă a peretelui băii. Își flutură degetele în fața lui Piet. Atinge-o încă o dată și pielea ei va fi ultimul lucru pe care îl vei mai simți.

— De ce nu vrei s-o împărțim pe Domnișoara Suculentă pe care o avem aici?

Lui Edward nu-i plăcu sclipirea din ochii lui Piet. Piet era util, însă numai până la un punct. Putea, însă, să tulbure apele și era important ca acestea să nu fie tulburate; nu acum. Nu când era atât de aproape. Așa că răspunse:

— Pentru că nu este nevoie s-o fac.

Piet îndepărtă mica sabie de coloana vertebrală a femeii și ieși din baie, Edward ținând pistolul în coastele lui. Piet se întoarse și-i zâmbi tinerei femei, care-și feri privirea și își acoperi goliciunea. Edward închise ușa după Piet.

Femeia începu să tremure, iar Edward închise ușa de la baie. Așeză un braț protector peste umerii ei.

— Ți-a făcut... Ți-a făcut... Nu termină întrebarea.

Ea clătină negativ din cap. El îi examinează spatele: o zgârietură, însă sabia wakizashi care era mândria lui Piet, nu lăsase nicio urmă gravă.

— Ești foarte importantă pentru mine, de aceea te vrea, spuse Edward.

— Nu ești tot timpul aici, spuse ea foarte încet.

— Sunt peste tot. Tot timpul, spuse el eu răceală în voce. Sunt chiar și aici. Îi bătu ușor fruntea cu degetele. Spală-te acum.

Edward coborî scările. Piet era singur în bucătărie. Toți păreau să spele putina când își făcea el apariția. Era timpul să-și impună autoritatea asupra lui, pentru ca Piet să nu-i mai creeze probleme în viitor.

— Inițiativa ta mi-a dat o idee, spuse Edward. Vino și tu în misiune. Dacă tot ești curios.

— Unde mergeți?

Piet păru puțin neliniștit; Edward zâmbi.

— La Centraal Station^[15].

Era gara principală din partea de nord a Amsterdamului.

— O lași să plece? întrebă Piet.

Demi, olandeza blondă și subțire, intră din nou în bucătărie, ținând brațele încrucișate.

— Nu fi absurd; nu vrea să plece de lângă mine. Vei merge cu noi. Și tu, Demi. Du-te să aduci camera de filmat portabilă. Avem ceva de filmat.

Piet părea stânjenit.

— Vreau să fii acolo. Pentru că am încredere în tine. Iar dacă ești și tu, cred că va face tot ce-i

spun. Piet va fi un imbold pentru ca ea să facă ce trebuia făcut. Iar Piet va fi atunci în puterea lui.

Femeia coborî încet scările. Aruncă, nesigură, o privire în jur, cu mâinile tremurând. De când fusese adusă în această casă, cu trei săptămâni în urmă, nu fusese lăsată în pace decât când era închisă în dulap. Dar acum nu le mai dădea nicio bătaie de cap, gândi Edward și îi aruncă un zâmbet lui Piet. Modelul Hearst se dovedise eficient: distruge, desființează și lasă-i o fărâmbă de speranță ca să își revină.

Ea îi aruncă o privire lui Piet și gura începu să-i tremure.

— Vrei să mă alungi? îl întreabă pe Edward.

— Sigur că nu, Yasmin. Acum ești de-a noastră, iar noi suntem de-ai tăi.

— Da, spuse ea încet.

Ripostase în forță în primele două zile. Amintirea acelei nesupunerii i se părea, acum, foarte îndepărtată.

— Ce vom face astăzi are legătură cu tatăl tău. Un zgomot de înghițit în sec s-a auzit din gâtul lui Edward. Pentru tine, el este mort. Ți aduci aminte, Yasmin?

— Da, răspunse ea după o lungă tăcere. Este mort pentru mine.

— Este un om rău, Yasmin. Vechea ta lume era foarte rea, nu-i așa? Noi te-am salvat de acest lucru malefic. El zăbovi asupra ultimului cuvânt. „Malefic” nu era un cuvânt pe care să-l folosești în orice conversație. Însă noi suntem cei care facem binele.

— Este un om rău. Trebuie să plătească pentru faptele sale. În vocea ei se simțea mai multă forță. Este rău. Așa cum ai spus. Foarte rău.

Edward le aruncă lui Piet și lui Demi o privire încruntată și triumfătoare. Apoi îi adresă un zâmbet Yasminei.

— Tu nu însemni nimic pentru el, însă ești totul pentru noi. Da? Este adevărat. Acum aceasta este

casa ta. Noi suntem familia ta. Pentru totdeauna.

Ea nu spuse nimic.

— Vom ieși la plimbare, Yasmin, vom ieși din casă. Vei fi cuminte, Yasmin, nu-i așa? Dacă nu, va trebui să te închid din nou în dulap pentru o săptămână, o lună, sau poate un an. Te voi vizita acolo o perioadă îndelungată, ca să mă joc cu tine și cu micul meu cuțit. Poate că te va vizita și Piet. Edward plimbă un deget peste linia maxilarului ei. Peste umărul lui, ea îl fixa cu privirea pe Piet.

Apoi încuviință din cap. Își frecă brațul și Edward văzu urmele înțepăturilor de ac de la drogurile pe care i le dăduse.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, spuse el. Voi fi lângă tine la fiecare pas. Ne vom folosi de cunoștințele tale. Ar trebui să te mândrești cu asta, cu faptul că luăm răul pe care l-ai făcut și îl folosim pentru a face bine.

Ea încuviință din nou din cap.

— Vom merge undeva unde sunt o mulțime de oameni, Yasmin, spuse Edward. Toți sunt foarte răi.

— Oameni foarte răi, repetă ea.

— Vom merge la gară, spuse Edward și îi întinse mâna cu un zâmbet.

Îi puse mâna într-a lui, în timp ce Piet și Demi îl urmăreau. Le simțea privirea fixată asupra lui, ca niște spectatori într-o sală de teatru întunecată. Și atunci începu să-i strivească degetele.

Un geamăt încet scăpă de pe buzele ei.

— Nu am spus că ai voie să scoți vreun sunet, spuse Edward, strângând și mai tare.

Ea tăcu. El continuă să crească presiunea.

— Acum poți vorbi.

— Când plecăm? întrebă ea cu voce întretăiată. Partea cea mai bună, însă, era că nu încercase să-și retragă degetele. Era distrusă.

În spatele lui, Piet râse.

Edward slăbi presiunea și își împleti degetele cu ale ei.

— Peste câteva clipe. Dacă faci ce-ți spun, nu va trebui să te întorci în dulap. Poți rămâne afară. Întreaga zi. Iar în noaptea asta ai putea dormi într-un pat, Yasmin. Cu mine. Ca soț și soție.

Gura ei se mișca de parcă vorbele urmau să i se reverse șuvoi, însă nu se auzi nimic.

Edward își apropie buzele de urechea ei.

— Vrei să faci ce-ți voi spune, Yasmin? Știa deja răspunsul.

— Da, spuse ea pe un ton liniștit. Voi face ce-mi vei cere.

Pentru o clipă, el o zări pe femeia puternică de dinainte, înainte de calvarul suferit în dulapul blestemat, însă senzația aceea de tărie de oțel dispăru când se uită la Piet și la Demi. Acum ea le arăta și celorlalți că era o cochilie goală distrusă, disperată, care încerca să supraviețuiască o oră în plus. Exact așa cum preconizase Edward. Frica. O văzuse pe chipurile bărbaților pe care îi ucisese în Ungaria, în panica oarbă a lui Sam Capra când încerca să-și găsească soția în fumul și larma de la Holborn.

Frica funcționa.

El îi eliberă mâna.

Totul se va schimba pentru tine astăzi, Yasmin. Astăzi ești persoana cea mai importantă din această casă.

Edward zâmbi. Avea să fie mult mai bine decât la Londra.

17.

Sâmbătă Ollie îmi dăduse o zi liberă. Avusesem grijă să-mi petrec zilele libere acasă, stând liniștit, privind la televizor sau citind cărți care îmi ascuțeau mintea. Singurele mele ieșiri erau câte o rundă de alergare, din când în când, sau un drum până la bibliotecă.

O vizită obișnuită la bibliotecă însemna să răsfoiesc diverse publicații timp de vreo oră, să-mi omor timpul printre rafturile de cărți, alegându-le pe cele care să nu tragă vreun semnal de alarmă (fără non-ficțiune, fără cărți despre Firmă; alegeam, de obicei, romane istorice voluminoase). Mă logam la internet și căutam numele lui Lucy; eram sigur că Howell monitoriza conexiunea la internet a bibliotecii, din moment ce era singura mea posibilitate de accesare a web-ului. Numele lui Lucy nu apărea în nicio știre. Vizitam pagina ei de Facebook, acum abandonată, și zăboveam asupra celor câteva poze cu ea: primul nostru Crăciun la Londra, Lucy plimbându-se pe plajă în timpul unui weekend prelungit în insula Mallorca, noiându-ne cafeaua în Kensington Park, într-o frumoasă dimineață de vară. Nu aveam fotografii cu Lucy; nimic din apartamentul nostru din Londra. Firma luase și reținuse totul, ca probe materiale.

În unele fotografii zâmbea, în altele avea încruntarea aceea foarte ambițioasă pe care o mai văzusem la ea. M-am uitat cu atenție la vechile fotografii în căutarea vreunei dovezi, vreunui semn că ar fi putut fi o trădătoare. De parcă acest lucru i s-ar fi putut citi pe chip. De când rămăsese însărcinată, nu mai adăugase nicio fotografie; pe cei mai mulți dintre prietenii ei de pe Facebook îi cunoștea din perioada în care urmărea facultatea din Arizona, iar cele mai multe postări de pe wall-ul ei rămăseseră fără răspuns.

Deci nu era nicio surpriză pentru următorii mei, când, sâmbăta aceea la prânz, m-am oprit pentru un minut la Ollie's, după care m-am dus la bibliotecă. Am introdus romanele mele necitite, cu ștampilă de ieșire, în sortator^[16]. I-am zâmbit bibliotecarei din spatele biroului, care m-a ignorat fiindcă vorbea la telefon. M-am mai plimbat vreo cinci minute printre rafturi, stabilind pozițiile relative ale personalului și ale vizitatorilor. Am

scos capacul senzorului de alarmă – situat în apropierea ușii – și am tăiat cu o foarfecă firul care lega ieșirea din spate la sistemul de alarmă. Am pus capacul la loc. Nu m-a văzut nimeni; în secția de cărți pentru copii era timpul poveștilor – o lectură entuziastă din Tărâmul monștrilor⁽¹⁷⁾.

Apoi am inspirat mai profund decât o făcusem vreodată și am întredeschis ușa. Alarma nu a sunat. Am ieșit direct afară, în răcoarea senină a zilei. Am așteptat ca un glonț să găurească pavajul în fața mea sau să-mi perforeze rotula genunchiului. Am așteptat să fiu rănit și să cad, iar un bărbat să mă împingă într-o mașină sub amenințarea armei și să-l sune pe Howell ca să-i spună că fusesem un băiat rău, cerându-mi totodată să-i dau explicații cu privire la cadavrul din apartamentul vecin.

Tăcere. Barele închisorii se lărgeau... puțin.

M-am dus la o mașină din apropiere, pe care o văzusem parcată pe o străduță laterală în același loc, în fiecare săptămână, în fața unui strip mall. Era un model ușor de pornit și nu era prevăzută cu sistem GPS de urmărire de la distanță. Am pornit mașina din fire și dus am fost în mai puțin decât proverbialele șaiszeci de secunde⁽¹⁸⁾. Nu vedeam în oglindă niciun semn că aș fi urmărit; orice supraveghetor care îmi cunoștea obiceiurile stătea acum, probabil, cu ochii pe ușa din față a bibliotecii sau se considera isteț pentru că urmărirea căutărilor pe internet. M-am îndreptat spre nord, oprindu-mă la Wal-Mart ca să-mi cumpăr ce-mi mai trebuia pentru deghețare, apoi am condus mai departe și am găsit un popas pentru camioane la vreo cincizeci de kilometri la sud de Albany. Am parcat mașina în colțul cel mai îndepărtat și am intrat să beau o cafea. Mulți mâncau aici pentru că era mai ieftin să mănânci la vreo două ore distanță de New York decât în oraș. Am băut trei cești de cafea bună, una după alta, fără să mă grăbească nimeni, urmărind cum șoferii de camioane veneau și plecau. În general, se așezau și urmăreau știrile:

o bombă amplasată într-o gară din Amsterdam omorâse cinci oameni, ieri fusese înregistrată o scădere a cotației acțiunilor la bursa de valori, un membru al congresului era acuzat de luare de mită.

În pauzele de publicitate, îi ascultam sporovăind în funcție de nivelul fiecăruia de sociabilitate; eu căutam un individ vorbăreț. Indivizii vorbăreți nu pun atât de multe întrebări. Le place să vorbească despre ei, nu despre tine. Tu te afli acolo numai ca să-ți însușești înțelepciunea lor. De multe ori vorbeau despre marfa pe care o transportau, un început de conversație la fel de bun ca o întrebare despre vreme. După patruzeci și cinci de minute de la sosirea mea, un camionagiu cu păr cărunt și ușor accent sudic se așeză lângă mine și înfulecă un hamburger cu cartofi prăjiți, înecați pe jumătate în ketchup. După ce-și goli farfuria, îi spuse camionagiului indiferent de lângă el că transporta flanelă și nasturi care urmau să fie expediate pe mare pentru confecționarea de cămăși.

— Nu pricep de ce nu sunt în stare să coasă niște cămăși aici, spuse vorbărețul. Că doar avem mașini de cusut.

— Mda, răspunse camionagiul celălalt, mașini de cusut japoneze.

Ridică din umeri la ideea unei lumi care se restrângea din ce în ce mai mult. Se ridică și plecă.

Vorbărețul comandă o ceașcă de cafea.

După ce fu servit, când aburul se ridica din cafea, iar el luă o înghițitură mare din licoare, l-am întrebat:

— Vă îndreptați spre port, domnule?

Mă măsură din priviri.

— Mda.

— Și eu încerc să ajung acolo. Mi s-a stricat mașina chiar aici. Fratele meu lucrează pe o navă care ridică ancora din portul New York și mi-a găsit și mie ceva de lucru.

— De obicei nu lucrează americani pe vasele astea.

— Știu. Este supraveghetor. Mi-a făcut rost de o slujbă.

Mi-am apucat cu dinții buza inferioară, mimând timiditatea cuiva dintr-un oraș de provincie.

— Sunt cam disperat. Măine nava intră și apoi iese din port, iar eu sunt pironit aici și beau cafea. Am întrebat și mai devreme dacă era cineva dispus să mă ia cu camionul, dar probabil că nu am pus întrebarea așa cum trebuia. Toți m-au refuzat. Am lăsat să mi se vadă pe chip o urmă de dezamăgire.

— Ce ghinion! Se uită la farfuria goală, mâzgălită de ketchup, de parcă ar fi fost vreo pictură.

— Știu, domnule. N-aș ruga niciodată pe nimeni să-mi facă această favoare, dar am mare nevoie de slujba asta.

— Eu nu am voie să iau autostopiști. Cred că înțelegi.

— Sigur că da, bineînțeles. Dar asta nu v-ar face să vă abateți din drum. Apoi am devenit mai tranșant. Așa cum ați spus, și eu aș prefera să fie croite aici cămășile acelea. Aș prefera o slujbă în care să pot rămâne pe uscat. Dar trebuie să accept ce mi se oferă.

Avusesem grijă să număr mărunțișul pentru cafea în fața chelneriței. Voiam să par ceea ce susțineam că sunt chiar din momentul în care pășisem în popasul acela de camioane. Trebuie să-ți joci rolul până în pânzele albe. Chelnerița, care trăgea cu urechea la ce vorbeam noi de când clienții se mai răriseră, îmi mai puse puțină cafea în ceașcă fără să-i fi cerut acest lucru.

Camionagiul își puse ceașca jos. Se gândea la tot ce-i spusese. Cei mai mulți oameni sunt cumsecade și înclinați să-i ajute pe ceilalți.

— Păi...

— Aș putea să contribui și eu cu niște bani de benzină.

— Cum te numești?

— Sam. Sam Capra. Nu aveam acte de identitate false; nu avea niciun rost să-l mint. Aveam permisul de conducere la mine, iar el ceru să-l vadă. I l-am arătat.

— Capra, ca pe regizorul de film?

Am râs ca și când nu mai auzisem niciodată această întrebare.

— Din păcate, nu există niciun grad de rudenie. Câți bani n-aș putea obține din drepturile de autor ale filmului *It's a Wonderful Life*⁽¹⁹⁾?

— E un film bun, spuse el, ca și când astfel aș fi confirmat că eram înrudit cu cel mai celebru purtător al numelui Capra. Scrie că locuiești în New York: ce cauți pe-aici?

— Încercam să obțin o slujbă în Albany. N-a mers. Aș putea să am un ghinion mai mare ca ăsta?

Mai studie un timp permisul de conducere, de parcă ar fi fost o carte cu multe pagini. Mi-l înapoie, după care înghiți și restul de cafea.

— Atunci este o viață minunată, Sam Capra: te-ai făcut de-o călătorie, spuse camionagiul și râse de gluma pe care o făcuse. Și eu la fel.

18.

Acum făceam și eu parte din flux, din șuvoiul de mărfuri care intrau în lumea largă. Nu voiam decât să fiu dus de curent și speram să nu mă împotmolesc într-o vâltoare sau în vreo bifurcație.

Camionul cu denim își croi drum prin hârțogăria necesară, trecând de punctele de control ale portului New York, de terminale și de hangarele pentru inspecție – totul într-o viteză constantă. I-am mulțumit camionagiului, i-am strecurat banii de mită (pe care am numit-o bani de benzină) și am coborât din camion.

Porturile sunt aglomerate. Oamenii lucrează cu determinare. În urma opririi mele la Wal-Mart

eram îmbrăcat în blugi, cămașă din denim, bocanci și o șapcă de baseball inscripționată cu Yankees. Nu aveam rucsac, ci două ranițe de-a curmezișul cărora scrisesem, cu un marker, EFECTIVE. Poate coborâsem de pe un vapor; poate veneam de la un birou situat în incinta complexului portuar. Speram că sunt invizibil.

Am urmărit cum containerele erau ridicate de pe docuri și transportate cu macaraua până în măruntaiele navelor, iar când se atingea capacitatea maximă de încărcare, erau depozitate de-a lungul punților netede. Operațiunile de încărcare aveau grația unui dans. Camioanele înaintau puțin câte puțin, erau golite de încărcăturile pe care le duceau, apoi întorceau și se așezau în altă coloană pentru a fi încărcate din nou cu mărfuri din Europa, Africa sau din porturile americane situate în sud; Charleston, Miami, New Orleans, Houston.

Am trecut pe lângă un șir de nave tip cargo. Acolo era o poartă de intrare păzită. Linia îngrădită șerpuia mai departe, după ce am trecut pe lângă o zonă de încărcare, iar după câțiva zeci de metri ghereta paznicului nici nu se mai vedea.

Am escaladat iute gardul și am sărit pe partea cealaltă. Nu a strigat nimeni după mine.

Am mers, fără să mă grăbesc, pe lângă stive de containere. Aveam de făcut o alegere. Să aleg o navă sau să aleg un container. Dacă aș fi încercat să mă urc pe o navă și apoi să mă ascund, aș fi avut de-a face cu oameni. Nu era bine. Era riscant și să pătrund într-un container; acesta putea nimeri la baza încărcăturii, iar atunci nu aș fi putut să forțez ușa ca să îl deschid, în raniță aveam unelte necesare pentru a decupa în container un orificiu pentru aer, dar aș fi preferat să-mi aleg propriul sicriu în care urma să-mi petrec următoarele zece zile.

Nimeni nu-mi dădea niciun fel de atenție. Simțeam, însă, o strângere de inimă. Oricine m-ar

fi putut opri; oricine m-ar fi putut lua la întrebări. Dacă înfățișarea mea ar fi dat oricât de puțin de bănuir, aş fi atras atenția. Howell și oamenii lui de pază aflaseră, de acum, că fugisem; nu puteam să apreciez în niciun fel cât de aproape erau să-mi dea de urmă.

— Hei! strigă o voce.

La vreo șase metri în fața mea, un ins se îndrepta grăbit spre mine. Am înghețat. Purta cămașă, ceea ce însemna că lucra pentru un antreprenor de transport maritim. În mână ținea un cititor electronic de coduri de bare și mă întrebă:

— Unde e buda cea mai apropiată, frate? E prima mea zi și locul ăsta e-al naibii de mare.

Am azvârlit capul în direcția clădirii celei mai apropiate și am sperat că aveam dreptate.

— Mersi.

Și plecă.

Dacă acolo nu găsea niciun grup sanitar, mă va ține minte? L-am urmărit îndreptându-se spre clădirea respectivă. S-ar putea să am mult mai puțin timp la dispoziție decât credeam, ca să găsesc ce-mi trebuia. Da, l-am întrebat pe tipul ăla, dar m-a-ndrumat greșit. Nu, nu am observat dacă avea un ecuson de identificare...

Știam ce fel de container căutam. Pe laterale era imprimată sigla companiei navale în proprietatea căreia se afla, alături de un număr de identificare. Se obișnuia ca aceste containere să fie cumpărate, vândute sau schimbate între expeditori; observam pe unele din ele că fuseseră reimprimare, pentru că noile numere erau înconjurare de urmele vechii vopseli.

Cele mai multe din containerele pe care le-am văzut aveau la vedere un așa-numit sigiliu de siguranță. Erau însă și câteva sigilii care, din cauza numeroaselor operațiuni de deschidere, atârnav, rupte. Sigiliile acestea nu corespund chiar perfect imaginii de invulnerabilitate pe care politicienii o înfățișează marelui public. Sigiliul este adesea

doar o fâșie de plastic de dimensiunea brățării de identificare pe care o poartă un pacient în spital. Numărul este același cu numărul de identificare de pe laterala containerului, iar sigiliul este pur și simplu introdus prin mânerul ușii. Am văzut și câteva care nu aveau deloc sigiliu: mutarea, poziționarea, golirea, încărcarea și mutarea din nou a unui container de câteva tone însemnau că aceste fâșii de plastic se pot rupe cu ușurință sau pot chiar cădea de tot în timpul operațiunilor.

Și nimeni nu verifică; nimănui nu-i pasă. Fluxul comercial nu poate fi oprit.

În față aștepta un șir de nave mari. Sigla proprietarului arăta că este vorba despre o companie navală cu sediul la Rotterdam, în Olanda. Va trebui să mă mulțumesc cu asta. Din păcate, containerele care mergeau în Marea Britanie nu aveau deasupra lor un indicator mare de neon pe care să scrie Londra. Însă mă puteam ascunde și mă puteam strecura neobservat în haosul și labirintul celui mai mare și mai activ port din Europa. Am ales un container de la baza unei stive mai mari – acesta va fi încărcat printre ultimele. Avea ușa de partea opusă a macaralei și nu-mi păsa ce urma să fie transportat – câtă vreme nu era vorba despre șerpi sau scorpioni. Aceasta era șansa mea.

Sigiliul era la locul lui; îl tăiasem cu un cuțit pe care-l aveam în raniță, lăsându-i marginile zdrențuite ca să pară că fusese deteriorat în tranzit. Am deschis ușa, am intrat înăuntru, am închis ușa după mine.

Totul nu a durat decât vreo cinci secunde. M-am așezat în genunchi în apropierea ușii. Am ascultat. Am așteptat să aud pași alergând în direcția mea, dar nu se auzea decât zgomotul continuei mișcări a mărfurilor, scârțâitul și scrâșnetul containerelor de deasupra care erau ridicate încet cu macaraua în aer. Am scotocit în raniță și am găsit lanterna. Am aprins-o și am examinat containerul. Stive de cutii.

Pe undeva, mă așteptasem să fi fost gol – în definitiv, ce mai produce America de care restul lumii să aibă nevoie? Poate aveam să găesc produse financiare structurate sau credite ipotecare cu grad ridicat de risc.

Am inspectat o parte din cutii. Pe unele scria: CLEAN-PAK ȘERVEȚELE UMEDE PENTRU MÂINI. Pe altele era scris: SĂPUN NATURAL DIN PLANTE PRODUS ÎN VERMONT HANDMADE ÎN USA și pe ele era desenat un peisaj stilizat reprezentând o scenă dintr-o fermă din New England. Opt sau zece zile înțepenit înăuntrul containerului: cel puțin nu voi mirosi la fel de urât ca după zece zile fără să fac duș. M-am ghemuit pe vine, departe de ușă. După un timp am simțit containerul ridicându-se, părăsind solul, legănându-se în direcția oceanului și apoi așezându-se încet.

M-am sprijinit de o cutie de săpun din Vermont, m-am înfășurat într-o pătură și am adormit.

19.

Zece zile într-un sicriu de oțel. Nicio altă modalitate de a-ți petrece timpul în afară de a gândi și de a face planuri. Imaginați-vă cum ar fi ca zece zile să fiți izolați de lume: fără telefon, fără internet, fără televizor. Tăierea cablului electronic mă izola de agitația trepidantă și neîncetată a lumii moderne. Liniștea ar putea să-i înnebunească pe mulți, însă pentru mine era binevenită. Singurele lucruri bune în închisoarea din Polonia fuseseră, după primele câteva săptămâni de interogare, tăcerile prelungite în care eram numai eu și pereții din piatră. Puterea pe care ți-o dă timpul pe care-l petreci gândind este o plăcere uitată în lumea modernă. Ceea ce trăiam nu diferea cu mult de intervalele inutile de liniște din închisoarea CIA,

cu excepția faptului că nu mă tortura nimeni. Pragul pe care îl depășisem, însă, mă apăsa într-un fel la care nu mă gândisem atunci când concepusem planul. Howell putea foarte bine să emită un ordin de ucidere pe loc cu numele meu. Evadasem din cușca invizibilă. De acum, nu voi mai primi o a doua șansă.

Când m-am trezit, am făcut uz de lanternă și am încropit o mică tabără în sicriul de oțel. În ranițe aveam Glock-ul și două încărcătoare pe care le furasem din seiful din biroul lui Ollie. Mai aveam o colecție, speram eu, delicioasă, de batoane proteice și cu fructe. Sticle cu apă. Baterii de rezervă pentru lanternă. Periuță de dinți, pastă de dinți și hârtie igienică. Un mic container pentru gunoi. O trusă de prim ajutor și pastile de dormit. Un iPod încărcat pe care înregistrasem Mahler și Rolling Stones și o baterie de rezervă pentru el. Două schimburi de haine: cămăși gri, blugi. Toți banii pe care-i strânsesem după eșecul cu pașaportul – câteva sute de dolari.

Nu era cine știe ce, în vederea unei lungi și periculoase călătorii pentru găsirea soției pierdute și a copilului meu. M-am uitat la ceas. Cargoul trebuie să fi plecat de acum. Se auzea hurelul constant al motorului. Nu voiam, totuși, să risc să deschid ușa containerului și să fiu văzut – deși cu toate acele mii de containere șansele să fiu observat erau, credeam eu, minime – până ce ne vom fi aflat măcar la o zi depărtare de America. Atunci nava nu va face cale-ntoarsă pentru un pasager clandestin; mă vor aresta doar și mă vor arunca în vreo cabină cât mai mică, în care vor reuși să improvizeze o celulă de închisoare. Vor alerta autoritățile portuare numai atunci când vor ajunge la Rotterdam. Cel mai bine era, totuși, să nu fiu observat. Puteam să-mi păstrez mintea întreagă și fără să văd cerul.

Containerul era ca un pântec, mi-am spus eu. Poate că atunci când voi ieși din el, voi fi un om

renăscut, pregătit să tai și să spânzur.

Am închis din nou ochii.

Nu simțeam decât o singurătate desăvârșită, care nu se întâlnește prea ușor în lumea de astăzi. Nu aveam nimic de făcut, ci numai să dorm și să visez la ceea ce pierdusem. Dar nu putea fi sănătos să visezi atât de mult.

•

Am ațipit și nu era un vis, ci o amintire, care se ridica în mintea mea ca un balon.

— Lui ce nume vrei să-i punem? mă întreba Lucy.

Stătea la fereastră, în apartamentul nostru din Bloomsbury, și se uita cum plouă afară. Nori cenușii, joși, lunecau deasupra orașului, iar viața mea obișnuită era la cinci zile înaintea punctului zero.

— Lui. Ești convinsă că va fi un „el”.

— Dă din picioare la fel ca tine.

Își așează mâna peste burtă.

— Eu nu te-am lovit niciodată.

Îmi puse o mână pe obraz.

— În somn. Când visezi urât. Despre Danny.

Fratele meu.

Când era amintit Danny, se lăsa întotdeauna tăcerea. Poate că nu dura decât o clipă, însă marca o pauză plină de răceală în viața de fiecare zi. Și inevitabila durere ascuțită. În spatele ochilor mei, în străfundul gâtului.

Am coborât mai jos cartea pe care o citeam.

— Păi ce-ai zice de Edwin, ca pe tatăl tău?

Părinții lui Lucy muriseră într-un accident de mașină când ea avea zece ani și mă gândisem că ar fi vrut să onoreze amintirea tatălui sau a mamei ei, acum dispăruți. După moartea părinților fusese crescută de o mătușă, urmașe facultatea cu bursă întreagă, studiasse despre bazele de date și se angajase la Firmă imediat după absolvirea facultății, ca și mine. Vorbea cu afecțiune despre mătușa ei și foarte puțin despre părinți, ca și când

ar fi fost simple personaje despre care citise într-un roman.

— Appreciez delicatețea ta, maimuțoiule, dar Edwin mi se pare prea de modă veche.

— Hm, bine.

Am privit-o cu mintea goală.

— Ce-ai spune de Samuel junior? întrebă ea.

— Nu vreau să poarte numele meu. Lasă-l să fie propria persoană.

Lucy își strânse picioarele sub ea.

— Mie mi-ar plăcea să omagiez astfel o persoană iubită.

— Așa, deci. Îmi iubeam părinții foarte mult, însă pentru moment relațiile mele cu ei erau foarte reci. Lucy, ce-ar fi să-l numim după tine? Să-i spunem Lucian. Va trebui să fie puștiul cu personalitatea cea mai puternică de pe terenul de joacă.

— Nu. Eu m-am decis. Îl vom numi Daniel, după fratele tău.

— Nu trebuie să faci asta. Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Danny.

— Știu ce-a însemnat pentru tine. Este un nume minunat. Hai să-i aducem un omagiu în felul acesta.

(Dacă aş putea pune un bilețel autocolant pe mintea mea, aş scrie: „Aceasta era femeia pe care lumea îmi cere acum să o cred trădătoare.”)

— Atunci hai să-l adăugăm și pe Danny pe listă.

Am luat din nou cartea.

— Daniel. Bine. Dar dacă mă înșel și este o fată?

— Capri, ca insula. Capri Capra. Ne va iubi pentru totdeauna.

Ea râse.

— Sam?

— Da?

Nu mi-a răspuns și atunci am aruncat o privire spre Lucy, care continua să privească alunecarea lentă a ploii de-a lungul geamului. Apoi a spus

ceva ce nu spusese niciodată în viața reală: Crezi că te-aș putea lăsa să mori?

M-am trezit tresărind. Întunericul era aproape desăvârșit și, pentru o clipă, am uitat că eram cuibărit în coconul oferit de container.

Am stat întins, ascultând, întrebându-mă cât dormisem. Astăzi, pentru prima oară după mult timp, dormisem ca un om liber – fără ca nimeni să asculte ce vorbeam, fără să zac într-o celulă, fără ca cineva să-mi urmărească somnul sau visele în căutarea unor dovezi de trădare. Am adormit din nou, m-am trezit din nou, apoi am adormit iarăși. Cât timp a trecut în felul acesta, nu știu.

Creierul meu, însă, mă trezi brusc din somn la auzul unui zgomot. Un zumzet care se apropia, părând puternic prin contrast cu zăngănitul blând și constant al motoarelor navei. Un vâjâit întrerupt.

Cunoșteam zgomotul acela. Un elicopter!

Care cobora pe punte.

20.

Mi-am asumat riscul să întredeschid ușa. Lumina mă izbi în ochi – erau zorii zilei, trandafirii și proaspeți. Simțeam în nări un aer neîntinat de prezența orașului – apă sărată, izul ruginii. Lumina îmi rănea ochii; am clipit până ce durerea dispăru. Containerul meu era așezat aproape în vârful unei stive și chiar lângă aceasta se afla o altă stivă. Abia puteam deschide ușa ca să mă strecur afară și pentru asta a trebuit să mă țin de marginea containerului învecinat. Am privit în jos. Estimam că mă aflam la o înălțime de vreo patru etaje – dacă aș fi alunecat, aș fi căzut într-un canion îngust format din containere. Am împins și am deschis ușa cât de larg am putut, apoi m-am cățărat, așezându-mă pe acoperișul containerului.

Nori străvezii brăzdau cerul. Vâjăitul elicopterului începu să scadă pe măsură ce rotoarele încetineau. Am înaintat centimetru cu centimetru peste acoperișurile containerelor și m-am uitat în jos. La pupa navei aterizase un elicopter. Am văzut patru bărbați înarmați care ieșeau din el în timp ce rotoarele încetineau. O siluetă – o femeie în costum – stătea ceva mai departe și vorbea cu un grup de bărbați care păreau să fie căpitanul și câțiva membri ai echipajului.

Nou-veniții trebuie să fi fost oamenii lui Howell.

Doamne, cum era cu putință? Cum era cu putință? Era greu să găsești indivizi care nu voiau să fie găsiți; mă lovisem și eu de câteva ori de această problemă. Totuși, indiferent cu câtă atenție mă ascusesem eu, țop și Firma. Inima îmi bătea în piept ca un ciocan și m-am gândit: erau șase mii de containere acolo, nu puteau să le deschidă și să le perchiziționeze pe toate. Le-ar fi luat câteva săptămâni bune.

Dacă, însă, Firma ar fi confiscat nava, atunci ar fi avut la dispoziție aceste săptămâni. Puteau să rechiziționeze vasul, să-l aducă la New York sau Boston, să-i despăgubească pe expeditorii nemulțumiți. Dispuneau de tot timpul din lume ca să mă dibuie. Dacă găsiseră cadavrul intrusului în apartament, nu vor renunța niciodată. Howell va ști că-l omorâsem pe individ și că fugisem, fiind probabil în posesia unor informații deosebit de utile.

Elicopterul se ridică din nou. Plană deasupra pupei navei, după care începu să înainteze încet de-a lungul punții. Vedeam doi bărbați stând în ușa deschisă a elicopterului și uitându-se la un laptop. De fiecare parte a elicopterului atârna câte un șir de lentile care formau un dreptunghi.

Elicopterul survolă la joasă înălțime prima stivă de containere, menținând aproape aceeași viteză de zbor. Nu se grăbea. Era în căutare.

Mi se strânse inima. Scannere cu infraroșii conectate la camere termografice. Temperatura corpului meu va străluci ca o flacără pe fondul temperaturii mai scăzute a mărfurilor transportate, precum săpunul din Vermont și șervețelele umede din New Jersey.

Trebuia să găsesc o altă ascunzătoare pe această navă. Neîntârziat.

Nu puteam să cobor de pe containere. Căldura corpului meu ar fi ieșit în evidență ca o bășică pe picior. Trebuia să urc, iar apoi să găsesc o modalitate rapidă de a pătrunde în interiorul navei. Mă vor vedea, însă peste câteva minute aveau să mă găsească oricum. M-am ghemuit și am coborât din nou în container, mi-am înșfăcat arma, muniția și banii. Am pus banii și muniția într-o pungă legată de curea, am vârât pistolul în partea din spate a pantalonilor și am ieșit din nou pe ușă. Suprafața containerelor era umedă de la briza mării și verificam cu atenție de fiecare dată când mă agățam de ceva; o alunecare s-ar fi dovedit fatală. M-am cățărat sus. Elicopterul era la vreo sută de metri de mine. Nava se oprise din mers și aruncase ancora; zgomotul alb al motoarelor se stinsese.

Elicopterul era cu spatele la mine, cu nasul îndreptat spre locul în care stăteau costumata din elicopter și căpitanul navei (am presupus eu). M-am târât pe acoperișul containerelor. Acum eram la înălțimea unui bloc cu cinci etaje, în aer liber, întins pe oțelul rece al unui container albastru. Am observat că această stivă cobora în trepte, după care se înălța din nou. Încărcătorul nu-și făcuse bine treaba și îmi pusese la dispoziție margini și pereți, ca ceva mai demult, în Vauxhall.

Elicopterul începu să se rotească. M-am ghemuit și am luat-o la fugă. Mi-am dat drumul peste marginea primei stive și am căzut pe următoarea.

S-a auzit un zdrăngănit când am lovit-o. Cei din elicopter nu ar fi avut cum să-l audă. Însă un membru al echipajului, care stătea lângă balustrada de la prova, se întoarse, fie din cauza zgomotului, fie din cauza străfulgerării colorate care se vedea atunci când fugeam.

L-am văzut întorcându-se și arătând cu degetul. Drept spre mine.

M-am rostogolit și am alergat din nou spre marginea containerelor, după care am auzit vâjâitul din ce în ce mai puternic al elicopterului. M-am sprijinit în cădere de marginea unui container, mi-am încetinit coborârea, am lovit partea superioară a unui alt container și m-am rostogolit pe el, ridicându-mă în picioare. Am aruncat o privire în urmă când parcurgeam în fugă cei șase metri până la marginea lui și am văzut cum elicopterul se apropia de mine. Unul din bărbații din el sări pe stiva de containere, cu arma în mână.

Am fugit. Metalul lovi metalul – un glonț lovise și pierat containerul. Trebuia să cobor de pe stiva aceea – elicopterul huruia deasupra mea, zburând în cerc, fără să mă piardă din raza vizuală, în timp ce bărbatul înarmat micșora distanța dintre noi.

Eram prins între om și mașină, înconjurat, la trei etaje deasupra punții și am observat altă crevasă îngustă între stivele de containere multicolore înghesuite unele într-altele.

M-am răsucit ca să pătrund în deschizătură. Aveam, poate, treizeci de secunde ca să cobor nouă metri, până la punte, înainte ca bărbatul înarmat să ajungă și el la „canion”. Aș fi fost un om mort dacă nu reușeam să scap de acolo până ajungea el. Era simplu să-mi tragă un glonț în creștetul capului.

Mi-am dat drumul să cad, prinzându-mă cu picioarele de marginea containerelor exact atât cât să-mi reduc viteza de coborâre, reluându-mi apoi căderea. Găsește linia, mi-am spus. Era ca un traseu de parkour în interiorul unei conducte;

umerii mi se loveau cu putere de containerele de oțel.

Șase metri. Am lovit un cadru de container, mi-am pierdut echilibrul. M-am lovit de peretele lateral din metal, m-am prins cu mâinile de marginea unui container. Auzeam elicopterul vâjâind deasupra mea ca un ciocan.

M-am concentrat, m-am desprins de margine și am reușit să aterizez pe punte cu o rostogolire controlată. Am scăpat din stiva de containere și am ieșit, din umbră, în firava lumină a soarelui care străpungea pâcla oceanului. La cincisprezece metri în fața mea era o balustradă, iar dincolo de ea, cenușiul nepăsător al oceanului.

Am fugit, rămânând în apropierea marginilor containerelor. Trebuia să ajung sub punte. Pe o navă plină de trupuri calde, pompe de încălzire și motoare puternice, vor trebui să facă scanările termice manual. Iar jos vor mai fi încă alte câteva sute de containere. Pentru un timp, aș putea fi acul din carul cu fân. Aveam de gând să-i fac să trudească zdravăn ca să mă găsească, pentru că mă săturasem să fiu împiedicat, să fiu îndepărtat de la tentativa de a-mi găsi soția și fiul.

M-am izbit de un membru al echipajului, un tânăr filipinez care a strigat în tagalog^[20] după ajutor. I-am arătat arma și a înghețat. L-am împins cu putere, am fugit pe o ușă deschisă și am început să cobor scările cu zgomot.

În spatele meu am văzut cum bărbatul înarmat, care mă urmărea cu toată viteza, alunecă de pe un container, lovi puntea și se rostogoli cu destulă îndemânare ca să-și păstreze echilibrul când ajunse în fața stivei de containere.

Am dispărut în interiorul navei. Echipajul probabil că nu era înarmat; nava aceasta nu trecea prin dreptul Somaliei. Nu voiam să împușc o persoană nevinovată; în plus, zgomotul ar fi trădat locul în care mă aflam, avertizând urmăritorii. Cel

mai bine era să acționez în tăcere și să mă fac nevăzut.

Am parcurs în fugă un coridor lung și îngust, privind în spate și încetinind ca să văd dacă eram urmărit, dar m-am izbit de o namilă de om care sărise de după o ușă. M-am dat înapoi, iar bărbatul – un asiatic solid – a rânjit și mi-a lansat o rafală de lovituri în față. Recursese la Muay Thai^[21]: lovituri puternice, iuți și brutale, o tehnică de luptă thailandeză menită să trântască un adversar la pământ și să-l neutralizeze cu cel mai mic efort posibil. Doare. Tare de tot.

Înainte să reușesc să le parez, îmi administram două lovituri precise în maxilar și gât; m-am prăbușit la pământ.

Apoi deschise un cuțit de buzunar. Un cuțit de buzunar?! Anii optzeci își revendică arma, moșule.

— Se oferă o răscumpărare pentru tine, șuieră el. Taie aerul dintre noi cu cuțitul și zâmbi cu zâmbetul lui dur și respingător. Te ridici încet și...

— Iar asta înseamnă să trișezi, am spus eu.

Mi-am scos arma și i-am zburat, cu un glonț, cuțitul din mână. El țipă; cuțitul rupt căzu cu un zăngănit pe punte. Am aruncat o privire în urmă și l-am văzut pe bărbatul înarmat repezindu-se pe holul din spatele nostru, așa că am mai trișat o dată și mi-am pus brațele în jurul marinarului care țipa și sângera, folosindu-l ca scut. Bărbatul înarmat se abținu să tragă. Ura pentru comportamentul moral! L-am tras după mine pe hol pe marinarul care icnea. Într-un final, am ajuns la o ușă; dădea spre depozitul principal pentru containere.

— Lasă-l să plece, domnule Capra, nu vrem decât să stăm de vorbă, strigă bărbatul înarmat.

„Domnule”? Câtă politețe! M-am prefăcut că nu-l aud. L-am grăbit pe marinar să coboare la nivelul la care se afla depozitul. Acesta nu se opuse, gemând în timp ce-și ținea mâna rănită încheștată cu mâna validă. Însă două persoane nu se pot mișca tot atât de repede ca una singură, iar

când am ajuns la nivelul respectiv, am tras în luminile de deasupra noastră. Aveam nevoie de protecția întunericului. Bărbatul înarmat își făcu apariția în susul scărilor și ținti. Trase când încercam să-l târăsc pe marinar în spatele unghiului făcut de un container și simultan apăsam pe trăgaci, iar glonțul meu rată becul.

Mă mișcasem prea încet. Glonteale bărbatului înarmat îl nimeri pe marinar în partea superioară a spatelui, iar acesta țipă și se lăsă pe podea.

Am aruncat o privire spre marinar și, în locul unei pete de sânge pe cămașă, am văzut o mică săgeată metalică ce ieșea în afară dintre omoplații lui masivi. Nu era un glonț. Era o doză de anestezic, de parcă am fi fost la o partidă de vânatoare în aer liber și le puneam tag-uri tigrilor ca să le urmărim deplasarea. Săgeata cu anestezic era folosită pentru ca eu să pot fi adus înapoi și pus în orice fel de cușcă ar fi ales Howell pentru mine. Voiau o momeală funcțională.

Am tras asupra bărbatului înarmat, care se adăpostea după marginea unui container, după care m-am întors și am luat-o la goană prin labirintul de containere. Prima la dreapta, prima la dreapta. Trebuia să-l elimin pe bărbatul înarmat. Încercam să ajung în spatele lui când va coborî scările. Am sperat că adrenalina îl va face să se grăbească, să ia o decizie neinspirată care să fie în favoarea mea. O lumină chioară se revărsa peste stivele de containere.

M-am oprit și am riscat să arunc o privire după colț. Containerele erau depozitate mai strâns în acest loc; mai puțin loc de manevră, o rază vizuală mai mare, ceea ce însemna că erau șanse mai multe să fii surprins în câmp deschis. Auzeam voci ridicate și picioare tropăind pe treptele de oțel. Venea ditamai mulțimea. Dacă aș fi tras cu arma, mi-aș fi trădat poziția.

Am rupt sigiliul unui container și m-am strecurat înăuntru, lăsând ușa deschisă ceva mai

puțin de doi centimetri. Am început să număr încet în minte. Când am ajuns la nouăsprezece, bărbatul înarmat trecu pe lângă mine, deplasându-se cu viteză dar în tăcere. L-am văzut trecând de ușă. Am ieșit din container și i-am tras o lovitură cu piciorul în spatele capului, ca și când ar fi fost un perete pe care încercam să-l urc în fugă. S-a prăbușit și l-am prins de partea din spate a cămășii, ca să nu cadă cu zgomot. Cu mâna cealaltă i-am smuls pistolul cu anestezic și i-am tras o săgeată în spate. Omul căzu moale ca o păpușă și i-am dat încet drumul pe podea. M-am grăbit să ajung la o intersecție și am privit de-a lungul culoarului lung și neîntrerupt dintre containere, unde am văzut încă un om îmbrăcat în negru, însoțit de un membru al echipajului. Am fugit de-a lungul acestui culoar, auzind ecoul vocilor lor ricoșând în containerele de oțel.

Se vor aștepta să mă ascund prin stive. Trebuia să găsesc un alt loc pe nava aceasta pe care să mi-l însușesc. Era necesar să fiu în continuă mișcare și să folosesc în avantajul meu înregistrările termice ale echipei de căutare. Să mă ascund acolo unde căldura motoarelor ar fi camuflat valorile înregistrate de corpul meu. Trebuia să rezist până ajungeam la Rotterdam. Acolo mă voi putea face nevăzut.

Doar pentru o clipă m-am oprit la o nouă intersecție, ca să mă orientez, și am simțit o împunsătură în gât, intensă, ca o lovitură.

O săgeată. Mai dispuneam, poate, de numai câteva secunde înainte ca anestezicul să-și facă efectul. Mi-am ridicat pistolul la apropierea bărbatului înarmat. Acum stătea și femeia în costum lângă el, privindu-mă, fără urmă de teamă.

Mila. Femeia din barul lui Ollie. Băutoarea de whisky căreia îi plăceau lupii. Păr blond dat foarte pe spate, privire de oțel, zâmbet dur. Îi plăcea whisky-ul Glenfiddich, iar în sângele meu parcă

fusesse injectată o sticlă întreagă care mi se dusesse drept în inimă.

Oțelul pistolului îmi scăpă din strânsoarea mâinii. Am râs în timp ce mă prăbușeam.

21.

Am deschis ochii pe cerul înstelat. Auzeam clipocitul apei, șuieratul blând al brizei. Eram întins pe spate, cu oțelul drept pernă. Pe un container, pe puntea navei. Deasupra mea atârna luna, care părea coaptă de atâta lumină. Șuiera, de fapt, vântul, care se strecura printre spațiile libere dintre stivele de containere. Stelele erau diamante presărate pe cerul nopții. În oraș, stelele nu se vedeau niciodată atât de clar.

Mila stătea lângă mine. Picior peste picior, îmbrăcată în pardesiu, cu o țigară în mână, urmărind cum fumul se destrăma în lumina lunii.

M-am ridicat. Brațele și umărul mă dureau, însă nu eram rănit.

În jurul nostru nu mai era decât întunericul oceanului. Starea mea de inconștiență durase aproape întreaga zi.

— Bună seara, Sam, spuse Mila.

— Te-a trimis Howell.

Doamne, câtă silință își dăduseră.

— Howell. Numele nu-mi spune nimic.

Mila luă un fum din țigară și strivi chiștocul de puntea de oțel. Privi în depărtare, peste întinsul Atlanticului. Elicopterul plecase.

Deschise o geantă și scoase o sticlă de Glenfiddich și două pahare mici.

— Ei bine, iată și ceva adevărat despre tine. Chiar îți place Glenfiddich, am spus eu.

— Iar numele meu adevărat este Mila, zise ea. Un doctor ar fi de părere că nu este bine să bei imediat după o doză de anestezic, așa că îți dau

numai un strop. Am întins paharul, iar ea l-a ciocnit cu al ei. Bea-l ca medicament.

— Pentru ce toastăm? mm întrebat-o eu.

— Pentru libertate. A ta. A mea. A lumii.

Mila sorbi o gură de whisky. Eu nu voiam să beau deloc, însă am luat o înghițitură foarte mică.

— Ollie îți va simți lipsa, ești barmanul lui cel mai bun. Dacă vântul se schimbă, îi vom putea auzi văicăreala.

— Cine ești tu?

— Mila, ți-am spus.

— Iar Mila cine este?

— Sunt prietena ta, Sam.

— Îmi pot găsi și singur prieteni.

Mila arată cu un gest întinderea navei. Nu se vedea nimeni din echipaj, nimeni nu părea să ne urmărească.

— Scuză-mă! Ai atât de mulți prieteni. Arată-mi unde este capătul rândului și mă voi așeza să aștept la coadă.

Sarcasmul i se potrivea.

Numai că eu nu eram în dispoziția potrivită pentru lumina lunii, whisky și schimburi de replici spirituale.

— Pentru cine lucrezi? Și cine dispune de resurse bănești pentru toate astea? m-am abținut eu să adaug. Echipe de oameni, scanare termică, elicopter cu motor cu reacție. Trebuia să fi fost Howell.

Sau poate că Mila făcea parte dintre oamenii care o răpiseră pe Lucy, care ne înscenaseră totul. Poate nu voiau să ajung în Europa. Înscenarea împotriva mea și a lui Lucy fusese foarte elaborată. Numai că... eu nu eram decât un singur om. Ceea ce făcuseră ei, era o mare bătaie de cap pentru oricine. Iar dacă Mila ar fi avut vreo legătură cu intrusul care pătrunsese în apartamentul meu, ei bine, atunci aș fi fost deja mort – urcat în elicopter, împușcat și aruncat în cenușiul rece al Oceanului Atlantic.

Mila mai luă o înghițitură de Glenfiddich.

— Cei care m-au angajat preferă anonimatul.

— Sunt aceiași oameni care mi-au răpit soția?

— Nu.

— Lucrezi pentru Firmă?

— Ți-am spus că nu. Se strâmbă puțin. Vreau să-ți fac o ofertă.

Asta nu era greu de crezut. Cineva care spera că sunt suficient de ofticat pe CIA pentru că mă tratase ca pe un trădător, încât să devin eu însumi unul.

— Nu sunt interesat.

— Am cerut să ni se pregătească niște cabine. Să coborâm să stăm de vorbă.

Era rece, aerul nopții în largul Atlanticului. Am încuviințat din cap. Am urmat-o jos, până la o cabină. Cei doi membri ai echipajului pe lângă care am trecut m-au privit fix, cu o ostilitate abia ascunsă.

— Pentru că tot vorbeam de prieteni, am spus eu când Mila închidea ușa în urma noastră.

— Faptul că te-ai luptat cu ei m-a costat câteva mii de biștari ca mită.

— Îmi pare rău. Erau două paturi. M-am așezat pe unul din ele. Bine, te ascult.

— Pentru început, îți voi spune că voiam doar să stau de vorbă cu tine, nu să te rănesc. Și nu aveam de gând să petrec săptămâni în șir căutându-te prin containere.

— Ești din Firmă.

Mila pipăi o țigară din pachet, apoi păru să se răzgândească.

— Ești greu de cap? Am spus că nu, nu sunt din CIA. Am fost multe la viața mea, dar niciodată asta.

— Atunci cine ești?

— Întrebarea, Sam, este cine urmează să fii tu. Guvernul a cheltuit o mulțime de bani de-ai contribuabililor ca să te pregătească și nu a făcut asta pentru ca tu să umpli boluri cu covrigei, să

picuri gin în martini și să chemi taxiuri pentru bețivi.

— Iar tu vrei să profiți la maxim de această investiție. Tu și oricine ar fi cei pentru care lucrezi.

— Haide să vorbim despre soția ta.

— Ce-i cu ea?

— Trebuie să te fi gândit la câteva ipoteze în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat, spuse Mila. Nu crezi că te-a trădat. Sau că ți-a înscenat ceva.

— Dacă ar fi fost o înscenare, atunci nu trebuia să supraviețuiesc exploziei. Nu ar mai fi fost nevoie să mă scoată din clădire.

— Dar dacă era ținută captivă, de ce i s-a permis să te salveze? De ce să te fi ajutat cei care o răpiseră?

— Nu știu.

— Poate că Lucy a negociat cu ei. Să te salveze pe tine, în schimbul cooperării sale.

Nu am spus nimic. Gândul ca Lucy să se sacrifice pentru mine mă apăsa ca sacul cu pietre legat de un înecat.

— Mai este și chestiunea banilor pe care îi avea, toți banii aceia pe care i-a transferat înainte de a dispărea.

— Tu de unde știi?

— Știu despre banii pe care i-a transferat. Nu are importanță de unde.

Am studiat chipul Milei. Aș fi putut s-o prind, s-o ținutesc de zid, să o forțez să-mi spună cine era de fapt. Dar îmi dădeam seama că, în cazul ei, recurgerea la forță nu era modul potrivit de abordare. Dispunea de o mulțime de resurse și totuși alesese să-mi vorbească între patru ochi. Ca unui egal, nu ca unui prizonier. Era pentru prima oară după mult timp când cineva se purta ca și când putea avea încredere în mine.

— Nu am nicio explicație pentru asta. Dar cred că este în viață.

— Eu cred că Lucy Capra a fost o trădătoare și a fost plătită pentru ce a făcut, spuse Mila pe un ton

egal, iar în momentul în care a rămas însărcinată cu tine, a luat hotărârea să iasă naibii din situația aceea cât mai putea s-o facă. Peste câteva zile urma să intre în concediu de maternitate. Jurnalele de lucru, operațiunile efectuate la calculator, totul urma să intre sub analiza atentă și directă a unui alt agent de la biroul tău. Puteau să-i ia urma.

Am lăsat cuvintele să se așeze.

— Te înșeli.

— Alternativa o reprezintă monstrul de sub pat, spuse Mila cu blândețe. Alternativa este că ea nu te-a iubit niciodată, că te-a folosit, după care a înscenat totul astfel încât să pari un trădător. Ți-a ucis prietenii. A făcut din tine un pion. Mila făcu o grimasă. Vreau să știu ce crezi cu adevărat, Sam. Ai avut unele dintre cele mai dificile misiuni în Europa. Nu poți fi un om ușor de păcălit și ai supraviețuit. Spune-mi ce crezi cu adevărat.

Nimeni nu-mi ceruse acest lucru de foarte mult timp.

— Lucy nu a trădat. Ni s-a înscenat ceva amândurora. Au luat-o pe ea ca să afle ce știa. Firma încerca să vină de hac noii ordini a cercurilor transnaționale infracționale, mai ales celor cu legături în diverse guverne, fie acestea prietene sau nu.

Mila aștepta.

— Lucy ar fi fost utilă pentru acel tip de rețele infracționale. Știa multe despre infrastructura noastră, despre rețelele de calculatoare, despre modalitățile prin care urmărim informațiile financiare. Le-ar fi fost mai utilă decât mine. Din ea ar fi făcut o țintă. Cred că m-a avertizat ca să-mi salveze viața.

— Da, le este utilă, spuse Mila. Iar de tine nu mai are acum nimeni nevoie, cu excepția mea.

— Ai nevoie de mine? Pentru ce?

— Ți-aș putea lăsa libertatea să afli adevărul.

— Libertatea?

— Timp. Resurse. Este greu să dirijezi o căutare internațională ca să-ți găsești soția și copilul atunci când comanzi apă tonică la ladă, ștergi dozatoarele de bere de la bar și te afli constant sub supraveghere. Și dacă te-ar prinde acum? Ridică din umeri. Ai sta în închisoarea lor pentru tot restul vieții. Simularea înecului a fost nasoală. Am văzut înregistrările.

— Nu voi fi liber cât timp ei mă vânează. Și câtă vreme nu știu ce s-a întâmplat cu familia mea.

— Te-au transformat într-un luptător al umbrelor; te-au făcut să joci un rol în care ai fi fost torturat până la moarte dacă ai fi fost descoperit. Traficant, mercenar. Te-au transformat în arma lor, iar acum nu mai au nevoie de tine, Sam. Cât ai rezistat la simularea de înec? Un minut? Cei mai mulți nu depășesc douăzeci de secunde. Ești puternic.

— Cum se face că nu ești din Firmă, dar urmărești înregistrările lor? Le-ai găsit pe YouTube?

Mila schiță un zâmbet.

— Conform informațiilor din dosarul tău, asupra ta nu s-a aplicat niciodată simularea înecului. Conform informațiilor din dosar, soția ta este considerată dispărută în misiune, iar tu ai demisionat din CIA. În dosar nu apare că ai fi desfășurat muncă de teren, ci că ai fost un funcționar mărunț cu responsabilități limitate. Ți-au rescris trecutul ca să te facă să pari lipsit de importanță.

— Toate bune și frumoase. Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată, cum îi place lui Howell să spună.

— Dacă Lucy ar fi trădat, ar fi putut compromite o sută de agenți din Europa și nu numai. Le-ar fi putut oferi informații confidențiale în schimbul vieții tale. Poate că de asta i-au permis să te salveze.

Gândul acesta era ucigător.

— Te rog, nu spune asta.

— Sam. Ai rămas fără niciun rost. E păcat. Ar trebui să ți se ofere o țintă, ca unui glonț care a fost făurit manual.

— Și atunci spre ce m-ai aținti?

— Asupra unor oameni foarte periculoși.

Recrutare. Mila nu făcea parte din Firmă însă era... mare. Mila era capabilă să-mi acceseze dosarul, care era considerat fără îndoială strict secret, putea să comande unui elicopter să intercepteze și să perchiziționeze o navă împreună cu o echipă înarmată.

— Îți ofer șansa să prestezi activitatea pentru care ai fost pregătit, oferindu-ți tot sprijinul necesar și îți ofer șansa să-ți redobândești credibilitatea și demnitatea.

— Astea nu mă preocupă.

— Bineînțeles că te preocupă. Luni de zile, Firma a fost convinsă că erai un ucigaș și un trădător. Acum crede doar că ești un tâmpit care a fost jucat pe degete de soția lui trădătoare.

— Au spus că am fost găsit nevinovat, că au dovezi.

— Singura dovadă din dosarul tău este aceea că nu ai mărturisit niciodată. Că nu ți-ai schimbat niciodată relatarea. Howell a insistat să fii scos la vedere, ca momeală. Pentru că Lucy, dacă trădase, va ieși din ascunzătoare ca să te omoare, să rezolve această treabă neterminată sau ca să te împiedice să te răzbuni pe ea. Ori, dacă Lucy ar fi fost răpită, scoaterea ta iveală nu ar fi prezentat niciun pericol. Dacă fugeai, fugeai, iar ei aveau să te găsească.

— Dacă Lucy ar fi vrut să mă omoare, era suficient să nu mă scoată afară din birou.

— Doar dacă faptul că erai în viață nu ar fi constituit cumva un avantaj pentru ea, în momentul acela sau ulterior, spuse Mila. Trădătorii nu au o gândire rațională. Trăiesc într-o stare de ciudată nedeterminare. Nu-și expun copiii pentru a

se adapta mai ușor. Engleza ei era aproape perfectă, dar nu chiar desăvârșită.

— Lucy nu este o trădătoare.

— Ar trebui să-ți cumpăr un tricou cu chestia asta inscripționată pe el, spuse Mila. Atunci îmi voi încheia cumpărăturile de Crăciun.

— Ești crudă.

— Sunt singura care îți spune adevărul după atâtea luni de zile, Sam. Iubește-mă pentru asta, bine?

— Orice ai vinde, nu sunt interesat.

Mi-am așezat paharul gol de whisky pe masă. Îl băusem pe tot aproape fără să-mi dau seama. Soția mea a dispărut. Puțin îmi pasă ce credeau ei. Mie chiar... nu-mi... pasă.

— Ai urmărit ieri știrile de la televizor?

— Da.

— A fost bombardată o gară din Amsterdam.

Se vorbise despre asta la televizor, în popasul pentru camioane din apropiere de Albany.

— Am auzit.

Mila îmi mai întinse o fotografie. Un teanc, de fapt. Le-am răsfoit. Câteva surprinseseră chipul, mărit, al unei tinere femei. Atrăgătoare, cu ochi de culoare închisă, cu o mare parte din față acoperită de o eșarfă prinsă în jurul gâtului, ridicată mult spre nas, ca și când ar fi încercat să se protejeze de frig. Purta blugi și o cămașă cu mânecă lungă.

— Cine este?

— Este fiica unui bărbat pe care îl cunosc. O femeie drăguță. Yasmin Zaid este numele ei. Este din Londra. Nu a intrat niciodată în vreo belea; și-a luat doctoratul la Oxford. Are o viață imaculată. A dispărut acum trei săptămâni, iar ieri și-a făcut apariția în Amsterdam Centraal, mergând cu un rucsac pe umăr. Avea o bombă înăuntru, presupun. Mila scoase la vedere încă o fotografie. Bărbatul care merge la un metru în spatele ei... Vocea i se stinse.

Am simțit o tresărire în piept. Era același bărbat care o luase pe soția mea cu acel Audi. Avea o tunsoare militară și machiajul îi ascundea cicatricea pe care o avea până aproape de unul din ochi. Dar îi cunoșteam forma feței, iar cicatricea ca un semn de întrebare mi se întipărise în minte.

22.

— Observ o ușoară asemănare, spuse Mila.

Am privit-o pe deasupra fotografiei.

— Crezi că tânăra aceasta a pus o bombă...

Mila îmi mai dădu o fotografie. Aceeași femeie, ieșind grăbită din gară, fără rucsac, cu bărbatul care îmi răpise soția pe urmele ei. M-am uitat la ora afișată pe fotografie.

Mila îmi urmări privirea.

— Bomba a explodat la zece minute după plecarea Yasminei Zaid, într-un stand din incinta gării.

Am studiat chipul fetei. O pânză albă în așteptarea atingerii delicate a pensulei. Nu părea nici înfricoșată, nici entuziasmată de misiunea cu bomba pe care o avea de îndeplinit. Era... inexpressivă. În spatele ei, omul cu cicatrice avea un rânjet abia vizibil.

— Se potrivește, ce-i drept, cu descrierea ta. Bărbatul acesta a... afectat-o sau a influențat-o pe Yasmin Zaid într-un fel. Poate că și pe soția ta. A înrobit niște oameni cumsecade. Ca să comită acte violente.

— Nu înțeleg. Este un terorist?

— Nu este. Nu cred. Nu a revendicat nimeni explozia aceea, iar bomba nu a fost pusă într-un tren, unde ar fi putut face mult mai multe victime. Ar fi putut s-o arunce în aer și pe Yasmin, dacă ar fi folosit-o doar ca pe-o unealtă. În schimb, au aruncat în aer un mic stand de ziare în care se

vindeau bomboane, cărți cartonate și reviste. Din perspectiva unui extremist, este lipsit de sens. La fel ca explozia din biroul de la Londra.

Gândul m-a dus la Țarul Banilor – fusesem întotdeauna sigur că investigația noastră în ceea ce-l privea dusesse la explozia din Londra. După accent, Mila era rusoaică – putea să aibă vreo legătură cu el? În acest caz, nu m-ar angaja; m-ar ucide pur și simplu. Am pus fotografia jos.

— Îmi închipui că sunt căutați de poliția olandeză.

Olandezii nu au identificat-o încă, dar vor folosi programul de recunoaștere facială. Chiar dacă obțin numai o potrivire parțială a feței tinerei, este doar o chestiune de timp până va fi identificată. Zile, poate.

— Cum ai obținut fotografiile? Le-au făcut publice autoritățile olandeze?

— Nu.

Și s-a oprit aici.

— De ce îmi spui problemele tale?

— Pentru că vreau să o găsești pe Yasmin și să mi-o aduci înapoi.

— Nu voi lucra pentru tine. Nu pot. Vocea îmi suna cavernos, ca cea a unei fantome. Firma...

— Prostii..., aruncă Mila, ca și când ar fi bătut un cui. Încetează să te mai prefaci că ești o persoană atât de cumsecade. Încetează să joci după regulile lor, Sam. Regulile lor te-au aruncat în închisoare atunci când, de fapt, erai nevinovat. Regulile lor au plecat de la presupunția că erai vinovat, deși nu ar fi trebuit s-o facă. Dacă ți-ar sta în putință, ai vrea să găsești omul care a răpit-o pe Lucy, să afli de ce ți-a ucis prietenii, ce a făcut cu soția și copilul tău. Nu mă minți. Îți fierbe sângele să îi găsești.

Un foc înăbușit, cumplit, mocnea în vocea Milei.

— Lucy și copilul tău sunt tot ce ai mai de preț, Sam. Te cunosc.

— Nu mă cunoști.

— Sigur că te cunosc. Unicul tău țel este să lupți împotriva răului, Sam. Ai intrat în Firmă ca să te răzbuni. O răzbunare pe care nu o vei putea obține niciodată.

Am înghețat. Mila ridică o sprânceană, uitându-se la mine.

— Setea de răzbunare te-a adus la Firmă, iar acum răzbunarea te poate împinge să găsești bărbatul care ți-a distrus familia. O, ce caz interesant ai reprezenta pentru un psihiatru!

— Îi vreau doar înapoi pe Lucy și copilul, am spus. Nu vreau să mă răzbun.

— Să nu subestimezi răzbunarea, spuse Mila, până ce nu ți-ai luat efectiv revanșa. Ridică din umeri. Eu găsesc că răzbunarea este absolut palpitantă și plină de satisfacții.

M-am întins după Glenfiddich și am umplut din nou paharele.

Mila sorbi din whisky. Era o înghițitură mare și camaraderească.

— Dacă vii să lucrezi pentru mine, vei avea mână liberă să o cauți. Sunt cel mai bun șef din câți există.

Un timp nu am spus nimic.

— Ce părere ai? întrebă ea.

— Ar putea fi o capcană de-a Firmei. Un test, ca să vadă dacă sunt dispus să-mi vând serviciile. Nu știu cine ești și nici nu-mi pasă. Nu te pot ajuta. Eu sunt un ins pragmatic.

Se strâmbă la auzul acestui cuvânt.

— Pragmatică era arhitectura sovietică. Pragmatismul nu este întotdeauna cel mai bun răspuns. Oferta mea expiră peste un minut.

— Și dacă spun nu?

— Te duc până în Olanda. Dar acolo ne despărțim, tu nu m-ai văzut și nu m-ai întâlnit niciodată și poți fi sigur că în câteva zile vei fi din nou în închisoare. Fără speranța de a-ți mai regăsi familia vreodată.

— Iar dacă spun da?

Mila sorbi din whisky.

— Găsește-o pe Yasmin. Adu-mi-o înapoi și vei putea să te răzbuni cum vei dori pe bărbatul cu cicatrice. Dacă acesta știe unde se află soția și copilul tău, te privește. Dar pe Yasmin o salvezi prima.

— Fata asta a ucis oameni.

— Ba nu. Se vede pe fața ei – a fost drogată sau distrusă psihic. Nimicește banda asta de răpitori pentru mine și-ți voi pune la dispoziție orice resursă necesară pentru a-ți găsi soția.

— Și după aceea? Firma tot va fi în căutarea mea.

— Nu și dacă le vei dovedi că ești nevinovat. Bărbatul cu cicatrice ar putea deține informații care să-ți reabiliteze numele.

— Cine ești tu? Am întrebat eu atât de încet, încât nu eram sigur că mă auzise.

Mila își puse paharul jos.

— Lucrez pentru un grup de persoane care preferă să rămână anonime. Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine, însă prin intermediul acestui grup îți ofer cea mai bună șansă de a-ți găsi soția. Îți ofer libertatea și resursele necesare. Contează atât de mult micile întrebări care au mici răspunsuri?

Avea un fel ciudat de a vorbi, însă am înțeles unde bătea. Nu avea importanță cine erau acești oameni; nu contau decât Lucy și copilul meu. Daniel. Mă întrebam dacă reușise să-i dea acest nume; dacă mai erau în viață.

M-am decis.

— Și dacă voi fi prins?

— Ești pe cont propriu. Nu putem recunoaște că lucrezi pentru noi; nu te putem ajuta.

Am așteptat în tăcere să-i dispară zâmbetul slab de pe chip. Voia un răspuns.

— De ce faci asta? am întrebat-o.

— Pentru că nu-mi place să văd cum ți se irosește talentul. Ar trebui să fii mai bine întrebuințat. Mila aprinse o țigară; nu era genul de persoană care să întrebe dacă mă deranja acest lucru în spațiul închis al cabinei. Nu numai bine întrebuințat. Ci extraordinar de bine întrebuințat.

Am luat fotografia făcută în gară. Am fixat intens cicatricea bărbatului.

— Câte secunde au mai rămas din minutul acela? am întrebat.

— Zece.

— Da, am spus.

23.

Nu știu ce mită le-a dat Mila celor de pe navă, însă a funcționat: echipajul ne-a lăsat în pace. Eram surprins, din moment ce aproape îl împușcasem pe unul dintre membrii săi.

Ajunsesem la concluzia că Mila făcea parte din vreun grup din cadrul guvernului care primise mână liberă să rezolve treburile murdare, fără să respecte neapărat cadrul legal, și, din moment ce eu eram un produs defect, reprezentam recrutul ideal. Aveau acces limitat la informațiile Firmei, de exemplu la dosarul meu, însă Firma nu știa nimic despre ei.

Nu-mi păsa cine erau, câtă vreme mă ajutau să o iau pe Lucy înapoi.

Deci, așa. M-am antrenat în cabina mea făcând ridicări la bară, alergări pe loc, gândind, limpezindu-mi mintea. Am suportat o captivitate autoimpusă timp de trei zile, după care nu am mai rezistat; nu după acele lungi săptămâni petrecute în închisoarea din Polonia. Așa că am urcat pe punte și am făcut alergări printre containere în lumina strălucitoare a soarelui. Membrii echipajului mă urmăreau din priviri. Le-am făcut cu mâna. Ei, nu.

M-am gândit la modalitățile cele mai bune de a încerca să-l găsesc pe bărbatul cu cicatrice. Trebuia să plec de la ideea că știa cum arăt. Avea să fie misiunea cea mai periculoasă pe care mi-o asumasem vreodată și aveam să fac asta împreună cu un aliat neverificat, Mila.

Când am dat colțul pe după o stivă de containere, am nimerit peste Căpitanul Cuțit-de-buzunar care ajuta la curățirea punții.

— Salut, am spus eu.

El m-a privit surprins.

— Ești bine? am încercat eu să-l întreb în spaniolă.

După o clipă, a încuviințat din cap.

— Bine.

Nu aveam de gând să mă scuz, pentru că el scosese cuțitul la mine, dar nu voiam să am și alte incidente cu individul ăsta. Eram la câteva zile distanță de Olanda.

L-am depășit și mi-am continuat alergarea. Nu am privit în urmă, însă nu m-am trezit cu niciun cuțit în spate. Mă întrebam cât o costase pe Mila obținerea iertării lui și de ce se obosise să mai plătească.

Stăteam întins în patul din cabină când ea ciocăni la ușă și intră.

— Firma a trimis poza ta la fiecare punct de frontieră din Europa și Asia. Le spun oamenilor că pașaportul tău este posibil să fi fost furat și să fie folosit de un fugar.

— Dacă sunt în căutarea mea, s-ar putea gândi că folosesc o legendă mai veche.

Legende sunt identități fictive utilizate de agenții operativi. Am jucat rolul unui traficant canadian, al unui neamț care spăla bani, al unui mercenar american care voia să facă rost repede de niște bani asigurând paza diamantelor obținute prin crime. Cei care puteau spune: „Nu a fost, în realitate, niciunul dintre oamenii aceștia”, erau fie morți, fie în închisoare. Legende puteau fi

considerate în continuare valide. Nu aveam niciun document – pașapoarte sau carduri de credit – pe vreunul din acele nume, dar le puteam obține prin Mila. Numele acelea erau cunoscute în lumea interlopă. Numai că riscul de a mă folosi de unul dintre ele pentru a mă infiltra în cercul bărbatului cu cicatrice, însemna apariția unor consecințe grave. Firma ar fi putut să-mi „scurtcircuiteze” toate vechile identități; să fi spus oricărui dintre contactele sau informatorii mei că nu eram un om de încredere. Mai rău decât atât, putea sta la pândă, așteptând să încerc din nou să intru în vechea mea piele.

Singura cale sigură de a afla dacă legendele erau încă valide, era să încerc să le folosesc.

I-am făcut Milei cunoscut contextul fostelor mele nume și ne-am dus în cabina ei, unde a scos la iveală o trusă plină cu documente diplomatice, aparate de fotografiat, o imprimantă mică dar puternică și un laptop. Un adevărat paradis pentru un falsificator de acte.

— Deci care este primul pas pe care-l avem de făcut când ajungem?

— Ne întâlnim cu tatăl Yasminei la Amsterdam.

— Cu tatăl ei?

— Domnul Zaid îți poate spune mai multe despre Yasmin și despre răpirea ei.

Domnul Zaid? El era șeful Milei?

— Mai bine spune-mi tu.

— Prefer să afli detaliile de la el.

— Ce știe despre mine?

— Numai faptul că îl poți ajuta să-și recapete fata. Asta este tot ce are nevoie să știe.

— Unde ne vom întâlni?

— La un bar.

— Îți plac barurile, nu glumă, am spus eu.

— Da, răspunse Mila. Chiar îmi plac. Iar acum vreau să mă asigur că nu ți-ai pierdut îndemânarea. În restul zilei vom vorbi numai în rusă. Cu olandeza cum stai?

— Prost.

— Mă aștept să ți-o îmbunătățești cât mai repede. Își dădu ochii peste cap. Sper să nu mă faci să mă jenez cu o proastă conjugare a verbelor^[22].

24.

Am urmărit cum Mila crea noi versiuni ale propriei mele persoane. Eram asemenea monstrului lui Frankenstein, însă alcătuit din hârtie filigranată, un istoric al creditelor și povești de viață. M-a făcut canadian, american, german și neozeelandez. Sub nume diferite. Am văzut-o folosind intrări secundare în ceea ce ar fi trebuit să fie bazele de date inexpugnabile ale guvernelor din Washington, Berlin, Ottawa și Christchurch, pentru a introduce codurile pașapoartelor în bazele de date guvernamentale corespunzătoare, făcând din mine un călător legitim. Se strecura cu ușurință în sistemele bancare, emițând cărți de credit în favoarea și pe numele vechilor mele identități.

— Firma ar putea să investigheze și vechile mele nume, am spus.

— Posibil. Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

M-am întrebat din nou cine era femeia aceasta. În timp ce lucra, Mila fluiera o melodie a formației Bananarama.

•

Rotterdam. Portul găzduia aproximativ patru sute de nave pe zi, atât maritime cât și fluviale, și un labirint de căi ferate și drumuri. Portul în sine era ca un oraș, macaralele pentru încărcare fiind zgârie-norii așezați în zigzag, întinderile lungi de apă ținând loc de străzi. Portul era un nod critic de legătură între sute de milioane de oameni din America de Nord și sute de milioane de oameni din Europa și de aiurea.

Ca să ies, m-am strecurat în același container în care pătrunsesem pe navă. Mila nu voia să riște în cazul în care serviciul de control al pașapoartelor din port ar fi primit atenționarea cu privire la pașaportul meu. Și era îngrijorată ca membrii echipajului să nu scoată vreo vorbă. Și-a petrecut dimineața în care am sosit ungând diverse persoane. Tăcerea costă bani.

Am așteptat containerul să se așeze și pe Mila să vină să-mi deschidă ușa.

Când veni, alături de ea era un bărbat în uniformă, un inspector portuar.

— Totul este bine, îmi spuse ea în rusă.

Inspectorul pătrunse în container și manifestă un viu interes față de săpunul din Vermont. Mila îi spuse ceva în olandeză; el încuviință din cap fără să ne privească.

Mila și cu mine pășirăm în lumina unei zile mohorâte și înnorate.

— Ești foarte pricepută la împărțit mită, i-am spus eu în timp ce străbăteam grăbiți zona aglomerată de acostare.

— Sunt iubită și populară, spuse Mila. Am prieteni în orice colț al lumii. Apoi ne făcurăm nevăzuți în fluxul de mărfuri și persoane care intrau în Europa.

25.

Am luat trenul spre Amsterdam, iar cincizeci și șase de kilometri mai departe urmăream cum câmpia netedă a Olandei se întindea sub privirile mele. Mă întorsesem în Europa, unde fusesem cel mai fericit împreună cu Lucy și aruncat în închisoare de către Firmă. M-am gândit la intrusul mort și la biletul lui spre Amsterdam.

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Schimbam un lanț, al lui Howell, cu altul, cel al

Milei. Treceam peste îngusta fâșie din Olanda în tăcere. Avusesem la dispoziție luni de zile în care să stau să mă gândesc la ce-aș fi făcut dacă mi s-ar fi ivit șansa de-a o căuta pe Lucy, și iat-o că sosise, iar eu mă simțeam ca pe ace. Posibilele adevăruri – acela ca Lucy și copilul nostru să fie morți sau ca Lucy să mă fi trădat – se deslușeau amenințător, monștri pe care nu voiam să-i văd, dar de care, totuși, trebuia să țin seama.

Bine. Aveam de gând să îl găsesc pe bărbatul cu cicatrice și să-l silesc să-mi spună unde se aflau soția și copilul meu. Apoi aveam să fiu ultimul lucru pe care îl va mai vedea vreodată pe acest pământ.

PARTEA A DOUA

10-14 APRILIE

”
A
r
m
a
c
e
a
m
a
i
p
u
t
e
r
n
i
c
ă
d
e
p
e
p
ă
m
â
n
t
e
s
t
e
u

n
s
u
f
l
e
t
o
m
e
n
e
s
c
a
p
r
i
n
s
d
e
v
â
l
v
ă
t
a
i
e
”
.

Marshal Ferdinand Foch

26.

Barul din Amsterdam se numea De Rode Prins, „Prințul Roșu” și era situat de-a lungul unui canal frumos care se chema Prinsengracht, „Canalul Prințului”, unde se înșiruiau o mulțime de mici cafenele, hoteluri, reședințe impunătoare și birouri, de ambele părți ale cotului său lung. Anne Frank Huis^[23] era la câteva clădiri distanță (de obicei în fața ei se afla o mulțime tăcută și respectuoasă care făcea fotografii), iar singura ambarcațiune care străbătea canalul era una din acele șalupe „intrieși” numerotate, care merge încet în timp ce turiștii fotografiază clădirile de pe ambele maluri și le savurează farmecul.

Aerul matinal mirosea a ploaie, dar soarele risipise norii. Al doilea lucru pe care îl observi în Amsterdam – după canale, desigur – sunt bicicletele. Acestea sunt pretutindeni, iar într-o zi de început de primăvară roiesc ca albinele care ies din stup. Bicicletele nu sunt deloc aspectuoase, din moment ce adesea sunt furate, însă poți vedea mergând pe ele avocați în costum, mame cu copii care-și țin echilibrul în spate sau sunt așezați pe ghidon, studenți și funcționari care pedalează grăbiți. Nimeni nu poartă cască. Un flux continuu de biciclete – deși ora de vârf trecuse, iar ora prânzului nu sosise încă – își croia drum pe lângă micul Rode Prins. Câteva mese erau scoase afară și doi domni se așezaseră acolo, bând bere de la dozator și urmărind cum, dincolo de bărcile parcate în fața caselor, lumina dansa în apă.

Mila și cu mine am intrat în bar și mi-am dat seama, din cele două călătorii anterioare pe care le făcusem la Amsterdam, că Rode Prins era exemplul perfect al unei arte pe cale de dispariție. Era un „bar maroniu”, numit astfel din cauză că, în zilele de demult, un efluviu neconținut de fum de țigară pătase pereții. În prezent nu se mai fuma în bar, iar pereții erau maronii pentru că fuseseră zugrăviți în această culoare. Încăperea era îngustă, cu o banchetă strâmtă și lungă, tapițată cu piele, pe

una din părți, cu o masă mare lângă fereastră și un bar foarte frumos de-a lungul peretelui opus. Lămpi roșiatice atârnavă din tavan. Un tablou cu cine știe ce membru al familiei regale, demult uitat, atârna pe perete, iar pânza pe care era pictat era pătată cu roșu – chipul, îmbrăcămintea și mâinile – ca și când un jet de sânge sau de vopsea fusese azvârlit peste ea cu ani în urmă. Prințul pictat părea să se simtă foarte singur. Pentru mine, Rode Prins aducea a Road Prince^[24], un fel de rege al nomazilor.

În timp ce Mila îl aștepta pe barman, am aruncat o privire prin meniu. Ofereau beri produse special pentru fiecare sezon în parte. Era genul meu de bar. Mă surprindea că Mila alesese pentru întâlnire un loc ca acesta.

De undeva din spate își făcu apariția un barman înalt, chel, solid, cu o mică strungăreață. Mila și bărbatul vorbiră ceva în olandeză; el îmi aruncă o privire cât se poate de circumspectă. Apoi Mila spuse:

— Sam, el este Henrik. Henrik, el este Sam. Sam va locui în camera de deasupra. Să-i dai orice va avea nevoie.

Henrik îmi strânse mâna; o strângere viguroasă, puternică. În timp ce Mila părea să ascundă tot felul de secrete exotice, Henrik părea genul de barman cu care puteai sta de vorbă. Urma să locuiesc aici? Nu am spus nimic, însă Henrik îmi adresă o înclinare din cap politicoasă.

Henrik arătă, cu un gest, spre partea din spate a clădirii, către un hol îngust, decorat cu fotografii în alb și negru al Prinsengracht (Canalul Prințului) de-a lungul timpului. Am urmat-o pe Mila, care se îndreptă spre spatele barului, iar de acolo în sus, pe o scară.

Ea se opri și mă privi.

— Bahjat Zaid este absolut îngrozit în privința fiicei sale. Nu te cunoaște, dar totuși îți încredințează viața fiicei lui. Nu trăda această

încredere. Noi suntem singura lui speranță. Nu poate apela la poliție.

— De ce?

— O să-ți spună chiar el.

Mila se întoarse și o urmași sus, pe scări. Într-un apartament privat, deasupra barului Rode Prins, aștepta un bărbat înalt, cu umerii lăsați de parcă interpreta rolul lui Atlas, care purta lumea întreagă pe umerii săi și tocmai eșuase. Se ridică în picioare la intrarea noastră, trecându-și palmele peste haina costumului confectionat la comandă.

— Acesta este omul despre care ți-am vorbit, Bahjat, spuse Mila. Sam Capra.

Am fost surprins că mi-a folosit numele real, însă n-am lăsat să mi se vadă tulburarea. O femeie ca Mila trebuia să aibă un motiv.

Bahjat Zaid îmi strânse mâna, măsurându-mă din priviri. Avea o strângere de mână fermă și o privire încă și mai fermă. Mă privi așa cum un șef se uită la un angajat care este posibil să-i dea niște vești proaste.

Ne-am așezat. Mila m-a întrebat dacă vreau cafea. Am refuzat.

Bahjat Zaid avea o față îngustă, obosită de suferință, și vorbea engleza cu un foarte slab accent de Beirut. Cravata lui albastru închis, din mătase, era perfect înnodată sub gulerul din bumbac, alb ca neaua. O ceașcă de cafea, care se răcise, aștepta neîncepută lângă cotul său. Era impecabil și înfuriat totodată.

— Domnule Zaid, vorbește-mi despre fiica ta, am spus eu.

— Yasmin. Este mândria mea. Singurul meu copil. Anul trecut a absolvit școala de studii avansate în chimie și fizică. Are douăzeci și cinci de ani. Aproape un metru șaptezeci. Ea...

Se opri brusc, ca și când s-ar fi simțit jenat de acest potop de cuvinte.

— Da, am spus, dar Mila îmi poate povesti toate aceste lucruri. Vorbește-mi despre cum este ea.

Zaid clipi și deschise dosarul cafeniu de lângă el. Părea să-și adune gândurile.

— Aceasta este Yasmin, spuse Bahjat Zaid, împingând o fotografie spre mine.

Am studiat-o. Tânăra era foarte drăguță. O bogăție de păr brunet, ochi strălucind de bucurie și inteligență, un zâmbet subțire. Purta un frumos pulover albastru și blugi, iar cerul din fundal era cenușiu, greu de ploaie. Îndepărta o șuviță de păr pe care vântul i-o adusese peste ochi. În spatele ei se vedeau o proprietate impozantă și copaci legănați de vânt.

— Aveți o casă frumoasă.

El se împăună de mândrie.

— Reședința mea din Kent. Este de importanță istorică. Urma să servească drept refugiu pentru guvern, în cazul în care Anglia ar fi fost invadată. Are birouri subterane și un bunker, care l-ar fi adăpostit pe Churchill în eventualitatea ocupației naziste. Această reședință se află în proprietatea familiei soției mele de mulți ani de zile. Avem și la Londra o casă, însă nouă ne place să locuim în Kent. La fel și Yasminei.

Nu i-am mai spus că în cazul invadării Angliei, comitatul Kent, fiind situat în partea de sud-est, ar fi căzut cel mai probabil printre primele.

— Este foarte interesant, am spus.

Mai erau și alte fotografii: Yasmin cu familia, Yasmin cu personalul care avea grijă de reședință, Yasmin călare, Yasmin la absolvirea facultății.

Fotografia următoare o înfățișa pe Yasmin când era mică, privind pe deasupra unei cărți. Zâmbea și se vedea că îi lipseau doi dinți din față.

— Încă de mică dădea semne că dorea să devină om de știință. Observi? Citește o carte cu poze despre Madame Curie. Având în vedere interesele mele de afaceri, am considerat că i s-ar potrivi un post la una dintre companiile mele și am început să o pregătesc pentru o astfel de carieră.

M-am gândit: „I-ai decis viitorul atunci când încă îi lipseau dinții din față?”

— Companiile tale?

— Domnul Zaid este unul din acționarii de la Militronics. O firmă importantă care face o mulțime de afaceri cu guverne occidentale, spuse Mila.

Compania mi-era cunoscută; producea o gamă largă de echipamente militare de mici dimensiuni. Binocluri digitale, ochelari pentru vedere de noapte, veste antiglonț, precum și software și hardware militar specializat. Tehnologia lor era considerată printre cele mai bune din lume; Firma era clientul lor.

— Da. Yasmin lucrează la un centru de cercetare din Budapesta. Acesta se ocupă, în cea mai mare parte, de tehnologii defensive: inventarea unui blindaj superior, armament și echipamente mai eficiente. Cercetarea ei se concentrează asupra utilizării nanotehnologiei.

— De cât timp lipsește?

— De douăzeci și cinci de zile.

— Nu a mai lipsit niciodată în felul acesta?

— Nu. Niciodată. A fost întotdeauna o fată foarte ascultătoare.

Ascultătoare. Nu este un cuvânt pe care să-l auzi în fiecare zi. Figura acolo, pe scala cuvintelor rare, alături de nanotehnologie, și îmi răsunară în urechi propriile mele cuvinte când îi relatam lui Howell despre Țarul Banilor.

— Nu ați reclamat dispariția ei la poliție, am spus eu.

— Nu. Mi s-a spus să nu fac asta.

— Ați primit un telefon de răscumpărare?

— Nu chiar. Yasmin a plecat de la serviciu, de la centrul nostru de cercetare din Budapesta, într-o vineri seară. Ca de obicei, lucrase până târziu – este o angajată devotată.

Împinse spre mine o foaie tipărită: un calendar. Aproape fiecare oră era marcată pentru cercetare,

pentru munca de birou sau, în unele cazuri, pentru proiecte de auto-perfecționare. „Lecții de chineză. Citește despre operele lui Puccini. Studiază macroeconomie”.

— Dacă observi, zilele ei sunt foarte riguros programate. Așa lucrează cel mai bine, prin urmare i-am cultivat acest bun obicei, iar Yasmin a acceptat asta.

— Faci din ea o persoană organizată, am spus.

Comentariul meu sec trecu neobservat.

— În weekend nu ne-am auzit, dar nu era nimic neobișnuit în asta. Apoi, duminică seară, am primit acest mesaj.

Bahjat Zaid apăsă niște taste pe laptop și pe ecran începu să se deruleze o înregistrare video. Yasmin, jucându-se cu cheia de la intrarea în clădirea în care locuia. Unghiul din care fusese înregistrată sugera că fusese filmată de pe strada de vizavi, camera folosind funcția de zoom pentru obținerea imaginii fetei în plan apropiat. Becul de la intrarea în clădire arunca o lumină slabă; nu se prea auzea zgomotul străzii și traficul nu s-a interpus între lentila aparatului și tânăra femeie. Noaptea târziu. Când Yasmin a scăpat cheile pe jos și s-a aplecat să le ridice, doi bărbați au intrat în cadru și i-au imobilizat mâinile, punându-i o cârpă peste față. Aparatul de filmat i-a surprins privirea, cu ochii măriți de groază. Fata se lupta să scape, iar bărbații o zoriră să plece din fața ușii și o urcară în spatele unei dubițe care îi aștepta. Aceasta accelerează și dispăru. Nicio plăcuță de înregistrare nu fusese surprinsă în cadru. Cameramanul fusese foarte atent.

Nu suficient de atent, însă.

— Poți, te rog, să mai redai o dată înregistrarea? l-am rugat.

Gâtul mi se uscăse și simțeam durerea strangulării aproape reușite din apartamentul meu din Brooklyn. El încuviință din cap și făcu ce-i cerusem. Am urmărit-o cu atenție.

— Încă o dată, te rog.

Puse înregistrarea de la capăt. Însă de data aceasta, l-am studiat pe Bahjat Zaid. Gura i se mișca în timp ce urmărea răpirea fiicei sale.

— Îi recunoști pe oamenii aceștia? mă întrebă el. Pari a-i recunoaște.

Unul dintre răpitori, eram convins, era bărbatul care încercase să mă asasineze în apartamentul meu și avea tatuajul acela cu Novem Soles.

— Așa este. Acesta este mort.

Privirea lui o întâlni pe a mea.

— Yasmin a mea, maltrată de brutele astea! Mi se face rău. Își ciupi vârful nasului cu degetele. Nu au niciun drept. Fiica mea îmi aparține mie.

Nu mi-a plăcut deloc acest ultim comentariu.

— Ce s-a întâmplat după aceea, domnule Zaid?

— Materialul video pe care l-am primit prin email era însoțit de un număr de telefon. Am sunat imediat. Mi-a răspuns un bărbat. Vorbea cu un ușor accent olandez. Mi s-au dat instrucțiuni să nu sun la poliție și să nu-i anunț dispariția pentru că, în caz contrar, o vor omorî pe Yasmin.

— A existat o cerere de răscumpărare?

— Da. Mi s-a cerut să transfer cinci sute de mii de euro într-un cont din Insulele Cayman. Am făcut imediat acest lucru.

— Și nu au vrut decât bani?

— Da. Am făcut ce mi-au cerut, iar ei nu mi-au înapoiat-o.

O străfulgerare de durere i se citi în ochi.

— Iar după asta, alt email. Altă înregistrare video.

Duse mouse-ul pe o fereastră de pe laptop; încă o înregistrare începu să se deruleze. Gara Centraal din Amsterdam; am recunoscut-o din fotografiile pe care mi le arătase Mila. O femeie brunetă intră în gară cu un rucsac pe spate. Înregistrarea sări la momentul în care aceasta tocmai ieșea pe ușa gării. Fără rucsac, cu o eșarfă care îi ascundea jumătatea

inferioară a feței. Omul cu cicatrice o urma de data aceasta la vreun metru și ceva în spatele ei.

Înregistrarea se opri.

— Explozia din gară a avut loc zece minute mai târziu, spuse Mila. Cinci morți.

— Au făcut ca Yasmin să pară un monstru. Chipul lui Zaid era marcat de epuizare. Se ridică și începu să pășească prin cameră, livid de îngrijorare. Fața ei... este atât de inexpresivă. Ca și când i-ar fi fost ștearsă orice expresie și așezat un neant în spatele ochilor ei.

— Iar de atunci nu ai mai aflat nimic despre ea sau despre răpitori?

— Nu. Zaid scutură din cap. Nu am mai aflat nimic. Următoarele lui cuvinte fură reci ca gheața. Nu este nevoie să-mi mai ceară nimic. Pe Yasmin au distrus-o, iar dacă această înregistrare va fi făcută publică, îmi vor distruge atât familia, cât și compania.

27.

— Crezi că mai este în viață? am spus eu.

— Trebuie să sper – dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi făcut bomba să explodeze în timp ce o avea la ea. Această înregistrare este un mijloc de a mă constrânge pe mine.

— De ce nu ai apela la poliție acum? Nu ți-au înapoiat fiica.

— Și ce să le spun? Că a fost răpită și că a pus o bombă care a făcut victime? Dacă mă duc la poliție, „ei” vor face publică acea înregistrare, iar asta va însemna sfârșitul afacerii mele. Își trecu mâna peste o sprânceană. Fac o mulțime de afaceri cu guverne din țările NATO, cu SUA, cu Rusia. Iar fiica mea pune bombe? Asta ar distruge tot ce am construit până acum.

— Oamenii vor înțelege că i s-a spălat creierul. Gândește-te la Patty Hearst, am spus.

Vocea lui Zaid devenise metalică.

— Patty Hearst a fost condamnată, domnule Capra. Lumea nu a privit-o atunci ca pe o victimă: a văzut-o ca pe o fată cumsecade care s-a transformat în anarhistă și jefuitor de bănci. Iar acum lumea este un loc încă și mai puțin indulgent. Vor plana suficiente bănuieli încât să-mi submineze întreaga afacere. Până și simpla aluzie că fiica mea ar putea pune bombe, ar fi suficientă pentru a-mi distruge compania. Închise ochii. Compania mea a câștigat miliarde din contractele încheiate atunci când guvernele occidentale au vrut să arate că nu nutreau prejudecăți împotriva firmelor conduse de musulmani. Vedeți ce capcană mi-au întins? Nu mă pot duce la poliție. Și nu mă încumet să ignor cererile acestui grup.

— Poate că ceea ce se întâmplă nu are legătură nici cu Yasmin, nici cu răscumpărarea. Poate că pe tine vor să te distrugă.

— Atunci ar fi făcut deja publică înregistrarea și cu asta l-ar fi distrus pe Bahjat, spuse Mila pe un ton calm. Dar nu au făcut-o. Folosesc speranța nutrită de Bahjat împotriva lui însuși.

Am aruncat o privire spre Mila.

— Deci vrei ca eu să o găsesc și să o salvez pe Yasmin.

Privirea lui Zaid era de oțel.

— O, vreau mai mult decât atât. Vreau să-i găsești pe oamenii care au răpit-o... și să-i omori.

— Să-i omor?

— Să-i omori pe cei care au răpit-o. Nu-mi pasă dacă sunt doi sau două duzini. Nimeni dintre cei care ar putea face legătura între ea și fapta pe care a comis-o nu poate rămâne în viață ca s-o acuze de acest lucru, spuse Zaid. Dacă ea este salvată și oricare dintre ei supraviețuiește, ar putea să difuzeze înregistrarea din răzbunare.

Eu, însă, aveam nevoie ca omul cu cicatrice să rămână în viață ca să-mi răspundă la întrebări.

— Dacă reușesc s-o scot pe Yasmin de acolo, acesta este cu siguranță obiectivul principal, nu-i așa?

— Desigur. Dar toți ceilalți trebuie să moară. Acest lucru nu este negociabil.

— Te temi că, odată ce Yasmin va fi salvată, ei ar putea veni după tine?

— Yasmin le-a văzut fața. Nu-i vor da drumul. Niciodată. Se uită la mine – o privire lungă, scrutătoare – după care o privi pe Mila. Mi-ai spus că el o poate salva pe Yasmin. Nu sunt convins.

— Eu nu mă grăbesc ca un nesăbuit, domnule Zaid. Aceasta nu este o misiune sinucigașă, cu atât mai mult cu cât vrei să fii sigur că nimeni nu scapă de mânia ta.

El ridică în sus o sprânceană la auzul tonului meu sec.

— Bahjat, interveni Mila pe un ton liniștit, lasă-l pe Sam să facă așa cum știe el mai bine.

— Aș vrea să vă pun amândurora aceeași întrebare. Ați auzit de sintagma Novem Soles? Sau Nouă Sori? Vă spune ceva, oricărui dintre voi?

Amândoi își scuturară capetele.

— Aș dori să știu cum îți propui să acționezi, continuă Zaid.

— Nu este nevoie să știi. Este chiar mai bine să nu știi.

El înghiți în sec.

— Vreau să mă asigur că Yasmin va fi în siguranță...

Am oftat.

— Domnule Zaid. Yasmin s-ar putea nici să nu mai fie în Amsterdam. În acest caz, trebuie să aflui unde s-a dus. În momentul de față, nu am niciun indiciu pe care să-l urmez. Iar în cazul în care chipul ei apare pe camerele de supraveghere din gară și cei de la criminalistica olandeză ajung la concluzia că Yasmin a pus bomba, atunci va fi

căutată de poliție. Suntem presați de timp. Nu-mi pierd vremea cerându-vă aprobarea sau permisiunea.

— Da, numai că... Simt că am dezamăgit-o. Că nu am reușit s-o protejez.

Se exprima cu dificultate, ca și când cuvintele i-ar fi fost scoase cu forța. Era un bărbat obișnuit să controleze situațiile cu o mână de fier și probabil că neajutorarea lui îl termina.

M-am aplecat în față.

— Știu prin ce treci. Știu ce înseamnă ca cineva drag să-ți lipsească. Îți voi aduce fiica înapoi.

Bahjat Zaid se uită la mine, apoi zâmbi: un zâmbet chinuit, stresat, în care nu se simțea nici urmă de bucurie. Ca un câine care își dezvelea dinții.

— Dacă eșuezi sau întreprinzi vreo acțiune care va duce la moartea lui Yasmin, vor exista urmări, domnule Capra.

Probabil că era bun la mânuirea contractelor, a subordonaților și a conturilor bancare. Eu nu eram niciunul dintre acestea.

— Nu mă amenința, domnule Zaid. Îmi ies foarte iute din fire când se fac presiuni asupra mea.

El deschise și închise gura, iar privirea i se înăspri.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le deții despre fiica ta și despre cei care au răpit-o.

Îmi dădu laptop-ul.

— Totul se află aici.

— Mulțumesc. De ce tocmai tu?

— Poftim?

— De ce te-au vizat tocmai pe tine?

Clipi o dată, de două ori, uitându-se la Mila.

— Pentru bani. Din ce alt motiv?

— Dacă nu voiau decât bani, ar fi putut să ceară mai mulți. Mai vor ceva. Mă întreb ce anume din ce ai tu, își doresc ei.

— Presupun că, spuse el, fiind niște smintiți care recurg la violență, ar putea cere arme,

echipament militar.

— Și încă nu le-au cerut?

— Nu.

Își împreună mâinile pe masă.

— Ce gen de cercetare făcea Yasmin?

— Sunt informații secrete și irelevante pentru discuția de față. Nimic din activitatea ei nu are vreo legătură cu sistemele de armament actuale. Mă îndoiesc că ei știu sau că are vreo importanță pentru ei faptul că Yasmin este cercetătoare. Mie, cel puțin, nu mi-au arătat că ar fi interesați de munca ei.

— Dar cu sistemele de armament viitoare?

— Cele care vor apărea peste vreo zece ani de acum încolo? Asta nu are legătură cu activitatea ei de cercetare, domnule Capra. Are legătură cu faptul că este fiica mea. De aceea au răpit-o.

M-am ridicat în picioare.

— Mi s-a spus că ești unul dintre cei foarte puțini din lumea asta care-ar fi capabil să se achite de această misiune incredibilă, spuse Zaid. Yasmin este tot ce contează.

Nu i-am promis nimic. Ne-am strâns mâinile cu stângăcie, iar Mila l-a condus în jos pe scări.

Am deschis laptop-ul. Fișiere despre viața Yasminei, fotografii, liste cu prieteni din Londra, Budapesta și Statele Unite. Email-urile și înregistrările video pe care le primise Zaid. Portofoliul electronic al unei răpiri, iar eu nu aveam idee unde să încep s-o caut aici, în Amsterdam.

Mila se întoarce cu două cafele aburinde pe care le așează pe măsuță.

— Nu-ți place de Zaid.

— Îmi lasă impresia celui mai cumplit tip de părinte, acela obsedat de control. Și nu cred că ne spune tot adevărul, am zis. Așa cum nu i-l spunem nici noi.

— Poftim?

— Fac această înregistrare video ca să-i frângă inima și nu-i cer nicio răscumpărare? Pe naiba! I-au cerut ceva, iar el nu ne spune ce. Speră doar ca eu să-i găsesc și să-i omor înainte ca el să trebuiască să le satisfacă cererea.

— Poate că doar pentru moment nu i-au cerut nicio răscumpărare.

— Nu i-ai spus lui Zaid că am o răfuială personală cu bărbatul cu cicatrice.

— Ar putea fi îngrijorat că ai două proiecte în agendă. Lui nu-i pasă decât de Yasmin. Nu și de soția ta.

— Nu reușesc să-mi dau seama ce-l îngrijorează mai mult: Yasmin sau propria lui reputație? Am sorbit din cafea. Cum l-ai cunoscut pe Zaid?

— Are vreo importanță? Îl cunosc și vreau să-l ajut. Și vreau să te ajut și pe tine. Spune-mi acum de ce ai întrebat despre Novem Soles.

Am lămurit-o. Ea se lăsă pe spate pe scaun.

— Nu poate fi o coincidență. Interesul CIA față de acești termeni și tatuajul. Există grupuri care își marchează membrii.

Am studiat fotografiile. Am bătut ușor cu degetele chipul bărbatului cu cicatrice.

— Trebuie să existe undeva niște informații despre trecutul acestui individ. El este cineva, undeva.

— Am acces la bazele de date ale guvernelor din toată lumea, spuse Mila, și nu am găsit nimic despre el de când am primit poza asta. Este ca și când ar fi fost... șters.

Afirma că are acces acolo unde nici oamenii din interiorul guvernului nu puteau pătrunde.

— Poți face tot felul de minuni. Ești și proprietara acestui bar?

— Angajatorul meu îl deține.

— Îmi place foarte mult barul ăsta, am spus. E frumos.

— Când se vor sfârși toate acestea, vom bea un pahar împreună. Dar nu mai înainte.

— Acum trec la treabă, am spus.

Bărbatul cu cicatrice era la câțiva kilometri de mine – dacă se mai afla în Amsterdam; este un oraș uimitor de compact. Ceea ce însemna, poate, că eram mult mai aproape de Lucy și de copilul meu decât sperasem vreodată.

„Ține-te bine, iubito”, am gândit, „vin să te iau”.

28.

Voi face să se cutremure lumea bărbatului cu cicatrice.

Iată ce știam în momentul acela. Bărbatul cu cicatrice pusese la cale două explozii, dintre care una într-un birou cu grad înalt de securitate aparținând Firmei. Răpise atât un om de știință eminent, cât și pe soția mea, agentă a Firmei. Rămăsese indetectabil; își păstrase identitatea secretă. Bănuiam că ar putea fi în solda Țarului Banilor, pe care îl investigasem în trecut și care fusese suspectat de corupție masivă la nivel guvernamental. Dispunea de resurse, printre care trimiterea unui om în Brooklyn care să mă localizeze și să mă omoare. Nu emisese revendicări politice, prin urmare se putea deduce că întreprinsese toate aceste acțiuni pentru obținerea de profit.

Făcea parte dintr-o rețea.

Orice lume dispune de o poartă de intrare. Noua lume a infractorilor dispune de intrări mai numeroase decât majoritatea.

Autoritățile răspunzătoare de aplicarea legii au eliminat o mare parte a mafiei din Statele Unite pentru că agenții federali aveau posibilitatea să facă presiuni asupra oamenilor din interior – să le ofere să fie incluși în programul de protecție a martorilor sau să pună sub acuzație pe oricine avea

vreo legătură cu comerțul ilegal, nu numai pe aceia care îl dirijau.

Rețelele infracționale postmoderne se formează în vederea unui scop precis: introducerea ilegală de muncitori din țările subdezvoltate, traficarea heroinei ascunse în televizoare fabricate în China, care au fost mai întâi deviate spre porturi din Pakistan, sau organizarea aruncării în aer a unui tren pentru a profita de prețul acțiunilor de transport. Celulele sunt mici și versatile, ele contopindu-se și desprinzându-se, luând forme noi, asemenea avionului, tancului sau zidului de jucărie ale unui copil, alcătuite din piese mici de plastic.

Din cauză că liantul dintre cărămizi este provizoriu, acestea pot fi desprinse unele de celelalte. Acolo unde nu poți străpunge un zid, poți desprinde o singură cărămidă. Nu trebuia, deci, decât să găsec cărămida potrivită.

Sub strălucirea difuză a soarelui, m-am așezat și am băut o apă minerală la masa de afară a unei cafenele din apropierea bazarului din Albert Cuyp Market, din partea de sud a Amsterdamului. Aerul avea iz de pește, plante aromatice și flori. Am citit un ziar olandez și am încercat să intru în pielea personajului Peter Samson, traficantul canadian care fusesem cu un an înainte, într-o misiune a Firmei. Ca traficant, Samson era un tip de treabă: își achita taxele, plătea mită, nu omora oameni. Ademenisem doi traficanți de arme ucraineni care încercau să trimită, pe un vas, niște uraniu de contrabandă unui grup radical din New York. Uraniul s-a dovedit a fi contrafăcut (de ei), așa cum era, de altfel, și grupul radical (pus în scenă de mine). Atunci când în comunitatea infractorilor s-a aflat, din gură-n gură, că cei doi bărbați au fost găsiți morți într-un apartament din Praga, uciși de partenerii lor de afaceri care nu înghițiseră prea bine eșecul acestora, Samson fusese considerat nevinovat. O luaseră în barbă din cauza neglijenței, a lăcomiei și a trădării încrederii celei

mai elementare. Rețelele iau naștere din necesitate și datorită unei încrederi precaute.

Ca Samson, voi continua să beneficiaz de o încredere precaută din partea bărbatului pe care intenționez să-l văd. Îl găsisem după ce vorbisem la telefon cu contactele mele mai vechi din Praga și aflasem că unul dintre ei se mutase cu șase luni în urmă în frumosul Amsterdam.

Eram la a treia băutură răcoritoare când apărui și el agale, trecând pe lângă prăvăliile din corturi, cu umerii lăsați, cu o țigară atârându-i din gură ca un colț lung, rupt. Mă poziționasem astfel pentru că mă gândisem că va trece pe aici, pe strada cu bazarul, pentru a ajunge la mica lui prăvălioară. Îmi și imaginam mirosul uleiului de lavandă din părul lui, izul de usturoi ușor alterat din respirație. Îmi aminteam că obișnuia să mestece cu entuziasm capsule cu usturoi pentru că se temea de răceli.

Intră pe una din ușile din apropiere de colțul străzii. O firmă indica un atelier de reparat ceasuri numit, în semn de omagiu adus meseriei sale și culorii naționale a țării adoptive, CEASORNICĂRIA ORANGE. După ce intră, închise ușa.

Am traversat strada pentru a ajunge la ușă și am numărat până la treizeci. Aceasta dădea spre magazinul de la parter: un magazin mic și ponosit de CD-uri și discuri din vinil, în care acordurile de chitară ale unui vechi album al trupei Clash percutau aerul care mirosea a fum de țigară. În magazin, un punkist plictisit stătea la casă, așteptând revenirea Punk-ului. Un șir de scări duceau sus, la Ceasornicăria Orange. Am urcat și am încercat ușa. Aceasta s-a deschis larg. Având mâinile ocupate de sacoșe, tipul nu o încuiase.

Am intrat. L-am văzut pe Gregor așezând sacoșele pe o tejghea de lemn. În vitrinele de sticlă erau expuse ceasuri vintage și de colecție. Pe o masă acoperită cu catifea neagră era o puzderie de angrenaje strălucitoare, iar lângă ele erau așezate

instrumente pentru repararea ceasurilor, unelte
artizanale, în şiruri drepte, pregătite de lucru.
Gregor era foarte priceput la ordonarea haosului.

Am închis uşa după mine.

El s-a întors şi m-a fixat cu atenţie douăzeci de
secunde lungi, după care a spus:

— Pe tine te cunosc. Nu mă văzuse decât de
câteva ori, însă ceasornicarii sunt persoane
meticuloase. Din Praga. Nu părea din cale-afară de
bucuros. Îi cunoştea pe fraţii Vrana.

— Da. Au încercat să mă înşele.

Dar probabil că eu am fost mai puţin ofţicat
decât partenerii lor. Fraţii Vrana erau tembelii care
încercaseră să pună mâna pe nişte bani de-ai mei
care nu existau, pentru nişte marfă care nu exista
nici ea, iar cacealmaua pe care le-o servisem
ajutase Firma să le golească conturile bancare.
Partenerii lor de afaceri luaseră lucrurile în tragic.
Şi îşi exprimaseră dezamăgirea cu un topor.

— I-au îngropat într-un singur sicriu, spuse
Gregor. Nu a fost nevoie de două.

Gregor fusese un figurant pentru fraţii Vrana, un
individ de a cărui afacere se foloseau ca acoperire
pentru trafizarea de mărfuri din Europa de Est în
Marea Britanie.

— Țin minte că te temei tot timpul să nu iei
vreo răceală. Clima din Amsterdam îți priește mai
mult? l-am întrebat.

— Este departe de-a fi tropicală, dar strănut mai
puțin. Era neliniștit pentru că nu știa ce rol
jucasem în moartea oamenilor pe care îi
cunoscuse. Ochii i se îngustară. Samson din
Toronto. Tot așa te cheamă?

Am zâmbit.

— Este singurul meu nume.

Nu mi-a răspuns la zâmbet. A vrut să verifice
dacă eram înarmat, spunând:

— Am nevoie de-o capsulă.

Și băgă încet mâna în buzunar. Eu m-am
încordat, însă nu am scos arma încă. Gregor dădu

la iveală o folie de capsule cu usturoi. Își strecură una printre buzele subțiri.

Un test. Nu mă aflu acolo ca să-l omor. Venisem fie ca să-i propun o afacere, fie ca să obțin informații. Furnizase cadrul necesar, ruta pentru traficul cu uraniul contrafăcut, dar din moment ce acesta nu ajunsese niciodată să intre pe circuit, Firma decisese să-l lase în pace, să-l lase în joc, pentru a-l folosi mai târziu. El se mutase, însă, la Amsterdam pentru ceea ce eu credeam că reprezenta un nou început. Amsterdamul dispunea de trasee mai bune de trafic ilegal, și mai numeroase, depinzând de imensul port din Rotterdam.

— Îți place Amsterdamul? l-am întrebat.

— Este minunat. Olandezii sunt oameni foarte amabili. Sugea capsula cu forță, extrăgând din ea fiecare particică din puterile vindecătoare ale usturoiului. Au un sistem de sănătate excelent.

Am arătat cu un gest micul atelier, plin până la refuz cu piese de ceasornicărie.

— Afacerea pare înfloritoare.

El ridică din umeri.

— Ceasurile sunt vestigii din lumea analogică. Discurile, cărțile, filmele, totul devine digital. Își trase nasul, pocni din limbă. Dar oamenilor continuă să le placă ceasurile analogice. Sunt atât o necesitate, cât și un lux. Trebuie să știm tot timpul cât este ceasul și trebuie să arătăm bine când facem acest lucru. Își drese glasul și își șterse buza cu dosul palmei. Te pot ajuta cu ceva? De parcă aș fi fost acolo ca să mă uit la Rolex-urile lui.

Nu răspunzi niciodată la o întrebare atunci când îți este pusă. Cel puțin un om cum era cel care mă pretindeam a fi, nu ar fi făcut asta. În schimb, i-am invadat spațiul privat. Am aruncat o privire în sacoș. Tot felul de mărunțișuri pentru o petrecere, pentru un copil – o fetiță. Șervețele, farfurii, bomboane în ambalaj.

— Pentru o petrecere?

— M-am căsătorit cu o femeie de pe aici cu vreo patru luni în urmă. Am o fată vitregă. Viața mea este... mai liniștită acum. Nu cred că te pot ajuta, Samson. Nu mai am relații.

— Ai un site web pentru mica ta afacere cu ceasuri, Gregor. Probabil că faci o groază de comerț internațional pe această cale – comanzi piese din Elveția, trimiți marfă în toată Europa. O fațadă ideală pentru contrabandă.

— Ieși afară! Nu înțeleg ce vrei să spui.

În voce i se strecurase o urmă de panică.

— O, pot să ies afară. M-aș putea duce direct la ambasada cehă ca să le spun celor de-acolo că unul dintre fiii ei răătăciți și-a deschis o afacere în această țară minunată și că, poate, dacă nu vor să fie puși într-o situație delicată de cine știe ce planuri tâmpite pui tu la cale zilele astea, ar trebui să stea cu ochii pe tine. Să-ți studieze cu atenție registrele contabile, documentele de transport, să vadă ce clienți ai.

— Nu mai fac contrabandă. Acum sunt curat.

— Este cam greu să-ți câștigi pâinea cu ceasuri de mână a doua.

Mi-am deschis portmoneul. Am scos și am examinat un teanc impresionant de euro, prin bunăvoința Milei. Oricine are un preț.

Gregor se uită la grosimea teancului de bani și încetă să-mi mai spună să ies afară.

— Trebuie să găsesc pe cineva, Gregor. Am scos o fotografie din buzunar. Era o captură de ecran printată a bărbatului cu cicatrice, din înregistrarea cu Yasmin de la gara Centraal. Așa. Vreau să știu dacă l-ai mai văzut pe bărbatul acesta. I-am dat fotografia.

Gregor nu a respins-o imediat, spunând: „nu-l cunosc”. Ar fi fost o minciună prea evidentă. Îi studie chipul așa cum ar fi examinat o piesă defectă, încercuind cu degetul lui lung de pianist fața bărbatului. Într-un târziu, spuse:

— Nu-l cunosc pe acest bărbat.

— Gândește-te. N-aș vrea ca fiica ta vitregă să primească drept cadou de ziua ei vestea că noul și minunatul ei tătic a fost cândva traficant. Sau încă mai este.

— Pe ea nu ar deranja-o să plec. Se poartă de parcă-ar fi alergică la mine. Gregor studie, însă, din nou fotografia. Pe el nu-l cunosc. Dar îl cunosc pe bărbatul celălalt.

— Pe care?

El mă privi. Am scos două bancnote din teanc și le-am pus pe tejghea.

— Pe el. Pe cel solid, cu părul vopsit. Din spatele tipului pe care mi l-ai arătat.

Am privit fotografia. La câțiva metri în spatele bărbatului cu cicatrice era un bărbat solid, cu umeri lați și părul alb vopsit. Părea să fie de origine asiatică, cu ceva amestec european.

— Pe ăsta îl știu, spuse Gregor.

Marginea fotografiei tremură abia sesizabil când mi-o strecură din nou în mână. Măinile ceasornicarilor nu tremură.

— Ți datorează bani? mă întrebă el, iar aceasta fu a doua lui greșală.

Voia să știe de ce îl căutam pe blond. Ca să-l avertizeze.

— Cine este individul, Gregor?

— Ăă, trebuie să mă gândesc cum îl cheamă.

Se dădu puțin înapoi, spre masa cu piese.

— Nu mai primești alți bani. Cine este individul, Gregor?

— Spune-mi mai întâi de ce îi cauți pe oamenii ăștia.

— Vreau să le fac o propunere de afaceri.

— Poți să-i fotografiezi, dar nu te poți duce la ei să te prezinți? Nu știu, asta seamănă cu o fotografie făcută de poliție. A fost decupată.

Bineînțeles că fusese. O decupasem pe Yasmin.

— Gregor, nu vreau decât să-mi spui numele blondului și unde îl pot găsi.

— Blondul... uite ce e, îți fac o favoare și-ți dau un sfat. Stai naibii departe de el. Oricare ar fi afacerea pe care o ai în vedere, găsește-ți pe altcineva.

Am făcut un pas înainte și l-am somat:

— Spune-mi!

— Nu, nu. Dacă îți spun, înseamnă că eu te-am trimis la el. Asta înseamnă că o să-mi facă o vizită. Nu, mulțumesc. În voce i se simțea groaza. Asta îi taie pe oamenii care îi stau în cale. Nu. Acum sunt familist. Îți voi spune numele lui, dar găsește pe altcineva care să te pună în legătură cu el. Eu nu pot.

L-am atins pe umăr.

Iar el încercă să-mi taie gâtul.

29.

Lama era mititică; pe de altă parte, o venă este tot așa. Nu eram sigur dacă făcea parte din trusa lui de ceasornicărie sau era o armă pe care o ținea la îndemână. Am auzit şuieratul pe care l-a făcut când tăia aerul, m-am dat repede înapoi, iar lama nu a tăiat decât aerul din apropierea pielii gâtului meu.

— Ei, drace, spuse Gregor cu o ezitare. Scuze. Nu vreau decât să pleci.

— Mă simt jignit că te temi mai mult de el decât de mine.

El lăsă să-i cadă mica lamă.

— Nu te-ar fi rănit cu adevărat.

— Asta ne privește pe mine și pe carotida mea, am spus. De ce te sperie omul ăsta atât de tare?

Nu mi-a răspuns, așa că am decis ca, dacă de violență se temea, să-i arăt eu o mică mostră. Numai un strop. L-am îmbrâncit în spate, spre masa de reparații. Cu o lovitură puternică în gât, l-am trântit pe un scaun.

— Ești un bătauș, spuse el tușind. Vreau doar să pleci de aici. Lasă-mă în pace.

— Este absolut nedrept, Gregor.

I-am trecut în revistă uneltele de meșteșugar. Unele erau pentru a ține piesele la locul lor, altele – ca să scoată părți metalice. Una avea vârful curbat, ca un instrument dintr-o sală de chirurgie. Am luat-o.

Apoi am ținut cu vârfurile degetelor de fiecare pleopă a ochiului lui stâng. Am ridicat micuța ustensilă periculoasă.

— Nu-l cunosc pe bărbatul cu cicatrice! a țipat el.

— O, te cred! Dar îl știi pe blond.

— Te rog, te rog!

— Gregor, nu vreau să-ți fac rău. Vreau să mergi la petrecerea fiicei tale vitrege și să te bucuri de o vedere perfectă.

— Trebuie să merg să iau prăjitura, spuse el smiorcăindu-se puțin. Pentru jocuri, pentru koekhappen.

— Pentru ce?

— Jocul pe care-l joacă copiii cu feliile de prăjitură lipicioasă care atârnă de o sfoară și tu încerci să fii cel care o mănâncă cel mai repede...

— O, Gregor, pare atât de amuzant. Vreau să participi și tu. Vreau să te duci să iei prăjitura și să câștigi întrecerea. Sper să fie o petrecere minunată. Și te poți duce, numai să-mi spui cum îl cheamă și unde-l găsesc pe omul acela.

Gregor încercă să se smulgă din strânsoarea mea.

— Blondul este un vechi prieten de-al tău?

— Mai degrabă... prietenul unui prieten. Gregor cedă. Numele blondului este Piet. Este apropiatul unei cunoștințe de-a mea.

— Iar cunoștința aceasta...?

— Îl cheamă Nic ten Boom. Nu-l cunosc de multă vreme. Am fost împreună la o bere acum o săptămână, iar Piet ăsta a venit cu el. Însă Nic este

conectat la mafie, iar Piet se poartă ca și când și el ar fi.

— Și despre ce-ați vorbit cât ați stat la o bere?

— Despre Ajax – echipa națională de fotbal a Olandei. Și despre femei.

Am adus vârful uneltei mai aproape de ochiul lui.

— Și pe urmă? Doar ați stat la taclale și ați băut bere?

— Ne-am dus și la Rosse Buurt – Cartierul Roșu.

— Iar tu ești proaspăt căsătorit, Gregor.

— Eu... eu nu am participat. Nici ei.

— V-ați dus doar și v-ați uitat la curve? am întrebat eu pe un ton foarte apropiat de cel al unei soții suspicioase.

— Așa a vrut Piet. Era cam beat; îi place berea. A vrut să vadă prostituatele stând la geam.

— Este cumva pește?

Gregor își trecu repede limba peste buze.

— Nu, nu. Nu știu de ce-a vrut Piet să meargă. A insistat. Ne-am dus și-am râs de ele, de femeile care stăteau în spatele geamului. Nu știu. Piet a râs și atunci am râs și noi, Nic și cu mine. Ceea ce vrea Piet să faci, aia faci. Monopolizează totul în jur.

Să râdă de prostituate. Nu l-am crezut.

L-am crestat puțin, lângă pleoapă.

— Despre ce altceva ați vorbit?

El strigă, scrâșni din dinți.

— Bine, bine. Piet a vrut să știe cum se puteau transporta niște mărfuri în America de Nord. Mi-a pus întrebări. Cum am strecurat eu marfa în State? I-am spus, dar cred că au ajuns la concluzia că era o operațiune de prea mici proporții față de ce aveau ei nevoie. Nu trimit ceasuri în cantități suficient de mari, probabil.

— De atunci l-ai mai văzut pe vreunul din ei?

Acum am așezat instrumentul atât de aproape de ochiul lui, încât îi puteam vedea globul ocular cum

tremura, cum i se mișca în orbită.

Nu răspunse imediat și atunci i-am împuns palma cu mica lamă. El icni. Din mână îi curse puțin sânge.

— Urmează ochiul. Vorbesc serios, Gregor. Este mai bine să nu-mi pui piedici în momentul ăsta.

— Pe Piet nu l-am mai văzut. Am băut o bere cu Nic cu două seri în urmă.

— Nic cu ce se ocupă?

— Lucrează cu Piet – dar îl cunosc numai prin intermediul unor prieteni din branșă; face diverse chestii cu calculatoarele, e-un tip mai ciudat. Pune la cale tot felul de escrocherii pe net, știi tu, de genul scrisorilor din partea unor bănci din Nigeria. Îi simțeam fața încordată în mâinile mele. Este... este bizar. Nu prea vreau să fiu prieten cu el, dar are întotdeauna liste bune cu email-uri pentru marketing.

O, un spammer! Diavolul întruchipat.

— Unde îl pot găsi pe Nic?

Am atins capătul ascuțit al ustensilei de limbă. Umezeam metalul.

Gregor se cutremură sub strânsoarea mea.

— Locuiește deasupra unei cafenele din cartierul Jordaan. Dar în marea majoritate a timpului frecventează un bar. Se numește Grijs Gander. Este ceva mai jos de Rosse Buurt. Cei de acolo îl știu.

I-am dat drumul. Încet.

— Ai încercat să-mi tai gâtul, am spus. Dacă vrei să uit de ideea ta neinspirată, să uiți și tu că am stat de vorbă. Nu pomenești de mine decât dacă am nevoie de tine ca referință pentru indivizii ăștia. Atunci suntem amici, ai priceput?

Gregor încuviință din cap.

— Tu îl cauți pe Piet. Piet nu-mi place. Piet poate să ardă în iad.

Își apucă strâns mâna rănită și și-o apropie de corp, însă cu atenție ca să nu-și păteze costumul de

sânge. Nu mă privi. Li se face întotdeauna rușine după ce vorbesc.

— Dacă spui cuiva despre vizita asta, Gregor, mă voi întoarce. Nu vreau să-i fac niciun rău lui Nic. Vreau numai să stau de vorbă cu Piet ăsta. Dar cîripește-le ăstora ceva despre mine și eu voi da un telefon, iar tu vei fi în următorul avion care zboară spre Praga.

— Nu voi spune nimic.

I-am îndesat încă un teanc mic de euro în buzunar. Aproape că a scos un suspin de ușurare. I-am luat apoi telefonul mobil și l-am întrebat:

— Cum o cheamă pe soția ta? Dar pe fiica ta vitregă?

Ochii i se măriră de frică.

— Samson, lasă-le, te rog, în pace.

— Cum le cheamă?

Am făcut cuvintele să sune ca și când ar fi fost sculptate în gheață.

— Pe soție, Bibi. Pe fiica mea vitregă, Bettina.

— Sper ca tu și Bibi să fiți fericiți, Gregor. Spune-i Bettinei că i-am urat „la mulți ani”. L-am privit lung și am zis: Dacă vor face vreodată un film despre Peter Lorre^[23], să știi că ai asigurat rolul principal.

M-am întors și am plecat.

Nu eram obișnuit să terorizez oamenii, iar dacă Gregor nu ar fi încercat să mă taie, aș fi fost mult mai blând. Însă un Gregor speriat însemna un Gregor util.

Pe stradă, am verificat jurnalul apelurilor din smartphone-ul fițos al lui Gregor. Cu două zile în urmă un apel de la Nic, după-amiaza târziu. Era, probabil, invitația la berea de la Grijs Gander. Am verificat și celelalte apeluri. Nimic interesant sau care să iasă din normal. Multe apeluri către Bibi, câteva către Bettina. Nimic altceva.

Am verificat apelurile vocale. Unul de la Bibi, într-o olandeză colocvială, în care îi amintea să cumpere decorațiunile pentru petrecerea Bettinei.

Bibi părea nerăbdătoare și beată; i-a spus de două ori lui Gregor în acel mesaj telefonic că era un nenorocit bun de nimic, însă nu eu trebuia să judec preferințele lui. Adevărata iubire este oarbă, am gândit eu, cu o bruscă și ascuțită strângere de inimă, amintindu-mi de Lucy.

Celălalt mesaj telefonic, de acum vreo săptămână, era de la Nic: iar ca bonus aveam și poza lui Nic lângă mesaj. Gât gros, păr roșcat strâns într-o coadă scurtă, niciun zâmbet pe față. „Grijs Gander astă-seară, dacă poți să scapi din lesa lui Bibi. Ne vedem acolo, la șase. Vreau să cunoști un prieten de-al meu”, spunea Nic în mesajul care nu fusese șters.

Prietenul în cauză fiind Piet. Gregor se pricepea la scoaterea ilegală din țară a tot felul de lucruri chiar sub nasul autorităților.

Ce voia Piet să introducă ilegal în Statele Unite?

30.

Grijs Gander nu era tot atât de plăcut ca Rode Prins. Era tot atât de plăcut ca un pisoar defect.

Am stat pe la marginea cartierului Rosse Buurt, la o clădire sau două distanță de vitrinele mângâiate de neon în care se etalau prostituatele. Cu greu îți aminteai că în acest cartier locuiau și familii, și oameni cumsecade, însă așa era, iar Grijs Gander nu era genul de local care deschidea pe la ora mesei.

M-am plimbat, prins într-o înghesuială de turiști japonezi. La lăsarea serii, străzile gemeau de gură-cască anxioși care nu voiau decât să privească și nu aveau nicio intenție să atingă. Fetele de la geamuri mai mult pozau și se dichiseau pentru turiști, ca și când ar fi fost un simulacru de preludiu; știau că cei cu adevărat puși pe treabă își vor face apariția în scurt timp.

Grijs Gander nu era numai o cocină de bar. Era și un bar karaoke. Asta îl făcea să fie de o mie de ori mai rău. Gândiți-vă la American Idol^[26], numai că toți membrii juriului sunt beți și, poate, pricepuți în mânuirea cuțitului.

Nu era decât ora nouă, adică seara devreme după standardele Amsterdamului. Pe scena de karaoke, un tânăr spaniol beat maltrata melodia lui Michael Jackson „Off the Wall”, iar prietenii săi îl aplaudau. Câțiva bărbați jucau biliard în spatele barului; alți câțiva erau așezați în separeuri. Două femei tinere stăteau la bar împreună cu tinerii lor prieteni. Le-am studiat băuturile cu o privire de barman: cei mai mulți preferau vodca sau berea. Fără cocktailuri pretențioase, așadar. Apoi am examinat încăperea. Aceasta este o abilitate specifică barmanilor. Neplăcerile nu au nimic de-a face cu genul, vârsta sau statutul economic al clienților.

Și au totul de-a face cu locul în care aceștia sunt așezați și cu direcția în care își îndreaptă privirea. Cei mai mulți se aflau aici numai ca să se îmbete, să cânte și să râdă de interpreții netaleantați. Jucătorii de biliard păreau să se cunoască între ei, ceea ce făcea mai puțin probabil ca tacurile să fie mânuite în aer precum săbiile. Un focar de probleme se afla în partea din spate a barului: un grup de indivizi solizi, bruneți, care vorbeau în turcă și care tot iscodeau barul, de parcă așteptau să se nască o sămânță de scandal. Celălalt focar era tânăra fată din partea opusă a barului, care părea extrem de plictisită și care tot arunca priviri în jur, ca și când ar fi fost în căutare de mușchi mai bine lucrați, un fund mai ferm sau un zâmbet mai seducător. Faptul că îi măsura din priviri pe ceilalți bărbați îl scotea din sărite pe prietenul ei.

Acestea erau punctele fierbinți și le-am evitat pe ambele, așezându-mă la bar, cu fața spre acesta și privirea la dozatoarele de bere. Am cerut o halbă de Amstel. Mă servi barmanul, un ins slab cu ten

pământiu și cinci piercinguri în urechea stângă. Mă examinează scurt și așază berea în fața mea. I-am plătit suma care trebuia, rotunjită cu un mic bacșiș. Nu s-a oferit să-mi deschidă un cont^[27] pentru seara aceea. Am sorbit din bere și nu am privit pe nimeni în ochi, doar am ascultat.

Olandeza mea nu era extraordinară, însă petrecusem patru luni în Surinam, fostă colonie olandeză din America de Sud, așa că știam destulă încât să mă descurc și, asemenea oricărei limbi străine, când o auzi vorbindu-se îți aduci aminte cum se utilizează. Părinții mei lucrau la Biserica episcopală – tatăl ca administrator și auditor al fondurilor caritabile, mama ca chirurg pediatru specializat în despicătura valului palatin – și, împreună cu fratele meu Danny, am călătorit prin lume toată tinerețea mea. Vorbeam fluent spaniola, rusa și franceza, acceptabil chineza și germana. Puteam spune: „Sunt cetățean american și trebuie să sun la ambasadă” în vreo treizeci și șase de limbi, cu toate că fraza aceasta nu mi-ar fi fost de niciun real folos acum, când Howell și Firma mă căutau. La Langley doborâsem recordurile la viteza de învățare în programele de imersiune lingvistică, însă nu studiasem niciodată olandeza foarte bine și nu aveam niciun dubiu că mă exprimam necizelat și într-un limbaj colonial.

În bar se vorbea un amestec de limbi: olandeză, engleză (vorbită pe scară largă în Amsterdam), franceză, spaniolă. I-am studiat din nou cu atenție pe turci; aceștia au observat că îi priveam și mi-am mutat repede privirea la spaniolul care încerca figura cu glisarea cu spatele^[28] (sau mai degrabă poticneala cu spatele). Puteam aștepta ore în șir în acest Turn Babel al bețivilor fără ca Nic să-și facă apariția. Iar cineva, cineva din serviciile secrete olandeze, analiza înregistrările exploziei bombei din gara Centraal și va observa că Yasmin Zaid intrase în gară cu un rucsac pe umăr și ieșise fără acesta.

Aveam sentimentul acut că intram în criză de timp.

Uitasem de virtutea răbdării. Spionajul însemna așteptare. Și dintr-odată mă copleși inutilitatea încercării de a-l găsi pe Nic. Numai că el era singura mea legătură cu Piet, iar Piet era în legătură cu bărbatul cu cicatrice și cu Yasmin. Iar bărbatul cu cicatrice – cu Lucy.

Era singurul lanț de care puteam trage.

Mi-am sorbit berea încet, pe îndelete. Următorul cântăreț de karaoke a interpretat o versiune fidelă a cântecului „Knockin on Heaven’s Door”, care a stârnit aplauze entuziaste, după care pe o fată beată a pufnit-o râsul pe la jumătatea unui țipăt din „Like a Prayer” al Madonnei. N-a fost huiduită pentru că purta un top strâmt, iar spectatorii erau mai indulgenți.

Uram localul acesta. Îmi era dor de mirosul de curat din barul lui Ollie. Era, mai mult ca sigur, supărat pe mine pentru că o ștersesem. Îmi era dor de tovărășia lui August. Speram că Howell și Firma nu făcuseră presiuni asupra lui. Ollie nu știa nimic; nici măcar că Mila doar se prefăcuse că-i era prietenă. Era interesant, totuși, că fusese o clientă fidelă a barului Ollie’s. Asta nu putea fi o coincidență; nu în condițiile în care începusem să lucrez și eu acolo. Încă un fir pe care trebuia să-l descâlcesc, dar ceva mai târziu.

Am observat cum una din fete se aplecă mai aproape de însoțitorul ei și îi lipi un sărut pe obraz.

Îmi era dor de Lucy.

A treia bere. Trebuia musai să bei într-un loc ca acesta. Comandă o apă minerală sau o cafea și erai imediat pus pe listă ca cineva preocupat să-și păstreze mintea limpede. Deveniai suspect. Trebuia să bei.

Dintr-odată, mă trezii cu fata cu ochi zburdalnici lângă mine.

— Tu nu vrei să câști? mă întrebă ea într-o engleză stricăță.

Nici măcar nu încercase să mă abordeze în olandeză. Probabil că arătam a american mai mult decât credeam. I-am aruncat o privire prietenului ei. El îmi întoarse imediat privirea.

— Aș cânta fals, am răspuns eu.

— Tu și restul lumii. Hmm. Ce cântec ar trebui să alegi?

Mă studie, ca și când ai putea ghici preferințele muzicale ale unei persoane după înfățișare.

— Nirvana? Pari cam supărat.

— Ăă, nu.

— A! I se furișă un zâmbet pe față. Cred că Prince. Am o eșarfă roșie pe care pot să ți-o împrumut.

— Poate Radiohead.

— Sunt prea serios. Justin Timberlake, poate? Ai putea să vii cu ceva sexy^[29].

Nu am privit-o. Prietenul ei își îndreptase atenția spre scenă.

— Nu, nu sunt un bun cântăreț.

— Ce ești, atunci?

— Sunt doar un tip care bea o bere, nu vrea să cânte și nu vrea să facă conversație. Îmi cer scuze.

Încruntarea luă locul zâmbetului ei.

— Nesimțitule, perversule!

— Întoarce-te la prietenul tău, am spus. El este dispus să-ți suporte comportamentul urât. Nimeni altcineva n-o va face.

Se ridică furioasă și atunci am observat că, în timp ce fata sporovăia, la două scaune de mine, la bar se așezase un bărbat. Nic din telefonul lui Gregor, cu coada de cal roșcată și față serioasă.

Mi-am mutat din nou privirea la scena de karaoke, unde mulțimea se întorsese împotriva unui filipinez care interpreta un cântec al formației Kings of Leon și care primi niște huiduieli copioase. Tipul adresă mulțimii un gest obscen și o halbă de bere goală aproape că îl nimeri. Barmanul începu să strige la masa de la care pornise atacul; cei de acolo ridicară din umeri, asemenea copiilor

prinși aruncând ghemotoace de hârtie prin clasă. Indolent, barmanul rămase în spatele barului.

Fie eram eu norocos și Nic se hotărâse să se așeze aproape de mine, fie îl avertizase Gregor, care-i făcuse și o descriere, iar Nic venise să vadă cine naiba eram.

L-am urmărit cu coada ochiului și am comandat încă o bere. L-am văzut scoțând un smartphone din buzunar și examinându-l. Se trăgea nervos de coadă în acest timp, derulând mesajele cu degetul. Înjură încet în olandeză, se ridică brusc și merse la toaletă, care dădea pe un hol ce ducea la ieșirea din spate. Nu-și băuse berea decât pe jumătate, așa că l-am urmărit.

Dădu colțul spre baie și aruncă o privire în spate. Mă văzu. Lămurindu-mă că nu se ducea decât la toaletă, m-aș fi întors la bar. De acum, însă, nu mai puteam face acest lucru.

Baia era mai curată decât barul. Nic sta în fața pisoarului și vorbea la telefon. Uram asta. Chiar nu-ți dai seama că interlocutorul poate auzi zgomotul pe care-l face urina ta în contact cu porțelanul?

M-am spălat pe mâini și mi-am dat pe față cu apă rece.

— Am marfa, copoii nu știu, spuse el în engleză.

Se opri din vorbit. Termină, trase apa la pisoar și puse telefonul la loc în buzunar. Doi dintre turcii de la masa bețivilor stăteau în despărțitura toaletei, vorbind și fumând.

S-au mișcat astfel încât să-i blocheze ieșirea. Tensiune bruscă. Nic murmură în olandeză niște cuvinte pe care nu le-am putut auzi; oamenii se dădură la o parte, însă mai încet decât ar fi fost normal. Plecară. Nic se spală pe mâini; prosoape nu existau, așa că se șterse pe blugi. L-am urmat de la distanță.

Începuse să vorbească din nou la telefonul mobil când m-am întors la berea mea. Am avut grijă să nu-l privesc, însă o mișcare mi-a atras

atenția. Turcii de la masa mai îndepărtată îl săgetau cu privirea pe Nic, încruntați, cu o ură vizibilă și amenințătoare.

Nic continua să vorbească la telefon, fără să dea vreo atenție la ce se petrecea în jur. Vocea lui era prea înceată ca s-o pot auzi peste dezlănțuirea unei imitații nereușite a cântecului formației Journey, care venea dinspre scena udă de bere.

Patru turci se ridicară de la masă, îndreptându-se spre Nic. Absorbit de discuție, acesta nu-i văzu venind. Mi-am terminat berea; se simțea că seara de karaoke urma să fie eclipsată ca distracție principală, iar un pahar este mai ușor de folosit ca armă dacă este gol.

Cei patru ocupară spațiul de la bar dintre mine și Nic. Le-am aruncat o privire, însă niciunul nu avea ochi pentru mine. Degetul gros al unuia din bărbați îl bătu pe Nic pe umăr.

— Hei, te-ai prefăcut că nu mă vezi?

— Poate, spuse Nic. Și închise telefonul fără să-și ia la revedere.

— Transmite-i prietenului tău Piet că este un nemernic și că-mi vreau banii.

— Ți-am spus deja, mai târziu. Mai târziu. Nu acum.

Se părea că nu fusesem singurul care-l așteptase pe Nic.

— I-am făcut rost de rută. Vreau să fiu plătit. Acum.

Nu prea voiam ca turcii ăștia să-l snopească pe Nic în bătaie și să-mi întrerupă lanțul de transmisie. Am pus paharul jos și m-am pregătit să intru în acțiune.

31.

Nic spuse:

— Tu nu pricepi? Nu sunt curierul lui. Transmite-i chiar tu. Un anumit sarcasm – ceva foarte asemănător cu eu sunt mai bun decât tine – se subînțelegea din cuvintele sale.

Era o aşchie slăbănoagă şi nu păru să observe decât după ce cuvintele lui arogante deja pluteau în aer, forţa brută a turcilor care se strânseseră lângă el.

— Nu, sună-l tu chiar acum; el ne tot evită apelurile telefonice. Acum! Spune-i că trebuie să ştiu unde este locul de livrare ca să termin pregătirile. Şi că-mi vreau banii.

— Ai acceptat condiţiile. Dacă afacerea nu-ţi place odată ce a fost încheiată, asta te priveşte.

— Atunci n-o să primească ce are nevoie.

Ce avea, oare, de livrat? mă întrebam. Putea fi ceea ce Piet voia să introducă prin contrabandă în Statele Unite.

— Eşti nebun, spuse Nic. Du-te să-ţi bei berea şi lasă-mă naibii în pace.

— M-am săturat să-mi asum numai eu toate riscurile, spuse turcul. Obţine-mi de la el banii şi locul de întâlnire sau îţi rup afurisitul de gât.

— Mă ameninţi? şuieră Nic.

— Sună-l. Acum!

Turcul cel mai solid apucă telefonul lui Nic, dar acesta şi-l vârî din nou în buzunarul jachetei, faţa înroşindu-i-se de furie. Salut, acule – eu sunt aţa!

— Scuzaţi-mă! i-am spus eu turcului. Dumneavoastră aveţi o problemă cu bărbatul acesta sau cu prietenul lui?

— Nu te priveşte, spuse turcul, privindu-mă ca şi când aş fi fost atât de prost încât să-mi bag mâna într-un coş cu şerpi.

Eu sunt mai degrabă uscăţiv decât masiv; toţi turcii erau de talia mea sau mai solizi, cu muşchi şi mâini bătătorite de muncă.

— Dar îl bateţi pe el ca să-i transmită un mesaj lui Piet? Fiecare cuvânt al meu era o lovitură, o împunsătură, iar turcul ştia asta. Bătăile cele mai

brutale dintr-un bar se nasc din cuvinte spuse în șoaptă, nu din răcnetele bețivilor. Răcnetul este un bici, șoapta este un pumn. M-am pregătit să încasez primul pumn și m-am gândit: fiecare pas te aduce mai aproape de Lucy și de Bocceluță, așa că poți să suporti un pumn, pentru că nu-i poți lăsa pe nemernicii ăștia să-l omoare. Mergeți să-l găsiți singuri pe Piet.

— Ție ce-ți pasă? făcu turcul.

— Îmi pasă pentru că Piet îmi este deja dator mie și eu îmi voi lua primul banii, minții eu.

Îmi place la nebunie o minciună bună care are efectul unei bombe în miniatură. I-am redus pe toți la tăcere și am deviat tensiunea acumulată.

Nic se uita cu ochi măriți la mine, fără să fie sigur dacă eram diliu sau dacă mă dădeam în vânt după o bătaie din partea unei găști de malaci plictisiți și beți. Acum eram sigur că nu mă cunoaște. Gregor își ținuse gura mai strânsă decât un arc de ceas.

Ideea ca cineva să-și primească plata înaintea lor a făcut să crească temperatura grupului cu vreo douăsprezece grade. Pe scena de karaoke, fata care flirtase cu mine își luă avânt cu melodia „Enjoy the Silence” a grupului Depeche Mode. Așa că m-am folosit de asta.

— Ascultă ce zice cântecul, imbecilule, i-am spus eu turcului. Mi-ar plăcea foarte mult să mă bucur de tăcerea ta.

— Ce-ar fi să-l sun pe Piet? începu Nic, și vom vedea...

Am primit o lovitură. Puternică, din spate, și chiar dacă eram pregătit, antebrațele mele s-au lovit de placajul de lemn al barului. Am ripostat în forță, lovind tare cu piciorul în spate și nimerind atacatorul în vintre.

Regula numărul unu într-o bătaie la bar: să fie scurtă. Aburii alcoolului și macismul formează un amestec amețitor, iar o bătaie poate atrage cu repeziciune persoane fără nicio legătură cu

combatanții, alta decât cea a proximității. Nu intenționez să creez o reacție în lanț. Voiam eficiență, să se termine în zece secunde și voiam ca la final atât Nic, cât și eu, să rămânem în picioare.

Atacatorul meu se prăbuși, iar eu am făcut un pas înainte și l-am lovit cu putere de două ori în față, cu baza palmei, pe individul de lângă el. Era mai solid decât mine și nu se aștepta la un atac frontal. Nas, gât, foarte rapid, chiar atunci când pumnul lui îmi atinge fața, și se clătină și el înapoi, icnind, cu sângele țâșnind din nasul fracturat.

Un altul mă apucă din spate, imobilizându-mi brațele, iar eu m-am răsucit în încercarea de a-l dezechilibra. Nic se luptă cu cel de-al patrulea turc, trăgând lovituri de pumn lipsite de orice eleganță și economie a mișcărilor. Încasă un pumn puternic în față și se încovoie. Nu era nici pe departe atât de dur cum părea atunci când vorbea la telefon. Nici nu am fost surprins.

Atacatorul meu mă împinse cu forță în bar. Mă izbi cu fruntea în ceafă și capul meu lovi cu putere placajul de lemn. A durut. Tare de tot. Nu aveam să termin lupta în zece secunde.

— O să te fac harcea-parcea, șuieră el. O, cât de original.

Nu i-am răspuns, pentru că nu mă obosesc să vorbesc în timp ce mă bat. Nimeni nu ascultă. O furie îndelung mocnită izbucni în pieptul meu. Oamenii aceștia se interpuneau între mine și Nic, prin urmare între mine și Lucy. M-am proptit în bar, așezându-mi picioarele sub tejghea, și m-am împins în spate, degajându-ne pe mine și pe turc. El a crezut că încercam să scap, așa că strânse priza și mai tare. Ce prost! În momentul acela voiam să fie cât mai legat de mine.

Ne-am învărtit.

M-am împins în podea; acum era el între mine și bar. L-am lovit la rândul meu de placajul de lemn. Mi-am tras capul în spate, i l-am repezit în față și

m-am dat brusc înapoi. Pentru că mă strângea cu putere, nu avea loc să se ferească. La a patra lovitură se încovoie și îmi dădu drumul, așa că am apucat halba plină a lui Nic și l-am pocnit cu ea în partea laterală a capului, într-un jet de stropi de bere. Sticla groasă nu se sparse, însă el se prăbuși. Îl bifasem și pe ăsta.

Trei din cei patru turci care mai erau la masă, se apropiară de noi; unul rămase în urmă, în expectativă, cu brațele încrucișate, în timp ce omul care se ocupa de Nic îl dovedi, ținându-l la podea.

Ceilalți trei se năpustiră asupra mea, din moment ce eram liber și disponibil pentru un dans.

Pe unul l-am lăsat lat cu o lovitură de picior în gât și am încasat doi pumni zdraveni de la prietenii lui. M-am împiedicat, am parat pumnul următor și am tras un genunchi în vintrele celui alt. (Observați că prefer gâtul și vintrele? Asta pentru că oferă un profit substanțial.) Se întinse și acesta pe jos.

Tânărul turc numărul trei îmi vâjâi prin față un pahar de bere spart. L-am blocat cu antebrațul, iar cu mâna cealaltă am înhățat o cârpă de pe bar și am înfășurat-o în jurul paharului. Dacă nu poți să îndepărtezi o armă care te amenință, atunci o neutralizezi. Nu este chiar atât de complicat. Mișcarea asta l-a luat prin surprindere, iar eu am îndreptat din nou cu forță paharul acoperit de cârpă spre fața lui. Sticla nu l-a tăiat, însă l-a speriat, știind că marginea era crestată. Într-o bătaie, nesiguranța este atuul tău. Tipul a făcut un pas înapoi și s-a lăsat neprotejat; patru pumni puternici și în succesiune rapidă în ochi și în stomac, și a fost terminat. Alți patru tipi au rămas lași pe jos, ca să transmită un mesaj oricui din bar ar fi fost dornic să mai intre în luptă.

Nic încă se opintea să-i vină de hac celui dintâi atacator, ca și când ar fi fost în prima lui zi la școala de lupte. L-am apucat pe individ, l-am luat

de pe Nic și mi-am așezat brațul astfel încât să-i prind capul în îndoitura cotului.

— O să-i rup gâtul, am strigat eu în turcă, iar turcii care începuseră încet să se regroupeze, se opriă.

Serios acum, nu are niciun rost să te bați dacă chiar nu ești nevoit. Omul din strânsoarea mea deveni foarte liniștit și puteam să-i simt respirația accelerată de panică. Cei din bar puteau vedea că vorbisem serios, și treceam de acum drept un om care știa cum să-și atingă scopul. Se lăsă tăcerea. Până și fata se opri din cântat, iar melodia formației Depeche Mode își zdrăngăni mai departe cadența de una singură.

— Lasă-l în pace, îmi ceru barmanul în limba olandeză.

— Chemi poliția? l-am întrebat.

Barmanul îi aruncă o privire lui Nic și l-am văzut cum acesta scutura din cap cu o mișcare abia sesizabilă.

— Nu, spuse barmanul.

Apoi am spus în turcă:

— Retrageți-vă și îl las în pace. Prietenii voștri au început scandalul. Nu eu. Ați văzut că el m-a lovit primul.

Turcii rămaseră locului. Cu mâinile în continuare încheștate în pumni. Apoi unul din ei se așează la masă, iar ceilalți îi urmară exemplul.

— Gggaaggghh, făcu omul din strânsoarea mea.

— Șșșt! i-am spus.

Apoi i-am strigat fetei de pe scenă:

— Începe să cânti, te rog.

Ea se uită fix la mine, apoi privirea i se opri asupra prompterului de la karaoke. Murmură ceva, după care își luă avânt pentru ultimul pasaj al cântecului formației Depeche Mode, cu un zâmbet nervos și strălucitor întipărit pe față.

— Afară! i-am spus lui Nic, iar acesta, cu un aer cam buimăcit, se ridică în picioare și mă ascultă.

Insului pe care îl țineam i-am dat un brânci și acesta căzu pe podea. L-am urmat apoi pe Nic în răcoarea nopții din Amsterdam, în timp ce fata fredona ceva despre jurăminte care sunt rostite pentru a fi încălcate^[30].

Nic mă așteptă.

— Mulțumesc, spuse el.

— Pentru puțin, am răspuns și m-am oprit lângă el să-mi trag sufletul.

Atunci îmi puse arma în coaste.

32.

— Lasă arma jos, i-am spus. În cinci secunde vei fi arestat.

Își puse arma sub jachetă și mă ținu aproape de el. Nu m-am retras, pentru că nu știam dacă nu cumva avea să tragă în mine.

— Mergi, spuse el. Mergi normal. Continua să privească înapoi ca să vadă dacă turcii nu se năpusteau pe urmele noastre – și, într-adevăr, iată-i că veneau.

— Ai putea să îndrepti aia spre ei, i-am spus.

El își lăsă arma să cadă, iar eu îl prinsei de gât pe primul turc. În apropiere era un geam cu o prostituată care stătea acolo și i-am făcut semn, cu un gest al mâinii, să se dea la o parte. Ea a înțeles mesajul și s-a adăpostit repede în spatele draperiei de catifea roșie din fundal. L-am împins pe turc prin geam și am luat-o la sănătoasa. Pentru că în momentul în care prostituatele sunt în pericol, își face apariția poliția; polițiștii sosiră repede, comunicând prin microfoanele montate pe umăr, trecând grăbiți pe lângă mine și Nic.

— Dacă îmi pui iar arma aia în coaste, te fac praf, i-am spus eu. Să mergem să stăm de vorbă. Într-un loc liniștit.

•

În apropiere de Dam Square am găsit un café-bar, un loc liniștit. Fără karaoke, fără turci beți, fără bătăi în perspectivă.

Aveam pete de sânge pe partea din față a cămășii, iar ochii barmaniței se măriră puțin când am intrat înăuntru. Era o femeie mai în vârstă, cu un zâmbet nesigur, care începu să clatine negativ din cap. Nic se duse la ea, îi spuse ceva încet în olandeză, nu am reușit să înțeleg ce anume, dar după un moment ea încuviință din cap. Ne-am așezat unul în fața celuilalt la o masă din colț, la care nu puteam fi văzuți din stradă în eventualitatea în care turcii continuau să rătăcească prin zonă, eu stând cu spatele la perete astfel încât să pot vedea întregul local. Ne aflam acum la câteva străzi distanță și speram că turcii optaseră să-și înece supărarea și rușinea în băutură – asta dacă reușiseră să se fofileze de poliție.

Nic îi ceru chelneriței să ne aducă două beri. Ea mă privi; aveam puțin sânge în colțul gurii. Îmi aduse un șervet ud și nu puse întrebări. Mi-am șters fața. Ea așeză berile în fața noastră, alături de un pahar subțire, înalt, plin cu un lichid limpede.

— Kopstoot, spuse Nic arătând spre al doilea pahar cu băutură. Înseamnă „o lovitură la cap”. O să-ți placă.

— Cel puțin nu este „o gaură în cap”, am spus.

Încă nu mă săturasem de bătaie – simțeam nevoia să mai lovesc pe cineva. Nu sunt mândru de asta. Dar lucrurile sunt așa cum sunt. Înainte îmi plăceau serile liniștite acasă, îmi plăcea să citesc, să mă uit la filme bune împreună cu Lucy, să mă culc devreme și să fac dragoste. Acum nu voiam decât să lovesc cu pumnul în carnea cuiva, să lovesc cu gheata un maxilar. Dansul brutal al luptei trezise întunericul adormit în mine. L-am domolit cu o înghițitură lungă din paharul înalt – semăna foarte tare cu ginul la gust – înainte de-a da berii vreo atenție. O ceartă între bețivi la un bar;

uau, chiar că alunecam pe-o pantă periculoasă! Trebuia să-mi limpezesc gândurile.

— Ai luat-o invers, spuse Nic. Întâi bei berea, după aceea băutura mai tare. Tu faci totul pe dos?

— Ce?

— De regulă, întâi cunoști un om și abia după aceea îți riști viața pentru el într-o bătaie la bar.

— Indivizii ăia erau niște nemernici. Nu-mi plac nemernicii. Iar tu ești un nemernic pentru că mi-ai înfipt o armă în coaste după ce ți-am sărit în ajutor.

Nic luă o înghițitură de bere.

— Iartă-mă. Sunt o persoană prudentă, spus el. Tu cine ești?

— Peter Samson. Prietenii îmi spun scurt, Sam.

— Ai luptat ca un soldat.

— Am fost cândva. Acum nu mai sunt.

— Piet chiar îți datorează bani?

— Nu știu cine este Piet, am răspuns.

El mă privi fix.

— Cum așa, te-ai hotărât pur și simplu să... Căuta cuvântul potrivit în engleză... Să te amesteci într-o bătaie?

— Mă plictiseam. Nu am un serviciu la care să trebuiască să mă duc mâine.

Luă o înghițitură mare din bere și își frecă maxilarul. Continuă cu o înghițitură de băutura tare. Am văzut cum privirea îi rătăci spre o familie care era așezată la câteva mese de noi: tatăl, mama și o fetiță de vreo opt ani. O privi pe fetiță râzând și luând o îmbucătură din desertul mamei sale. Apoi, aproape fără tragere de inimă, își fixă din nou privirea asupra mea, ca și când se decisese ce întrebări să-mi mai pună.

— Unde ai fost soldat?

— În forțele speciale canadiene.

— Și ai plecat de la ei?

— Ei mi-au cerut să plec.

— Din cauza bățăilor din baruri?

— Nu. Am furat niște chestii și le-am vândut pe eBay. Demitere dezonorantă, dar fără condamnare

la închisoare pentru că am plătit ce furasem. Comandantul meu a vrut să evite situația jenantă ca eu să-l implic și pe el. Dădui din umeri. Am comis-o. Nu-i pot învinovăți că m-au dat afară.

— Carevasăzică și luptător, și hoț. Ce noroc pe mine!

Îmi aruncă un zâmbet strâmb și ciudat.

— Prefer să mă gândesc la mine ca la un antreprenor.

— Ai spus că nu ai nicio slujbă. Poate că ai vrea una?

— Care, aceea de a mă lupta în locul tău? Frate, nu zici nici măcar mersi.

Încasă înțeparea din insultă destul de bine.

— Nu ți-am mulțumit. Bine. Mulțumesc, Sam. M-aș fi putut descurca și singur cu ei, dar îți mulțumesc.

— Nu ai scos arma.

La bar nu observasem că avea o armă la el. Trebuie să fi fost legată în partea inferioară a piciorului. Nu văzusem nicăieri nicio încrețitură pe cămașa sau la jacheta lui.

— Nu, pentru că ai părut să elimini necesitatea de-a o face.

Nu am spus nimic și mi-am băut, încet, restul de bere. Tipul nu era prea inteligent: să fii un prost luptător și să nu scoți arma atunci când te amenință un grup de supărați. Un singur motiv l-ar fi putut face să ezite: nu voia să fie în centrul atenției. Voia să rămână neobservat, iar scoaterea, unei arme chiar și în barul cel mai violent ar fi avut drept urmare stârnirea unui interes nedorit.

Arma mea cea mai puternică este tăcerea. Cei mai mulți oameni nu pot, efectiv, să stea în tăcere în preajma unei alte ființe umane și cu atât mai mult într-o cafenea, la o băutură. Acest lucru ni se pare ciudat.

Tăcerea îl deranja pe Nic.

— Așadar. Dac-ai fi interesat să faci pe garda de corp, ți-aș putea găsi o slujbă.

— Nu am un permis de muncă olandez, am spus. Mi-am pierdut documentele.

— Nu vei avea nevoie de permis. Clienții mei sunt, ăă, foarte discreți.

— Ăă, așa cum sunt proxeneții? Eu nu cotonogesc târfe.

— A, nu. Au mult mai multă clasă. Coborî vocea. Dar una din bucurii sunt, știi tu, fetițele.

Mi-am păstrat fața inexpresivă.

— Cred că mi se cuvine câte o bere pentru fiecare individ pe care l-am lăsat lat. Am ridicat paharul. Îmi datorezi încă două.

Lent, îi apăru un zâmbet pe față, care apoi fu înlocuit de o încruntare solemnă.

— Bine.

Era un om ocupat, lăsa să se întrevadă o oarecare nerăbdare, însă îi plăcuse ce văzuse în lupta de la bar – trebuia să-și dea seama că mă achitasem de sarcină mult mai bine decât ar fi făcut-o el – și luase hotărârea să nu treacă nepăsător pe lângă mine. Nu chiar imediat. Îi făcu un semn chelneriței, cerând încă o rundă, sans^[31] băutura alcoolică.

— De unde anume ești, din Canada?

Știam că a doua zi toate informațiile acestea vor fi verificate.

— Din Toronto.

— Îl cunosc destul de bine.

— Serios?

— Da. Ai luat vreodată masa la Rosedale Diner de pe Parker Street?

— Este pe Yonge Street. Cei mai buni hamburgeri din oraș. Iar mie asta-mi mirosea a test.

— Și părinții tăi?

— Decedați. Am ridicat din umeri. Mi-au lăsat o modestă sumă de bani ca să cutreier lumea.

— Ce colegiu ai urmat?

— Colegiul St. Michael's. După aceea, McGill. Am studiat istoria, abia am absolvit. Dar a fost

suficient ca să mă pot înscrie la Școala de ofițeri din cadrul forțelor armate canadiene^[32]. Legenda mea ca Peter Samson, infractor canadian, fusese documentată de Firmă. Nic nu va reuși s-o spargă. Eram Peter Samson de când mă născusem și până în prezent – existau fișe școlare, un istoric al creditelor obținute și un dosar militar canadian care să mă susțină.

Dacă nu cumva Firma ștersese această identitate. Caz în care nu vor exista niciun fel de informații despre Peter Samson.

— Cunoști Amsterdamul? mă întrebă Nic.

Am luat încă o înghițitură mare de bere și mi-am înăbușit o râgâială.

— Scuze. Nu foarte bine. Cunosc mai bine Praga, Varșovia și Budapesta.

— Ai petrecut o mulțime de timp în Europa de Est.

— Acolo se află cele mai interesante oportunități de afaceri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi lucruri pe care chiar nu ar trebui să le discut cu un necunoscut, am spus cu un râs ștrengăresc, iar Nic râse la rândul lui.

— Nu, serios acum, spuse el după o tăcere stânjenitoare. Ai aruncat un om prin geam pentru mine, Sam. Acum suntem prieteni.

— Aveam grijă de diverse mărfuri. Probabil că era ceva asemănător cu protecția persoanelor. Mă asiguram că marfa ajungea acolo unde trebuia să ajungă.

Era o descriere în termeni blânzi și subtili a contrabandei, dar dacă Piet era un traficant, așa cum sugerase Gregor, atunci aș putea fi mai interesant pentru el ca potențial angajat. Sau măcar aș putea să obțin un interviu de angajare.

Trebuia doar să mă apropii de ei suficient de mult ca să-i studiez, să-i omor pe toți cu excepția celui care avea rangul cel mai mare – care

presupuneam că era Piet – și să-l forțez să mă conducă la bărbatul cu cicatrice.

Simplu.

Abordarea subtilă a funcționat în cazul lui Nic. Și-a aprins o țigară, a sorbit din bere.

— Unde, de exemplu?

— De cele mai multe ori, în America de Nord.

Speram că obiectivul lui Piet era să facă să ajungă o încărcătură secretă până acolo. Și mă întrebam, date fiind spusele turcului, dacă nu cumva aranjase o trecere ilegală în Statele Unite, iar acum înțelegerea căzuse.

— N-ar fi exclus să-ți pot oferi o slujbă, dar trebuie să stau de vorbă cu clientul meu.

— Clientul tău nu este tipul ăla, Piet, care nu plătește, nu-i așa?

— Piet plătește. Tâmpiții ăia de turci trebuie să învețe să aibă răbdare.

Mi-am dres glasul, am ridicat din umeri.

— Uite ce e, eu mă pricep să fac să ajungă marfa în State, să-i asigur protecția, să fac astfel ca nimeni să nu-și bage nasul în ea. Dacă îți place cum sună, bine. Dacă nu, îți mulțumesc pentru spectacolul la sol.

Era absolut indispensabil să nu par prea nerăbdător.

Nic așteptă câteva secunde, apoi spuse:

— Cred că pot să mă folosesc de tine. Plata este excelentă. Două mii de euro pe săptămână, bani gheață.

— Păi, stau cam prost cu banii de bere. Așa că... mda, să zicem, probabil. Am schițat un cerc cu degetul pe marginea urmei lăsate de paharul de bere de pe masă. Cum iau legătura cu tine?

— Ai un telefon mobil?

— Da.

Împinse spre mine un șervețel.

— Scrie-l.

Așa am făcut. Nu m-am semnat.

— Hotărăște-te repede, am spus eu cu o ridicare din umeri. Mă cam plictisesc, s-ar putea să-mi fac bagajele și să plec.

El puse șervețelul în buzunar.

— Bine.

— Întrebare, am spus.

— Da?

— Ai scos arma la mine după ce te-am ajutat. Ești cam ticălos.

El schiță un zâmbet.

— Sunt nevoit să fiu. Voiam să mă asigur că după aceea n-o să te dai la mine. Le-ai spus turcilor că Piet îți datora niște bani. Era posibil să te lupți cu ei doar ca să ajungi la mine.

— Mda, păi nu-l cunosc pe Piet ăsta al tău. Am spus așa numai ca să-i fac să tacă, am zis eu. N-a mers.

— Pumnii, însă, au mers destul de bine. Ok, Sam. Mai aruncă niște euro pe masă. Fă-ți cinste cu alte câteva „lovituri la cap” sau comandă-ți cina. Mi-ai făcut un serviciu în seara asta și cred că putem face afaceri împreună.

— Bine. Ai numărul meu de telefon.

Se ridică și plecă. Mă așezasem cu spatele la perete și l-am privit ieșind pe ușă, apoi traversând porțiunea de stradă lungă și netedă din Dam Square, de la poalele Monumentului Național.

Am pășit în noapte și l-am zărit pe Nic ceva mai departe, la colțul unei străzi. Se îndrepta spre sud, în direcția Prinsengracht.

Se întunecase de tot acum și am rămas la adăpostul umbrei cât el traversă o stradă și un pod. L-am urmărit. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut, dar nu, el revenise la extensia lui electronică – telefonul mobil – și se conversa cu cineva.

L-am urmărit, însă nu de foarte aproape. O mașină se opri să-l preia. El se urcă, iar mașina plecă în trombă, după care viră spre Singel, o arteră importantă care străbate tot Amsterdamul într-o buclă mare în formă de „U”.

M-am uitat în jur după un taxi. Niciunul.

Am început atunci să merg în direcția în care plecase Nic. Nu se știe niciodată peste ce poți nimeri. Iar casa mea – Rode Prins – se afla în aceeași direcție.

Treizeci de secunde mai târziu, un mic sedan albastru opri lângă mine. Ușa pasagerului se deschise: Mila.

— Intră, nătăflețule.

— Tu mă urmăreai?

Depăși curba în viteză înainte chiar ca eu să apuc să închid portiera.

— Puteai s-o dai în bară, să fii prins. Atunci ar fi trebuit să te omor. Nu te pot lăsa să spui ceva despre noi.

Cu ea, era greu de spus când vorbea serios.

— Dacă Nic ar fi pus laba pe mine, tu m-ai fi ucis în loc să mă salvezi?

— Dacă răsolești prima misiune, nu are rost să-ți dau ceva mai dificil de făcut mai apoi, spuse ea. Repar pagubele și trec mai departe.

Viră, accelerează rapid, apoi încetini când zărirăm mașina care-l preluase pe Nic.

— M-am implicat într-o bătaie la bar.

— Ce mod bun de a-ți păstra anonimitatea! Părea dezgustată. Puteai fi arestat. Ghici ce se va întâmpla dacă-ți vor verifica fizionomia, nătarăule? Te vei întoarce la baubaul de Howell.

— N-am avut de ales.

— Noi nu suntem Firma, Sam. Eu nu revizuiesc misiunile. Dacă ești o pacoste, pur și simplu mă debarasez de tine.

— Este plăcut să știu că îmi asigur spatele.

Ea mă privi insistent.

— Nu mă înțelege greșit. Îți voi asigura întotdeauna spatele. Cât timp îmi dovedești că meriți asta. Tot ce mi-ai dovedit până acum este că-ți place să participi la bătăi stupide.

— Am stabilit contactul și Nic încearcă să-mi obțină o slujbă pe lângă individul blond. Pe nume

Piet.

Am văzut cum mașina lui Nic vira spre strada Singel.

— Povestește-mi toate detaliile.

Mila conducea cu atenție în timp ce asculta, păstrând doar distanța strict necesară între noi și mașina urmărită. Mă întrebam unde lucrase înainte, cine o învățase toate acele tehnici.

— Așa că este posibil să meargă să stea de vorbă cu Piet, am încheiat eu.

— Despre tine? Despre cineva care aspiră la un post? Nu te amăgi de unul singur, spuse ea.

— Voiam să-ți mai spun că a dat un telefon și zicea că avea marfa. Și că are probleme cu un turc care-i face neazuri lui Piet și care aranja o rută. Știi cum se face contrabanda? Nu-ți încarci pe vapor marfa ilicită și apoi speri că totul va merge bine. Stabilești cu precizie ruta pe care o va urma aceasta, ai pregătite toate documentele doveditoare și dispui de oameni pe traseu care să ți-o protejeze și să o țină departe de atenția autorităților. Rutele valide, de nepenetrat, reprezintă resurse valoroase. Dacă ruta lor a fost rasolită sau compromisă de turc, asta ar putea duce la o intersectare.

Mila îl păstră pe Nic în vizor când mașina lui viră pe altă stradă laterală.

— Inșii ăștia sunt ciudați, i-am spus. Sunt traficanți. De ce ar răpi-o pe Yasmin niște traficanți și-ar forța-o să pună o bombă într-o gară? Îmi poți da mai multe detalii despre explozie, victime, reacția autorităților, investigații?

Mila se încadră într-un viraj și nu mă privi. Începu să cearnă o ploaie liniștită.

— Bine. O să-ți spun tot ce mai pot să aflu. Dar nu ai prea mult timp la dispoziție ca să-i studiezi pe oamenii ăștia, Sam. Trebuie doar să-i găsești și s-o iei pe Yasmin înapoi. Nu pierde acest lucru din vedere.

— Faptul că-i înțeleg, mă va ajuta să-i găsesc.

Ea pocni de câteva ori repede din degete.

— Timpul! Trece, Sam. Nu poți să faci psihanaliză pe o șleahtă de escroci, iar în răstimp poliția olandeză s-o identifice pe Yasmin pe o casetă de supraveghere video. În acest moment, este doar o fată oarecare care poartă un rucsac. Dar dacă vor reuși s-o identifice... nu mai avem timp, prejudiciul asupra companiei lui Zaid se va fi produs.

— Dacă aș vrea să psihanalizez pe cineva, tu ai fi.

Îmi aruncă o privire.

— N-ai decât. Va trebui pur și simplu să mă crezi când îți spun că noi suntem băieții cei buni.

— Am mai auzit asta.

— Da, spuse. Știu. Ah!

Mașina lui Nic accelerează, luă o curbă strânsă. Ea tură motorul, urmând-o îndeaproape. Pe strada pe care virase la stânga se mai deschideau încă cinci străduțe, ca spițele unei roți, fiecare dintre ele fiind scurtă și întreruptă de altă cotitură.

— Mi-ai distras atenția. Tu ești de vină.

Nic dispăruse. Ploaia începu să se îndesească.

33.

Cu zece zile înainte, într-un birou din New York care se ascundea sub o siglă ce pretindea că acolo și-ar avea sediul o firmă de consultanță financiară, Howell turba.

— Găsiți-l! Găsiți-l și aduceți-mi capul lui pe o tupsie.

— Asta este cât se poate de salomeic^[33] din partea ta, spuse August.

Howell își atinse tâmpla. Zvâcnirea lentă a unei migrene începea să-i pulseze într-o arteră, în spatele ochilor.

— Trebuie să se îndrepte spre Londra. Trebuie! Acolo este punctul zero pentru el. Vreau ca fiecare birou să primească profilul lui Capra și să fie în

alertă. Vreau să fie găsit în clipa asta și să fie pus sub controlul oamenilor noștri, al nimănui altcuiva.

— Eu vreau să știu al cui era cadavrul, spuse August. Nu crezi că este important?

— Ba da, sigur că da, spuse Howell. Vreau să fie identificat individul acela și vreau să știu cum și când a murit.

— Cred că a murit vineri noapte, spuse August. Doar examinându-l din privire.

— Dumnezeuule! exclamă Howell devenind livid la față. Sam trebuie să fi omorât lepădătura chiar înainte de-a ajunge eu acolo. Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Ar trebui să te scot din toată afacerea asta, domnule Holdwine. Ești prietenul lui Capra.

— Faptul că sunt prietenul lui este chiar motivul pentru care ar trebui să mă păstrezi implicat, spuse August. Sunt singurul căruia ar putea să i se predea.

— Indivizii care lasă cadavre în căzile de baie ca pe niște accesorii pentru petrecere pe care să le găsim noi, nu sunt interesați să se predea, spuse Howell. Am crezut că l-am făcut să renunțe la evadare atunci când n-a reușit să obțină pașaportul.

— Cât timp l-ați interogat? Și tot n-ați ajuns să-l cunoașteți pe Sam, spuse August. Voi nu știți cum gândește. Eu știu. Luați-mă la voi. Repartizați-mă în echipa voastră.

— Bine, spuse Howell. August Holdwine ar putea fi o armă secretă eficace împotriva lui Sam Capra, gândi el.

•

Ultimele zece zile nu fuseseră deloc plăcute pentru Howell. Mai întâi, descoperirea că Sam Capra nu-și petrecea, în biblioteca din Brooklyn, o oră într-un mod cât mai agreabil; apoi, descoperirea că Firma avea un agent care plantase un cadavru în apartamentul vecin; urmărirea mașinii furate de Capra până la popasul de

camioane, iar după aceea... nimic. De zile întregi, nimic.

Sam Capra ar fi putut face autostopul și să fi mers cu un camion în orice loc din țară. La popasul de camioane identificaseră puțini clienți pe care să-i urmărească în fereastra de timp în care s-ar fi putut afla și Sam acolo: cei mai mulți își plăteau prânzul și cafelele cu bani gheață. Trei zile mai târziu, una din chelnerițe își amintise că un bărbat care corespundea semnalmentelor lui Sam plecase în același timp cu unul din camionagii. Nu, nu cunoștea numele acelui șofer, însă acesta își plătitese masa și combustibilul cu o carte de credit.

Urmăriseră fiecare plată cu cardul până găsiseră un șofer de camion pe nume Vince Trout care declarase că, într-adevăr, dusese un tânăr până la portul din New York.

— Ticălosul se strecoară în Europa pe o navă de cargo, spusese Howell. Era împuternicit să trimită echipe la Londra, Rotterdam și Marsilia, care să interogheze echipajele și să descopere dacă cineva observase un bărbat care să semene cu fotografia lui Sam. Erau, însă, sute de nave, iar membrii echipajelor care l-ar fi putut vedea pe Sam erau, poate, deja pe mare și, astfel, nu erau ușor de interogat.

— Am putea face public portretul lui, spuse August acum. Să inventăm o poveste despre el.

— Nu, spuse Howell. Nu vrem să facem din el subiectul zilei în presă. Un posibil agent CIA răzvrătit? Nu ne dorim o astfel de publicitate autodistructivă. Este groaznică în momentul strângerii de fonduri. Nu chemăm presa până ce nu-l avem pe Capra încătușat sau în sicriu. Își încrucișă brațele și îl privi fix pe August. Sau îl prindem și aflăm ce naiba pune la cale.

— Tipul pe care l-a omorât putea fi trimis să-l omoare pe el. Mă gândesc că cineva a mușcat momeala.

— Atunci vrem să-l găsim pe acest cineva. L-am identificat pe insul mort. E un bandit de mâna a doua care are legătură cu niște operațiuni de contrabandă din Paris. Simon Tauras, cazier încărcat. Nimic ieșit din comun.

— Bandiții de mâna a doua nu obișnuiesc să traverseze oceanul ca să încerce să omoare un agent al Firmei.

— Da, asta mi s-a părut și mie interesant, spuse Howell. Voi urma acest fir ca să văd unde ne duce. Vreau să te ocupi să afli dacă au existat comunicări în care apare ceva neobișnuit din partea navelor ce au părăsit portul New York. Dacă au găsit vreun pasager clandestin, de exemplu. Sau dacă au transmis mesaje ciudate prin stațiile radio.

— Analiza acestei baze de date va dura câteva zile. Conține milioane de conversații.

— Atunci apucă-te de treabă.

Urma, care se răcise, se încălzi din nou cu două zile înainte ca Sam Capra să ajungă la Rotterdam. August descoperi, în baza de date a Echelon – care monitorizează un număr mare din comunicațiile care au loc în lume și poate fi interogată prin cuvinte-cheie semnificative – transmisia radio a căpitanului unei nave cargo către compania deținătoare, în care acesta semnala apropierea unui elicopter; căpitanului navei i s-a comunicat că elicopterul trebuia lăsat să aterizeze. Fără alte explicații.

Când contactă respectiva companie de transport maritim, Howell se izbi de un zid. Prezența elicopterului a fost explicată drept o inspecție pe mare efectuată de deținătorii companiei. Pe de altă parte, nu exista planul de zbor corespunzător acesteia. Deci cineva poate că urmărise nava pe mare dintr-un anumit motiv: fie ca să-l găsească pe Sam, fie ca să-l aducă înapoi.

Timp de trei zile, compania de transport maritim i-a pus bețe-n roate. După aceea, i s-a spus că omul cu care voiau să stea de vorbă, căpitanul Elisei

Martin, plecase din nou pe mare și nu va fi disponibil pentru o chestionare față în față decât când va acosta din nou în portul New York, adică peste vreo săptămână.

Howell decise să-l interogheze prin telefonul prin satelit, ceea ce și făcu, numai că se izbi de un val de negări. Cineva plătise bine pentru tăcerea aceasta, se gândi Howell.

— Lasă-mă cel puțin să trimit portretul lui Sam autorităților. Să spunem că pașaportul lui este probabil compromis, că i-a fost furat de un evadat cunoscut și că oricine îl folosește trebuie să fie reținut pe loc, spuse August.

Howell acceptă.

Rotterdam, așadar. Securitatea Internă urmărea permanent prin satelit toate porturile importante ale lumii. Howell trase niște sfori pentru ca imaginile să fie analizate. A fost nevoie de o echipă de douăzeci de oameni, care a descoperit o duzină de urme. Pe acestea le-au comparat cu înregistrările camerelor de supraveghere ale portului și au descoperit o fotografie în care ar fi putut fi Sam Capra, care ieșea dintr-o zonă securizată destinată membrilor echipajului alături de-o zână blondă în pantaloni de piele. Zona destinată echipajului era situată în apropierea locului în care andocase nava Elisa Martin.

Iată că Sam Capra se afla în Olanda. Încercând, probabil, să dibuie o modalitate rapidă de-a ajunge la Londra. Howell alertă serviciul de informații olandez, care promise să-și coordoneze eforturile cu poliția din Rotterdam, Amsterdam și Haga, precum și cu poliția de frontieră, totul în cea mai desăvârșită liniște. Au mai fost alertate Eurostarul^[34] și companiile de transport cu feribotul. Autoritățile olandeze erau ocupate până peste cap cu explozia unei bombe într-o gară, iar Howell își dădea seama că solicitarea lui nu reprezenta o prioritate. Își contactă omologii din serviciile secrete britanice, care, având în vedere

că explozia bombei din biroul Firmei avusese loc pe teritoriul lor și că pierduseră la rândul lor câțiva civili, erau cât se poate de dornici să-l găsească pe Sam Capra ei înșiși.

Pe femeie nu reuși s-o identifice. Avea ochii acoperiți de ochelari de soare, iar programul de recunoaștere facială nu descoperi nici măcar potriviri parțiale în baza de date a Firmei. Le ceru celor de la tehnic să lărgască aria de cercetare; Sam avea un prieten, iar el voia să știe cine era această femeie extrem de interesantă.

Howell era foarte dornic să se ducă în Olanda. Voia să-l găsească pe Sam el însuși, pentru că bănuia că toată tevatura asta nu se mai putea finaliza decât cu un glonț și voia să fie cel care avea să i-l servească.

— Dacă a procedat în felul acesta, a făcut-o dintr-un motiv anume, spuse August. Poate că duce la bun sfârșit ceea ce ar fi trebuit să facem noi de luni de zile – să găsim oamenii care au pus bomba în biroul nostru.

Howell spuse încet:

— Da, și eu m-am gândit la același lucru. Numai că sarcina asta îmi revine mie, nu lui. Și cine este această femeie?

— A primit o mână de ajutor.

— Da, spuse Howell. Dar cine s-ar deranja să-l ajute pe Sam și de ce?

•

Howell și August luară avionul spre Amsterdam, se grăbiră să ajungă la o casă conspirativă a Firmei, situată într-o reședință impozantă care se întindea de-a lungul canalului Herengracht, și instalară un punct de comunicare, așteptând să afle ceva. Așteptând. Pentru că cineva tot avea să-l vadă sau să-l găsească pe Sam Capra în ziua următoare. Sam nu avea de gând să se ascundă; Sam avea să-i caute pe oamenii care-i răpiseră soția. Howell era convins de asta.

August Holdwine stătea la fereastră, urmărind cum ploaia lovea podul și canalul, gândind: Măi, nătărăule, singura ta speranță este să te găsim, iar tu să fii dispus să stai de vorbă cu mine. Dacă nu, vei înfunda pușcăria pentru tot restul vieții.

Iar un Howell afectat de decalajul orar stătea treaz, ascultând cum ploaia răpăia peste canal și pe țigla de pe acoperiș, gândind: Cei de la centrală nu vor risca să treacă prin încă o situație jenantă. Nu le va păsa ce face el, chiar dacă are dreptate. Acum trebuie să aflu ce știe, după care va trebui să-l omor.

34.

— Un bărbat încearcă să se infiltreze în grupul nostru, spuse Piet. Nic mi-a vorbit despre el. Este un fost agent al serviciilor secrete. A tot căutat o modalitate de-a ajunge în preajma mea și, probabil, a voastră. Sunt destul de sigur că are legătură cu tăticul micii tale târături.

Edward abia coborâse din avion, zborul său întârziind din cauza vremii nefavorabile, iar el era obosit și irascibil. Îi chiorăia stomacul. Prânzul de la Budapesta nu-i priise. Peștele, se gândi. Așa o să se învețe minte să nu mai comande fructe de mare într-o țară fără ieșire la mare. Și primise vestea că Simon, omul pe care-l trimisese la Brooklyn cu o însărcinare de maximă importanță, eșuase. Ceea ce însemna că Sam Capra era în viață. Era o noapte proastă. Dar nu se va teme. Teama era pentru proști.

— Unde se află individul acum? întrebă Edward. Își puse valiza jos. Respiră profund ca să se liniștească.

— Ceva mai devreme a fost la un bar. Ne poate spune Nic.

— Și vrea să mă vadă? întrebă Edward. Adu-l la mine. Îl pun eu la treabă.

— Și mica ta târâtură?

— Dacă este cineva mica mea târâtură, Piet, spuse Edward, aceea ești tu. Îmi vei submina toată munca dacă vei vorbi despre ea în felul acesta. Este una de-a noastră acum. Poartă-te frumos.

Piet trase aer în piept și își încrucișă brațele. Edward îl ura. Dar avea nevoie de el.

— Ar fi bine să obții ceea ce vrei să obții de la ea, spuse Piet. Vocea i se transformase într-un mârâit jos. Altfel ne-ai pus degeaba pe toți în pericol. Iar „degeaba” nu-mi plătește facturile.

— A-ți trăi viața înseamnă să obții ceea ce vrei, iar eu sunt mai bun la a-mi trăi viața decât tine, Piet.

— Tatăl ei s-a dat bătut?

— S-a dat bătut, s-a prăbușit, a intrat în vrie.

— Ai prea multă încredere în tine, spuse Piet. Bahjat Zaid este în spatele acestei infiltrări, încearcă să te ia prin învăluire. Avea jucăria, sabia wakizashi, scoasă din teaca lucrată pe comandă pe care o ținea prinsă de pantaloni. Lasă-mă să-i fac un Van Gogh la ureche^[35] și să i-o trimit. Se va da pe brazdă.

— Nu te vei atinge de ea. Niciodată.

— Încep să cred că ai anumite sentimente pentru mica târâtură...

La cel din urmă cuvânt, fără să țină cont de sabia scurtă din mâna lui Piet, Edward îl luă de gât și-l împinse în perete, aproape cu blândețe. Piet ridică iute sabia, tăișul acesteia atingând încheietura lui Edward.

— Știi că dacă mă tai, ești un om mort, spuse Edward. Sabia asta este un element stupid de recuzită, Piet. Când o porți, arăți ca un fugar dintr-un film prost cu samurai. Acum lasă jucăria aia jos sau voi striga, iar prietenii mei vor veni și te vor omorî cu mâinile goale. Atât îmi sunt de loiali.

După un lung moment, Piet coborî sabia.

Edward îl eliberă din strânsoare. Piet se temea de pierderea respectului, se temea că-și va pierde fața. Era ușor de manipulat.

— Ai făcut o treabă excelentă cu rutele pentru transportul mărfurilor mele. La Budapesta, preluarea a mers ca unsă.

Îi fusese atât de greu să-și lase comoara în urmă și să ia un avion ca să se întoarcă la Amsterdam, dar acum comoara era pe drum, ascunsă pe ruta de contrabandă furnizată de Piet. Va ajunge în Olanda în cel mai scurt timp.

— Hai să aruncăm o privire la spionul ăsta și să-l facem să ne fie util. Pregătește camerele video. Te rog.

Această infimă dovadă de respect funcționează. Piet plecă după ce încuviințase scurt din cap, iar Edward se duse în camera Yasminei. Atinse locul în care sabia i se sprijinise de încheietură; încă mai simțea tăișul lamei. Piet începea să constituie o problemă mai mare decât propria sa valoare, însă în momentul de față avea nevoie de el. Totul începea să se potrivească: banii, marfa, propriul viitor.

Yasmin stătea întinsă pe pat – acum căpătase acest privilegiu.

Edward era mândru de frumoasa lui domniță, de femeia pe care o preschimbase, dintr-o bucată amorfă de lut, într-o ucigașă. Stătu aplecat asupra ei, în timp ce aceasta căzuse într-o stare de somnolență agitată.

După ce Yasmin își lăsase rucsacul să cadă în spatele unui stand cu cărți din interiorul unui mic magazin cu reviste din gară, o zoriseră să iasă afară, până la o dubiță care aștepta la două clădiri distanță, și plecaseră cu mașina. Tânăra nu intrase în panică, nu fusese îngrozită și nici nu încercase să fugă; influența invizibilă pe care o avea asupra ei funcționase. Aceasta urmase ordinele primite fără nicio discuție. Și fără să se teamă.

Edward observase în ochii celorlalți admirația față de munca sa.

În acea noapte, au mutat-o în pod. Edward îi aduse felul de mâncare preferat – produse de patiserie cu scorțișoară. Îi spuse că făcuse o treabă grozavă, că în ziua aceea se descurcase nemaipomenit.

— Astăzi ai eliminat un obstacol foarte important pentru noi. Începu să-i descheie bluza. Pentru mine ești o adevărată eroină, Yasmin.

— Ascultă și ei? întrebă ea șoptit.

— Nu. Acum ești una dintre noi. Ai dovedit asta la gară. Nimeni nu ne ascultă. Aici nu suntem decât eu și cu tine, păsărico.

Lăsă să-i alunece bluza de pe umeri; ea nu se opuse. El îi arătă un mic porumbel din lemn.

— L-am văzut pe stradă, pe masa unui vânzător, la Albert Cuyp Market, și m-am gândit la tine. Frumusețe, forță. Iar lemnul poate fi modelat... în atât de multe forme, Yasmin.

Îi scoase și fusta pe care i-o dăduseră s-o poarte; ea rămase întinsă, goală și tremurând, pe patul îngust.

— Acum nu mai există cale de întoarcere, Yasmin. Explozia a decurs bine. Te-ai achitat de partea care-ți revenea exact așa cum ți-am cerut.

Explozia. Tânăra nici nu clipise la auzul acestor cuvinte.

— Vechea ta viață murdară a luat sfârșit.

Îi puse micul obiect din lemn – un porumbel – în jurul gâtului. Atârna de un șnur din piele, iar el îl strânse tare, aproape fără să-și dea seama, când i-l potrivi pe piele. Cu vârfurile degetelor îi simți pulsul pe gât.

Edward se ridică și se dezbracă. Avea un corp slab și musculos. Se întinse peste ea și îi sărută cu blândețe gâtul și fața. Ea nu-i întoarse săruturile. Stătea nemișcată.

— Ești afectată de ceea ce ai făcut? o întrebă el. Am discutat despre asta de o mie de ori.

Ea nu se împotrivi sărutărilor lui. O luă grăbit. Yasmin închise ochii. El termină, rămase întins lângă ea, apoi o luă din nou, de data aceasta cu blândețe. Ea stătea întinsă ca și când nu ar fi simțit atingerea lui. Iar lui puțin îi păsa.

În tot acest timp, el îi șoptea:

— Așa rămâi în viață, Yasmin. Fă ce îți spun și vei trăi.

Apoi se așeză și o urmări, căzut pe gânduri, până ce de jos auzi un fel de agitație, o luptă, și știu că Piet pregătise spectacolul pentru camerele de filmat.

O trezi.

— Yasmin? Trezește-te.

Primul lucru pe care-l văzu, fu arma pe care o ținea el în mână.

— Asta este una dintre...? începu ea și apoi clipi ca să alunge ceața somnului.

— Nu. Nu, nu este.

Ea clipi și se ridică de pe pernă.

El se așeză lângă Yasmin pe saltea.

— Ascultă. Am o însărcinare pentru tine, însă una care-ți va plăcea. Vrei să faci un duș? Să mănânci ceva?

Ea încuviință din cap.

El o conduse la baie, unde era un săpun neînceput, șampon și o periută de dinți. Când dădu să-și scoată porumbelul, o opri.

— Nu. Vreau să-l porți tot timpul. Ca o speranță pentru pace.

Îi dădu pantaloni curați, o cămașă, lenjerie intimă. Demi aduse sus pâine și fructe pentru micul dejun. El îi mulțumi lui Demi, Yasmin de asemenea. Demi îi aruncă tinerei o privire surprinsă când coborî scările.

— Este plăcut să fii una dintre noi. Să nu mai trebuiască să stai în dulap, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— Vino cu mine. El simți în piept un fior de entuziasm; era ca și când s-ar fi întors pe scenă.

O duse jos, în sufragerie, și iată că acum erau toți: Piet, Demi, alți șase bărbați, inclusiv gemenii, care se holbaseră adesea la ea. Acum o priveau cu toții. Iar în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle masa de sufragerie, era un bărbat legat de scaun. Fusesse legat cu o frânghie groasă; un căluș îi ieșea din gură.

Când Edward și Yasmin intrară, omul, cu fața tumefiată și lovită, gemu.

— Îl vezi pe bărbatul acesta, Yasmin? o întreabă Edward.

— Da, îl văd. Avea o voce inexpressivă.

— Este un om îngrozitor, Yasmin. Lucra la un plan ca să te ia de lângă noi sau să te omoare dacă n-ar fi reușit să ni te ia.

— Să mă ia și să mă omoare?

Tonul vocii îi era liniștit, netulburat.

— Da, să te ducă înapoi la tatăl tău. A intrat în legătură cu unul din oamenii noștri, spunând numai minciuni; noi l-am urmărit. Îl cunoști pe omul acesta, Yasmin?

Edward apucă de capul ex-spionului și îl răsuci spre ea. Fusesse bătut foarte rău, însă ea îi studie chipul și, într-un sfârșit, clătină negativ din cap.

— Tatăl tău știe că noi te protejăm de el. Tatăl tău trimite oameni ca să ne distrugă. În secret. Oameni ca acesta.

Ea spuse:

— Bine, dar este greșit. Nu vreau să mă întorc la ceea ce am fost.

Și scuipe fața bărbatului. Ghemul de salivă rămase atârnat de-o sprânceană năclăită, plină de sânge uscat.

Grupul scoase un murmur surd, urmărind-o pe Yasmin.

— Ești sigură că nu-l cunoști? A încercat să se infiltreze printre noi prin intermediul lui Piet.

— Nu-l cunosc.

Se uită la Edward.

Bărbatul legat de scaun o privi cu atenție, iar Edward îi scoase călușul din gură.

— Eu doar... Nu vreau decât banii care mi se datorează. De către Piet. Asta-i tot. Nu mă interesează nimic altceva.

— Dar pe mine mă știi. De la cine? îl întrebă Edward.

— Nu știu..., spuse bărbatul în turcă, iar atunci Edward începu să-l bată.

Yasmin încercă să se uite în altă parte și Demi îi spuse:

— Să nu îndrăznești. Să nu îndrăznești să te uiți în altă parte, că te legăm de scaun.

Așa că Yasmin nu o făcu.

Sub loviturile lui de pumni, Edward văzu cum sângele sărea în stropi mici și cum dinții bărbatului se sparseră. Se opri și îi luă o mână.

— Am, chiar aici, zece modalități de a te face să vorbești. Bahjat Zaid te-a trimis, nu-i așa? spuse el și începu să-i răsucescă degetele cu putere.

Într-un sfârșit, omul strigă:

— Nu, nu! Bine, Zaid m-a trimis, după care urmă o avalanșă de cuvinte pe care Yasmin nu reuși să le înțeleagă, iar Edward se aplecă mai aproape de el și-i puse mâna pe umăr, de data aceasta cu blândețe, ca și când ar fi fost prieteni.

— Aveai de gând să ne furi încărcătura la sosirea ei în Rotterdam?

— Da... și în schimbul ei s-o iau pe Yasmin. Urma să pun mâna pe marfă și apoi să v-o dau în schimbul ei. Ca să pot să i-o înapoiez tatălui ei. Vă spun tot. Vă rog, nu...

— Asta înseamnă că ruta pe care ne-o ofereai pentru traficul mărfii noastre de aici și până în America, nu a fost decât o minciună? Vreau să fiu sigur că am înțeles. Nu ai de ce să te temi dacă îmi spui adevărul.

— Da. A fost o minciună. Totul a fost o minciună. Nu exista nicio rută. Respira întretăiat și cu dificultate.

Edward se îndepărtă și își șterse o picătură de sânge de pe vârful pantofului. Îi făcu un gest lui Demi, care stătea lângă o cameră de filmat. Pocni din degete și spuse:

— Motor!

Demi porni videocamera.

Din spatele pantalonilor, Edward scoase o armă cu țeava acoperită de amortizor. I-o înmână Yasminei. Auzi respirația icnită a celorlalți.

— Actul întâi, spuse el. Omoară-l.

Ea luă arma în mână. Îl privi pe Edward derutată.

— Nu este un test, Yasmin. Este o obligație.

Bărbatul era distrus, îi picura sânge din gură. Privirea lui o întâlnește pe a ei.

— Fă-o, Yasmin! Acum, te rog, pentru că lista mea de activități nu se scurtează, spuse Edward.

Ea nu ridică arma; se uita fix la bărbatul bătut.

— Yasmin...

Spera că nu va fi nevoit să o amenințe din nou cu moartea.

— Mă gândesc unde să-l împușc, răspunse ea. Nu vreau să nimeresc frânghiile.

Edward zâmbi, zâmbetul unui profesor mândru de învățăcelul său. Bărbatul începu să bolborosească ceva pe limba lui, implorând-o să nu tragă, cerând îndurare.

Ea ridică arma și o stabilizează ca să țintească mai bine.

— Yasmin! strigă turcul într-o engleză perfectă. Tatăl tău încearcă să te ajute. Orice ți-au spus ei este o minciună! Nu face asta!

— Mincinosul este tatăl meu.

Șovăi o secundă. Yasmin clipi și trase.

Zgomotul împușcăturii fu atenuat; glonțul îl nimeri pe bărbat în piept. Scaunul se răsturnă. Bărbatul încă trăia; țipa de durere.

Yasmin trase din nou. Glonțul nimeri în gât. Omul avu un spasm, după care rămase nemișcat. Unul din bărbați râse, după care toți o aplaudară.

Ea doar se uita la bărbatul mort, de parcă acesta ar fi putut să dispară. Nu își coborî arma; împietrise.

— S-a încheiat filmarea! Demi, încarcă filmul în calculator. Blurează-ne fețele, dacă se văd. Apoi o vom pregăti ca s-o vadă în premieră idiotul ei de tată. Edward luă arma de la Yasmin și îi coborî mâna, ca atunci când faci o marionetă să revină la starea inițială de bucată de lemn. Acum ești desăvârșită.

Yasmin își îmbrățișă coatele, ca și când i-ar fi fost frig; părea confuză. El îi luă bărbia în mână.

— Tatăl tău este acum în puterea noastră. Nu ne va mai crea probleme, Yasmin.

Yasmin aruncă o privire spre ceilalți, care erau cu ochii pe ea.

— Pot să... pot să mă întorc în camera mea? Sau vreți să vă ajut să curățați aici?

— Du-te sus.

Ea ascultă. Cei din grup o priviră în tăcere.

— Mă întreb, spuse Piet, dacă fata aia nu cumva te păcălește.

— Nu mă păcălește.

— Cred c-ar face orice ca să rămână în viață, spuse Piet. Știa că era ea sau turcul. Spuneai că este om de știință, nu-i așa? Eu cred că are o inimă de gheață. N-o scăpa din ochi. Tocmai a împușcat un om. A doua oară îi va fi mai ușor. Întotdeauna este așa.

— Taci din gură și scapă de cadavru, spuse Edward. Dată fiind spurcăciunea gurii lui, Piet se putea ocupa de treburile cele mai murdare. Demi, înregistrarea aceea să fie pregătită de transmitere. Vreau ca tatăl să-și înceapă ziua împreună cu fiica lui minunată și desăvârșită.

35.

Am deschis ochii.

Am auzit un copilaș plângând și pentru o clipă minunată am crezut că era Bocceluța mea și a lui Lucy și că totul era bine în lume. Că la Londra nu se întâmplaseră niciodată acele evenimente.

Însă tavanul era ciudat – un acoperiș albastru și ascuțit, cu grinzi albe, înclinate, care îl străbăteau de-a curmezișul. Mă aflu în Amsterdam. Lumina dimineții îmi cădea pe față. Încă mai auzeam copilașul. M-am ridicat, m-am dus la mica fereastră care dădea spre canalul Prinsengracht și am văzut o mamă exasperată care trecea pe acolo împingând un cărucior. Ploaia de noaptea trecută încetase și părea a fi o dimineață frumoasă.

Nu mă gândisem prea mult la faptul de a fi tată. Când Lucy îmi spusese că vom avea un copil, la început am simțit șocul surprizei și multă bucurie. Apoi m-am gândit la tatăl meu, care ne purtase, pe mine și pe fratele meu, prin șase continente până la vârsta de zece ani, care era ocupat să salveze lumea și care ne ignora adesea. Fusesse un tată bun în anumite privințe și indiferent în altele. Nu voi repeta greșelile pe care le făcuse el – presupunând că mi se va oferi această șansă.

Un ciocănit în ușă. Am păstrat arma la îndemână și am deschis. Mila – îmbrăcată ca o tânără specialistă în relațiile cu clienții, într-un costum gri de bun gust, cu eșarfă asortată și pantofi eleganți. Avea o servietă scumpă și o pungă cu cumpărături. Era un micameleon.

— Astăzi îți cauți un loc de muncă, Mila?

— Da. În cel mai scurt timp, sper să lucrez cu niște persoane de o mai bună calitate. Fă un duș. Eu pun de cafea. Ne așteaptă o zi aglomerată.

Am făcut repede un duș, m-am șters, m-am îmbrăcat în blugi, un tricou negru și o jachetă. Când am intrat în micuța bucătărie, ea pusese deja câteva produse de patiserie pe un platou, iar cafeaua aburea fierbinte în cafetieră. Avea laptopul deschis și pe el se derula o înregistrare.

Yasmin, împușcând un bărbat. Înregistrarea ajunsese la capăt și se reluă de la început.

Mila clefăia dintr-o chiflă și turna cafeaua.

— Calitatea filmării este îndoielnică, dar are impact.

— Dumnezeu! am exclamat eu.

Am dat înregistrarea înapoi și m-am uitat la chipul bărbatului omorât.

Cel care fusese executat era turcul cu care mă bătusem la bar cu o seară înainte.

Am apăsat bara de spațiu de pe laptop și înregistrarea s-a oprit – Yasmin îngheță în timp ce ridică arma. Fața i se vedea clar. Orice alt chip, cu excepția celui al bărbatului mort, fusese blurat digital.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. Șantajarea lui Bahjat Zaid, capitolul al doilea.

— Pe asta a primit-o prin email azi-dimineață, la ora șase. Mi-a transmis-o Zaid printr-o conexiune securizată.

— Deci au transformat-o într-o individă care pune bombe și o ucigașă, am spus. Tipii nu pot sau nu vor să o ducă la o bancă pentru faza cu Patty-Hearst-se-alătură-răpitorilor-ei, așa că o fabrică la fața locului.

Mila scoase un sunet în timp ce-și bea cafeaua.

— Zaid l-a trimis pe bărbatul acela? O furie mocnită începea să ia locul durerii pe care o simțeam după bătaia de noaptea trecută. Mă angajează pe mine, îl angajează pe tipul ăsta și nu știm unul de celălalt? Nu-mi place chestia asta.

— Dacă l-ar fi știut, ar fi putut să le spună numele tău înainte de-a fi ucis.

— De acord, numai că de acum înainte vor fi mai vigilenți ca oricând. Am mers amândoi pe aceeași idee, am încercat să stabilim legătura cu Piet, iar acum eu sunt kaput, Mila. Misiunea mea a devenit de-o mie de ori mai dificilă tocmai când începusem să mă apropii de Nic. M-am ridicat și am început să pășesc prin bucătărie. Adu-l aici pe

Zaid. Trebuie să discutăm. Ce naiba este cu marfa aia pe care mercenarul celălalt trebuia s-o fure?

— Zaid mi-a spus că pleacă din Amsterdam.

— Și acum unde este?

— Nu știu.

— Să-l găsim, atunci.

M-am așezat, am deschis din nou email-ul pe care îl trimisese pe laptop. Sursa originală a email-ului – a celor care o răpiseră pe Yasmin – trecuse printr-un serviciu de anonimizare și nu putea fi identificată. M-am uitat, însă, la email-ul lui Zaid către Mila. Informația despre furnizorul de internet era codată în header-ele sursei. Le-am examinat și am introdus datele pe un site web care oferea informații despre localizarea serverului. Zaid a trimis asta din Ungaria. Ce naiba caută în Ungaria? Mă angajează ca să-i salvez fiica și în loc să stea aici, aproape de locul acțiunii, el pleacă în Ungaria? Am simțit cum ridicam vocea. Yasmin a lucrat în Ungaria. Dar el de ce s-a dus acolo?

— Nu știu, Sam, iar faptul că țiți la mine nu o să atașeze un GPS de el. Compania lui are o sucursală acolo. Poate că nu face decât să se ocupe de afaceri.

Cum să nu! Chiar de cea la care lucrase Yasmin.

— Nu-mi place asta. Faptul că Zaid angajase un alt agent care să încerce o operațiune de salvare – am fi putut să ne împiedicăm unul pe celălalt. Ne-am fi putut ucide între noi, confundându-ne cu un membru al bandei. Presupun că turcul primise aceleași ordine ca și mine: să o salveze pe Yasmin și să-i lichideze pe răpitorii ei.

Mila ridică din umeri.

— Poate. Ne trebuie o abordare diferită.

— Nu, nu știm nici măcar tot ce s-a întâmplat acolo. Zaid voia ca turcul să fure orice urma să fie expediat, astfel încât să poată schimba marfa respectivă pentru fiica lui. Trebuie să știm despre ce fel de încărcătură este vorba.

— Voi descoperi eu asta, am spus.

Am stat să mă gândesc.

— Bun, deci eu mă aflu în bar înaintea lui Nic. Aș putea spune că l-am auzit pe turc lansând o amenințare care îi viza atât pe Nic, cât și pe Piet.

Mila îmi adresează un zâmbet ușor.

— Mănâncă-ți micul dejun. Trebuie să fii pregătit să-l sperii foarte tare pe Nic.

Am urmărit din nou înregistrarea.

— Acum ce-i vor mai cere lui Zaid? Au făcut asta pentru că știau că turcul era pe urmele lor, dar și ca să o distrugă pe ea o dată în plus. Acum există înregistrări cu fiica lui Zaid care pune o bombă într-o gară și cu ea ucigând un bărbat. Ce-ar fi, însă, dacă nu i-au spălat creierul? Dacă este un participant benevol?

— Nimic din trecutul ei nu sugerează violența.

M-am uitat cu atenție la înregistrare. Am văzut cum Yasmin ucide din nou.

— Este ca și când indivizii ăștia ar vrea ca Zaid să sufere. E o chestiune personală.

— Asta este părerea ta. Te-ai putea înșela, spuse Mila.

— Uite care este problema. Nu știu cum pot să-mi exercit influența asupra lui Nic, respectiv asupra lui Piet și totodată să fiu în afara oricărei suspiciuni.

— Am putea să punem mâna pe Nic și să-l forțăm să ne spună totul.

— Nu. Dacă vrei ca întregul grup să fie eliminat, atunci trebuie să pătrund în interior. Trebuie să-i prind pe toți deodată. Iar în momentul acesta, Nic reprezintă soluția.

— Cum îl vei convinge, atunci, că are nevoie de tine?

— Orice operațiune de acest gen are de depășit o anumită dificultate, am spus. Trebuie să aflu care este dificultatea pe care o întâmpină ei și să fiu cel care o poate rezolva.

— Și cum vei afla asta?

M-am gândit.

— Gregor mi-a spus că Nic locuiește deasupra unei cafenele din cartierul Jordaan. Știu că numele lui de familie este ten Boom. Se poate începe de aici.

36.

Mi-a luat ceva timp să-l găsesc pe Nic. Nu figura în cartea de telefoane. L-aș fi putut întreba pe Gregor, însă nu voiam să-l sperii și mai tare. Jordaan este un cartier vechi, nu departe de Prinsengracht, care a început să fie la modă. Nu era situat pe canal; avea străzi înguste în unele porțiuni și largi în altele, chiar și parcări pentru mașini pe mijlocul străzii. Clădirile erau înguste, cele înalte fiind des întâlnite în Amsterdam: linia acoperișurilor era un amestec de unghiuri și înălțimi diferite. Multe din magazine erau numai bune pentru hipsteri sau se adresau studenților: librării, magazine cu îmbrăcăminte și o mulțime de localuri în care se putea bea cafea sau bere. În cea de-a noua cafenea în care am intrat figura, într-adevăr, un ten Boom lângă soneria apartamentului corespunzător. Eram la baza scărilor când am auzit vocea ridicată a lui Nic și zgomot de pași coborând pe scări.

Fir-ar să fie!

Am țâșnit afară pe ușa principală și m-am grăbit să mă așez la coadă la cafenea. Dacă Nic ar fi intrat să-și bea cafeaua de dimineață, mi-ar fi fost al naibii de greu să-i explic de ce mă aflam acolo. M-am gândit. Hm. Poate va crede că am dat dovadă de inițiativă și am aflat unde locuiește. Cel mai probabil, însă, va intra în panică.

În spatele meu am auzit zăngănind clopoțelul de la ușa cafenelei. Este mai bine să înfrunți furtuna. Am privit peste umăr. Tocmai intrase o tânără drăguță. Iar în spatele ei se vedea Nic, vorbind la

telefonul mobil și gesticulând cu însuflețire. Descuie lacătul unei biciclete, o scoase din suport și se urcă pe ea. Nu se mai deranjă să-și așeze mâinile pe ghidon, asemenea multor aventurieri din Amsterdam, ci porni la drum, continuând să pălăvrăgească la telefon.

M-am strecurat afară din rând, i-am zâmbit tinerei drăguțe și m-am grăbit să mă întorc în holul clădirii lui Nic.

Apartamentul lui era la ultimul etaj. Am urcat pe scări, am găsit ușa, am ascultat. Înăuntru, doar tăcere. Am ingenuncheat în fața ușii. Mila considerase că planul meu era „prostesc”, însă mă echipase totuși cu cele necesare.

Încuietoarea era simplă: cu două șperacle am descuiat-o în patruzeci de secunde. Am deschis încet ușa și am pătruns înăuntru, închizând-o fără zgomot.

În apartament era dezordine. Pe o măsuță de cafea zăceau pahare de bere pe jumătate băute, rămase de noaptea trecută și mirosind a stătut. Ziarul de ieri stătea desfăcut pe canapea.

M-am mișcat pe tăcute prin încăperea murdară, prin bucătăria micuță. După bucătărie urmau trei uși. Am deschis-o pe cea mai apropiată: era o baie micuță. Apoi pe următoarea. Și am înghețat.

O femeie mai în vârstă dormea pe un pat, sforăind. O sticlă goală de votcă stătea de pază pe noptieră. Părul îi era în dezordine și un ușor iz de nespălat plutea în jurul ei. Am închis încet ușa.

Fir-ar să fie! Era prea periculos. Dar putea fi și singura mea șansă... Am încercat ușa cealaltă. Camera lui Nic. Era tot atât de curată pe cât era cealaltă de îngălată. Cea mai mare parte a sa era ocupată de un birou, pe care erau așezate trei calculatoare. Deasupra monitoarelor erau șiruri de cărți despre proiectarea bazelor de date, limbaje de programare și numeroase altele despre pirateria și securitatea informatică. Poate că Nic era ceva mai mult decât un spammer. O mână de fotografii erau

împrăștiate pe o noptieră. Un Nic mai tânăr, fără coada de cal și burta de bere, lângă femeia care dormea în patul din camera cealaltă. Aceasta era mai tânără și avea o înfățișare mai sănătoasă, iar lângă ea era un bărbat care aducea cu o versiune mult mai în vârstă a lui Nic.

Nic, cel care aspira să devină un ticălos dat naibii, era un împătimit după calculatoare care locuia cu mama lui.

Venisem pregătit. Îmi trebuiau informații, iar în zilele noastre cele mai multe informații sunt stocate în calculatoare. Am apăsât bara de spațiu de pe tastatură. A apărut o fereastră de autentificare care îmi cerea o parolă. Am introdus un stick USB portabil într-unul din porturile primului calculator. Programul încărcat pe el a început să încerce să spargă parola de autentificare. Mila spusese că era o tehnologie a NSA^[36], dar nu spusese și cum pusese mâinile ei mici și murdare pe ea.

În timp ce spărgătorul de parole încerca, normal, să spargă parola, eu am percheziționat încăperea. Nic avea o armă, un pistol Glock, ascuns sub pat. Nimic altceva.

Sforăitul crescuse în volum, femeia fornăi, apoi rămase tăcută.

Calculatorul bâzâi. Reușisem să intru. Am scos spărgătorul de coduri și am introdus un alt stick USB, menit să copieze întregul hard disc. Mila îmi promisese că acesta avea să lucreze mult mai rapid decât unul convențional. Începu să-și facă treaba și m-am dus la lista cu cele mai recente aplicații și documente ca să văd la ce lucrase Nic. Consultase niște fișiere PDF. Le-am deschis pe toate.

Citise și copiasse știri despre explozia bombei din gara Centraal, apărute pe site-urile de știri. Le-am parcurs. Nimic nou față de ceea ce știam deja. Cinci morți. Patru olandezi, un rus. Numele rusului nu fusese încă făcut public, spunea poliția, din cauza dificultății de a-i găsi familia.

Bomba explodase într-un mic stand de cărți; fusese lăsată în spatele unor rafturi din carton pe care erau expuse cărți la preț redus. Poliția suspectase că nu fusese amplasată într-un spațiu deschis din stația de cale ferată pentru că nu exista niciun loc în care să te debarasezi de un rucsac fără ca acesta să fie observat.

Urmau fotografii ale dezastrului și le-am privit vreo cinci secunde înainte să-mi dau seama de un lucru: era imposibil să fi fost preluate de pe vreun site de știri. Erau fotografii de la locul crimei, făcute de poliție, de genul celor care efectiv nu erau puse la dispoziția publicului larg spre vizionare.

Erau înfiorătoare. Oameni care își cumpărau ziarele, revistele, vreo ciocolată pentru o gustare sau un mic dejun „nesănătos”. O casieră care presta o muncă simplă și onorabilă. Toți, morți. Trupurile lor sfârtecate zăceau printre resturile contorsionate și arse ale standului. Pereții erau stropiți de sânge. Pretutindeni erau membre smulse din corpuri.

Îmi aducea aminte de momentele cele mai cumplite ale exploziei bombei de la Holborn.

De unde avea Nic aceste fotografii?

Exista și o analiză a bombei făcută de către poliție, etichetată drept clasificată.

Ce spusese el seara trecută, la pisoar? Am marfa. Copoii nu știu. Crezusem că se referea la marfa de contrabandă, însă mă înșelasem. Ticălosul încrezut spărsese baza de date a poliției. Urmărea investigația.

Mi se înfioră pielea. Nic era mult, mult mai mult decât părea. Îl subestimase foarte tare.

Am examinat informațiile despre bombă. O cantitate mică de explozibil Semtex, despre care se credea că fusese furată dintr-un stoc din Republica Cehă, cu șase luni în urmă. Simplu.

Dar. Dar.

În raport nu se spunea nimic despre modul în care bomba fusese detonată. L-am răsfoit până la capăt. Ar fi trebuit să existe un cronometru sau un telefon mobil care să declanșeze explozia printr-un apel. Niciunul din acestea nu exista. Chiar și după o explozie devastatoare trebuiau să fi rămas probe criminalistice referitoare la modul în care bomba fusese activată și detonată.

Următoarea pagină era intitulată aparatură electronică neidentificată. Am aruncat o privire peste ea; exista ceva echipament electronic în rucsacul care fusese spulberat de explozie, însă rămăseseră suficiente fragmente din care să reiasă că nu proveneau de la un telefon mobil. Poliția continua să le assembleze. Poate că acela fusese detonatorul. Dar dacă se știa că nu era un telefon mobil sau un cronometru, atunci ce era? Puteam să văd o grilă topită pe jumătate, nu mai mare decât podul palmei, care arăta ca un fagure, construită din metal. Nu văzusem până atunci nimic asemănător. Se părea că fusese proiectată prin standul de cărți și ajunsese în intestinele uneia din victime, fiind astfel protejată de violența exploziei.

Poliția încă nu știa ce reprezenta mecanismul acela și acest lucru mă tulbură.

În camera de alături, sforăitul crescuse din nou în intensitate, după care încetă. Auzeam mișcare în pat. M-am oprit din tastare. Fâșăitul încetă, dar sforăitul nu se relua. Am aruncat o privire pe fereastră. Erau fix patru etaje de cădere liberă până jos, la marchiza cafenelei.

Am așteptat. Nicio mișcare. Poate că se trezise și se uita în tavan. Am verificat stick-ul portabil; încărcarea era la jumătate. Poate că mămica era obișnuită cu clicul insistent și discret al tastelor; ar putea presupune doar că Nic era acasă.

M-am uitat la fișierele despre persoanele care muriseră în explozie. Cei patru cetățeni danezi erau casiera și trei clienți, respectiv o fată de nouăsprezece ani, un bărbat de patruzeci și cinci, o

femeie de cincizeci și un bărbat de douăzeci și șapte de ani. Erau soții și soți, tați și fiice, prieteni. Fiecare din ei avea, în dosarul electronic, o fotografie din permisul auto sau din pașaport.

Fișierul rusului era gol, cu excepția raportului de autopsie. Niciun nume. Fără vârstă înregistrată, fără numărul pașaportului. Fără fotografie.

Ciudat. Poliția din Amsterdam, una dintre cele mai bune din lume, nu deținea nicio informație despre cine era cea de-a cincea victimă. Asta m-a uimit.

Am parcurs și restul fișierelor pe care Nic le subtilizase din bazele de date ale poliției. Am găsit o înregistrare video numită toezicht, cu data din ziua exploziei. Toezicht însemna supraveghere. Am pornit-o.

Transmisia camerei de supraveghere ajunsese la un sistem de securitate central; dacă respectiva casetă s-ar fi aflat numai în stand, probabil că nu ar fi supraviețuit exploziei. Aveam cinci minute de înregistrare pe care Nic reușise să le șterpească din serverele poliției.

Am urmărit ultimele clipe din viața unor oameni nevinovați.

Tânăra casieră la ghișeul ei, dând restul ușor încruntată de plictiseală își tot scărpină urechea. Clienți care veneau și plecau, cei mai mulți fără să zăbovească prea mult. Nu am văzut-o pe Yasmin, ceea ce însemna că trebuie să se fi debarasat de bombă înainte de începerea acestei părți a înregistrării. Zeci de oameni plecând, venind, plecând din nou. Standul era aglomerat – era uimitor că nu fuseseră omorâte mai multe persoane. Am văzut un bărbat oprindu-se în fața standului de cărți; lângă acesta era un stand cu ziare. Se întinse după ziar și în clipa aceea ecranul deveni de un alb încins.

Am derulat înregistrarea înapoi și am oprit-o. Cinci persoane la un stand, surprinse de ochiul care nu clipea al camerei de supraveghere. Pe cei

patru danezi îi vedeam și îi ghiceam după fotografiile din timpul vieții. Rusul era bărbatul care se întindea spre standul cu ziare în momentul în care explodase bomba. Am derulat înapoi, cadru cu cadru. Bărbatul se îndepărtă de standul cu ziare. Îl vedeam din profil, cu fața ușor întoarsă într-o parte. Se așeză cu spatele la standul cu reviste. Și atunci i-am văzut fața.

Îl cunosc. Nu se poate!

37.

În spatele meu, pe hol, se deschise o ușă. Se auzi zgomot de picioare târșite pe parchet.

— Nic? Bent wakker u? Te-ai trezit?

— Ja, am strigat eu imitându-l pe Nic cât am putut de bine. Nu mai puteam rămâne. Am scos stick-ul din port. Am auzit ușa de la baie închizându-se, apoi apa curgând în chiuvetă, apa trasă la toaletă. Porni dușul. Și pe lângă toate acestea am auzit deschizându-se ușa de la intrare.

Nic sosise acasă.

Nici vorbă să ies prin față. Am tastat cu atenție la calculator, asigurându-mă că nu lăsam nicio urmă a timpului pe care-l petrecusem lucrând la el. M-am dezautentificat, iar ecranul a revenit la pagina de autentificare. L-am pus pe funcția de hibernare.

Am scos un picior pe fereastră. Încă mai auzeam fâșâitul apei în duș și am sperat că Nic nu venea direct în camera sa. M-am extras din cameră și m-am așezat pe pervaz.

În jos nu aveam cum să cobor: am verificat. Din peretele de cărămidă ieșea o bârnă, la câțiva metri deasupra capului meu. Majoritatea clădirilor din Amsterdam aveau așa ceva; dată fiind îngustimea celor mai multe scări interioare din Olanda, am

presupus că o foloseau la ridicarea pieselor mari de mobilier până în casă.

Era o săritură destul de riscantă. Am așteptat ca cineva de pe stradă să mă observe, dar nimeni nu privea în sus. Mi-am adunat gândurile; lasă mușchii să-și reamintească orele de antrenament la parkour. Puteam să fac asta. Am privit spre bârnă. Am sărit. Mi-am întins mâinile ca să mă prind de bârnă.

Am ratat.

Am căzut. Am ajuns la pervazul de cărămidă pe care mă așezasem înainte și abia am reușit să mă prind de el. Corpul meu s-a lovit de cărămizi, iar durerea a urcat în sus, pe brațe. Vârfurile degetelor îmi frigeau ca focul, dar nu îndrăzneam să țip. M-am folosit de picioare ca să amortizez impactul și acest lucru mi-a oferit forța necesară ca să-mi măresc priza asupra pervazului de cărămidă. Parkour-ul întărește mâinile, brațele și mușchii abdominali, numai că eu îmi ieșisem prea mult din formă. Am aruncat o privire jos. Strada era aproape pustie. O femeie ieși din cafenea, trecu de marchiza galben deschis, dar nu privi în sus.

Am auzit ușa deschizându-se. Nic intrase la el în cameră. Fluierând. Eram terminat. Am auzit un zângănit la biroul lui; era, probabil, la numai vreo treizeci de centimetri de mine. Dacă ar fi privit pe fereastră, mi-ar fi putut vedea mâinile. L-am auzit vorbind ceva în olandeză cu mama lui, pe un ton enervat, spunându-i că nu avea timp să stea la taclale.

Slavă Domnului. Am riscat să ridic capul și am văzut, prin geam, că se îndepărta de mine, ducându-se spre hol. Dar lăsă ușa de la dormitor deschisă.

Parkour înseamnă deplasare eficientă dintr-un loc în altul. Eficiență. M-am servit de minte ca de un cuțit. Am separat problema în pași mai mici care puteau fi parcurși într-o singură mișcare

fluidă. Atârnam de fereastră de mai puțin de zece secunde. Nu aveam timp de pierdut.

M-am tras în sus cu o mișcare lină. Am reușit să așez un picior pe pervaz, ridicându-mi și restul corpului. Mama lui Nic l-a strigat din camera ei, plângându-se că nu-i aducea micul dejun. Nic îi spuse să-l mai scutească și să se ducă din nou să se culce, până se va trezi din beție. Vocea i se auzi mai tare pentru că se îndrepta spre dormitoare.

Trebuia să încerc din nou săritura. Am sărit, iar de data aceasta mi-am încheștat mâinile în jurul bârnei. Auzind vocea lui Nic ocărându-și mama și pe aceasta zbierând un răspuns, mi-am strâns repede picioarele sub mine. Un țipăt se auzi din stradă – cineva mă văzuse. Tot ce mai puteam face era să dispar urgent, înainte să fie chemată poliția. M-am deplasat spre capătul bârnei și m-am făcut nevăzut pe acoperiș. Pe acoperiș nu mă putea vedea nimeni. Am stat întins acolo, m-am uitat la cer și mi-am tras sufletul. M-am târât încet de pe acoperișul lui Nic, pe cel vecin. Mi-am croit drum cu atenție, lin, ferindu-mă să fiu văzut din stradă. Părea să dureze o veșnicie.

O fetiță dintr-unul din apartamentele de la mansardă se uita la mine și făcu ochii mari când am ajuns la capătul construcției, la vreo duzină de clădiri depărtate de casa lui Nic. Avea vreo patru anișori, ochi strălucitori și obraji bucălați. I-am făcut cu mâna, iar ea mi-a făcut cu mâna la rândul ei. Apoi am dus un deget la buze, iar ea a făcut același lucru, râzând. Am mimat deschiderea ferestrei; ea deschise fereastra.

M-am strecurat pe geam în camera ei. Ea mă privea cu atenție. Am mângâiat-o pe cap și am mimat din nou gestul prin care-i ceream tăcere. Ea râse iar. Am ieșit tiptil din camera copilei; din dormitor am auzit zgomote din care se deducea că o mamă se îmbrăca, iar din baie se auzea dușul. După câteva clipe ieșisem din apartament și coboram pe scara interioară a clădirii.

38.

— Îl cunoști pe rusul care a murit? De unde îl știi? mă întrebă Mila. Introdusese stick-ul în calculatorul ei și se uita la ceea ce furasem de la hoțul Nic.

Vocea mi se auzi răgușit.

— În ziua în care a explodat bomba de la Londra... am făcut o prezentare despre un tip despre care credeam că are legături cu finanțarea cercurilor internaționale infracționale, dintre care unele ajungeau chiar până la nivel guvernamental. L-am numit Țarul Banilor, un individ pe care nimeni nu reușea să-l identifice. Nu exista nicio informație despre el, nu avea niciun fel de antecedente; nu aveam decât o singură fotografie și câteva mențiuni referitoare la persoana lui de la doi informatori care, ulterior, au fost găsiți morți. Este vorba despre acest individ. Acesta este individul pe care-l urmăream, pe care voiam să-l prind. Am crezut că era posibil ca bărbatul cu cicatrice să lucreze pentru a-l proteja pe Țarul Banilor. În schimb, bărbatul cu cicatrice l-a omorât. Abia mai puteam să respir, pieptul parcă-mi devenise un bloc de piatră. Mi-au omorât ținta. Cine naiba sunt oamenii ăștia? Ce urmăresc? De ce mi-au răpit soția?

Mila mă privi cu atenție.

— Ăsta nu a fost un atac cu bombă obișnuit, am spus eu. A fost mult mai mult decât atât. A fost o crimă. Trebuie să analizez tot ce am extras din laptop-ul lui Nic. Să găsesc un motiv pentru ca el să mă introducă în această operațiune.

— Atunci să-ți găsim un motiv, spuse Mila aplecându-se spre laptop.

39.

— Nu cred că pot să introduc oameni noi în momentul acesta, îmi spuse Nic la telefon.

Am bănuir că primise un ordin de interdicție de la Piet. Erau în stare de panică după încercarea turcului de-a se infiltra în grupul lor. Sau exista încă o posibilitate, mai de temut, și anume aceea că își dăduse seama că cineva îi accesase calculatorul sau intrase în camera lui. Nu vor mai avea încredere în nicio persoană nouă; turcul îmi compromisese toate șansele.

Nu aveam, însă, alte opțiuni. Trebuia să-l conving să mă accepte.

— Ascultă, Nic. E-n regulă. Dar trebuie să-mi faci rost de niște biștari, frate, pentru că am niște informații care valorează bani grei pentru tine și pentru șeful tău.

— Mă îndoiesc de asta, Sam, dar...

— Înainte ca tu să ajungi la Grijs Gander, turcul vorbea despre mutarea unei încărcături importante pentru tine. În Statele Unite. Nu cred c-ar trebui să ai încredere în el dacă își dă drumul la gură așa, într-un bar. Dacă ai nevoie să muți o marfă mai delicată, o pot face eu. Repede, sigur și ieftin.

— Vorbea despre o rută de contrabandă. În bar. Nic ridică puțin vocea.

— Le-a spus totul în turcă prietenilor lui și eu am prins destul de multe, am zis. I-am aruncat o privire Milei, care asculta ce vorbeam. Spunea că o să-l facă pe Piet să plătească, dacă nu-și primea banii. Zicea c-o să le dea polițiștilor un pont printr-un apel anonim, dacă Piet nu-i va da ce voia el.

— Eu... Eu nu pot să vorbesc despre asta la telefon. Nervozitatea din vocea lui cresc.

— Dar toate astea n-au însemnat mai nimic pentru mine, până au început să se ia de prietenul tău. Firește că dacă îl torturaseră pe turc, iar acesta le spusese o poveste diferită de a mea... m-aș fi putut afla într-un pericol foarte mare. Dar astea erau riscurile. Pe scurt, o să-ți ofer o rută mai bună

și mai sigură decât turcul ăla, iar eu știu să-mi țin gura. Am nevoie de o activitate stabilă, Nic.

— Va trebui să te sun mai târziu. Dar nu-ți promit nimic.

— Uite ce e, nu-i bai, tu și prietenul tău puteți să vă ardeți. Mie puțin îmi pasă. Hai noroc! Și am închis telefonul.

Mila ridică o sprânceană.

— L-ai luat tare.

Nu i-am răspuns.

— Sam?

— Ce?

— Nu lăsa emoțiile să-ți stea în cale.

— Nu sunt emotiv. Observi vreo emoție? Sunt întruchiparea unei fețe de pocherist în momentul ăsta.

— Acest Țar al Banilor... Dacă lucra împreună cu bărbatul cu cicatrice, dacă el era omul cu banii, de ce l-ar fi omorât bărbatul cu cicatrice? Și de ce în felul acesta? Era mult mai ușor să-i tragă două gloanțe în cap și să-l arunce într-un canal.

Nu aveam niciun răspuns, iar aceasta era o parte a problemei. Doi iepuri dintr-un foc: bărbatul cu cicatrice a făcut-o pe Yasmin Zaid să apară drept o criminală și totodată l-a eliminat pe Țarul Banilor – însă de ce? Crezusem că bărbatul cu cicatrice pusese bomba în biroul nostru pentru a-l proteja pe Țarul Banilor. Era evident că nu.

Telefonul pe care-l țineam în mână sună. L-am lăsat să sune de cinci ori.

— Face pe el, spuse Mila.

L-am lăsat să mai sune de două ori înainte de a răspunde.

— Da?

— S-ar putea să-ți fac rost de ceva de lucru. Vreau doar să înțelegi că șeful meu este extrem de prudent în momentul acesta.

Cred și eu că este, am gândit eu.

— Îmi place un șef prudent.

— Ne întâlnim la barul la care am fost seara trecută și te voi duce la Piet.

— Nu. În spațiu deschis, la lumina zilei. Unde să vă pot vedea venind, pe tine și pe prietenii tăi. Știu un bar... Dar în acest punct Mila își scutură capul a negare. Ba nu, uitate ce e, Nic, în semn de bună-credință, te las pe tine să-l alegi.

— Cunoști Pelikaan Café de pe strada Singel?

Mila dădu afirmativ din cap.

— Da, am spus.

— Ne vedem acolo. La prânz.

— Bine. Ne vedem la prânz. Nic închise telefonul.

— Ca să vezi. Mila își scoase casca receptorului. Au mușcat momeala. Dar s-ar putea și să te înșface și să te forțeze să vorbești într-un loc ales de ei. Nu vor avea imediat încredere în tine. Va trebui să ne pregătim și pentru această eventualitate.

— De ce nu le-aș cere să ne întâlnim aici, pe terenul nostru?

— Pentru că vreau să protejez terenul nostru, spuse ea. Trebuie să consideri Rode Prins drept casa ta conspirativă. Cunosce Pelikaan-ul. Și știu ce vom face. Grăbește-te, nu avem prea mult timp la dispoziție.

Se ridică și îi atinse brațul.

— Ai reușit să-l găsești pe Bahjat Zaid?

— Nu, spuse ea. Nimeni nu pare să știe unde este.

— Uitate ce e, eu cred că le-a dat ceva din sucursala lui din Ungaria, ceva la care lucra Yasmin. Asta transportă ei ilegal prin Europa.

Ea își mușcă buza.

— Omul este fabricant de arme, Mila. Ce naiba le dă ăstora? Plătește răscumpărări, iar ei nu-i vor mai înapoia niciodată fata.

— Tu și cu mine am primit niște ordine, Sam. O salvăm pe Yasmin, îi eliminăm pe răpitorii ei, atât

ca martori, cât și ca amenințare. Fă asta și nu trebuie să-ți mai bați capul cu ce le-a dat el lor.

— Dar tu știi? Fii sinceră cu mine.

— Nu, nu știu, spuse ea, iar eu am crezut-o.

— Dar tot trebuie să știu ce vor să expedieze în America.

— Să începem cu începutul. Yasmin. Șleahta asta. Aceasta este calea de a afla adevărul despre soția ta, Sam. Păstrează-ți concentrarea. Vocea ei căpătă un accent metalic. Am niște informații pe care le poți folosi, Nic. Foarte neplăcute.

— Ce anume?

— Din calculatorul lui Nic.

Deschise un fișier. Fotografii. Fotografiile unor adolescenți în posturi oribile, provocatoare. Băieți, fete, de diferite vârste, în diverse poziții, de la reticente, la explicite. Am văzut o listă de nume, de email-uri. M-am uitat în altă parte.

— Molestează copii?

— Tot ce se poate. În cel mai bun caz, este un samsar de materiale obscene. Se pare că, dacă dorești o fotografie personalizată, Nic îți poate face rost de una.

Asprimea din vocea ei se stinse și înjură încet.

M-am gândit la privirea ciudată pe care i-o aruncase fetei din cafeneaua din Dam Square seara trecută și mi s-a făcut rău.

— Bine. Țasta este un avantaj. Îi pot forța mâna.

— După care, spuse Mila, poți să i-o și tai.

40.

Howell examina înregistrarea video de la centrul de supraveghere din gara din Rotterdam. Acolo! Camerele îl surprinseseră pe bărbatul pe care-l văzuse pe înregistrarea din port și care semăna cu Sam Capra. Zâna blondă cu ochelari imenși de soare era la câțiva pași în fața lui.

— Trenul în care s-au urcat? întrebă el.

— Cursa de 10 și 15 spre Amsterdam, spuse August, verificând un mers al trenurilor.

— Vreau toate înregistrările despre două bilete cumpărate împreună, cu un singur card de credit.

— Ar fi putut plăti în numerar sau să fi folosit un bilet preplătit, spuse August.

— Sau ar fi putut face o greșeală, spuse Howell.

Zece minute mai târziu, Howell obținuse un nume pentru ruta spre Amsterdam. Cele mai multe persoane care călătoreau cu această cursă de 10 și 15 aveau deja biletele cumpărate; însă o pereche din vagonul cinci le cumpăraseră cu un card de credit pe numele Fernanda Gatil.

Sună la biroul CIA din Amsterdam și le dădu acest nume, solicitând un raport complet despre Fernanda Gatil și cerându-le să comunice numele ei la toate punctele de frontieră din Olanda. Voia să știe unde lucra, unde locuia, fiecare detaliu despre viața ei. Solicită intensificarea cercetării imaginilor surprinse de camerele de supraveghere din stația de cale ferată; voia să știe cine este femeia aceasta și de ce călătorea cu un bărbat despre care era destul de sigur că era Sam Capra.

41

Douăsprezece și zece.

Licheaua de Nic întârzia. M-am așezat la terasa Pelikaan-ului, pe partea sudică a canalului, sorbind dintr-o jumătate de halbă cu Heineken. Lumina soarelui strălucea în apă.

M-am întrebat, pentru prima oară, cine era turcul pe care-l angajase Zaid. Un aventurier? Un contrabandist? Cineva ca mine, care avea o vendetă personală împotriva bărbatului cu cicatrice? Bahjat Zaid era un tată panicat care nu-și pusese toată încrederea în Mila sau în angajatorii ei misterioși. După ce mă mai calmasem puțin în drum spre această întâlnire, am ajuns la concluzia

că nu puteam să-l învinuiesc. Nici eu nu știam dacă prichindelul meu era mort sau trăia.

Începeam să mă apropii de adevăr și de Lucy. Știam asta. Era întâlnirea cea mai importantă din viața mea. Încercam să nu transpir. Încercam să nu mă gândesc prea mult. Cântă refrenul potrivit și vei reuși să te insinuezi în interior.

Nic își croia drum prin mulțimea plimbăreților de sâmbătă. Privea totul și pe toată lumea cu un aer disprețuitor. Nu părea fericit.

Se așază în fața mea. În lumina zilei arăta gălbejit, nedormit. M-am întrebat dacă-și dăduse seama că în camera lui pătrunsese un intrus care-i investigase secretele scabroase. Dar probabil că niciunul din șleahță nu dormise bine noaptea trecută, știind despre tentativa de infiltrare a turcului.

— Salut, i-am spus eu.

Trebuia neapărat să nu las disprețul să mi se simtă în voce. Știu ce ești tu.

— Am o zi foarte proastă, spuse el.

Chelnerul se opri la masa noastră; Nic comandă o Cola. Chelnerul i-o aduse și se făcu nevăzut. Nimeni nu se așază lângă noi.

— Deci așa. Turcul ăsta v-a compromis ruta?

— A fost o cacealma, spuse Nic. Turcul a fost un mincinos.

— A fost?

— Adică este. Scuză-mi engleza.

Trebuia să par un tip disperat să obțină o slujbă; ceea ce și eram.

— Ascultă, Nic. Am dus o mulțime de lucruri din Europa de Est până în Olanda, Anglia și America. Știu să transport orice fel de marfă de contrabandă dintr-un loc într-altul. Dacă vrei să eviți riscul ca turcul să-ți fi rasolit ruta planificată, lasă-mă pe mine să-ți fac o rută complet nouă pentru noul transport. Joacă la sigur.

Nic sorbi din băutură. Am așteptat. Dacă ei ar fi depins de turc ca să le asigure tranzitul mărfii în

Statele Unite, nu mai puteau face uz de aranjamentele sale, deci trebuie să fi fost disperați. Dacă nu găsiseră cumva o soluție între timp. Însă turcul nu murise decât de câteva ore și poate că eu eram cea mai bună șansă pe care-o aveau pentru a face ca operațiunea să înainteze. Nic ar fi fost, atunci, trimis ca să mă evalueze.

— De ce ești atât de disperat după o slujbă? întrebă el.

— Îmi place să mănânc și să dorm având un acoperiș deasupra capului. Și am nevoie să mă instalez în Olanda.

— De ce aici?

— Am câteva mici dificultăți în Europa de Est. Trebuie să mă concentrez pe contrabanda de mărfuri către Occident. Am luat o înghițitură mare de bere. Nu m-ar deranja să particip la orice operațiune ai avea tu în curs în acest moment. Despre ce este vorba? Țigări contrafăcute, bunuri de lux? Droguri sintetice? Toate acestea erau afaceri care valorau miliarde – în zilele noastre, aproape douăzeci la sută din economia mondială reprezintă marfa de contrabandă.

— Trebuie să fii la mare strâmtoare dacă-ți pierzi timpul prin baruri sordide, așteptând să ți se ivească ceva de lucru.

— De fapt, îmi plac la nebunie barurile de karaoke. Și dac-ai fi menționat formația Dire Straits acolo seara trecută, aș fi cântat unul din hiturile lor.

Pe fața lui, un zâmbet licări și se stinse.

— Care este numele tău întreg, Sam?

— Peter Michael Samson.

Telefonul lui Nic sună. Îl deschise, ascultă cu atenție. Avea o față de pocher în cea mai mare parte a timpului, însă i-am surprins un ușor început de zâmbet în colțul gurii. Se ridică de la masă, se duse la o masă încă neocupată și dădu un telefon. Ascultă, urmărindu-mă din priviri. Am ridicat

paharul la buze și am șoptit în spatele camuflajului oferit de jumătatea de halbă.

— Ai prins asta? am întrebat.

Mila răspunse:

— Da.

Transmițătorul, subțire ca o scobitoare, era ascuns sub gulerul meu. Greu de observat pe sub cămașa scrobită. De aceea mă îmbrăcasem pentru această întâlnire ca pentru un interviu de angajare. Mila îmi strecurase transmițătorul în haine. Era o sculă de ultimă oră; nu eram sigur că Firma dispunea de un instrument de teren atât de performant. Mă făcea să mă întreb o dată în plus pentru cine acceptasem, totuși, să lucrez.

— Dacă ar avea acces la evidența pașapoartelor... ar putea să-mi descopere numele chiar în clipa asta.

Firma putea să fi distrus legenda Peter Samson, să-mi fi eliminat cardul de identitate, să-mi fi anulat pașaportul. Și ar urmări cu siguranță orice interogare referitoare la vechile mele nume, la care se renunțase, tot așa cum ar fi încercat să depisteze orice tentativă de utilizare a lor.

Ceea ce ar putea aduce Firma chiar în cârca lui Nic și a amicilor săi. Însă asta nu se putea întâmpla înainte ca eu să fi obținut ce voiam de la ei. Nu înainte de a-l prinde în gheare pe bărbatul cu cicatrice. Nu înainte de a o duce pe Yasmin în siguranță și de-a afla adevărul despre Lucy și fiul meu.

L-am urmărit pe Nic. Nic mă urmărea pe mine. Se scurseră câteva minute. Suficiente, oare, încât oricine ar fi lucrat pentru el, să acceseze baza de date a pașapoartelor canadiene? Pătrunseseră ilegal în serverele poliției din Amsterdam; de ce nu și în cele ale Canadei? Îl mai subestimasem pe Nic și înainte.

Nu i-am mai comunicat nimic Milei; se afla în apropiere, urmărindu-ne dintr-un spațiu de birouri gol situat peste canalul Singel.

•

Pe Herengracht, în încăpătoarea casă conspirativă a Firmei, August deschise ușa biroului lui Howell. Howell îi aruncă o privire, întrerupându-se din examinarea fotografiilor care sosiseră prin intermediul serviciului de control al pașapoartelor din Rotterdam... Mii de fețe, niciuna a lui Sam Capra. Se simțea amețit.

— Domnule, tocmai am obținut o cerere de identificare a uneia din fostele legende ale lui Sam Capra. Identitatea cunoscută sub numele de Peter Samson. Am primit-o în urmă cu doar câteva minute de la o adresă IP de la un internet café din Amsterdam. Se caută informații referitoare la pașaport, dosar militar, antecedente penale.

— Unde în Amsterdam?

— Pe Singel. La câteva minute distanță.

— Hai să vedem cine este atât de interesat de Sam. Doamne, gândi el, poate era chiar Sam, care verifica dacă vechea lui identitate era încă activă. Ticălosul ăla mic făcuse în sfârșit o greșală. Vreo dovadă că pașaportul a fost folosit pentru intrarea în Olanda?

— Nu, domnule, răspunse August. Să anulez toate documentele legate de această identitate?

— Nu, nu. Las-o activă. Să vedem unde ne duce.

Howell, August și un fost pușcaș marin, Van Vleck, detașat permanent la biroul din Rotterdam al Firmei, coborâră grăbiți pe scări și ieșiră în splendida dimineață de primăvară.

— Putem să sunăm la poliția olandeză..., spuse Van Vleck.

Howell ridică o mână.

— În niciun caz. Ne ocupăm de asta noi înșine. Îi aruncă o privire lui August. Ar putea să iasă urât. Dacă este acolo, întâi îl punem jos și după aceea stăm de vorbă. Să nu eziți.

— Nu voi ezita, domnule, spuse August. Îl vom prinde.

Nic închise telefonul, iar eu am luat halba de bere de la gură. Se apropie de masă. Poate i se spusese că Peter Samson nu mai exista. Ar fi putut să mă fotografieze cu telefonul și să-i trimită fotografia lui Piet, sau chiar bărbatului cu cicatrice – caz în care eram un om mort. M-am uitat să văd ce era pe masă: fața de masă, niște flori drăguțe într-o vază mică, o jumătate de halbă de bere. Dacă s-ar fi întors la masă știind că eram un impostor, l-aș fi putut omorî cu vaza. Îi spărgeam baza, i-o puneam la gât. Sticla vazei era mai grea decât sticla din care era făcută halba.

Nic se strecură pe scaunul din fața mea. Își strânse coada mai bine și îmi zâmbi.

— Anul trecut erai căutat în Croația sub acuzația de contrabandă.

Acest lucru era, din păcate, adevărat pentru Peter Samson; era un om ratat.

— Asta a fost anul trecut.

— Tot ce se poate. Acuzațiile au fost retrase.

— Au funcționat mitele, ridicai eu din umeri. Și un martor s-a decis să nu mai vorbească.

— Ce transportai?

— Orice se cerea să fie transportat. Explozivi ilegali din Republica Cehă. Arme vechi din Ucraina. Opiu care traversa Turcia. Am ridicat din nou din umeri. Nu sunt specialist în produse. Transport orice trebuie transportat până în Canada și New York.

— Și faptul că ești transportator a făcut din tine un bun luptător.

— Armata canadiană a făcut din mine un bun luptător.

— Am un prieten din Praga. Seara trecută l-am întrebat ce știa despre tine.

Gregor.

— Da.

— A spus că puteai face o treabă bună, dar a mai spus și că el credea că era posibil ca tu să fi turnat niște persoane care încercaseră să te înșele – doi frați.

— Frații Vrana îi înșelau pe oamenii care mă introduseseră pe mine în afacere. Normele interne ale unui grup nu mă privesc. Pe mine nu mă interesează decât banii. Îmi pare rău dacă asta mă pune într-o lumină proastă; lucrurile sunt așa cum sunt.

— Asta înseamnă că tu mi-ai fi loial... mie.

— Tu ești cel care-mi faci rost de bani? Atunci, da, ți-aș fi loial ție.

Mă privi un minut, cântărind situația.

— În acest caz, am o treabă pentru tine. Dar trebuie să-mi faci un serviciu, dacă vrei să primești ceva de lucru.

— Nu mă prea încântă să fac servicii.

— Atunci privește-o ca pe-o investiție. Șeful meu, Piet, a devenit cam incomod. Cred că trebuie eliminat. Asta era, scurt pe doi. Nic voia ca Piet să dispară. Probabil ca să-i ia locul, ca să ia și partea lui. Sau ca să aibă puterea lui. Dacă ne poți face rost de o rută pentru America, atunci în situația asta tu și cu mine nu avem neapărat nevoie de Piet. Și nici ca să ne ia din profit.

— Și dacă nu vreau să mă amestec în politica ta internă dubioasă?

— Atunci am încheiat orice relație.

Se folosea de mine. Era vorba despre supraviețuirea celui mai rău. Nic se folosea de greșeala pe care-o făcuse Piet atunci când avusese încredere în turc, ca să avanseze pe lanțul trofic.

Dar și eu puteam face același lucru.

— Care-i treaba cu șeful tău?

— Cu inteligența se câștigă bani mai mulți decât cu forța brută. Hacker-ului nu-i plăcea violența.

— Fără îndoială că ești mai deștept decât șeful tău.

— Fără îndoială. Piet este un fiu de cățea nenorocit. Flutură o sabie în stânga și-n dreapta, dacă-ți vine să crezi așa ceva. O sabie! Știi cât de lipsită de profesionalism pare chestia asta? Tonul de superioritate pe care-l auzisem în vocea lui seara trecută, revenise.

— Ce transportați?

— Nu sunt pachete mari, dar trebuie bine ascunse. Sunt foarte prețioase și nu sunt ușor de înlocuit.

— Ăsta nu este un răspuns. Ce anume?

— Nu este nevoie să știi asta. Nu este nici toxic, nici otrăvitor, nici periculos.

Nu l-am crezut. Dar nici nu l-am presat. De data asta. Aveam o nouă carte pe care puteam s-o joc. Practic, Nic voia să-l ponesc pe Piet, să-i creez o imagine proastă, în speranța că bărbatul cu cicatrice avea să-l taie pe acesta de la porție. Chiar și rețelele nonconformiste abundă de egocentrisme și ambiții. Putea fi calea cea mai rapidă de a ajunge la bărbatul cu cicatrice.

— Dacă îți dorești slujba asta, atunci va trebui să mă susții pe mine, insistă Nic.

— Și să concep o rută perfectă pentru traficul mărfii tale, cu documentația și containerele aferente, cu un căpitan de navă bine uns, cu mitele de rigoare, iar tu să-mi sufli ruta și să mă împuști? Nici gând.

— Trebuie să avem puțină încredere unul în celălalt, Sam. Eu ți-am făcut propunerea și lucrăm împreună: la afacerea asta și la cele care vor urma. În prezent, mă bucur de popularitate și am nevoie de un partener care nu este un tâmpit și care este de încredere. Nu-mi trebuie un șef care se crede ninja.

Am adăugat o notă de neliniște în vocea mea.

— Uite ce e, eu îmi voi pune fundul la bătaie în treaba asta. Pe voi nici nu vă cunosc. Am resursele necesare să transport ilegal orice trebuie transportat în felul acesta, dar am nevoie de

garanțiile cuvenite. Păream un tip care vorbea cam mult și exact asta voiam să-l fac pe Nic să creadă. Doream să se întrevadă o urmă de disperare în dorința mea de-a încheia afacerea. Și că voiam s-o închei cu o persoană care deținea puterea. Dacă tu nu-mi poți oferi asta, atunci trebuie să stau de vorbă cu cineva care poate.

— Nu te pot duce la șeful lui Piet. Lucrurile nu merg așa.

Compartimentează. Păstrează fiecare nod al rețelei în siguranță. Se vedea limpede că acesta era modul lor standard de operare. Era o chestie deșteaptă.

— Atunci am încheiat discuția. Era momentul să blufez. M-am ridicat în picioare.

Nic avea nevoie de mine. Știam asta. Reprezentam șansa lui de a acapara puterea.

— Miza acestei afaceri este foarte mare.

— Singura afacere mare de care-mi pasă, este să obțin cât mai mulți bani.

— Vei avea partea ta și un bonus pentru că mă ajuți să-l exclud pe Piet.

— Pot să obțin o slujbă care să nu implice vărsare de sânge?

— Nu în zilele noastre. Își coborî vocea. Uite ce e, avem nevoie să ducem marfa de la Rotterdam la New York. Nu știu unde se află în acest moment, ci doar că este în drum spre Olanda și vine din Ungaria. Piet știe, înțelegi? Poți vorbi cu el ca să vezi dacă ești dispus să participi. Atât la traficea bunurilor, cât și ca să-mi dai o mână de ajutor să-l scot din joc.

Asta era cam tot ce puteam spera să obțin pentru moment. M-am ridicat.

— Bine. Hai să mergem.

Iar când m-am ridicat, l-am văzut pe Howell. Care venea grăbit prin partea de nord a canalului Singel. În direcția noastră. În spatele lui, era August. Am continuat să zâmbesc.

Însemna că făcuserăm o greșeală. Însă Mila ne lăsase o variantă de urmat în cazul în care s-ar fi întâmplat asta.

Apoi i-am observat pe Howell, August și încă un bărbat, care se vedea că este un agent al Firmei, intrând hotărâți pe ușa unui internet café. O ceașcă de cafea din neon aburea în fereastră. Aceeași clădire din care Mila ne urmărea de la ultimul etaj.

Aveam de ales: s-o ajut pe Mila sau să mă duc cu Nic. Voiam să o ajut. Încă nu puteam să plec de lângă Nic. Firul acela ducea la Lucy și la fiul meu.

L-am urmat pe Nic, întrebându-mă cum de ne găsisese Howell. După verificarea identității întreprinsă de Nic? Era posibil, dacă partenerul lui, care căutase numele Peter Samson, nimerise într-o capcană electronică.

Nic mergea chiar lângă mine, cu brațul pe după umerii mei. Nu mă puteam uita în spate. Nu o vedeam pe Mila. Trebuia să mă gândesc la o modalitate de-a o avertiza.

— Avem probleme, am spus.

— Ce vrei să spui? Nic aruncă o privire în spatele nostru.

— Cu tine. Faptul că îți înșeli șeful.

— Nu va mai fi mult timp șeful meu.

— Am avut și eu un șef cândva, un tip pe nume Howell, am spus eu pe tonul unei conversații obișnuite, un nenorocit, și am tot timpul impresia că este pe urmele mele.

— Atunci ar fi trebuit să procedezi cu el așa cum voi proceda eu cu Piet.

Nu puteam spune mai mult decât atât. Trebuia să am încredere că Mila îmi înțelesese avertismentul. Când Nic o luă înainte, mi-am smuls micul transmițător din ureche și l-am lăsat să cadă pe trotuar.

Mila se grăbi să părăsească spațiul gol de birouri, luând-o la fugă pe scările înguste. Howell se afla în apropiere; dacă ar fi intervenit în cacealma noastră, totul ar fi fost pierdut. La primele trei etaje ale clădirii erau birouri; parterul găzduia un mic internet café, căutat de elevi și de turiștii tineri. Mila ajunsese în holul de la intrare; la dreapta era Café Sprong. În acel moment, în internet café era o jumătate de duzină de puști uimiți, cu mâinile ridicate de pe tastatură. Trei bărbați îmbrăcați la costum intraseră înăuntru, doi dintre ei cu arma scoasă. Un bărbat mai în vârstă – pe care îl recunoscuse din documentele Firmei ca fiind Howell – tocmai spunea:

— Toată lumea să rămână calmă, noi lucrăm cu poliția olandeză. Mergea grăbit de la un laptop la altul, acționând tastatura. Căutând ceva.

Îi găsiseră, pe ea și pe Sam.

Bărbatul care era cel mai aproape de ușă, o apucă de braț. Era solid, blond, cu aspect scandinav și obraji bucălați.

Mila își stăpâni nevoia imperioasă de a-l arunca prin geamul cu ceașca de cafea din neon.

— Scuză-mă, spuse ea pe un ton jos și aspru.

El nu ridică arma, însă o trase înăuntru.

— Aceasta este o acțiune a poliției. Nu vă alarmați, căutăm un infractor. Ați accesat cumva mai devreme conexiunea la internet din acest internet café? Întrebă el într-o olandeză ușor stâlcită. Ea ridică din umeri ca și când nu l-ar fi înțeles.

— Ce este asta, o glumă? Întrebă ea în engleză, afișând un zâmbet curajos. Un film?

— Aveți la dumneavoastră un laptop? Sau un smartphone? Întrebă el în engleză. Ați intrat pe internet?

— Nu. Mila nu avea decât o poșetă micuță. Echipamentul electronic fără fir pe care-l folosisese ca să comunice cu Sam îi era lipit de șale, ascuns sub jacheta de la costum. Avea arma legată de

gleznă. Se uită în poșetă, își găsi smartphone-ul. El accesează browser-ul. Ea așteaptă.

Bărbatul solid îi puse telefonul la loc în poșetă.

— Mulțumesc. Este o acțiune a poliției. Vă rog să nu plecați. Așa că Mila nu plecă.

Dar dacă pe ea o căutau, n-ar fi trebuit să se grăbească să ajungă pe acoperiș? Poate că nu. Poate știa că era aici, dar nu și cine era ea. Rămase pe loc, însă fiecare mușchi îi era încordat. Howell nu avea arma scoasă. Mila se decise cum avea să se lupte; ordinea în care avea să-i omoare. Marele blond, apoi bărbatul cu păr brunet, apoi Howell. Această decizie o liniști și îl urmări pe Howell așa cum o făceau toți cei de acolo.

Barmanul îi certă pe bărbații înarmați într-o olandeză cu accent polonez, spunându-le că nu puteau să vină pur și simplu acolo și să facă ce făceau, iar aceștia îl ignorară. Howell se îndepărtă de o fată speriată și se duse la o masă din spate, la care stătea un tânăr student chinez. Măinile băiatului tremurau deasupra tastelor și Mila gândi: „Pare cam vinovat”.

Urmări cum Howell întoarse spre el laptopul la care lucrase chinezul, îl examinează, scrise ceva la tastatură. Mila văzu o fereastră terminal apărând pe ecran. Un șuvoi de informații, litere albe pe fundal negru.

Howell închise laptopul, gesticulă cu o mână spre bărbații înarmați. Blondul solid se grăbi să ajungă mai în față, îl percheziționează pe băiat fără menajamente și încuviință din cap că totul era în regulă.

— Afară, spuse Howell în engleză.

— Nu sunteți polițiști! strigă barmanul. Cafeina îi dădea prea mult curaj, gândi Mila.

Când trecu pe lângă Mila, Howell o privi în fugă; ea știa că ar fi trebuit să coboare privirea. Toți cei de acolo, intimidați de arme, procedaseră astfel. Ea nu putu. Pur și simplu nu putu. Nu-l privi insistent. Îl privi pur și simplu.

Pentru o clipă, el îi întâlnește privirea; dacă ar fi știut că o văzuseră pe înregistrarea unei camere de supraveghere din port, îmbrăcată în pantaloni de piele și purtând ochelari de soare imenși, Mila i-ar fi omorât pe toți chiar acolo, pe loc. Howell, însă, hotărât să pună mâna pe premiu, nu zăbovi asupra chipului ei. Îi urmărește afară pe bărbat și pe băiatul chinez, fără să mai arunce nicio privire în urmă.

Celălalt bărbat – brunetul cu gâtul gros își coborî arma și spuse într-o olandeză perfectă:

— Vă rugăm să ne scuzați. Puteți să vă întoarceți la treburile voastre. Individul acela lansa atacuri cibernetice periculoase, folosindu-se de server-ul internet café-ului. Ne cerem scuze că v-am speriat pe toți, însă nu voiam să-și distrugă informațiile înainte de a-l putea opri.

Barmanul începu din nou să protesteze, spunând:

— Noi n-am știut, dar nu puteți să intrați aici în felul acesta, fluturându-vă armele; ne-ați fi putut împușca.

Bărbatul cu gâtul gros păstră un zâmbet larg afișat pe față.

— Ne cerem scuze încă o dată. Se întoarce și se grăbi să iasă afară, în timp ce în internet café toți începură să vorbească repede, barmanul continuând să strige ceva în spatele lui, apoi scoțându-și telefonul, jurând că va chema poliția.

Mila ieși și merse pe urmele musculosului. Acesta o luă la fugă, grăbindu-se să-i ajungă pe Howell și pe blond. Îi ajunse din urmă. Howell ducea laptopul băiatului.

Mila se uită peste canal, la cafeneaua unde stăteau Sam și Nic.

Nu mai erau acolo. Niciunul din ei. Avea de ales: să-i urmărească pe bandiții de la Firmă sau să încerce să-l găsească pe Sam. Băiatul chinez putea fi veriga care ar fi dus la grupul bărbatului cu cicatrice, iar ea voia să vadă ce mai făcuseră

oamenii Firmei. Îi urmă pe Howell și pe ceilalți, păstrând o distanță discretă.

Își scoase transmițătorul din poșetă, îl puse din nou la locul lui și se grăbi să ajungă la mașină.

44.

Nic mă așeză pe locul din spate al unei dubițe. În mână ținea o legătură pentru ochi.

— Mi-ai cerut să am încredere în tine, am spus eu. Același lucru este valabil și pentru mine.

— Ai dreptate. Dar nu te voi lăsa să vezi unde mergem. Nu este nevoie să știi asta. În grupul nostru, totul se bazează pe nevoia de a ști. Când ajungi în punctul respectiv, atunci ți se va spune.

Nu era rău ca el să creadă că avea controlul deplin asupra situației, așa că l-am lăsat să-mi pună legătura la ochi.

Apoi spuse:

— Te voi percheziționa.

Ceea ce și făcu, în mod amănunțit. De la linia părului până la gât, la stomac și mai jos, până la călcâie. Era conștiincios, însă rată transmițătorul de sub gulerul meu. Mă hotărâsem să-l păstrez în funcțiune și să-l las să transmită în ciuda faptului că, dacă l-ar fi găsit, m-ar fi omorât pe loc.

Nu m-am opus percheziției; i-am spus la un moment dat că mă gâdila, dar el mă ignorase. L-am auzit ducându-se în partea din față a dubiței, pornind motorul și, după un balans, am ieșit în trafic.

— Unde mergem? Îl voi vedea pe Piet?

— Da.

Îmi venea să întreb: „și pe șefii lui?” Acolo s-ar fi putut afla bărbatul cu cicatrice și Yasmin. Bărbatul cu cicatrice m-ar recunoaște; trebuia să plec de la ideea că dacă o răpise pe Lucy, știa și

cum arăt. Nu voiam să sfârșesc legat de un scaun, ca turcul. Dar trebuia să-mi asum riscul.

Dubița merse mult timp; am bănuir, după numărul de viraje abrupte și bruște, că nu ieșeam din Amsterdam, ci mai degrabă că Nic încerca să scape de orice posibili urmăritori. Sau încerca să mă deruteze pe mine. M-am întrebat dacă Mila mă secunda îndeaproape. Nu puteam decât să sper că reușise să scape de Howell și August. Altfel aș fi rămas singur. Cum naiba ne găsiseră? Căutarea identității Peter Samson de către omul de la calculator angajat de Nic trebuia să-i fi pus pe urmele mele. Trebuie să fi lucrat din internet café, ascunzându-și acțiunea în spatele serverului acestuia. Howell și August erau în Amsterdam, hăituindu-mă pe mine, fără îndoială, și-l încolțiseră pe hacker-ul lui Nic. Ceea ce însemna că Howell ar putea fi pe urmele oamenilor lui Nic, caz în care îmi va distruge șansa de a-mi găsi familia.

În fiecare misiune există un moment în care îți spui „la naiba cu prudența!” Nu sunt inconștient. Nici tâmpit nu sunt. Dar uneori trebuie să spargi zidul cu capul. Howell se apropia mult prea repede. Asta însemna că timpul de care dispuneam pentru a-l găsi pe bărbatul cu cicatrice era din ce în ce mai scurt.

— Vreau să-ți spun cum să te porți în situația asta, spuse Nic. Piet va fi acolo, dar și un alt bărbat. Nu este nevoie să știi numele lui.

Mi-am dat seama că îmi țineam respirația.

— Bine. Dă Doamne ca celălalt bărbat să fie bărbatul cu cicatrice. Dă Doamne.

— Le vei spune exact cum să stabilească o rută alternativă.

— Iar în schimb voi primi bani și ceva de lucru?

— Da. Dar vreau să-l faci să cadă prost pe Piet. Să-i spui șefului lui Piet că ai auzit de el când făceai contrabandă în Moldova – că ați lucrat pe aceleași rute. Că Piet vindea fete pe care le ducea cu el, pe ruta de contrabandă, și încasa banii pe ele

înainte de livrarea mărfii. Că își trăgea în piept clienții.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

— Piet este un traficant de carne vie!

— Piet este în primul rând un traficant de marfă. Aproape că puteam simți nepăsarea în vocea lui Nic. Femei din Moldova duse în Marea Britanie, Germania și Israel, pentru bordelurile de acolo. Copii aduși din Macedonia și Albania, și vânduți unor părinți adoptivi din Italia. Bunuri contrafăcute produse în serie aduse din China și introduse în Europa Occidentală. Nu are prea mare importanță. Face contrabandă cu orice i se cere.

Când dubița opri, am simțit în gât o senzație de greață. Sesizam un miros intens de combustibil, de gaz de eșapament, iar în depărtare se auzea zumzetul surd al circulației de pe autostradă.

— Am ajuns, Sam. Începe spectacolul! spuse Nic. Poartă-te bine, și mă voi purta și eu bine cu tine.

45.

A patra lovitură în față se soldă cu rezultatele dorite. Din proprie experiență, Howell știa că hacker-ii cedau ușor. Loialitatea lor se câștiga numai cu bani și cu acces la tehnologie. Băiatul chinez – care după datele sale de identificare era un absolvent al Facultății de Informatică de la Universitatea Delft – a suportat doi ochi învinețiți, o buză ruptă și o scatoalcă zdravănă în ureche înainte de a dezvălui, țipând, o adresă. Era un bordel de pe autostrada A10, care încercuia Amsterdamul. Van Vleck încetă să-l mai lovească pe hacker, iar August verifică adresa cu ajutorul smartphone-ului.

— Și pe cine vom găsi acolo? întrebă Howell.

— Pe Nic. Pe Nic.

— Cine este Nic?

— Tipul care m-a angajat.

Băiatul izbucni într-o bolboroseală în limba mandarină, numindu-l pe Howell „ciot netrebnic de penis”, iar Howell îl plesni și-i răspunse în mandarină că mama lui era o curvă dezgustătoare și să nu-i vorbească lui în felul acela. Gura studentului se răsuci din cauza șocului și a durerii.

— Iar Nic de ce te-a angajat?

— Avem o intrare pe ușa din spate la schimbul de informații privind monitorizarea pașapoartelor... folosit de guvernele din America de Nord și Europa.

— Și ați verificat pașaportul și informațiile referitoare la Peter Samson.

— Da. Ca să vedem dacă persoana există.

— Nic pentru cine lucrează?

— Pentru oricine îl plătește.

— Pentru Samson?

— Nu, Nic voia să se asigure că Samson era cine spunea că este. Urma să-l angajeze pe Samson.

— Pentru ce anume?

Tonul lui Howell se înăspri. Se aplecă mai aproape de fața lovită și simți mirosul stătut de lapte și cafea din respirația studentului, de sub sângele ruginiu scurs din urechea și nasul acestuia.

Studentul chinez începu să plângă.

— Asta e tot ce știu. Vă jur. Eu nu trebuia decât să verific povestea pe care omul ăla i-o spusese lui Nic. Că era un canadian pe nume Samson.

August îi făcu un gest lui Howell și ieșiră amândoi din dubă, unde nu-i putea auzi hacker-ul.

— Dacă Sam riscă să-și folosească legenda, înseamnă că încearcă să se apropie de tipul ăsta, Nic, spuse August, deci poate că are niște informații despre cei care au răpit-o pe Lucy.

— Vom afla în curând. Să mergem să vedem cine se află la adresa asta.

— Nu ar trebui să-i așteptăm pe cei de la recon^[32]?

— August, Sam Capra este prin apropiere, spuse Howell. Nici prin cap nu-mi trece să stăm să așteptăm.

— Asta nu se încadrează în protocolul obișnuit.

— Nici faptul de a-i permite prietenului lui să facă parte din echipa de căutare nu se încadrează în protocolul obișnuit, spuse Howell. Vii sau rămâi aici, Holdwine?

August se întoarse în dubiță. Nu observă mica mașină albastră care-i urmărea, la o anumită distanță, în spatele lor.

46.

Nic mă lăsă legat la ochi până ce am intrat. Când închise ușa, se auzi un ecou metalic. Îmi scoase legătura de la ochi și mi-am dat seama că mă aflu într-un vechi atelier de strungărie. Mașinile pentru prelucrarea și cizelarea oțelului în diferite unelte rămăseseră pe loc.

Lângă intrare, atelierul era ticsit de cutii și paleți înșirați de-a lungul a doi pereți. Puteam simți mirosul specific de curry și izul de drojdie al berii vărsate. O masă metalică, pe care erau împrăștiate niște hârtii, ocupa centrul încăperii. Ferestrele, murdare de praf, lăsau să pătrundă în interior o lumină cafenie piezișă.

Eram încadrat de doi bărbați – gemeni. Unul înarmat cu un pistol Glock, celălalt cu o pușcă de asalt. Amândoi aveau priviri inexpresive. Unul era tuns la zero, celălalt avea părul roșcat și rar. Aveau niște zâmbete pline de cruzime.

— Aceștia sunt gemenii, spuse Nic, de parcă nu aș fi observat și singur că cei doi aveau aceeași față oțărâtă.

Gemenii mă percheziționară, căutând arme sau aparatură de înregistrare. N-au găsit nimic; și lor le-a scăpat micul transmițător din gulerul de la cămașă.

M-am uitat să văd dacă vreunul dintre indivizii aceștia aveau desenat același tatuaj cu Novem Soles ca și ucigașul din apartamentul meu. Nu, nici urmă de acesta. Așadar, poate că Nic și gemenii nu erau decât niște lichele închiriate.

La masă stătea bărbatul cu părul vopsit în blond pe care-l văzusem pe înregistrările video. Piet. Traficantul.

Era mai înalt decât mine, avea aproape doi metri, umeri lați, șolduri înguste, sub mâneci se observa conturul brațelor puternice. Arăta ca un tip care s-ar lupta cu plăcere. Avusese nasul spart în trecut, iar ochii îi erau ca două pete de petrol. Reci și neclintiți. Sub ochii ca de gheață și nasul încârligat, afișa un zâmbet ca o cicatrice lăsată de un cuțit zimțat. Aveam impresia că, pentru mulți, zâmbetul acela fusese ultima imagine pe care o văzuseră. Era genul de om, consideram eu, care credea că cruzimea era distractivă.

Și, într-adevăr, avea o mică sabie. O wakizashi. Era așezată pe birou și licărea în lumina slabă.

Bărbatul cu cicatrice nu se vedea.

I-am zâmbit și eu lui Piet.

— Înțeleg că ne poți fi de ajutor, domnule Samson, spuse el în engleză.

— Sunt sigur de asta.

El se ridică și începu să-mi dea ocol. Mă îndoiesc că arătam amenințător. Blugi uzați, pantofi purtați, o jachetă gri veche. Mila îmi cumpărase haine la mâna a doua și le tăiasse toate etichetele. Arătam curat îmbrăcat, dar disperat. I-am întâlnit privirea, după care am lăsat ochii în jos. Să-l las pe el să creadă că era bărbatul alfa.

— Așa, deci. Am cincizeci de pachete pe care vreau să le introduc în Statele Unite. Nu trebuie să fie descoperite; nu trebuie să fie confiscate. Am

nevoie ca ele să sosească acolo peste zece zile. Trebuie să ajungă toate odată; să nu fie separate în timpul transportului. Totodată, vreau să aibă „acoperirea” cea mai sigură cu putință. Cum îți propui să reușești asta?

— Cât de mari sunt pachetele?

— Sub un metru lățime pe un metru lungime.

Și erau cincizeci? Bine.

— Sunt grele?

— Nu. Au câte cinci kilograme.

— Atunci probabil că le voi deghiza în obiecte din cristal cu plumb provenite din Polonia. Le marchez ca fragile, dar în felul acesta se explică greutatea lor. Ar mai putea merge și ca pește congelat. Am dat din umeri. Dacă marfa poate fi introdusă în gheață fără să-i cauzeze prejudicii, atunci este grozav. Acestea erau noțiuni elementare în meseria de contrabandist. Sau produse electronice din Finlanda. Ei transportă tone de telefoane mobile și de accesorii. Dacă marfa voastră o constituie produsele electronice, atunci asta ar ușura camuflajul în cazul în care fi scanată cu raze X. Sau am o rută ușoară pentru țigările contrafăcute. Mărci britanice, franceze sau turcești – toate contrafăcute. Una din trei țigări care se fumează în Canada este contrafăcută. E o afacere de mari proporții.

— Vreau să te asigur că marfa nu va fi scanată cu raze X.

— Am un om în Rotterdam care poate face astfel încât containerul să nu fie selectat. Mințeam, dar nu avea nicio importanță.

— Și cu vama americană cum vrei proceda?

— Am un prieten la autoritățile vamale din New York. Are trei copii care sunt în prezent la facultate și masterat, deci cheltuielile sunt mari. Este mai degrabă receptiv atunci când îi cer să nu inspecteze o marfă.

— Și de unde faci rost de documentele de export necesare, de ambalaje și de declarațiile

vamale din partea unui producător legitim? întrebă Piet.

— Ei, înainte de a-mi dezvălui toate secretele profesionale aş vrea să-mi primesc banii, am spus eu.

Piet mă privi fix.

— De ce ai venit la Amsterdam?

— Am venit pentru ape, am spus eu.

— Ha! exclamă Piet. Unul din filmele mele preferate. Casablanca.

Folosisem o replică a personajului interpretat de Bogart, barmanul Rick Blaine, atunci când i se ceruse să-şi justifice prezenţa în oraşul plin de intrigă. Am zâmbit.

— Aveam nevoie de o schimbare.

— Unde stăteai?

— În Praga şi Croaţia. Acolo am stat după ce am ieşit din armată. Îmi plăceau ţările astea. M-am uitat la Nic, apoi din nou la cel care zâmbea. Ce se află în cele cincizeci de pachete?

— Nu este nevoie să ştii.

— Edward unde este? întrebă brusc Nic.

În definitiv, teatrul pe care-l jucam se presupunea că-l va convinge pe şeful lui Piet că acesta nu era de încredere, că reprezenta mai mult o problemă decât o investiţie, iar Piet părea să fie singur. Nu era prezent nimeni care să trebuiască să fie convins. Edward. Edward era bărbatul cu cicatrice. Edward. Am lăsat acest nume să-mi umble prin minte. Edward. Bărbatul cu semnul de întrebare din apropierea ochiului, care îmi răpise soţia.

— Edward nu este aici, spuse Piet. A lăsat în seama mea să-l apreciez pe omul acesta.

— Omul acesta s-a trezit că ia parte la o bătaie în bar seara trecută pentru a-ţi apăra renumele, am spus, iar eu nici măcar nu te cunosc.

— Mda, chestia asta este interesantă. Mulţumesc pentru binele făcut. Nu prea sunt obişnuit cu altruismul.

— Te căutam pe tine, am spus.

— Tu și turcul, spuse el.

— Popularitatea este un blestem, am spus. Însă nu te căutam cu adevărat, până ce turcul nu a început să te amenințe. A fost o șansă care mi s-a oferit, iar eu am profitat de ea. Sper, însă, că nu mai ai și alți gură-spartă pe lângă tine.

Piet îi aruncă o privire lui Nic. Apoi își întoarse privirea din nou spre mine.

— Aș vrea să aud și eu ce l-ai auzit spunând seara trecută pe domnul din Turcia.

— Înainte de venirea lui Nic, turcul vorbea cu unul din prietenii lui din bar.

— Vorbești turca?

— Binișor. Obişnuiam să strecur marfa în Istanbul. În cea mai mare parte, armament rusesc care-ar fi trebuit să ajungă în Africa, dar se dovedea în plus. Turcul a spus că aranjase să transporte ceva ilegal în America pentru tine. Și că voia să te facă să renunți la o femeie pe care o aveai tu, pentru ca treaba cu contrabanda să iasă bine.

I-am urmărit expresia feței când îi serveam atuul. Nic nu era un actor prea bun; întoarse brusc capul spre mine la această întorsătură neașteptată de situație.

— O femeie, repetă Piet.

— Da. Urma să garanteze că ceea ce transportai tu prin contrabandă nu avea să sufere vătămări și nu avea să fie capturat de poliție, dacă ar fi pus mâna pe o femeie care era cu tine. Yasmin? Am ridicat din umeri. Poate că nu am reținut bine numele.

Nici nu clipi. Însă mâna lui, strânsă în pumn, se desfăcu, iar degetele se apropiară de sabia wakizashi. Ca și când greutatea sabiei îl chema. Apoi își încleștă din nou mâna într-un pumn.

— Asta a fost tot?

— Da.

— Și în baza asta te-ai luptat tu ca să-mi protejezi bunul renume? râse el.

— Nu. M-am gândit că n-ai vrea ca el să-ți strice afacerea. Trebuie să-mi gălesc ceva de lucru. Abia mai târziu mi-am dat seama că ceea ce auzisem mi-ar putea fi de folos. Am ridicat din umeri. Acum nu mai poți folosi ruta lui spre America. Dar ai putea-o întrebuința pe a mea. Am dedus că te serveai de turc pentru că nu aveai o rută stabilă pentru America.

— Dar noi nu știm cine ești.

— Vreți cartea mea de vizită? Întrebați-o de mine pe Petrova din Kiev. Întrebați-l de mine pe Djuki din Atena. Am aruncat în discuție numele a doi traficanți.

— Petrova a murit, spuse Piet.

— N-am știut.

— Luna trecută. A fost împușcată de un concurent.

— O! Probabil că e prea târziu ca să trimit niște flori.

Acum Piet îmi aruncă un zâmbet ca și când mi-ar fi aruncat o carte, convins că o să-mi strice mâna.

— Djuki este dat dispărut de câteva luni.

— Pesemne că se ascunde. Faptul că le cunoșteam numele nu era un argument suficient. Nici nu mă așteptasem să fie. Sau e în China și se ocupă de contrafacerea produselor Gucci și Ralph Lauren.

— Iar dac-aș putea să dau de el, l-aș angaja în locul tău. Pe el, cel puțin îl cunosc. Poate că tu nu faci decât să cureți mizeria care-a rămas în urmă, spuse Piet. Poate lucrezi și tu pentru tatăl Yasminei. La fel ca turcul, numai că mă abordezi dintr-un unghi diferit.

— E și asta o teorie.

— Cu Djuki ce ai lucrat?

— Fete din Moldova și Ucraina pe care le duceam în Israel, Edinburgh și Toronto. Am dus

arme din Albania și Uzbekistan, până în Mexic. Am transportat pe mare țigări contrafăcute și programe Windows piratate din China, până în Canada și Statele Unite – cel mai mult în Houston și New York.

— Ai dus fete cu Djuki? ridică el o sprânceană.

— Da. De două ori. Dacă-l găsești în China, poți să-l întrebi de mine.

Am ridicat din umeri. Djuki nu se ascundea; era mort. Era un traficant grec care fusese racolat de Firmă, vărsase niște informații despre rutele și metodologia lui în schimbul unei sume considerabile de bani și a imunității, apoi fusese omorât când încercase să dispară, după ce Firma îl introdusese din nou pe teren ca să-i servească drept informator. Djuki era o jigodie. Îl întâlnisem o dată sau de două ori, iar Firma mă însărcinase să răspândesc zvonul că se dusesse în China să facă afaceri pe partea aia.

— Unde are o cicatrice? întrebă Piet.

Și mintea mi se opri în loc.

47.

Nici nu am clipit.

— Sunt atât de multe din care să alegi.

— Cea mai stânjenitoare.

Am înghițit, încercând să-mi amintesc fotografiile din dosarul gros al contrabandistului. Pe față, nu. Pe piept, nu. Apoi am zâmbit, amintindu-mi de Brandon, șeful meu din Londra, care făcuse o glumă pe tema asta.

— Peste fund, am spus eu. Prietena lui i-a făcut-o cu un cuțit de bucătărie. Ar fi trebuit să aibă wakizashi-ul tău.

El zâmbi, auzindu-mă folosind cuvântul în japoneză.

— Și de ce s-a ales cu ea?

— Își făcea de cap cu fetele pe care le ducea în Israel și Dubai, am spus. Le pregătea pentru clienți. Nu puteam lăsa să mi se citească dezgustul pe față. Cele mai multe din fetele traficate proveneau din fostele republici sovietice și erau desperate să găsească de lucru; li se promisese slujbe de chelnerițe sau secretare, dar urmau să fie distruse prin viol și cu heroină înainte de a-și cunoaște viitorii proxeneți. Prietena lui avusese obiecții. Djuki a avut noroc că l-a tăiat în spate, și nu în față.

— Cum i-ai văzut cicatricea?

O văzusem în dosarul lui, bineînțeles. Speram că explicația sa despre dobândirea cicatricii era corectă. În caz contrar, eram un om mort; Piet mă va uide pe loc dacă nu-l voi omorî eu primul.

— Își păstrase obiceiul de-a se da la fete când avea chef. Atunci am văzut-o.

Piet îmi adresează o abia sesizabilă încuviințare din cap. Pătrunsesem în interiorul cercului, cel puțin pentru moment. Credibilitatea îmi fusese dovedită de cunoașterea existenței unei cicatrici pe fundul unui violator.

— Aranjează-ți apele, îmi spuse el. Marfa va fi aici peste două zile. Te vei ocupa de preluarea ei când ajunge, reambalarea pentru a fi expediată în America, trecerea de vamă și îmbarcarea ei pe navă în Rotterdam. Vei fi plătit cu cincizeci de mii de euro. Dacă ai nevoie de ajutor la falsificarea documentelor, șeful meu Edward este expert în falsificare.

Reambalarea mărfii. O, da. Asta va fi ceea ce îmi trebuia, asta va fi cheia. Și voi avea nevoie de ajutor. Voi avea nevoie de toată șleahta, strânsă laolaltă, ca să mă ajute.

Iar atunci îi voi putea lichida, o voi salva pe Yasmin și voi afla adevărul de la bărbatul cu cicatrice. Norocul îmi surâdea în față, strălucitor ca un diamant.

Mi-am ascuns brusca ușurare prin ridicarea mâinilor.

— Stați puțin. Ați scăpat de turc, nu-i așa? Nu intru în afacere dacă el este pe cale să aducă autoritățile pe capul vostru.

— Acum nu mai reprezintă nicio problemă pentru nimeni. Vorbea unul din gemeni, cel chel.

— O, am spus eu.

Piet spuse:

— Turcul este un fost agent MIT. MIT însemna Milli Istihbarat Teşkilati – CIA-ul turc. Fusesse dat afară din agenție pentru abateri disciplinare. A mituit un grup de turci de aici ca să-l lase să lucreze cu ei, pentru a se apropia astfel de mine; nu voi mai lucra niciodată cu acei indivizi. A încercat să mă păcălească; a eșuat. Își îndreptă privirea. Gemenii se pricep foarte bine să afle ce ne interesează să știm despre anumite persoane.

Înseamnă că turcul era ca mine; Bahjat Zaid găsisse un tip respins care să încerce să-i salveze fiica.

— Ei bine, eu nu eșuez atunci când mă angajez să fac un lucru.

Piet aruncă o privire spre gemeni, apoi spre mine, și mă întrebă:

— Vrei o fată, Samson?

— Ce?

El arată din cap spre o ușă.

— Am opt fete care merg în Nigeria și Israel. Două din ele încă mai sunt puțin obraznice, chiar dacă au destulă dava^[38] în vene cât să le liniștească. Dar nimic nu le liniștește mai bine decât un viol. Era al doilea test; dacă aveam experiență în traficul de carne vie, nu ar fi trebuit să am ezitări în violarea mărfii.

— Mergi să-ți alegi una care-ți place, călărește-o puțin, spuse Piet.

— Ai spus că puteam face cu rândul, protestă geamănul chel. De ce alege el primul?

M-am gândit cât de plăcut va fi să-l omor pe Piet. Nu mai omorâsem decât o singură dată înainte și nu fusese o experiență care să-mi facă plăcere. Niciunei ființe vii nu i-ar plăcea asta. Dar în cazul lui Piet, nici nu aș fi clipit. Aș fi adus un serviciu umanității. O parte din sufletul meu, partea care spera că aș putea fi din nou soț și tată când îi voi găsi pe Lucy și copilul, spunea să nu fiu atât de dornic să ucid. Dar individul ăsta... dacă Edward o răpise pe Lucy, însemna că monstrul ăsta se apropiase de ea?

Piet se atinsese de soția mea?

A trebuit să-mi țin bine de tot inima sub control, ca să pot să întreb:

— Transporti multe femei?

— Sunt cea mai bună sursă de venit de care dispun. Le iau din Moldova, în principal. Dar pe măsură ce economia merge mai prost, iau din ce în ce mai multe și din Rusia și Țările Baltice. Cam treizeci pe lună. De obicei, la comandă specială. Abia fac față cererilor de fete tinere. Vino să vezi.

Am aruncat o privire spre Nic, care făcea contrabandă cu poze de copii. Răspunzând unor cereri specifice. Bine ați venit în universul personalizat al suferinței omenești!

L-am urmat pe Piet pe un coridor scurt, până la un birou situat pe una din laturi. Gemenii și Nic mă urmau. Mirosea a fructe stricate, friptură arsă și se simțea un iz de substanță chimică, însoțit de transpirație ca de un substrat neliniștitor.

Deschise o ușă ce dădea într-o încăpere slab luminată, o anticameră spre infern. În semiîntunericul cu lumină pâlpâindă am reușit să zăresc opt femei aliniate de-a lungul peretelui. Aveau cătușe la glezne și la încheieturile mâinilor. Lanțurile ajungeau până jos, pe podeaua de ciment. Femeile se strânseseră unele în altele. Încă mai purtau veșminte în partea de sus a corpului, deși erau pătate și rupte. Dar fustele, blugii și lenjeria intimă le fuseseră luate, răpindu-li-se

odată cu ele și demnitatea. Am văzut vânătași și lacrimi și inexpressivitate pe chipurile acelea, care înduraseră prea multe orori. Am simțit cum o furie oarbă pune stăpânire pe mintea mea.

Dacă, însă, îi ucideam acum pe Piet și Nic pentru a elibera femeile acestea, îmi distrugeam orice șansă de-a mai ajunge în apropierea lui Edward, de a-i găsi pe Lucy și copilul.

Nu puteam lăsa să se întâmple asta. Rescrie scenariul, mi-am spus în sinea mea. Trebuia să iau legătura cu Mila, s-o anunț că femeile astea erau aici. Numai că, fiind noul venit, dacă această operațiune ar fi fost compromisă, aș fi fost compromis la rândul meu. M-ar fi ucis pe loc.

O alegere imposibilă. Aveam nevoie de o opțiune, și încă repede.

— Pe care o vrei? Pe roșcată?

Șase cuvintele abominabile. Roșcata părea să aibă vreo șaptesprezece ani și vedeam cum îi tremură buza de groază și de teamă.

— Numai să nu le lovești în față sau la țate. Dacă trebuie să biciuiești vreuna, plesnește-o pe partea din spate a picioarelor. Nimeni nu se uită vreodată pe partea din spate a picioarelor lor, spuse unul din gemeni.

— Nu, am spus eu. Nu, mulțumesc.

— Ce-i cu tine? Sunt ca niște fructe coapte. Culege unul. Piet râse. Vom culege amândoi câte unul. Ca să ne cimentăm prietenia. Și nu ne vom trezi cu o tăietură pe fund ca prostul de Djuki, nu-i așa?

Râse și am văzut cum fata roșcată începuse să tremure. Am încercat să nu mă gândesc la ce le făcuse deja, la ce le va mai face dacă le voi lăsa pe mâna lui. O împunse pe cea care se afla cel mai aproape de el cu vârful sabiei wakizashi, iar fata se cutremură de plâns.

M-am uitat la gâtul lui Nic și m-am gândit cum aveam să i-l rup.

Acesta venise după noi, mă urmărise, văzând cum mă adânceam în acest dezumanizant test revelator.

— Eu sunt un om de afaceri, am spus. Nu mă cobor până într-acolo încât să testez marfa. Chestia asta este pentru băieții cu mușchi.

— Cum?

Lui Piet nu-i plăcu ce auzea. Se subînțelegea că nu era el șeful, că avea doar forță brută. Puteam vedea cum ura începea să i se strângă în privire. Se îndepărtă de femeia îngrozită, iar tăișul sabiei lui sclipi în lumina slabă a holului.

— Vorbești serios? am spus. Așa ai de gând să mă testezi? Dacă sunt dispus violez o fată?

Gura lui Piet se mișca fără să scoată un sunet.

Una din tinere, cea roșcată, se uită la mine. Vorbisem în engleză și cine știe dacă înțelesese ce spusesem.

— Nu-i vorbi în felul ăsta, interveni Nic. Ce naiba nu este în regulă cu tine?

Tensiunea, concentrată ca o rază laser, îi sugruma vocea. L-am privit fix.

În acest moment, abia dacă intrasem în cercul lor. Dar nu era suficient. Trebuia să mă integrez perfect. M-am uitat la Nic. Eram prins între ciocan și nicovală. Dacă jucam jocul trădării propus de Nic, era posibil ca Piet să nu mă lase niciodată să ajung în preajma lui Edward. Dacă nu o făceam... Nic era un tip imprevizibil. Nu aveam nevoie de Nic. Aveam nevoie de Piet.

I-am adresat lui Nic un ultim zâmbet. Își trădase prietenii și era o jigodie care se folosea de copii. Nu mă deranja deloc să-mi pavez drumul cu oasele lui.

— Vreau să intru în joc, i-am spus lui Piet. Dar în termenii pe care-i voi stabili eu.

Apoi m-am întors și i-am tras lui Nic o lovitură năucitoare în față. Acesta se îndoi. Nu voiam să încep să vorbească, așa că i-am aplicat încă o lovitură de picior, precisă, în gât. Nu destul de puternică încât să-l omoare, dar suficient de tare încât să stea cuminte și să nu deschidă gura.

Piet scosese arma și o îndreptase spre mine înainte de a pune din nou piciorul pe pământ. Era bine de știut că mai avea și altceva în afară de sabia aceea stupidă de recuzită. Fetele țipară și se retraseră spre perete; am ridicat mâinile.

— Cu el ai o problemă. Nu cu mine. Am arătat cu vârful piciorului spre Nic, care stătea întins pe jos. Nic respira sacadat și clipea din ochi în urma șocului. Te sabotează. Vrea să-ți preia operațiunea.

— Afară!

Piet gesticulă cu arma și țipă la fete să tacă din gură. Acestea izbucniră într-un plâns înăbușit și începură să vorbească în șoaptă. Arată apoi spre Nic. L-am ridicat în picioare și l-am îmbrâncit, bălăbănindu-se, spre hol și înapoi în încăperea principală. L-am împins în timp ce gemenii se grăbeau să iasă, iar Piet închise și încuie ușa. Cât gemenii și Piet se grăbeau în spatele nostru, am rămas singur cu Nic cinci secunde, însă nu aveam nevoie de mai mult.

— Care naiba e problema ta? spuse Piet.

— Vrea să te termine, am spus eu. Să te înșele. Verifică-l.

Nic gemea printre buza crăpată și dinții spați. Începu să se ridice, venindu-și în simțiri, dar Piet îl împinse din nou jos cu țeava puștii.

— Mi-a cerut să-i spun lui Edward niște minciuni despre tine. Să-i spun că furai o parte din fetele pe care le transportai și le dădeai altui client, le revindeai. Păstram un ton calm al vocii, văzând cum ochii lui Nic se măreau de groază. Pentru că, știți, eu spuneam adevărul. Este întotdeauna mai

ușor să spui adevărul decât să minți. A vrut să te elimine și să rămână el în joc ca traficant principal. S-a gândit că se câștiga mai bine din comerțul cu femei vii decât din fotografiile cu copii mici. Lucrează pentru altcineva, care îți vrea afacerea, iar faptul că te trădează face parte din înțelegerea dintre ei.

Piet își ținu arma lipită de Nic, care rămăsese nemișcat și căruia îi ieșeau bulbuci de sânge din gură din locul în care călcâiul meu îi zdrobise buza și dinții. Scotoci cu o mână buzunarele de sub jacheta lui Nic.

La început, am crezut că Piet îl omisese. Se ridicase și nici măcar nu-l mai ținea pe Nic cu arma. Apoi am observat micul tub subțire din mâna lui Piet, pe care acesta îl ținea între degetul mare și arătător. Îl ținu chiar în fața lui Nic. Acesta clipi.

— Ce-i asta? întrebă Piet într-o șoaptă ce aducea cu pământul care se prelinge de pe capacul unui sicriu.

— Nu știu, nu-i al meu, bâigui Nic. E-un mincinos nenorocit, Piet. Pe cine ai de gând să crezi, pe el sau pe mine? Doar mă cunoști.

— Da. Da, te cunosc, Nic.

Piet examina acum micul transmițător al Milei. Încercase să-l spargă cu degetul mare și nu reușise. Deschise briceagul pe care-l scosese din buzunar, îl introduse în microfon și-l dezasamblă cu atenție. Avusesem doar câteva secunde ca să-l strecur în buzunarul lui Nic. Îmi voi întrerupe singura legătură pe care o mai aveam cu Mila, presupunând că nu căzuse în mâinile lui Howell și ale oamenilor săi, dar trebuia să fac asta. Era singura modalitate de a le salva pe victimele lui Piet. Inima mi-o luase la goană și îmi bătea cu putere în piept.

M-am uitat la fața lui Piet când examina dispozitivul de ultimă generație.

— Fir-ar să fie! exclamă el. Chestia asta arată ca un afurisit de instrument de spionaj. Pentru cine lucrezi, Nic?

— Pentru nimeni... Lucrez pentru tine. Minte! Pe el nici nu-l cunoști, dar pe mine mă cunoști.

— Da, și mă urăști de săptămâni bune, spuse Piet. Crezi că eu nu văd? Întotdeauna ți-ai purtat nasul afurisit pe sus, adulmecând în jurul meu. Pentru cine lucrezi? Ridică-te în picioare.

Nic se ridică. Licărirea din ochii lui se schimbă. Acum erau negri de furie, de mânia animalului încolțit.

— Nu lucrez decât pentru tine și pentru Edward. Ți-a întins o capcană. Ți-a întins și ție una. El mi-a plantat transmitătorul ăla.

Am clătinat negativ din cap. Dar Piet luase arma de pe Nic și o ațintise spre mine.

— Se pare că am de făcut o alegere, spuse Piet.

49.

— Cerem întăriri? îl întrebă August pe Howell.

Stăteau în dubiță, la o jumătate de clădire distanță de adresa pe care le-o dăduse studentul chinez. Era o construcție gri, într-un spațiu industrial. Erau numeroase clădiri acolo, însă în cea mai mare parte complexul părea abandonat. Două vehicule parcate în fața unei uși, în partea din spate. Restul locurilor de parcare erau goale.

— Ești cam timid, spuse Howell. Surprinde-mă.

— Prudența omului singur, spuse August. Nu vreau ca prietenul meu să moară, atunci când ne este mai folositor în viață.

— Mie-mi place ideea de a intra în acțiune acum. Niciun martor în jur, spuse Van Vleck.

— Să fim discreți. Nu vreau să atrag atenția autorităților olandeze. Ce avem în mașină? întrebă Howell.

— Patru puști de asalt, veste antiglonț, binocluri cu infraroșii.

August îl privi încruntat.

— Nu suntem decât trei.

— Și eu știu să număr, agent Holdwine.

— Eu cred, cu tot respectul, că ar trebui să cerem întăriri. August îi aruncă o privire lui Van Vleck. Capra are pregătirea necesară. Nu știm nimic despre tipul celălalt. Ar trebui să intrăm cu o forță copleșitoare.

— Sunt două vehicule aici. O dubiță, care l-a adus pe Capra și pe omul de legătură. Cealaltă mașină este mică. Înăuntru nu se ascunde o armată. Howell zâmbi. Să mergem, domnilor. M-am săturat ca Sam Capra să mai fie o problemă pentru noi.

Van Vleck și August începură să-și îmbrace echipamentul antiglonț.

— Puneți-l pe tânărul acela pe picioare, spuse Howell arătând spre hacker-ul chinez. Îl vom folosi și pe el.

50.

Mila își parcă mașina la o clădire distanță de depozit, lângă o cafenea micuță. Își potrivea mai bine transmițătorul și închise ochii pentru o clipă. Auzise cea mai mare parte a conversației dintre Piet și Sam, precum și oferta care i se făcuse lui Sam de a viola una dintre captive. Respirația îi deveni foarte liniștită; o furie fierbinte își croia drum în pieptul ei.

Purta un pardesiu negru peste costum, în fiecare buzunar ținea o armă, iar acum avea la ea și un baston retractabil. Era arma ei preferată și se imagină bătându-i cu el pe Piet și pe Nic până la pierderea cunoștinței.

Auzise sugestia ca Nic să fie percheziționat, aflate de descoperirea transmitătorului și știa ce făcuse Sam. Îi aplauda gestul. Însă o lăsa pe dinafară dacă tăia singura legătura dintre ei pentru a se apropia de monștrii aceștia.

Dacă, însă, Howell ar face o gafă în acest moment, le-ar compromite șansa de a pătrunde în interiorul cercului.

Ghemuindu-se după un colț, la o clădire distanță, Mila urmări dubița. Văzu deschizându-se ușa din spate a mașinii; îl văzu pe studentul chinez pe care-l prinseseră, ieșind împleticindu-se afară, cu mâinile legate. Văzu fața puștiului lovită și învinețită, observă pata proaspătă de sânge de sub nările lui. Apoi pe cei doi bărbați cu gâtul gros. Apoi pe Howell. Toți înarmați.

Cei trei bărbați se opriră în fața ușii. Mila văzu că băiatul chinez clătina negativ din cap. Se opriseră la tastatura de acces de lângă ușă. Cu mâinile tremurânde, băiatul chinez introduse un cod.

Cei patru bărbați pătrunseră în interior. Mila se grăbi să ajungă la dubiță. Acționau cu toată viteza, așa că erau mai preocupați de ce îi aștepta în față decât de ce se petrecea în spatele lor.

Mila se strecură sub dubiță și începu să numere, cu ochii la ușă. Sincronizarea va trebui să fie perfectă dacă voia ca Sam să supraviețuiască.

51.

— El sau eu? am întrebat.

Nic era prea șocat ca să vorbească.

— Sau amândoi? întrebă Piet. N-am nevoie de belele.

— Dar ai, totuși, nevoie de ajutor, am spus. Sau nici nu ar fi trebuit să te deranjezi să stai de vorbă cu mine. Nic crede că ești un bufon. A făcut vreodată haz de sabia ta?

Colțul gurii lui Piet zvâcni în sus. La un moment dat, în toate lunile acelea, disprețul lui Nic fusese observat și înregistrat.

— Tot ce-ai spus tu este corect, spuse Piet. Ia asta. E în regulă.

Și îmi dădu arma.

— Omoară-l.

Testul final. Dacă aș fi fost un copoi sau un spion, nu aș fi ucis un om neînarmat. Aceasta era linia pe care niciun om care mai avea o urmă de decență nu ar fi depășit-o.

Mie câtă decență îmi mai rămăsese? Am ridicat arma; eram cu gândul la Lucy și la copil. Omul acesta ajutase la răpirea și abuzarea unor femei, la ducerea lor în sclavie. Făcea trafic de arme. Pătrundea ilegal în bazele de date guvernamentale și fura informații. Făcea comerț cu fotografii cu copii agresați și abuzați sexual.

Iar eu ce eram, un tribunal pe două picioare?

Probabil că da.

El sau eu. Iar împreună cu mine, familia mea.

Am tras.

Glonțul l-a nimerit pe Nic în piept și acesta s-a prăbușit pe spate. O lovitură greșită. Nu l-am omorât dintr-un foc. Scuze, Nic. El îmi aruncă o privire agonizantă și plină de ură, eu trăseai din nou și fața lui nu mai avu nicio importanță.

Nu o voi mai vedea decât, poate, în visele mele.

Mi-am scos cămașa din pantaloni, mi-am șters amprente de pe pistolul Glock și i-am înapoiat arma lui Piet. Mâna nici nu-mi tremură. Iar pentru o clipă, ultimele cinci secunde mi se părură ca o viață care aparținuse unui om diferit.

— Ei bine, spuse Piet în tăcerea care se lăsase.

Privi în jos, la cadavrul lui Nic.

— Ei bine, am repetat eu. Bine, bine, bine.

Cine eram eu acum?

— Să trecem la treabă. Arată spre marfă. Îmi plac ideile tale, dar deja dispun de o încărcătură de bunuri pe care să o folosesc drept camuflaj. Tu mi-

ai reconfirmat părerea despre ceea ce ar funcționa cel mai bine.

Ce putea fi mai frumos decât niște bile albe din partea unui traficant? Am examinat cutiile. Țigări contrafăcute.

— Urmează să transporti marfa ta nemaipomenită și ultrasecretă în cutiile cu țigări contrafăcute, pe care le vei vinde în Statele Unite și îți vei dubla profitul. Doi iepuri, un singur foc.

— Maximizez profitul.

Piet era mult mai inteligent decât părea. Arată spre cutii.

— Valorează vreun milion de euro.

Am arătat spre transmițătorul distrus, făcut bucăți.

— Ar fi bine să nu fi fost și un dispozitiv de urmărire în chestia aia. Pentru oricine ar fi lucrat Nic, dacă s-a întrerupt legătura aceia vor veni încoace.

— Motiv pentru care vom lua totul de aici chiar acum. Femeile, țigările.

Se întoarse spre gemeni și începu să împartă ordine categorice într-o olandeză colocvială.

Cum puteam să duc fetele într-un loc sigur fără să mă deconspir? În momentul acela, nu aveam cum. Iar acest gând mă duru.

Am auzit un sunet metalic ușor. O ușă deschizându-se. Din locul în care mă aflam, nu vedeam ușa de la intrare: nenumăratele cutii cu țigări contrafăcute formau un adevărat labirint între locul în care mă aflam și ușa din față.

Contam pe faptul că nou-sositul era Mila. Iar asta însemna că voiam ca Piet să vină cu mine în partea din spate, lăsându-și prizonierele și bunurile nepăzite.

— Aștepti pe cineva?

— Nu, șopti el.

Ne-am sprijinit de perete. Stive de cutii ne blocau o parte din câmpul vizual. Făcu un gest

spre gemeni, care se așezară în fața noastră, mai aproape de ușă.

Își făcu apariția o siluetă. Care nu era Mila. Intră un tânăr asiatic, purtând o jachetă care nu i se potrivea prea bine și niște blugi lălâi. Avea părul negru și des, prost tuns; smocuri de păr îi stăteau în sus, ca niște mici semne de exclamare.

— Lucrează pentru Nic, spuse Piet. E un hacker.

Din cine știe ce motiv, se retrase spre masă.

Puștiul asiatic înaintă împiedicat în lumina difuză și am văzut că fusese bătut. Fezandat bine. Unul din gemeni – cel chel – spuse:

— Hei, ce cauți aici?

Răspunsul veni sub forma unui glonț care şuieră și-l nimeri în gât pe geamănul chel. Acesta se prăbuși la pământ. Fratele lui scoase un strigăt surprins și începu să tragă în cutii cu pușca de asalt. Norișori de praf maroniu dansau în aer; bucățele de țigări și tutun explodând în nori miniaturali în urma impactului gloanțelor care străpungeau cutiile.

Iar cineva aflat la adăpost, în apropierea intrării, trase în câteva becuri. L-am văzut pe băiatul asiatic țipând și fugind, fiind apoi nimerit de un glonț și prăbușindu-se pe jos.

Haos. Întuneric aproape total. Nu-i puteam lăsa să riposteze cu foc pentru că putea fi, totuși, Mila. Piet fugi pe după un colț al stivei de cutii, iar eu l-am urmat.

Ping! Încă un bec făcut țandări. Mai rămăsese unul singur, chiar deasupra mesei metalice.

Am zărit o siluetă lângă noi care trăgea o rafală spre geamănul rămas. Un bărbat brunet. Piet trase înainte ca eu să pot reacționa, iar bărbatul se rostogoli, țipând ceva în engleză. Atât el cât și Piet se ridicară să tragă, iar eu îl smucii pe Piet înapoi, scoțându-l din linia de foc. Pentru moment, aveam nevoie de el viu.

— Fir-ar să fie, ce dracu'...

Piet tuși.

— Ȑștia precis sunt copoii, am spus. Cine altcineva i-ar fî dat lui Nic o asemenea unealtă? Trebuie să ieșim naibii afară.

Am fugit împreună, și o rafală de gloanțe sfâșie labirintul de carton.

Am auzit un zăngănit, un obiect din metal căzând pe ciment, după care o explozie despică una din stivele cele mai mari de cutii cu țigări. Din rămășițele care zburau prin aer izbucni o flamă; aroma fierbinte și dulce de tutun se răspândește prin aer. Zgomotul exploziei aproape că mă asurzi. M-am întors spre Piet în timp ce acesta trăgea la rândul lui și l-am văzut, prin vâlătucii de fum, ochind un bărbat.

August. Firma era aici.

L-am apucat de braț pe Piet, stricându-i lovitura. Glonțul şuieră la stânga lui August și acesta se adăposti în spatele unui strung nou. Nu mă văzuse.

— Ce n-ai...

— Fugi, du-te odată! l-am împins eu pe Piet spre ieșire.

M-am întors în fugă spre atacatori, am făcut o voltă peste strung și l-am izbit cu ambele picioare pe August într-o parte a capului când acesta încerca să se ridice. Căzu pe jos. Nu credeam că mă văzuse. Trebuia ca lucrurile să rămână astfel, fără să fiu nevoit să-l omor. l-am înșfăcat arma.

Geamănul care mai rămăsese fugi spre mine, așteptându-se să-i trag lui August un glonț în cap. În loc de asta, am ridicat arma pe care tocmai o luasem de la August și am tras cu ea în geamăn, fix între ochi. A avut la dispoziție cam o secundă să se arate uimit, înainte de a se prăbuși.

Apoi am fugit mâncând pământul.

Dacă Howell m-ar fi luat acum în custodie, aș fi fost terminat. Mi-aș fi petrecut restul vieții în închisoare. Nu puteam dovedi că lucram pentru binefăcătorii secreți ai Milei, că încercam să mă infiltrez în interiorul unei rețele infracționale. Nu aș fi fost decât un fost angajat înverșunat care se

înăităse cu un traficant de carne vie. Aș fi dispărut din nou în închisoarea lui Howell, pecetluit în piatră. Sau aș fi sfârșit mort și îngropat, într-un mormânt anonim, fără să fiu plâns de nimeni. Toți cei care mă credeau trădător, ar fi fost convinși că avuseseră dreptate.

Am auzit un răcnet dinspre strung. Vocea lui Howell. Strigând.

Am trecut în fugă pe lângă trupul lui Nic. Piet își făcu iar apariția, cu arma în mână, și deschise focul în urma mea, determinându-l pe Howell să se adăpostească din nou. Am văzut cum Howell trăgea la rândul lui, după care – în momentul în care Piet se opri să-și reîncarce arma – am observat că se trăgea dinspre ușa de la intrare.

Cineva trăgea în Howell din partea opusă.

El se întoarse și trase la rândul lui. De partea cealaltă a ușii de oțel am auzit cum fetele captive țipau și plângeau în hohote.

— Vino, l-am înșfăcat eu pe Piet.

— Nu. Nu le las aici pe târfele alea.

— Nu merită să-ți riști libertatea pentru ele. Nu merită să pierzi afacerea cea mare pentru ele.

Vedeam pe fața lui că ura faptul că trebuia să renunțe, însă mă ascultă.

Fugirăm pe un hol și ne năpustirăm afară, în atmosfera înnorată a zilei cenușii. În spate era parcată o dubă marca Volvo.

Piet scoase o cheie electronică. Farurile dubei clipiră; aceasta scoase clicul mult așteptat al deblocării. Sărirăm înăuntru; Piet introduse grăbit cheia în contact și puse mașina în marșarier. Zvâcnirăm cu spatele, în linie dreaptă, Piet nemaipierzând timpul să manevreze mașina ca să o întoarcă.

Când ne îndepărtaserăm vreo nouă metri, Howell ieși pe ușa din spate a clădirii.

Mă văzu și pe chip i se zugrăvi o expresie încruntată. Greșise când îmi acordase fie și o

încredere temporară. Eram un trădător. Un criminal.

Dovada acestui fapt se afla chiar atunci în fața ochilor săi și o luase la fugă.

Piet răsuci volanul și mașina se repezi pe lângă marginea unei clădiri, ieșind cu viteză din raza lor vizuală.

— Vor pune baraje rutiere, am strigat eu.

El învârti doar volanul dubitei și apăsă accelerația până la podea. Ieșirăm în trombă din parcul industrial, accelerând pe drumul de servitute, făcând slalom printre câteva mașini care rula cu viteză mai redusă.

— Trebuie să ne îndepărtăm suficient de mult de ei și să găsim o altă mașină, spuse el. Putem lua mașina cuiva. În apropiere este o școală; o mamă nu s-ar lupta cu noi.

— Dar ne va vedea fețele.

— Mai ai un glonț pe țeavă?

— Hai să alegem varianta cea mai simplă. Pot să pornesc din fire orice mașină.

— Ia prea mult timp. Frustrat, lovi volanul cu mâna. Mi-e ciudă că le pierd pe târfele alea.

Scăpasem de grija femeilor captive; Howell se va asigura că le va pune la adăpost. Acum nu trebuia decât să-l împiedic pe Piet să mai omoare pe cineva ca să facem rost de o mașină.

— Ăia nu erau copoi, am spus eu. Altfel ar fi blocat până acum ieșirea din parcul industrial. N-au făcut-o. Atunci pentru cine naiba lucra Nic?

Piet nu răspunse nimic timp de un minut, așa că am răspuns în locul lui.

— Pentru rivali.

— Pentru rivali? întrebă Piet. Vrei să spui pentru alți traficanți.

— Sau poate cei pentru care lucra turcul, oricare ar fi fost aceștia, am spus.

M-am întrebat dacă Piet va aminti acum numele lui Bahjat Zaid.

— Ei bine, atunci ne vom ocupa noi de acea problemă.

Mi-a plăcut acel noi, deși omul acesta era un tovarăș de coșmar. Era foarte bine dacă el credea că formăm o echipă; era mai ușor pentru mine să-i înfig cuțitul în coaste când va sosi momentul fericit. M-am străduit să înlătur acest gând. Să-mi facă plăcere să ucid oameni? Era o decădere care nu mă interesa în niciun fel.

Piet conduse până la un alt parc industrial întins, înveșmântat în anonimitatea cenușie a betonului. Pe chip i se citea o încăpățănare încruntată; părea aproape nerăbdător să găsească o victimă ca să-și potolească furia.

Zări un tânăr care căra o cutie, îndreptându-se spre un Mercedes parcat ceva mai departe de restul mașinilor.

— El. O vom lua pe a lui.

— Nu vreau să omori pe cineva pentru o mașină, Piet. Fiecare mică infracțiune pe care trebuie s-o facem este o piedică în calea reușitei afacerii celei mari.

— Nu-mi vorbi de parcă n-aș mai fi lucrat niciodată până acum, spuse el cu supărare în voce.

— Nu o fac. Dar ucide numai atunci când este absolut necesar. Era un adevăr. Încă nu este nevoie să faci asta.

Fața i se înroși. Nu-i plăcea să i se facă morală.

— Mă ocup eu de mașină. Fără să-l omor pe tip. Tu rămâi aici. Păstrează-ți capul la cutie. Nu vreau să te vadă.

— Te va vedea pe tine. În acest caz, omoară-l tu.

— Nu mă va vedea. M-am strecurat din mașină în timp ce Piet încă o conducea, am trântit ușa și am luat-o la fugă. Tipul, slab, cu ochelari, dădu să se întoarcă spre mine și atunci l-am lovit – o singură lovitură precisă la baza gâtului. L-am prins în timp ce se prăbușea. L-am scos din văzul lumii, l-am așezat ușor în fața unui alt grup de mașini parcate, unde erau o fâșie îngustă de iarbă anemică

și zidul de beton al complexului de birouri. Respirația lui era regulată.

Avea cheile Mercedesului în buzunar și le-am pescuit de acolo. Piet deja ieșise din dubiță și fugea spre mine. Am alergat la Mercedes, l-am descuiat și m-am strecurat la volan.

— A fost foarte lin, spuse el. Însă tonul vocii nu era admirativ. Unde ai învățat să faci așa ceva?

— În forțele speciale canadiene.

Nu a mai spus nimic. Am șters-o din parcul industrial.

— Încotro? l-am întrebat.

— Nu sunt sigur că am încredere în tine, Sam, spuse el. Și strânse mai tare pușca de asalt pe care o ținea în mână.

53.

Mila fugi. Trăsese patru rafale, bine calculate, în atelierul de strungărie. Voia să deruteze, să neliniștească. Îl nimerise pe blond în braț și îi silise pe Howell și pe oamenii lui să se concentreze asupra sa timp de un minut întreg, ceea ce, spera ea, îi permisesese lui Sam să fugă.

Apoi se retrăsese, străbătând în fugă spațiul de parcare și ajungând după colț. Un semn pe care scria „Închis” – Gesloten – era atârnat de ușa unui birou, iar ea meșterise ceva la lacăt cu instrumentele din buzunar, strecurându-se apoi înăuntru înainte de a putea fi reperată de cineva. Trânti ușa, care se închise, și se grăbi să ajungă la fereastra acoperită de o perdea a biroului ca să privească afară.

Cinci minute mai târziu, își făcură apariția Howell și cei doi oameni ai săi. Nici urmă de hacker-ul chinez. Blondul solid își ținea brațul strâns, iar jacheta îi era îmbibată de sânge. Celălalt bărbat, nimerit în picior, mergea împiedicat. Ambii

arătau mai degrabă scoși din sărite, decât răniți. Pe chipul lui Howell se citea o furie oarbă.

Dubița se îndepărtă. Deci asta era! Howell nu trata locul crimei ca un loc al crimei. Poate avea să sune la poliția olandeză, însă atunci va avea de dat niște explicații: cum de ajunseseră la acel depozit niște angajați ai Firmei, care se implicaseră într-un schimb de focuri. Cu toate că parcul industrial părea neglijat și pustiu, cineva aflat în apropiere ar fi putut auzi împușcăturile și să fi chemat poliția.

La zece secunde după plecarea dubitei, Mila luă o decizie. Howell nu aștepta poliția, însă asta nu însemna că nu-i chemase și că aceștia nu puteau ajunge peste câteva minute. Avea foarte puțin timp ca să cerceteze clădirea.

Se strecură din nou în vechiul atelier de strungărie. Mirosea înțepător, a focuri recent trase; și mai era aroma dulce a tutunului.

Lângă unul din strunguri, observă o porțiune mare acoperită cu stropi de sânge. Studentul chinez încasase un glonț în cap. Își coborî privirea spre el, însă nu-l văzu respirând. Încă mai avea actele de identitate și i le luă; orice ar fi putut întârzia investigația poliției era în avantajul ei. Cercetă un birou abandonat. Era pustiu. Se grăbi să parcurgă întregul spațiu al biroului, încordată, cu respirația tăiată, așteptându-se să descopere cadavrul lui Sam. Nu era, însă, nici urmă de el.

Apoi se îndreptă spre un hol scurt, unde găsi o ușă de oțel închisă. Aici. Aici trebuiau să fie.

Mila deschise lacătul cu atenție, cât putu de încet. Mecanismul cedă, iar mâna îi reveni pe armă. O respirație profundă ca să se liniștească, își potrivi arma și lovi cu piciorul în ușă. Fu întâmpinată de țipete. Opt femei, goale pe jumătate, învinețite, legate cu lanțul de un perete.

Pentru o clipă, se clătină. O durere ascuțită ca o lamă de oțel îi străpunse pieptul, trimițând durerea până în șira spinării. Le privi pe femei, iar acestea o priviră. Simți apoi izbucnind până în lăuntrul

oaselor ei o forță plină de indignare. Izvora din răzbunare. Oare Howell nu-și dăduse seama că femeile acestea se aflau aici? Sau nici nu-i păsa? Sau, poate, avea să cheme poliția printr-un apel anonim ca să le anunțe prezența? Nu avea nicio importanță. Ea nu putea, nu voia, să le lase de izbeliște.

Cele mai multe își păstrau ochii în pământ, însă una, o adolescentă roșcată, își înălță privirea și se uită la ea.

Mila încercă să i se adreseze în engleză.

— Este OK. Totul este bine. Acum ești în siguranță.

Fata cu păr roșcat îi vorbi în limba moldovenească.

— Tu cine ești?

Mila i se adresă în aceeași limbă. Cuvintele aveau gustul unui desert dulce care îi plăcuse la nebunie în copilărie.

— Vei fi în siguranță. Te scot eu de aici. Oamenii răi au plecat.

— Tu cine ești? Întrebă roșcata din nou.

— O prietenă. Vreau să faci exact ce-ți voi spune, pentru că s-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziție. Acolo unde te voi duce, vei fi în siguranță. Iar apoi vei merge acasă la tine.

— Nu avem bani să ne întoarcem acasă, spuse o altă femeie. Avea buzele vineții din cauza loviturilor.

— Știu, spuse Mila. O să am grijă de voi toate.

Se duse din nou în hol, îngenunche lângă corpul lui Nic. În buzunarul său găsi un set de chei de cătușe. În palma lui văzu transmițătorul lui Sam, făcut bucăți. Îl luă din mâna cadavrului și îl piti în buzunarul ei.

Mâinile îi tremurară când eliberă femeile din cătușele cu care fuseseră legate. Mintea i se umplu de senzații uitate: vuietul estompat al traficului de pe bulevard, mirosul de pizza ieftină, căldura armei din fiecare mână, briza care intra prin

ferestrele deschise într-o noapte caldă din Israel, când ea străbătea încăperile damnatelor, singurul bărbat pe care-l lăsase în viață răcnind că o va urmări și o va omorî într-o zi pentru ceea ce făcuse. Mila alungă aceste amintiri.

Două femei, tot din Moldova, începură să geamă și să plângă, nevenindu-le să creadă că groaznicul calvar aproape se sfârșise.

Ea se gândea: au nevoie de un adăpost, de medici, de documente. Nu se gândea la Sam Capra. Pentru moment, acesta trebuia să se descurce de unul singur.

54.

— Ești un nemernic, am spus, urmărind arma îndreptată spre mine. Tocmai ți-am salvat viața. Dacă voiam să te omor, aș fi putut să te împușc în spate când fugeam spre mașină.

— Dar nu te cunosc. Iar tu îți faci apariția și totul începe s-o ia razna.

— Totul a luat-o razna din cauză că Nic s-a întors împotriva ta. Ți-am dezvăluit ce pune la cale, iar tot ce s-a întâmplat de atunci dovedește că încerca să te înșele.

— Dar nu te cunosc. Logica nu era punctul lui forte. I-am pierdut pe toți. Pe toți.

Era speriat.

— Ascultă, Piet. Am câțiva prieteni în Amsterdam. Poate că-i cunoști și tu. Gregor, care avea o ceasornicărie la Praga, locuiește acum aici. Era un prieten de-al lui Nic. Am făcut câteva afaceri împreună anul trecut. Întreabă-l de mine.

Îmi asumam un risc foarte mare, sperând că Gregor îmi va cânta în strună. Bine ați venit pe muchie de cuțit.

— Îl știu pe Gregor. Țăcănitul cu ceasurile. Cine altcineva? Mai dă-mi un nume. Unul singur nu

este suficient.

Singura persoană pe care o mai cunoșteam era Henrik, barmanul cu voce moale de la Rode Prins, și nu vorbisem cu el decât o dată sau de două ori. Dacă, însă, era inteligent, m-ar fi putut acoperi. Habar n-aveam dacă era la curent cu ce ne îndeletniceam, Mila și cu mine. Iar dezvăluindu-i lui Piet cafeneaua Rode Prins, îi dezvăluiam ascunzătoarea mea din Amsterdam. Mila avea să-mi tăbăcească fundul.

Nu avea, însă, importanță dacă Piet va face legătura între mine și Rode Prins; urma, oricum, să moară în curând.

— Obişnuiesc să beau într-un local numit Rode Prins, pe Prinsengracht. Îl ştii?

— Am băut cândva ceva acolo.

— Henrik, un barman care lucrează acolo, mă cunoaște.

— Ce bei de obicei?

— Bere. Henrik mă servise o singură dată, dar băusem bere la recomandarea lui. Mi-am ținut respirația. Nu sunt chiar original.

Își manevră telefonul, încercând, probabil, să afle numărul de telefon de la Rode Prins printr-o căutare pe internet. A apăsă o tastă, astfel încât să pot auzi ce se discuta.

Numai că pentru Piet eram Peter Samson. Iar pentru Henrik eram doar Sam. O, Doamne.

Se auzi vocea lui Henrik.

— Rode Prins.

— Cu Henrik, vă rog.

— La telefon.

— Henrik, o să ți se pară foarte ciudat, dar cunoști cumva un domn pe nume Samson care bea din când în când pe acolo? Nu este olandez.

Pauză. O pauză dureros de lungă. Parcă simțeam deja țeava pistolului lui Piet lipită de tâmpla mea.

Henrik spuse:

— Samson? Vrei să spui Sam?

— Da, așa îi spui tu?

Slavă Domnului, slavă Domnului!

— Da, toată lumea îi spune Sam. Păr brunet, înalt de statură, în jur de douăzeci și cinci de ani.

— Da. Ce este el?

— Vrei să spui, ce naționalitate are Sam? Nu știu. Stai puțin. L-am văzut la un moment dat scoțând niște chestii din buzunar ca să ajungă la bani, și punându-le pe bar. Avea un pașaport canadian. Asta am observat atunci.

— Ai idee cu ce se ocupă?

— Habar n-am. E unul din aceia care nu vorbește prea mult despre propria persoană. A intrat în vreo încurcătură?

— Nu, nu. Ce-i place să bea când trece pe acolo?

— Heineken. Uite ce e, eu am treabă aici, iar tu aduci destul de mult cu un afurisit de hărțuitor. Îți plac, poate, ochii lui verzi? În vocea lui Henrik se simțea un ușor dispreț. Vrei să aranjezi o întâlnire cu el? Sam nu prea înclină pe partea aia din câte-mi dau eu seama, dar poți să lași numărul tău de telefon.

Piet închise. Urmă o tăcere lungă de vreo cinci secunde.

— Îmi place că nu vorbești despre ceea ce faci. Nu-mi plac oamenii care vorbesc prea mult.

A format un alt număr de telefon.

— Spune ceva, și ești un om mort, mă avertiză Piet.

— Alo? spuse o voce.

Gregor. Puteam fi un om mort în următoarele zece secunde.

55.

— Gregor. Piet la telefon. Cunoști un bărbat pe nume Samson?

O pauză care a făcut să-mi sară inima din piept.

— Da. Dar nu foarte bine. Stabilirea acelei distanțe atât de importante. E în oraș, spuse Gregor.

— Și cu ce se ocupă?

— Hm. Aș descrie asta, în termeni politicoși, ca o activitate de transport.

— Și cu mai ce?

— Nu prea știu. Gardă de corp, la nevoie. Sam este periculos într-o luptă.

— Când l-ai cunoscut tu, pentru cine lucra?

— Pentru Big Vlad, care acum e mort. A scos din sărite niște nigerieni și l-au găsit în baie, tocat cu maceta. Sam a mai lucrat și cu Djuki.

— Sam e de încredere sau nu?

— E de încredere. Un fel de știe-tot. Poate, însă, și să transporte tot felul de mărfuri. Avea legături cu transportatorii oficiali.

Asta ușura lucrurile.

Simțeam cum aerul îmi alimenta din nou plămânii – o respirație adâncă. Gregor repeta niște cuvinte pe care le credea adevărate.

— Mulțumesc, Gregor. Ție cum îți mai merge treaba?

— Bine, dar cam încet. Îți vine să crezi că oamenii nu mai poartă ceasuri atât de mult acum, de când au telefoane care le indică ora?

Piet nu-i răspunse la întrebare.

— Pot să îndrept spre tine o afacere importantă. În foarte scurt timp.

— Grozav. Bine. Acum sesizam tensiunea din vocea lui Gregor; nerăbdarea sa de a încheia discuția.

— Mulțumesc, Gregor. Ne auzim în curând. Piet închise telefonul. Țeava pistolului rămase la locul ei.

— Ce naiba mai vrei? Un CV?

Am tras mașina pe marginea șoselei, alegându-mă cu un claxon de la camionul din spatele meu. M-am întors să mă uit la Piet.

Piet era speriat de moarte.

Afurisitul ăsta cu sânge rece avea probleme mari. Își pierduse aliatul, care îl trădase în favoarea unui inamic nevăzut. Își pierduse punctul de distribuție pentru o mulțime de bunuri contrafăcute, precum și pentru comerțul cu sclavi. Pierduse doi oameni pe care conta. Pierduse un depozit plin de marfă și sclavele sexuale pe care clienții lui așteptau să li le expedieze. Tocmai pierduse o grămadă de bani. Fusesse trădat de Nic și era urmărit. Asta, pe lângă faptul că turcul îi trâmbițase numele în tot orașul. Piet era pe punctul de-a deveni o problemă, iar el știa acest lucru.

— Totul va fi bine, Piet. Stai calm. Și am împins cu atenție arma astfel încât aceasta să fie îndreptată spre podeaua mașinii în loc de corpul meu.

El îmi permise asta.

— Nu cred că vrei să-ți anunți șeful că azi ți-a mers atât de prost, am spus.

— Taci naibii din gură și hai să bem o bere. La Rode Prins ăla.

56.

Am intrat în De Rode Prins. Nu era foarte aglomerat; un grup de tineri ocupa masa cea mai mare, râzând, bând bere, vorbind despre sport. O femeie stătea singură, sorbind o bere și studiind un ghid al orașului. În spate, într-un colț, un grup de turiști scoțieni dădeau pe gât niște beri și se serveau din platouri cu brânză, cârnați și bucăți prăjite dintr-un preparat misterios; un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum frumos, stătea la capătul cel mai îndepărtat al barului cu un pahar mic de jenever⁽³⁹⁾, citind un ziar. Aș fi putut iubi Rode Prins, pentru că era un bar adevărat și liniștit de cartier. De pe perete, prințul pătat cu roșu ne privea pe toți de sus.

Nici urmă de Mila. Henrik stătea în spatele barului și i-am adresat o imperceptibilă înclinare din cap.

— Te-a căutat un tip, spuse Henrik.

Am arătat spre Piet cu degetul gros.

— Prietenul meu. M-a găsit.

Henrik dădu din cap. Piet comandă două beri Heineken pentru noi doi; ne-am așezat în capătul opus al barului față de locul în care era așezat bărbatul în costum.

O dilemă, am gândit eu când Henrik ne aduse berile. Piet părea mai liniștit. Avea nevoie de mine și încă tare de tot. Acum era pe terenul meu și puteam să-l bat până îl lasam inconștient, să-i car sus fundul nenorocit și să-l interoghez în forță ca să-mi spună unde se afla șleahta lui. După care probabil l-aș fi omorât, din moment ce era exclus să-l dau pe mâna poliției câtă vreme mai aveam niște treabă de făcut. Dar acum, cu o infiltrare la activ și un atac asupra resurselor sale, Edward s-ar putea s-o dea în bară, să fugă în cele patru zări și s-o ia cu el pe Yasmin Zaid. Aveam nevoie de Piet viu și aveam nevoie de el pentru camuflaj.

— Nu este o zi bună pentru tine, i-am spus eu șoptit.

Piet sorbi din bere. Ar fi trebuit să se ducă glonț la șeful lui, Edward. Însă nimănui nu-i place să fie purtătorul unor vești rele.

Am început, încet-încet, să-l încolțesc.

— Îmi dau seama de situația dificilă în care te găsești. Tu îți conduci afacerea de aici. Poate că Nic te ajută să falsifici documente la calculatorul lui. Cei mai mulți bani îi faci datorită femeilor, pe care le transporti până aici din Europa de Est. Și ai fost angajat pentru o afacere de mari proporții, împreună cu tipul ăsta, Edward. Faptul că trebuie să transporti niște marfă până în America te-a scos din zona ta de confort.

El îmi aruncă o privire.

— De ce crezi că am plecat eu brusc din Praga? Frate, și ce-am mai stat pe-acolo!

Am clătinat din cap, am sorbit din bere. Omorâsem doi oameni cu nicio oră în urmă, iar acum stăteam într-un bar la un pahar de băutură. Ei nu se vor mai bucura niciodată de răcoarea plăcută pe care ți-o lasă berea în gură. În regulă. Făcuseră propriile alegeri. Dacă nu i-aș fi omorât eu, ar fi murit oameni nevinovați. Nu aveam de gând să zăbovesc cu gândul la ceea ce făcusem. Nu eram nici mândru de asta; ce fusese, fusese. Era important, însă, ca Piet să creadă că eram la fel de infect ca și el. Mâna nu-mi tremură când am apucat paharul cu bere. Rămase fermă.

— Lui Edward nu-i vor plăcea prea mult veștile astea, nu-i așa?

— Nu.

— Iar el nu concediază oamenii.

— Nu.

— Ce fel de om este Edward?

Piet stătu să se gândească.

— Foarte deștept, dar un nemernic. Este englez. La un moment dat ne-a spus că obișnuia să joace pe scenă. Nu știu unde, poate în vreo localitate izolată. Specialist în falsificare – cred că este posibil să fi lucrat în serviciile secrete la un moment dat. Este bun în a-i convinge pe oameni să-l urmeze. Vorbește ca și când ar fi crescut într-o familie cu bani. Și aruncă cu bani în jurul lui.

— De unde știi atât de multe despre el? Ar fi trebuit să-și țină gura.

— Lui Edward îi place să pară cel mai important om dintr-o încăpere. Asta presupune adesea și lauda de sine.

Sosise timpul să ne jucăm.

— Ai putea fi nevoit să-l dai afară.

— Să-l dau afară?

— Știi și tu, unii clienți aduc prejudicii profitabilității. Este ceea ce s-a întâmplat la Praga.

Eu i-am dat afară pe clienții care-au încercat să mă înșele.

Piet râse.

— Iar acum, o ții într-o fugă.

— Nu; m-am dat la fund. Era mai bine ca, dacă nu voiam să fiu trimis de pe lumea asta bună și minunată, să mă mut în altă parte pentru o vreme.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că știu cum lucrează un tip ca Edward. Are de transportat o marfă de mare importanță. Vrea să se folosească de rețelele noastre, de relațiile noastre, pentru că are nevoie de noi. Dacă, însă, afacerea dă greș, nu va ezita să ne omoare. Am simțit că intram cu totul în pielea altcuiva; mi-am terminat berea și i-am făcut semn lui Henrik să-mi mai aducă una. Ideea este că noi suntem oameni de afaceri, iar oameni ca Edward ne dau mai multă bătaie de cap decât merită.

— Nu pot să-l dau afară pe tipul ăsta. Atunci aș da eu de dracu’.

— Nu-ți sugeram să faci asta, minții eu. Trebuie numai să fii pregătit pentru orice eventualitate.

— Când o să-i spun ce s-a întâmplat...

— Faptul că ai mai așteptat, îl va scoate din sărite, am spus. În momentul acesta trebuia să fii vocea rațiunii, cineva în care Piet să poată avea încredere. Edward ar putea să fugă.

— Nu. Afacerea asta este prea importantă pentru el.

— Afacerea fiind care anume?

Își întoarse din nou privirea spre mine.

— Câți prieteni ți-au mai rămas, Piet?

— O mulțime.

— Și sunt convins că acum, când Edward ăsta ar putea să sară cu arma după tine, se vor alinia cu toții ca să te ajute.

El lăsa un timp sarcasmul să plutească în aer.

— Tu de ce-ai vrea să mă ajuți?

— Pentru bani. Sunt cât se poate de previzibil. Și la naiba, omule, acum am cam intrat și eu până-

n gât în chestia asta.

— Dacă nu-mi iese afacerea, eu nu am prea mulți bani. Și am nevoie de ei. Foarte mare nevoie.

Nu mă interesau în mod deosebit dificultățile lui financiare. Indivizii ăștia erau cam toți la fel: își asumau riscuri mari și erau plătiți cu bani mulți, pe care-i risipeau pe tinichele și prietene costisitoare.

— Uite cum stă treaba. În momentul ăsta ești defect. Eu încă dispun de resurse ca să te ajut să transporti ce mama naibii ai de dus pentru Edward ăsta. Ți-ai pierdut echipa, ai pierdut o parte din capital. Fă-mă partenerul tău numai pentru afacerea asta. Îmi dai jumătate din profit.

— Jumătate! Obrajii începură să i se înroșească și nu se strădui să-și coboare vocea. Scoțienii și bărbatul în vârstă se uitară la noi.

— Jumătate, am șoptit eu. Îți scot șoriciul din foc.

— Mă subestimezi, Sam, și încă foarte mult.

Cuvintele lui erau de o răceală de gheață.

— Eu cred că estimez situația în care se află fundul tău mizerabil chiar foarte bine. Îți urez succes cu Edward. Și cu poliția, cu serviciile olandeze sau cu oricine mai vrea să te omoare. Între astea două, prevăd că vei avea o săptămână plină de lapte și miere, ticălosule.

Am aruncat niște euro pe tejghea și m-am ridicat să plec. Dacă aș mai fi rămas, l-aș fi prins la ieșire, i-aș fi dus sus fundul mizerabil și i-aș fi arătat eu ce era în stare să facă dintr-un muritor, un soț și un tată care suferea.

M-a lăsat să fac cinci pași înainte de a spune ceva.

— Îți dau treizeci la sută.

— Patruzeci și cinci.

— Patruzeci, șuieră el. Eu am pus afacerea la cale și am muncit cel mai mult la ea. Tu mă ajuți doar să o duc la bun sfârșit. Patruzeci.

Trebuia să-l las să câștige băătăia asta.

— Bine, patruzece la sută.

Riscă să-mi adreseze un zâmbet; era același zâmbet pe care i-l adresase femeii captive și am avut nevoie de ceva autocontrol ca să nu-i trântesc paharul cu bere în luciul dinților lui strâmbi.

— Atunci meriți să știi cu cine ne luptăm. Își coborî vocea.

— Da.

— Nu cu poliția. Ci cu un om. Bahjat Zaid.

— Numele îmi sună cunoscut.

El ridică o sprânceană.

— Producător de echipament militar; citesc *The Economist*, înțelegi tu.

Am riscat să mă încrunt la el.

— I-ai contrafăcut marfa? L-ai tras pe sfoară?

— Eu, nu. Lui Edward îi poartă sâmbetele.

— Cei care fac afaceri legale nu angajează bandiți.

— Zaid o face.

Cât de adevărat.

— Și acest respectabil om de afaceri încearcă să pună bețe-n roate afacerii tale colosale? Voiam să știu dacă-mi va face confidențe despre Yasmin. De ce nu sună, pur și simplu, la poliție?

— Are motivele lui.

Am luat o înghițitură de bere.

— Ce transportați ilegal în Statele Unite?

— Nu pot să-ți spun.

— Piet, trebuie să știu. Nu pot să ambalez și să transport o marfă fără să știu ce este. Fii rezonabil.

Nevoia lui de-a avea încredere în mine învinse.

— Echipament militar.

— De care?

— Electronic.

Nu-mi plăcea această lipsă de precizie, dar nu eram sigur că-mi va spune mai mult, și, oricum, nu într-un loc public.

— De care?

— Experimental. Zaid are motivele lui ca să nu implice poliția.

Ce motive avea, oare?

Piet își termină berea și urmări cum resturile de spumă alunecau în jos în paharul golit.

Ceea ce conta acum era să-i fac să se reunească în același loc pe Piet, Edward și restul grupului. Trebuia să lucrez neconținut la acest aspect.

Așadar. Să punem tăișul cuțitului asupra temerilor lui Piet.

— Deci ai intrat într-o belea. Transporti țigări contrafăcute în Statele Unite și camuflezi echipamentul militar experimental al lui Edward în interiorul acestor colete. Acum ai pierdut țigările și modalitatea de a transporta ilegal marfa lui Edward.

Piet strânse din ochi.

— Sunt terminat și nu-mi place să fiu terminat.

— Deci așa. Avem nevoie de o marfă de transportat pentru a servi drept camuflaj pentru indiferent ce ar vrea Edward să introducă în America.

— Da.

Pentru o clipă, Piet semănă cu proprietarul stresat al unei micuțe afaceri, îngrijorat de creanțe și de fluxul redus de numerar.

— Am o soluție. Una, m-am gândit, care mă va aduce mai aproape de Edward, Yasmin și restul grupului.

— Care?

— Să furăm niște înlocuitori.

— Înlocuitori?

— Da. Deturnăm o încărcătură de marfă. De preferat, contrafăcută; în felul acesta, cei de la care ai fura-o nu se vor duce la poliție, iar noi vom transporta marfa aceea secretă pe care Edward vrea să o ducă în State, în containerele cu marfă furată.

— Este o acțiune curajoasă, să furi un transport de marfă.

— Este lucrul cel mai ușor din lume, dacă știi cum să procedezi. Dar tu și cu mine nu putem să

facem asta singuri. Tipul ăsta, Edward, trebuie să aibă niște oameni ai lui, nu?

— Da.

— Atunci avem nevoie de ei.

— Ei nu sunt hoți.

— Nici eu nu sunt, însă împrejurarea ne obligă. Vor să ducă echipamentul ăsta electronic, sau ce-o fi, în Statele Unite?

— Da.

— Ce fel de echipament este?

El se aplecă, apropiindu-se de mine. Îi simțeam deodorantul, mirosul vag și neplăcut al pielii, izul de bere din respirație.

— Arme.

— Arme. Pentru cine?

— Nu te privește.

— De care?

— Cumplite, spuse Piet.

Pentru un moment, un lung, lung moment, nu am mai spus nimic, lăsând discuțiile din celelalte părți din barul Rode Prins să se întetească și apoi să lăncezească. După care:

— Definește „cumplite”, am spus. Spre deosebire de tine, eu nu mușc mai mult decât pot să înghit.

Trebuia să-mi joc bine rolul și era în regulă să fiu speriat de angajarea unei afaceri.

— Acum nu mai poți da înapoi.

— Ai de gând să-mi spui cuvântul ăla care începe cu N?

— Cuvântul care începe cu N?

— Nucleare.

— O, Doamne, Piet începu să râdă. O, nu. Nu. Râse din nou. Nu!

— Am nevoie de amănunte.

— Înainte de a-ți da alte detalii, trebuie să vorbesc cu Edward.

— Bine. Și eu vreau să vorbesc cu Edward.

— De ce?

— Pentru că am dat la iveală ce ascundea Nic și pentru că v-am salvat pielea. Vreau să fiu plătit. Vreau partea mea din treaba asta, Piet. S-a tras în mine și merit să mă aleg și eu cu ceva din afacerea asta. Am șuiertat cuvintele. Aplică presiune, am gândit eu, fă-l să cedeze. Fă-l să cedeze acum. Fă ca lumea să pară o nicovală căzând din cer, într-un desen animat deformat, și care să-i spargă capul. Nu vă dezvălui niciun amănunt despre modalitatea de transport, până când nu vorbesc cu Edward și oamenii săi. Niciun amănunt.

Simțeam disperarea care începea să-l cuprindă. Erau o mulțime de indicii: umezirea rapidă a buzelor cu limba, felul în care-și ținea sticla grea cu bere. Era un om care nu-și pierdea cumpătul ușor și își pierduse cumpătul rău de tot la gândul că-l decepționase pe Edward.

El nu spuse nimic, așa că l-am întrebat:

— Când trebuie să ajungă încărcătura voastră la Rotterdam?

— Poimâine dimineață.

— Înseamnă că nu avem prea mult timp, nu-i așa?

Până a doua zi nu aveam suficient timp să pun la cale un jaf, însă am sperat că disperarea lor va fi tot atât de mare ca și a mea.

— Edward nu se grăbește. Niciodată. Nu se va grăbi nici din cauză că am eu un termen limită.

În fereastra de oglinzi a barului, am văzut-o pe Mila trecând pe lângă noi. Nu ne privi, însă Piet o remarcă.

O privi mergând cu o admirație care făcu să-mi înghețe oasele.

— Asta-i un număr prim.

— Trei sau cinci?

— Ce?

— Un număr prim. Ce, nu-ți plac bancurile matematice?

— Matematica există numai pentru bani.

Mila dispăruse pe o ușă, în spatele barului Rode Prins. Voiam să vorbesc cu ea chiar acum, să aflu ce se întâmplase.

Piet își terminase berea.

— Vino cu mine, Sam.

Nu voiam să plec, însă am pus paharul de bere pe masă.

— Unde mergem?

— Dacă vrei să te întâlnești cu Edward, o să te întâlnești cu Edward. Să mergem.

În sfârșit! Avea să se întâmple. Mă voi duce neînarmat, însă voi da ochii cu bărbatul cu cicatrice. Îmi voi găsi soția și copilul.

Henrik ne privi plecând. M-am întrebat dacă Mila mă va urmări din nou. Dar nu m-am uitat nici măcar o dată în spate ca să-mi dau seama. L-aș fi putut face suspicios pe Piet.

57.

— L-am văzut!

Howell stătea în liniștea casei conspirative din Amsterdam. Afară, soarele primăverii dansa pe apele puțin adânci ale Herengracht; bicicliștii în trecere pedalau mai încet, bucurându-se de această zi plăcută. Howell simțea mirosul de praf de pușcă și sânge ca și când acestea i s-ar fi impregnat în haine.

— L-am văzut pe Sam Capra. A tras în noi. A lăsat în urmă un depozit plin cu marfă, pe care o bănuiesc a fi furată sau contrafăcută, și o încăpere plină de femei care cred că erau sclave sexuale.

— Trebuie să existe o explicație rațională, spuse August.

Un doctor al Firmei se ocupa de brațul lui. Tresări când doctorul îi termină de cusut o copcă.

— Cred că a luat-o pe calea greșită cu mult înainte de a-i muri soția. I-a trecut cuiva prin minte

că, de fapt, el era măruș stricat și nu ea? Că nu Lucy era forța motrice care a făcut din el un trădător? spuse Howell. Îți apreciez loialitatea față de Sam. Dar te previn, August, că aceasta este inadecvată și irosită în ceea ce-l privește pe Sam Capra.

— Sau crede, eventual, că oamenii aceștia știu unde se află soția lui.

— A tras în oamenii mei.

— Ai văzut cu ochii tăi?

Howell ezită.

— Nu.

August îi mulțumește doctorului, care părăsi încăperea fără să scoată un cuvânt. Apoi se întoarce spre Howell.

— Novem Soles.

— Poftim?

— L-ai întrebat dacă știa ce înseamnă Novem Soles. Sunt un grup? Oamenii aceștia ar putea fi ei?

— Oamenii aceștia par să fie niște traficanți de duzină. M-aș mira să se fi dotat cu o denumire pompoasă în latină.

— Ce înseamnă Novem Soles, Howell?

Howell își încrucișă brațele.

— O expresie care a fost menționată pe anumite canale de comunicație monitorizate și care este legată de niște cercuri infracționale sau de oficiali guvernamentali care obțin venituri ilicite. Nu știu dacă este vorba despre un grup, un nume de cod pentru o persoană sau altceva.

— Bărbatul acela mort din Brooklyn avea un tatuaj cu cifra nouă stilizată și un soare. Novem soles, nouă sori. N-am dormit la ora de latină.

— Poate că Sam Capra lucra cu acești oameni la bomba aceea, iar acum ei îl vor mort. Sau poate că s-a întors împotriva noastră de când l-am lăsat să plece.

— L-am dat afară din Firmă; te surprinde că a ajuns în compania unor mizerabili? întrebă August.

— Crudul și cumplitul adevăr este că singurii supraviețuitori din biroul de la Londra sunt soții Capra. Cineva i-a recrutat, fie pe Lucy, fie pe Sam, fie pe amândoi. Ei i-au ucis pe oamenii noștri. Ei ne-au atacat fără teamă de repercusiuni. Iată ce este cu adevărat inacceptabil. Sam acționează ca un criminal. Înfrumusețează lucrurile oricum dorești, August, însă este și el un criminal.

— I-ai spus că ai dovezi că era nevinovat.

— Am mințit, spuse Howell. A fost o hotărâre pe care am luat-o pentru a-l lăsa să plece, ca să vedem ce va face.

— Atunci haide să ne folosim de contactele noastre în lumea interlopă de aici. Să încercăm să-i dăm de urmă. Voi vorbi eu cu el.

— Tu, spuse Howell, te întorci acasă cu primul avion.

— Domnule, nu faceți asta. Lăsați-mă să rămân.

— Ai fost împușcat, agent Holdwine. Du-te acasă.

— Îl veți omorî pe Sam, spuse August.

— Numai dacă încearcă să mă omoare el pe mine, răspunse Howell.

— Domnule, solicit permisiunea de a rămâne. Rana mea nu este gravă și...

— Solicitare respinsă. Du-te să te odihnești, August. Citește o carte bună, privește la televizor. Ți-ai câștigat dreptul la puțină liniște.

Howell ieși, închizând ușa în urma sa. De cealaltă parte a ușii, August își făcea socotelile. Încă mai avea telefonul de rezervă în buzunar, cu numărul pe care i-l dăduse lui Sam pentru cazul în care cineva ar fi vrut să-l atace din nou în Brooklyn. Nu fusese utilizat niciodată. Îi păruse rău că Sam nu-l sunase după atacul din apartamentul lui. Fie nu avea încredere în el, gândise August, fie îl simpatiza prea mult ca să-l implice. Îi mai rămâneau, însă, câteva ore de stat în Amsterdam și să spera că telefonul avea să sune.

— Știi cumva unde se află De Pijp?

— Da. Era în același cartier în care se găsea și Albert Cuyp Market, unde își avea Gregor atelierul.

— Mergi acolo. Piet îmi dădu reperele necesare, o adresă și formă un număr la telefonul lui. Da. Alo. Ascultă, am niște vești proaste. Atelierul de strungărie este compromis. Nic s-a întors împotriva noastră, ne spiona. Am un asociat care l-a dat în vileag. Grozav, acum își declara dreptul de proprietate asupra mea. Este posibil ca Nic să fi lucrat pentru același angajator ca și turcul. Am fost atacați, dar nu de poliție, ci poate de rivali. Gemenii sunt morți, marfa noastră de camuflaj este distrusă. Ce vrei să faci în continuare?

Trebuie să fi fost Edward. Iar Edward va trebui să-l convoace pe Piet la o întâlnire. Atunci eram aranjat. Pe doi din ei îi omorâsem deja. Mi-am închipuit, după înregistrarea video pe care o văzusem, că mai rămăseseră vreo nouă care ar fi putut să o acuze pe Yasmin de omucidere.

Nouă ținte și Edward. Nu aveam arme la mine și nici nu m-aș fi putut gândi să iau vreuna, pentru că urma să fiu percheziționat înainte de-a fi adus în apropierea cercului format din oamenii de încredere ai lui Edward. Bine. Atunci va trebui să încep să-i omor înainte ca el să mă vadă, înainte ca el să mă recunoască. Dar cu ce? Cu mâinile goale?

Bahjat Zaid îi voia morți pe toți. Numai că Zaid mă mințise, mă evitase și îi dăduse acestui grup niște arme – dacă era să cred ce-mi spusese Piet – făcând toate acestea fără știrea mea. Nu-mi plăcea să fiu un pion. Așa că nu consideram că trebuia să-i urmez ordinele până în cel mai mic detaliu. S-o înșfac pe fiica lui și s-o șterg de acolo era absolut suficient în ceea ce mă privea. Dar chiar și atât, urma să fie o provocare aproape insurmontabilă.

— Am pierdut marfa, dar partenerul meu spune că știe cum s-o înlocuiască.

Apoi ascultă. Spuse „da” de trei ori. Închise telefonul.

— Unde se află marfa pe care o putem prelua? întrebă.

— Nu poți să furi o încărcătură care are acte în regulă, i-am spus. Nu-i poți schimba ruta dacă vrei să fii sigur că ai un control deplin asupra ei. Este posibil ca în interior să aibă cipuri GPID pentru a putea fi urmărită de poliție. Trebuie furată de la cei care o falsifică. Aceștia nu se pot duce să reclame furtul la poliție, iar dacă vor să încerce să și-o ia înapoi, ai putea să-i depășești prin armament.

— Nu vreau să fur din Rotterdam, spuse el. Oamenii aceștia mi-ar putea deveni clienți mai târziu.

Nu pot să-i sufăr pe cei care gândesc pe termen lung. Am nevoie de ei panicați, nu raționali. Mi-am atins interiorul obrazului cu limba.

— Nu avem timp...

— Va trebui să ne descurcăm. Începând de acum. Avem un termen limită. Dacă nu-l respectăm, Edward ne omoară pe amândoi.

Ei bine, eram pe cale să-i stric planurile. Dar dacă Edward și Yasmin nu se aflau acolo unde ne duceam noi în acest moment? Ar trebui să continui șarada pentru a mă apropia de ei. Unde naiba aveam să găsesc transporturi de marfă contrafăcută pe care să le deturnez?

Am reflectat.

— Chinezii își transportă, de regulă, în etape miliardele lor de dolari în țigări contrafăcute, adăpostindu-și marfa în marile orașe în timp ce se îndreaptă spre Occident, traversând Europa. Mi-am bătut ușor buza cu degetul. Deci așa. Eu cred că șansa noastră cea mai mare stă în marfa contrafăcută chinezească ce este transportată spre Europa de Vest. Putem pune mâna pe un transport,

îl reetichetăm, ascundem marfa noastră în interiorul lui și-i dăm drumul spre America.

Piet se mai liniștise.

— De ce ai nevoie?

— De o echipă formată din cel puțin șapte oameni și de arme. Cu amortizor. Vom avea nevoie de documente false pentru a trece în declarațiile lor de expediere numele nostru, pentru eventualitatea în care vom fi opriți.

— Și cum vom găsi transporturile chinezești?

— Cunoscut eu pe cineva, am spus. Speram, însă, ca Edward să fie în mâinile mele înainte de a trebui să dau acest telefon.

•

Casa era situată într-o zonă mai degradată și mai ponosită a cartierului De Pijp.

Dacă aș reuși să-i iau lui Piet arma înainte de-a intra, aș putea să străbat locuința și să-i elimin pe cei dinăuntru. Aș fi mers, însă, pe dibuite. Era mai bine să cunosc planul casei, să văd oamenii și apoi să dau lovitura. Presupunând că aveam să fac rost de o armă.

O, Doamne, presupuneam cam multe lucruri.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Ce bine ar fi fost s-o văd pe Mila venind în spatele nostru, cu brațele încărcate de... ei bine, cărând un braț de arme. Strada era, însă, pustie cu excepția a două femei care mergeau pe trotuar, cărându-și pungile cu cumpărături.

Când ne apropiam, un bărbat cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare în stil retro deschise ușa. Gura i se arcuia într-o curbă plină de cruzime. M-am încordat. M-am simțit de parcă pătrundeam într-o cameră de gazare. Iată ce ajunsesem să fac acum în viață: să omor. M-am întrebat cum arăta copilul meu; m-am întrebat cum era pielea lui la atingere, cum se simțea îmbrățișarea unei mânuțe în jurul degetului tatălui său.

Îți trec prin minte lucrurile cele mai prostești atunci când crezi că moartea este doar la un pas

distanță. Este ca și când ai ști că mai ai timp să gândești numai câteva gânduri.

Bărbatul care îmi luase soția și copilul se afla înăuntru. Și aștepta.

Piet spuse:

— E curat, însă tipul cu ochelari mă conduse în interior cu pumnul înfipt în șalele mele și mă percheziționa conștiincios, alunecându-și mâna de-a lungul spatelui, picioarelor, în partea inghinală.

Dincolo de holul de la intrare, puteam simți miros de mâncare condimentată, detergent de rufe și transpirație. Alt bărbat, un blond, stătea în picioare la capătul holului. Trei de ucis. Dar îi voi omorî cumva.

O femeie tânără ieși și se postă lângă el. Purta blugi, un tricou ponosit și ținea o armă. Avea părul șaten, strâns la spate. Nu era Yasmin Zaid. Mă privi cu ochi inexpressivi. Patru de ucis.

Iar pe brațul ei, un nouă alături de un soare, stilizați. Exact ca ale tipului din Brooklyn pe care-l lichidasem cu ghidul despre baruri.

Mă întrebam dacă omul din umbră putea să-mi simtă frica, încordarea. Nu voiam să mor. Realizarea acestui fapt mă izbi ca o greutate între umeri.

— Îți place să faci asta, i-am spus, în timp ce el își plimba degetele, cercetător, în sus pe picior, spre părțile mele intime. Ai niște mâini pricepute.

— Taci din gură! Vorbești când îți spun eu, zise el într-o engleză perfectă.

Din moment ce pumnul lui se afla în apropierea coapselor mele, am decis că tăcerea era cea mai bună alegere. Îi vedeam arma în partea din spate a pantalonilor. Era bine de știut. Hotărâsem deja că voi lua arma femeii; o ținea destul de lejer, ca și când ar fi fost mai degrabă de recuzită decât o armă pe punctul de-a fi utilizată.

— Acesta este Samson, spuse Piet. E de treabă. El...

Nu a mai apucat să-și termine fraza. Bărbatul cu ochelari trase un pumn zdravăn în gâtul lui Piet. Acesta se izbi de perete, sufocându-se, iar bărbatul cu ochelari – având vreun metru nouăzeci și trei și aproximativ nouăzeci de kilograme foarte îndesate – spuse:

— Nu sunt mulțumit de tine, Piet.

Piet – marele, tarele și cu sabie ninja Piet – începu să implore:

— A, Freddy, te rog. Te rog!

— Cu toții vrem să aflăm cum se face că ziua de azi a mers atât de prost. Cum de au murit Marc și Dirk. Am presupus că aceștia erau gemenii.

— Nu-ți poate răspunde dacă se sufocă și moare, am spus eu.

Piet bolborosi ceva și aduse un pic de culoare în încăperea aceea mohorâtă, începând să capete frumoasa nuanță albastră a oului de sturz.

Freddy îmi aruncă o privire.

— Pe tine nu te cunosc.

— Mark și Dirk au murit pentru că Nic ne-a trădat, am spus eu. Nic este mort. Răzbunarea a avut deja loc, dacă asta îți dorești. L-am omorât pe Nic și voi face rost de niște marfă bună, ca să vă ascundeți jucăriile în ea.

— Erau prietenii noștri.

— Îmi pare foarte rău. Au murit în picioare. Și el avea același tatuaj ca femeia, acel nouă din care o parte reprezenta un soare. Părea să fie de dată foarte recentă pe antebrațul său.

Indivizii ăștia erau Novem Soles? Indivizii ăștia erau... nimic. Ce făcuseră ei ca să intre în dosarele Firmei, înainte de plasarea bombei în Londra?

Freddy îmi aruncă o privire lungă și ciudată. Piet începu să lovească peretele. Bicepsul lui Freddy părea sculptat în marmură. Probabil că nu-și ținea arma la îndemână pentru că te putea ucide dintr-o singură lovitură.

Femeia spuse:

— Freddy, haide să ascultăm ce a venit Piet să ne spună.

Freddy îl lăsa să cadă pe Piet, care tuși și se rostogoli pe podeaua murdară. L-am ajutat să se ridice. Nu am reușit, însă, să mă apropiu de arma lui. Iar acum Freddy își scosese arma și aceasta era foarte aproape de tâmpla mea.

Ne mână într-o cămăruță de la capătul holului, iar eu gândii: „Iată, a sosit și momentul adevărului”.

Însă încăperea era pustie. Nici urmă de Edward. Nici urmă de bărbatul cu cicatrice. Acesta nu se afla aici.

— Edward a vrut să ne vorbească, spuse Piet.

— Edward nu vorbește cu persoanele pe care nu le cunoaște, spuse femeia.

Avea un accent ciudat, ca și când engleza și olandeza ei se amestecaseră într-un mixer lingvistic. Era drăguță, în accepțiunea tehnică a termenului, în sensul că trăsăturile ei respectau proporțiile și simetria, însă în același timp era urâtă. Ca și când putreziciunea din sufletul ei își făcuse loc și urcase la suprafață. Mi-a displicut instantaneu și cu intensitate.

— Asta înseamnă că cercul lui social trebuie să fie foarte restrâns, am spus.

— Așa este. Femeia părea să fie responsabilă de conversație. Freddy nu-și aducea contribuția la această discuție selectă.

— Numele meu este Samson, am spus. Iar tu ești...?

— Demi.

Arătă cu un gest spre scaune. M-am așezat.

— Ca actrița?

— Ca actrița. Știi că numele ei este foarte popular printre părinții olandezi?

— Nu știam, i-am răspuns.

Ceva nu era în regulă. Păreau niște borfași de mâna a doua, nici pe departe unii care să poată pune la cale multiple atentate cu bombă ca să se

descotorosească de dușmani, sau care să șantajeze un magnat corporatist precum Bahjat Zaid. Pe când mintea mea trecea în revistă imaginile înregistrate ale execuției turcului, am fost convins că Freddy, și Demi, și Piet, și tipul celălalt se număraseră printre oamenii mascați din acea înregistrare. Recunoșteam masivitatea lui Freddy, basca de copil a olandezului, postura cu brațele încrucișate a lui Demi.

Casa era veche și mirosea, iar ei arătau mai degrabă ca niște tineri care se jucau de-a gangsterii decât ca niște criminali adevărați. La televizor se difuza un desen animat cu SpongeBob, fără sonor. Din bucătărie se strecura un miros de floricele arse. Pe masă se afla o armă dezasamblată. Câtă neglijență.

— Edward când vine? am întrebat.

— Nu vine, răspunse Demi.

Se uită cum Piet se lăsa să cadă pe scaunul de lângă mine. Nuanța albastră a feței lui fusese înlocuită de un roșu intens. Era scos din fire.

— Unde naiba este? strigă el.

— Edward a spus că se asigură că marfa va ajunge la noi în bune condiții. Se va întâlni cu voi după ce aveți pregătită partea de călătorie spre America. Nu mai înainte.

Nu aveam cum să întreb dacă Yasmin Zaid se afla acolo.

— Asta este tot ce mi se pune la dispoziție pentru a lucra?

— Ce vrei să spui?

— Cu Piet, sunteți patru. Am nevoie de mai mulți oameni ca să șterpelesc un transport.

— Piet a fost angajat ca să aranjeze transportul. Noi nu te ajutăm în niciun fel.

— Dar avem nevoie de mai mulți oameni.

Nu aveam nimic de câștigat dacă-i lichidam pe cei din grupul acesta; nu erau toți, iar Yasmin și Edward nu se aflau aici.

— Nu vei ajunge să vorbești cu Edward sau cu oricine altcineva, până nu rezolvi problema transportului.

Am aruncat o privire în jur; nu era camera în care-o filmaseră pe Yasmin împușcându-l pe turc. Nu era baza lor de operațiuni. Dărăpănătura asta era doar un loc de refugiu.

Va trebui să pun operațiunea lui Edward din nou pe roate. Era singura cale de-a ajunge în preajma lui și a întregii șlehte, de-a mă apropia suficient încât să-i pot ucide, de-a mă apropia suficient încât să primesc răspunsuri.

Nu aveam încotro. Începând de a doua zi, trebuia să șterpelesc un transport de țigări de la traficanții chinezi înarmați până în dinți, ca să pun mâna pe omul pe care-l vânam.

Ce noroc pe mine!

59.

Gregor spuse:

— Nu fac prea multe afaceri cu chinezii. Se uită la mine, apoi la Piet. Gregor înghiți. Vorbesc serios, băieți, nu cred că vă pot ajuta.

— Am doar nevoie de cineva din lanțul de contrafaceri, am spus. Tu trebuie să cunoști pe cineva. E imposibil ca toate Rolex-urile astea să fie în întregime originale.

— Ba s-avem pardon, Sam, chiar sunt. Gregor reuși pentru o clipă să pară ultragiă. Se întoarse spre Piet. Vă spun sincer că nu mă pot gândi la nicio persoană la care să vă trimit.

Aveam să-i rămân foarte îndatorat lui Gregor. Dar uciderea lui Piet și îndepărtarea oricărui pericol care-l amenința pe Gregor ar fi fost, poate, o bună reglare de conturi.

— Trebuie să știu, Gregor. Sigur cunoști pe cineva printre chinezi.

Gregor părea sfrijit, înfricoșat și parcă se ferea din nou de o răceală. Scutură și scoase dintr-o cutie o capsulă de usturoi pe care și-o strecură printre buze, trăgându-și nasul.

— Cunosce vreunul sau doi. Dar nu sunt convins că s-ar bucura să-ți dau vreun nume. Traficanții chinezi sunt foarte, foarte atenți cu cine se asociază.

— Sunt și foarte, foarte întreprinzători, am spus eu, și sunt sigur că le putem face o ofertă ispititoare.

— Pentru ce ai nevoie de ei?

— Vrem să-i angajăm ca să facă trafic pentru noi, minți Piet.

Gregor își atinse de dinți capsula de usturoi.

— Întreabă-l pe prietenul tău Nic. El nu-i cunoaște?

— Nic este mort, am spus eu.

Gregor își trecu un șervețel peste nări cu un gest amplu.

— Adevărat? Mă privi ca și când ar fi vrut să-mi spună: „Bravo ție!”

— Da. Prin urmare, avem nevoie de numele unui chinez. O să plătim, Gregor.

Acesta luă o bucată de hârtie de lângă el și scrisese un nume și un număr de telefon.

— O căutați pe doamna Ling. Ea se ocupă de o mare parte din comerțul care ajunge în Olanda. Am mai luat și înainte ceasuri de la ea. Are o companie de export cu acte în regulă, dar o folosește ca fațadă. Eu iau de la ea ceasuri Swatch contrafăcute și le vând online. Își termină țigara. Nu aș înșela-o pe doamna Ling.

— Adică ar trebui să-mi fie frică de-o femeie? pufni Piet.

Nu intenționez în niciun fel să fac pe prostul.

— Vorbește-mi despre ea.

— Nu se duce nicăieri fără cei trei fii ai ei. Bănuiesc că tatăl lor este Scaraoțchi, iar doamna Ling a obținut custodia. Oamenii ăștia sunt foarte

răi. Eu n-am de-a face cu ei decât atunci când nu am încotro.

— Unde îi găsec pe acești Ling?

Nerăbdarea mea începu să se manifeste. Bine. Voi da eu ochi cu ticăloșii de Ling. Nu voiam decât să ajung în apropierea lui Edward. Mă gândisem la copilul meu în momentul în care crezusem că s-ar putea să mor, iar acum nu mai reușeam să-mi scot acest gând din minte.

— Poți să-i suni, spuse Gregor. Dar să nu mă implici și pe mine. Spune-i că dorești să-i propui o afacere de interes reciproc.

— Parc-ar citi dintr-un roman de Dickens, murmură Piet.

Nu mă așteptasem să aibă cunoștințe de literatură. Mi-am reamintit să nu-l subestimez.

— Mulțumesc, Gregor, am spus.

Mi s-a năzărit că, de îndată ce am fi plecat, Gregor ar fi putut să rezolve vreo două probleme și în interesul său, sunând familia Ling și spunând că voiam să-i băgăm în belele. Sau că belelele eram chiar noi. Haide, Piet. Planul despre cum să-i folosesc pe cei din familia Ling pentru a scăpa de-o parte din șleahtă începea deja să se contureze în mintea mea, însă Piet spuse:

— Așteaptă.

Am întors capul. Piet îl privea pe Gregor, care se uita la el.

— Ce-i? întrebă Gregor. Ce s-a întâmplat?

— Azi este foarte nervos. Se teme că vei avertiza familia Ling în privința noastră, așa că se gândește să te omoare, am spus eu.

Cred în sinceritate atunci când vine vorba despre tranzacții cu oameni ca Gregor. Era el un escroc, dar nu era un ucigaș și un violator depravat ca Piet. Gunoaiile sunt de calități diferite.

Piet îmi aruncă o privire.

— Dar dacă el te omoară pe tine, îl omor și eu pe el, am completat.

Piet își repezi mâna și-l prinse pe Gregor de gât. Gregor încercă să se ferească, degetele lui subțiri și delicate înfigându-se în cârnații care alcătuiau mâna lui Piet.

— Ascultă. Ține-ți pliscul nenorocit închis și-ți vei primi partea.

— Bine, bine, spuse Gregor sufocat.

Piet își scoase sabia scurtă și o trecu de-a lungul maxilarului acestuia, cu o tandrețe înspăimântătoare.

— Lasă-l în pace, am spus. Acum!

Piet îl împinse deoparte. Gregor se înecă și căzu la pământ. Scurpă capsula de usturoi, gâfâind după aer.

— Suntem în regulă. Totul este în regulă.

Piet se năpusti afară din atelierul de ceasuri.

— Totul va fi bine, Gregor. Nu te va mai deranja. Îți promit.

Gregor nu se uită la mine.

— Te rog să nu mai vii pe aici. Te rog. Nu vreau să rămân în genul ăsta de afaceri. Nu vreau să am nicio legătură cu ceea ce faceți. Am o soție. Un copil. Te rog!

Îl presasem prea tare și voia să iasă; nu puteam să-l învinovățesc. Îmi oferise extrem de mult.

— Bine, Gregor. Îți mulțumesc pentru sprijin.

Piet se îndreptase spre o cafenea de pe partea cealaltă a străzii.

M-am așezat în fața lui, iar el spuse:

— Tu nu-mi dai mie ordine. Data viitoare când vei mai proceda așa în prezența cuiva, scot wakizashi și-ți retez un deget. M-ai înțeles? Aici, tu ești un nimeni. Un nimeni.

— Sunt un nimeni care ți-a salvat pielea, și să nu uiți asta! Data viitoare când te vei decide să strângi de gât pe cineva care ne ajută, o să-ți iau eu wakizashi și ți-o înfig în spate. M-ai înțeles?

El mă privi fix.

— Du-te dracului.

— Ascultă ce-ți spun. Edward și oamenii lui s-au cam săturat de tine. Dacă nu ți-e clar, mie îmi este. S-au săturat până-n gât de eșecurile tale. Deci fie le facem rost de un transport, fie ne vor omorî pe amândoi.

Piet nu spuse nimic în timp ce berea îi era așezată pe masă. Am scuturat din cap a negație spre chelner.

— Voi afla unde are familia Ling un transport care se îndreaptă spre Amsterdam, unul pe care să-l putem intercepta.

— Cum vei...?

— O voi face. Ai încredere în mine. Dar trebuie să-mi lași o noapte la dispoziție. M-am ridicat. Piet privea în jos, la bere. Dă-mi un număr de telefon la care poți fi găsit. Îmi recită unul, pe care l-am memorat. N-aș fi vrut să-l părăsesc, însă eram nevoit. Ar fi putut să se ascundă și să fugă. Nu puteam să-i arăt, însă, cum intenționez să-i găsesc pe cei din familia Ling fără să fac o incursiune în trecutul meu.

Pentru că auzisem de ei. Unul din costumați, cel tânăr, menționase numele lor în cadrul prezentării, cu puțin înainte ca Lucy să mă sune și bomba să explodeze. Firma supraveghea familia Ling.

60.

Rode Prins era gol înăuntru; puținii săi clienți stăteau la mesele de afară, bucurându-se de soare. Henrik șterse teigheaua barului și mă salută politicos din cap când mă apropiai de el.

— M-ai salvat, am spus. Îți mulțumesc.

— Pentru puțin, Sam. Nu-mi place omul acela. Deloc.

— Nici mie nu-mi place. Mila unde este?

— E sus.

Am văzut-o coborând scările.

— Trebuie să vorbim, i-am spus.

Ea se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt și am urcat împreună în apartament. Am început să vorbesc, iar ea îmi trase o palmă peste față. Mă ustură.

— Ce naiba...

— Nu te-am introdus în cercul lor, șuieră ea, numai ca să-ți găsești soția, care este, probabil, o trădătoare. Te-am introdus în cercul lor ca să dai rezultate. Mai exact, rezultate foarte bune.

— Și nu am făcut asta?

— Le-ai lăsat acolo pe femeile alea. I se simțea suferința în voce. Așa ceva este sub demnitatea umană, Sam.

— Firma a fost acolo. Prietenul meu August a fost acolo...

— Le-au abandonat și ei pe femei. Le-au lăsat de izbeliște.

Era imposibil. Am încercat să găsesc motivul pentru care Howell ar fi procedat astfel.

— Mila... aveau oameni răniți și acționau pe teritoriul olandez fără autorizare oficială. Trebuiau să-și protejeze identitatea... altfel ar fi chemat poliția, sunt convins.

— Ești convins. Deci ei și tu lăsați niște femei legate în lanțuri ca niște câini, în întuneric? Vocea îi deveni spartă.

— Mila, unde sunt acum femeile acelea?

— Sunt la niște prieteni de-ai mei. Mă voi asigura că se vor întoarce la ele acasă.

— Mila, am făcut cum m-am priceput mai bine ca să le protejez. Am înaintat un pas spre ea, deși palma pe care mi-o dăduse încă îmi ustura obrazul. L-am împiedicat pe Piet să le mai facă rău sau să le ia cu noi. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Ea își mușcă buza, apucându-și strâns coatele cu mâinile.

— Va trebui să-ți porți singur de grijă. Eu trebuie să le ajut pe aceste femei.

— Mă lași baltă?

— Tu le-ai lăsat baltă pe ele.

— Știi că nu este adevărat. Am aranjat lucrurile astfel încât să poată fi eliberate. Mila, de ce te porți așa?

Ea privi în pământ.

— Pentru că trebuie să mă port așa, Sam. Ascultă-mă cu atenție. Dacă ești nevoit să pleci din Amsterdam, angajatorii mei dețin câte un bar cam în fiecare mare oraș al lumii. Dai o căutare pentru „Roger Cadet” pe telefon și vei găsi adresa barului cel mai apropiat. Mergi acolo și îi spui managerului că Roger Cadet ți-a cerut să treci pe la ei, și vei fi ajutat cu orice ai nevoie.

— Cine este Roger Cadet?

— Proprietarul prezumtiv. Care, în realitate, nu există. Este doar o parolă. Însă fiecare locație unde există un astfel de bar are codificată această parolă, astfel încât va apărea pe o hartă GPS.

— Barurile astea fac parte dintr-un lanț?

— Nu. Fiecare bar este de sine stătător. Dar oricare din ele îți poate servi ca ascunzătoare.

Am făcut încă un pas spre ea.

— Mila, sunt atât de aproape! Atât de aproape să o găsesc pe jigodia de Edward, să-mi găsesc soția și copilul. Să o salvez pe Yasmin Zaid. Te rog, nu-mi întoarce spatele. Ajută-mă.

— Nu ai nevoie de mine, Sam. Nu ai nevoie decât de tine și de o concentrare neabătută. Orice altceva înseamnă distragere. Iar eu trebuie să le ajut pe aceste femei. Trebuie.

Vorbea sub imperiul suferinței și nu puteam să mă cert cu ea.

— Bine.

— Sunt în permanență de găsit la acest număr de telefon. Îmi dădu un număr de telefon mobil; eu l-am repetat, iar ea a încuviințat din cap.

— Succes, Sam!

Mila plecă. Nu voiam să plece, însă mi-era mai ușor așa dintr-un punct de vedere. Pentru că nu ar fi acceptat sub nicio formă ceea ce aveam de gând să fac în continuare. M-am dus la ranița pe care o

înghesuisem sub pat și am scos telefonul mobil pe care mi-l dăduse August, cu o viață în urmă, în Brooklyn.

Am coborât scările, m-am îndepărtat vreun kilometru și jumătate și m-am dus pe un pod care se arcuia peste Prinsengracht. Un vaporet turistic alunecă pe sub pod; un grup de studenți care râdeau trecu pe lângă mine. Am format numărul de telefon.

Telefonul sună de șapte ori înainte ca cineva să răspundă.

— Da?

— Salut, August.

O pauză.

— Unde ești?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ai face mai bine să te predai.

— Nu vreau. Trebuie să ne vedem. Față în față.

— Hm, astăzi s-a tras în mine, știai?

— Ești în spital?

— Nu. Am încasat o rană la braț și o lovitură în cap. Glonțul a ieșit pe partea cealaltă, iar capul meu e tare ca oțelul. Dar mâine sunt trimis acasă. Pentru astă-seară nu aveau niciun avion disponibil.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Chiar că ai nevoie de ajutor, Sam. Știi că s-a găsit un cadavru în apartamentul vecin cu al tău, nu-i așa?

— Știu.

— Tu l-ai omorât?

— Da.

— O, Doamne, Sam!

— Păi, el a început, am spus eu. Poți să vii să mă vezi? Fără Howell sau oricine altcineva?

— Cred că glumești.

— Indivizii cu care m-am întâlnit au legătură cu bărbatul care a pus la cale explozia bombei de la Londra și care mi-a răpit soția, am spus. Dacă tu vrei să pui mâna pe mine acum, vei compromite orice șansă de a-l prinde pe tipul ăsta. El este în

spatele bombei din gara din Amsterdam și tot el face ce face pentru a introduce niște armament experimental de nu știu ce fel în Statele Unite. El l-a trimis pe tipul, acum mort, care-a încercat să-mi facă felul. Este asociat cu Țarul Banilor pe care îl investigam noi la Londra. Doamne, August, totul se leagă, iar eu sunt pe punctul de-a descâlci ițele. Am nevoie de sprijinul tău.

— Sam, ai pus-o rău de tot de mămăligă. Uite ce e, vino la noi; povestește-ne tot și lasă-ne să te ajutăm.

— Nu pot, August. Mă vor arunca din nou în închisoare. Howell crede că sunt pe felie cu oamenii ăștia. N-am timp să-l lămuresc că nu este așa.

— Îmi pierd slujba dacă nu raportez conversația noastră, știi asta.

— Da, așa este. Am așteptat.

— Unde ești?

61.

August ajunsese o oră mai târziu. Singur. Eram la o masă din spate din barul Rode Prins, lângă draperia care masca holul ce ducea la bucătărie. El se lăsă să cadă pe scaunul din fața mea. Îl lovise cu piciorul într-o parte a capului și o vânătăie purpurie i se întindea de la tâmplă până la maxilar. Puteam zări umflătura unui bandaj pe sub jacheta pe care o purta.

— Cum te simți?

— Ca dracu'. Howell s-a dus la o ședință și i-am spus că simțeam nevoia să iau puțin aer. Mă privi insistent. Sam, pentru numele lui Dumnezeu, ce pui la cale?

— Una din familiile implicate în activități infracționale pe care Firma le urmărea cu interes

este familia Ling. Își are baza aici. Unul din tipii de la Langley a amintit-o la Londra.

— Bine. Aceasta se află în spatele răpirii lui Lucy?

— Nu. Dar vreau să știu dacă mai este sub supravegherea Firmei.

— De ce?

— Vreau să știu unde sunt navele cu marfa lor. Trebuie să o fur pe una din ele.

Gura i se deschise, se închise, se deschise din nou.

— Sminteala nu ți se potrivește deloc, Sam.

— Este singurul mod în care mă pot apropia de tipul care-a răpit-o pe Lucy. El... El are un ostatic, August, așa că nu-mi pot forța intrarea. Trebuie să-l atrag pe omul ăla spre mine. Dar pentru asta am nevoie să știu ce informații deținem despre rutele lui Ling.

— Ești nebun, Sam. Nu-mi pot imagina ce pierdere ai suferit. Pur și simplu nu pot. Dar cred că această suferință te-a afectat. Foarte tare. Și trebuie să accepți faptul că... că nu-i mai vezi înapoi pe Lucy și pe copil. S-au dus. Știi și tu că ăia n-ar fi ținut-o în viață timp de luni de zile. Nu s-ar fi împovărat cu un bebeluș. Se opri, ca și când s-ar fi îngrozit de propriile cuvinte.

L-am privit fix.

— Tot ce faci... este inutil, spuse August. Nu-i mai vezi înapoi. Îmi pare rău, băiete, mai rău decât vei ști vreodată. Însă cu...

— Te rog, fă doar ce ți-am cerut. În numele prieteniei noastre.

— Prietenii nu-și pun prietenii în asemenea situații, băiete. Aș putea pierde totul.

— Tu doar ai putea. Eu deja am pierdut. August, știu că tu, ca un om de bun-simț, mă vei ajuta. Nu poți să nu mă ajuți. Voiam să adaug: „Astăzi ți-am salvat viața”, însă nu am putut să joc această carte; el nu mă văzuse și nu ar fi fost cinstit din partea mea.

— Howell o să-mi taie capul.

— Howell a lăsat de izbeliște un grup de femei în atelierul acela de strungărie.

— Ce vrei să spui?

— După ce tu și celălalt agent ați fost răniți, iar el m-a alungat afară, a securizat clădirea?

— Da.

— Ți-a spus și că în spate era ținut captiv un grup de slave sexuale?

August se albi la față și își trecu un deget peste maxilarul neras.

— Nu. N-am știut. Îți jur.

— Te cred. Pentru că Howell este Ahab, iar eu sunt balena albă^[40], am spus. Își pierde obiectivitatea, August.

— Eu... nu știu.

Am respirat adânc.

— Știi că tu și Lucy vă întâlneți înainte ca Lucy și cu mine să devenim un cuplu. Ea nu a vorbit niciodată despre asta. Amândoi ați păstrat secretul și nu vă învinovățesc; nu este nevoie ca Firma să-și bage nasul în treburile tale. Dar eu am știut. Iar tu nu ai renunțat la mine, ca prieten, pentru că ieșeam cu fosta ta iubită, am spus.

— Lucy și cu mine nu ne potriveam, a spus el. Totul n-a durat decât o lună.

— De ce?

— Nu am avut niciodată încredere în ea.

Își puse mâinile în buzunarele pardesiului și m-am întrebat ce aş face dacă ar scoate o armă și m-ar amenința cu ea. Sincer să fiu, habar nu aveam. August părea să fie ultima mea fărâmbă de viață normală, iar acum îi ceream să-mi facă un serviciu extraordinar de periculos. Nu știam ce voia să-mi sugereze în legătură cu soția mea. Pur și simplu nu reușeam să deschid această discuție.

După o tăcere lungă, spuse:

— Pot să te sun la numărul acesta dacă aflu ceva despre familia Ling?

— Da. Am încercat să-mi ascund ușurarea din voce. Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi încă. Nu-ți promit nimic.

Se întoarse și ieși din Rode Prins fără să mai rostească vreun cuvânt.

Am rămas acolo, am băut din cafeaua bună pe care o făcea Henrik, am închis ochii și m-am gândit cum aveam să fur încărcătura, având în vedere tot ceea ce bănuiam despre dificultățile care urmau să mi se ivească în cale.

Cinci ore mai târziu, August mă sună.

— Avem un informator în interiorul operațiunilor familiei Ling. Camioanele lor opresc la o fabrică din Franța. Nu te atingi de ele cât sunt acolo, auzi ce-ți spun? Nu le atingi. Ai compromite o investigație în curs care-i are în vedere. Îmi dădu adresa. Camioanele lor figurează ca aparținând unei companii pe nume Leeuw en Draak. Leu și Dragon.

— Mulțumesc, am spus. Și eram foarte sincer.

— De acum înainte să nu mă mai suni, Sam. Succes. Și închise telefonul. Îmi pierdusem și cel mai bun prieten. Am suferit după el vreo zece secunde.

Apoi l-am sunat pe Piet.

— Am găsit ceea ce căutam.

62.

Am așteptat în ploaie, undeva în partea de nord a Parisului. Ne luase aproape cinci ore ca să conducem spre sud, din Amsterdam și până în locul pe care mi-l indicase August.

Era începutul după-amiezii, iar ziua era cenușie și umedă. Piet stătea lângă mine și își ascuțea sabia wakizashi de-o piatră de ascuțit. Hârști. Hârști. Hârști. Mi se înfiora pielea de pe gât. Cât de bine puteai să ascuți o sabie?

Fabrica se afla în apropierea autostrăzii E19/E15, ascunsă într-o îngrămădire cenușie de clădiri. Era pe la începutul după-amiezii și m-am gândit cât de plăcut ar fi să scap de Piet. Foarte curând, am gândit. Foarte curând. Am stat, am supravegheat și nu se întâmpla absolut nimic ieșit din comun la fabrica aceea. Trecură câteva ore; se apropia amurgul.

— Cum reușește să ajungă un soldat canadian într-o afacere de genul ăsta? întrebă Piet, rupând tăcerea.

I-am aruncat o privire.

— Mă plictiseam. Tu cum ai ajuns să faci trafic cu femei?

El zâmbi.

— Aveam nevoie de bani pentru Școala de Arte.

— Nu mă așteptam la un asemenea răspuns.

— Un procent îngrijorător dintre tinerii din Amsterdam nutresc dorința secretă de a deveni un Van Gogh sau un Rembrandt. În orice caz, eu cunoșteam un tip. Un prieten de-al mamei. Avea nevoie de ajutor ca să aducă fete în Olanda. L-am ajutat să-și cumpere o dubiță ca să le transportăm și până la urmă am preluat eu ruta respectivă.

— Ai preluat-o?

— El s-a căsătorit și s-a gândit că n-ar mai trebui să facă trafic cu femei. Ce, ai crezut că l-am omorât?

— Da.

— Nu. Îl știam de când aveam doisprezece ani. Își scarpină buza inferioară. Acum are o cafenea.

Nu țineam deloc să-l cunosc pe Piet ca om, însă nevoia instinctivă de a înțelege, precumpăni. Așa că l-am întrebat:

— Ce e cu sabia asta?

— Sabia reprezintă cine sunt eu.

— Dar te face ușor de ținut minte. Credeam că ideea era să zbori sub radar.

— Port sabia asta în amintirea mamei mele.

— Era japoneză?

— Da. A venit aici pe la începutul anilor 1980. A adus-o prietenul ei, pe urmă a părăsit-o, iar ea a rămas în Olanda.

Mi-am adus aminte că Gregor îl numise pe Piet „fiu de cățea”. Poate că intenționase să fie mai mult decât o insultă: și anume o caracterizare. Era posibil ca mama lui să fi lucrat la Rosse Buurt; multe dintre femeile de acolo nu erau olandeze.

— Am crezut că voiam să studiez artele, să fac tot felul de chestii în stil japonez, cum ar fi netsuke^[41] sau picturi în acuarelă. Asta făcea mama în timpul liber. Ridică din umeri. Numai că Școala de Arte nu s-a finalizat. Cei de acolo mă urau și o fată mi-a creat probleme. Tâmpiți! Așa că am plecat.

Nu mă gândisem la Piet ca la o persoană ale cărei vise fuseseră spulberate. El își dădu seama de asta după expresia de pe chipul meu.

— Ei, tu credeai că nu sunt decât o viperă. Și râse.

— Păi, eu...

— Toți suntem vipere, frate. Lui Gregor îi place să lase impresia că și-a schimbat pielea și a renăscut ca un suflet imaculat, dar solzii sunt încă acolo. Iar pe tine, Sam, te bănuiesc a fi o viperă foarte pricepută.

Am ridicat din umeri.

— Sigur că da. Am fost dat afară din armată. Vorbeam puțină cehă, pe care am prins-o de la bunica. Nu am reușit să găsesc o slujbă ca lumea la Praga, așa că mi-am făcut singur rost de una. Deci tu ai trecut de la Școala de Arte, direct la traficul de marfă?

— Nu chiar imediat. Am lucrat la un moment dat pe bază de contract la departamentul de poliție din Amsterdam, pentru care făceam website-uri și broșuri, spuse el. Râse îndelung. Apoi am văzut cât de bine plătea concurența.

I-am aruncat o privire.

— Asta da, schimbare.

— Faci bani serioși dacă ești un jucător. Dacă aș fi rămas să lucrez la poliție, aș fi fost doar un trepăduș în operațiunile lor. Am fost, însă, atent. Am vrut să dispun eu însumi de câțiva trepăduși, nu să fiu unul din ei.

— Așa că ai ales fetele pe post de marfă.

Rățiunea îmi spunea să tac din gură, dar era un lucru ciudat să stau acolo și să fac conversație cu un monstru cu chip de om.

El ridică din umeri.

— Marjă de profit bunicică. Cerere tot mai mare. Puțin probabil să rămâi fără materie primă.

Era un calcul brutal și rece. M-am întrebat dacă nu cumva era un fel de răzbunare perversă pe mama lui.

— Tu vinzi oameni, Piet.

— Parc-ai fi un profesor. Ridică din umeri. Eu privesc asta ca o vânzare de confort și de comoditate.

— Nu și pentru femeile pe care le vinzi.

El schiță un zâmbet.

— Ele n-au bani. Ele nu contează. Zâmbetul îi deveni slinos. Știi, o duc mai bine acolo, chiar și ca târfe, decât la ele acasă. Le-am făcut un bine. Vorbesc serios.

— Dacă ar alege să facă asta, ar fi una. Dar cele mai multe nu au de ales.

Îmi aruncă o privire dezaprobată.

— Nu știam că ți-am ofensat pudoarea.

Exagerasem. Puteam să-i arăt disprețul pe care-l nutream față de el atunci când îl voi omorî, nu mai înainte.

— Cred doar că o marfă contrafăcută este mult mai ușor de controlat decât sunt oamenii.

— Îmi place să dețin controlul. Vocea îi deveni o deversare lentă de vorbe murdare. Ar trebui să încerci și tu. Îți voi oferi bucățile cele mai bune din următorul meu transport din Moldova. Peste patru zile primesc niște fete, o comandă de la un stabiliment din Londra. Tu și cu mine putem să o

spargem pe una din ele. Dacă prinzi gustul afacerilor de genul ăsta, bunurile contrafăcute își vor pierde farmecul.

Dacă m-aș fi uitat la Piet, l-aș fi omorât pe loc. Și aveam nevoie de el. Așa că am continuat să supraveghez parcare fabricii.

Piet îmi interpretează greșit tăcerea.

— A, poate că nu-ți plac fetele. Primim și băieți, nu așa de mulți, dar știu vreo doi în Amsterdam care-ar putea să-ți placă...

— Nu, mulțumesc, am spus eu. Nu mă interesează.

— Ești ciudat, spuse el, te preocupă atât de mult oamenii. Ceilalți nu contează; singurul care contezi ești tu. Mă judeci. Dar nu ești diferit de mine, Sam. Minți, la nevoie ucizi, trăiești sub un nume fals. Eu nu am tras în nimeni așa cum ai tras tu în Nic.

— Cu Nic ți-am făcut un serviciu.

— Așa este. Își frecă buza. Mă tot gândesc că voi fi arestat dintr-un moment în altul, pentru că nu știu ce transmitea sau cu cine comunica Nic. Am nevoie de un cec gras, Sam. Trebuie să pot să fug și să mă ascund. E un lux, să poți să te ascunzi bine. Asta înseamnă să nu mai fi pion, asta înseamnă să fii un jucător.

— Vorbește-mi despre Edward, am spus. Este un jucător sau ceva mai mult decât atât?

— Ce vrei să spui prin „ceva mai mult”?

— Zici că transportă armament experimental.

— Eu cred că se ocupă cu spionajul economic – fură de la o companie pentru a vinde alteia.

— Ce vrea să introducă în transportul ăsta, Piet?

— Nu-ți face tu probleme.

— Dacă suntem prinși, aș vrea să știu pentru ce voi face pușcărie.

— N-o să mai vezi lumina zilei dacă suntem prinși cu treaba asta. Piet își întoarse privirea spre fabrică. Ah, bună ziua!

Un camion inscripționat cu un leu și un dragon stilizați trase în spatele depozitului unde se afla atelierul. Din el coborâră trei chinezi. Doi purtau pardesiuri negre. Celălalt, mai corpolent, purta o jachetă maronie obișnuită și blugi. Acesta se îndreptă spre deschiderea depozitului.

Cei doi în pardesiuri rămaseră lângă camion.

— Să mergem, spuse Piet.

— Nu, am spus. Au arme automate sub pardesiuri.

— Cum ți-ai dat seama?

— Observi cum se ridică stofa, chiar sub braț? Unul din indivizi a călătorit în cabină, dar cel de-al doilea a ieșit din interiorul camionului. Nu vor intra în clădire. Ei sunt paznicii.

— Și atunci ce facem?

— Nu putem să punem mâna pe camion în acest loc. Ei încarcă niște marfă suplimentară – țigările contrafăcute le-au lăsat deja pe traseu. Dacă intervenim acum, când sunt parcați într-un loc care le este favorabil, familia Ling va primi un telefon.

— Nu și dacă-i omorâm pe toți.

— Nu m-am înscris ca să particip la un masacru, am spus. Și este o practică de afaceri păguboasă. Influențarea negativă a profitului era singurul argument care-l putea face pe Piet să se răzgândească. Familia Ling va începe să ne vâneze în cel mai scurt timp. Trebuie să atacăm echipa din camion când nu mai este nimeni în jur.

— Și cum furăm încărcătura?

— Nu o furăm, am spus. O răpim.

63.

August era în holul casei conspirative, așteptându-l pe pilotul care avea să-l ducă la New York, când auzi o discuție între Howell și unul din responsabili cu logistica:

— Domnule Howell, avem un rezultat pozitiv pentru semnalmentele bărbatului de la depozit în

baza descrierii pe care ne-ați furnizat-o, dumneavoastră și August. Acesta este omul?

— Da. Cine este el?

— Piet Tanaka. De naționalitate olandeză, fost angajat cu contract al poliției din Amsterdam.

— În prezent cu ce se ocupă?

— S-a dat la fund, domnule. Fără adresă, fără ocupație.

— August! strigă Howell.

August se ridică și se duse la monitorul calculatorului.

— Țsta e individul pe care l-ai văzut în depozit?

August încuviință din cap.

— Da, o față ieșită din comun. Țsta este.

Howell se întoarce spre tipul cu logistica.

— Găsește-l pe individ. Sam Capra lucrează pentru el.

— Nu cred că acesta este adevărul, spuse August.

— Tu nu aveai de luat un avion, agent Holdwine? spuse Howell.

August plecă și îl găsi pe pilot la parter, pregătit să-l ducă la aeroport; Howell nu-i ură toate cele bune și nici nu-i mulțumi pentru că încasase un glonț în timpul serviciului. Trădarea otrăvea atmosfera; toți simțeau acest lucru de când Howell îl văzuse pe Sam Capra părăsind locul crimei și implicându-se în contrabandă. Trădarea le insufla oamenilor o proastă dispoziție.

64.

După ce în camionul chinezesc fură încărcate câteva cutii, acesta ieși din nou pe autostradă, iar noi îl urmărirăm de la distanță, lăsând două autovehicule între noi. Piet se pricepea; știa să se țină pe urmele cuiva.

— Cum punem mâna pe camionul ăsta, înainte ca ei să oprească din nou?

— Îi forțăm să părăsească autostrada.

— Cum așa, ziua-n amiaza mare?

— Da. Ziua-n amiaza mare. Acum sunt separați – doi în cabină, unul în spate cu marfa – și sunt mai vigilenți atunci când se opresc. Nu se vor aștepta la un atac în acest moment.

— Asta, pentru că ar fi o prostie să-i atacăm pe autostradă, spuse Piet. Tu cum zici să procedăm?

— Ajungem în spatele lor, apoi îi depășim, am spus eu. Vreau să mă uit mai bine la ușa din spate a camionului.

Piet depăși cele două sedanuri dintre noi și camionul familiei Ling, după care reveni pe aceeași bandă. Am examinat spatele camionului. O ușă glisantă, încuiată în partea de jos cu două lacăte separate. Greu de desfăcut când gonești cu 110 km/h.

— Acum depășește-i.

Apăsă accelerația dubitei până la podea și depăși camionul în viteză. Ușa cabinei părea una obișnuită, fără modificări. Nu i-am aruncat decât o privire scurtă; nu voiam să atrag atenția șoferului. L-am zărit, însă, și acesta râdea.

— Rămâi în fața lor.

Am studiat harta, pe care o țineam deschisă în poală. Peste vreo cincisprezece kilometri urma încă o intersecție de autostrăzi, care traversau nordul Franței.

— Calc-o! Du-ne imediat acolo. Am o idee.

— Asta-i o nebunie, protestă Piet, însă zâmbea.

Camionul familiei Ling urma să-și facă apariția peste câteva minute, iar dubița noastră era parcată pe o pasarelă care traversa autostrada.

— Ai înțeles ce trebuie să faci?

El încuviință din cap.

— Dacă chestia asta eșuează, vei strica totul.

— Dacă chestia asta eșuează, eu îmi pierd viața. Așa că nu te mai smiorcăi. Fă ceea ce ai de făcut.

— Succes!

Îmi întinse mâna. Nu m-am încumetat să-mi arăt repulsia față de el. Așa că i-am strâns mâna.

— Uite-i, vin, spuse el, privind spre sud. Puteam vedea camionul apropiindu-se prin ceața grea și cenușie.

Mi-am trecut picioarele peste marginea balustradei, am auzit dubița lui Piet îndepărtându-se, însă mintea mea era ocupată cu număratul.

Camionul avea să treacă pe sub mine când ajungeam la cincisprezece.

Doisprezece, treisprezece, paisprezece...

Greșisem. La paisprezece, camionul familiei Ling trecu în viteză pe sub mine și dacă ezitam, l-aș fi ratat, aterizând pe un asfalt necruțător, rostogolindu-mă în traficul care se desfășura cu mare viteză. M-am aruncat de pe pasarelă și am prins ultima treime a camionului, încercând să aterizez în patru labe și să mă rostogolesc cu grație, ca la un traseu de parkour controlat. O rostogolire ar fi fost mult mai silențioasă decât tropăitul unor picioare pe acoperișul camionului.

Însă picioarele îmi alunecară, iar camionul devie ușor. Am început să mă îndrept spre marginea acoperișului, în direcția locului pasagerului. Picioarele îmi fluturau în aer.

M-am balansat puternic, fiecare mușchi al brațelor mele fiind tensionat la maxim, și mă gândeam că dacă ei mă vor vedea în oglinda laterală, sunt un om mort. M-am tras în sus cu o smucitură care mi-a lăsat impresia că mi-am sfâșiat carnea de pe brațe și m-am instalat într-o mică adâncitură de pe acoperișul camionului.

M-am întins acolo și am stat foarte, foarte liniștit.

Mă văzuseră, oare? Trebuia să plec de la ideea că cei din cabină și tipul din spatele camionului comunicau prin radio. Și-ar fi putut transmite că auziseră un zgomot neobișnuit sau pasagerul din cabină mi-ar fi putut zări picioarele îmbrăcate în

blugi legănându-se prin aer, când eu mă chinuiam să mă țin de ceva. Poate că o vor lua pe următoarea ieșire de pe autostradă, vor găsi un loc liniștit și vor scăpa de mine.

Nu a fost așa. Am văzut următorul semn spre ieșire trecând pe lângă mine. Din cerul de un cenușiu de granit începu să cearnă o ploaie ușoară. Camionul se grăbea înainte.

Am început să mă târăsc de-a lungul lui. Încet, constant, ținând capul jos. Nu voiam să mă zărescă vreun motociclist. Am riscat să arunc o privire în urmă. Piet ajunsese din nou pe autostradă, iar dubița lui era acolo, ținând aproape de camion, dar nu foarte aproape.

Ploaia se îndesi, făcând ca metalul să devină alunecos. Trebuia să mă țin bine pentru etapa următoare, iar natura tocmai îmi făcuse această sarcină mai dificilă.

Am ajuns la marginea din față a remorcii camionului. Acoperișul cabinei se afla la vreo șaizeci de centimetri sub mine. Puteam să mă strecur cu ușurință pe ea, însă aș fi devenit mai vizibil pentru toată lumea în traficul aglomerat care avea să urmeze. Telefoane mobile erau peste tot; nu voiam ca poliția franceză să primească sesizări despre un nebun care făcea surf pe un camion, pe autostradă.

Cealaltă opțiune era să-mi dau drumul ușor jos, între cabina camionului și remorcă, în spațiul îngust dintre ele, ceea ce am și făcut, cu picioarele înainte și cu spatele sprijinit de cabină. Camionul ricoșă pe o porțiune de șosea mai proastă și piciorul drept îmi alunecă. Forța de gravitație intră în acțiune și m-am prins cu mâna de încurcătura de cabluri din spatele cabinei. Piciorul mi se opri pe traversa din metal care lega cabina de remorcă. Puteam vedea șoseaua gonind sub mine, între roțile puternice.

Mi-am regăsit echilibrul. Acum sau niciodată!

Am ridicat brațul, ținând arma lui Piet, pe după colțul cabinei. Mă gândisem să apuc ușa pasagerului, să o deschid brusc și să mă năpustesc înăuntru. Totul, fără ca omul care asigura paza să reușească să mă împingă afară din cabină, la viteza de 110 km/h. În jurul meu, vântul bătea cu putere, iar ploaia îmi intra în ochi.

Mi-am ițit capul pe după colț și am privit direct în fața unui individ care se aplecase pe fereastră.

65.

Privirea pasagerului tresări de surpriză, văzând că era cineva în spatele cabinei; părea să aibă vreo patruzeci de ani și avea o constituție solidă.

Vreo trei secunde, timpul se opri în loc. Apoi umărul lui tresăltă brusc, când ridică arma.

Când trase, mi-am ascuns din nou capul după marginea cabinei. În contact cu metalul, glonțul lăsa o scânteie luminoasă după care ricoșă în ploaie.

Camionul viră brusc, pătrunzând pe banda cealaltă de mers, apoi reveni în viteză pe banda lui.

Încercau să mă arunce jos. Am apucat strâns metalul alunecos din cauza ploii și am văzut dubița lui Piet gonind pe partea șoselei dinspre șofer, improșcând de sub roți un jet de apă. Din camion, o împușcătură înăbușită îl viză pe Piet.

Am bănuir că șoferul nu conducea și trăgea în același timp – ci tipul de pe locul pasagerului trăgea în Piet. Nu-mi mai rămânea acum decât să apelez la forță, o forță calculată și violentă. M-am dus din nou pe după colțul cabinei și-am auzit încă un foc de armă. M-am năpustit pe ușă chiar în momentul în care o mână din interior încerca să o împiedice să se deschidă.

M-am năpustit înainte, ținându-mă cu disperare de mânerul ușii. Apoi tălpile mele își pierdură

echilibrul pe metalul alunecos al treptelor, picioarele îmi zburară în afară, iar pantofii mi se bălângăneau acum la câțiva centimetri de asfalt.

Arma îmi scăpă din mână. Zăngăni pe metal, apoi pe șosea și fu strivită sub roțile camionului.

Fereastră, care era la câțiva centimetri deasupra capului meu, se făcu țândări. Așchiile zburară în exterior, creștându-mi scalpul. Pasagerul din camion trăgea cuprins de panică. Mi-am răsucit mâna, mi-am schimbat centrul de greutate, am împins cu picioarele în ușă ca să mă echilibrez, mi-am acoperit capul cu brațul – toate acestea dintr-o singură mișcare fluidă, ca și când aș fi sărit pe balustrada unei clădiri de locuințe sociale din Londra.

M-am aruncat prin fereastră cu capul înainte, lovindu-mi spatele de marginea ei. M-am răsucit, încercând să-mi găsesc echilibrul, lovind puternic cu cotul pasagerul în gât, dărâmându-l peste șofer.

Aveam la dispoziție cinci secunde ca să câștig lupta. Șoferul își trecu arma din mâna stângă în mâna dreaptă, îndreptând-o spre mine. Trase, iar glonțul desenă rapid o urmă fierbinte și usturătoare pe partea superioară a scalpului meu. Am apucat țeava armei și am împins-o în jos; șoferul trebuia să țină o mână pe volan și a reacționat apăsând pe trăgaci. Glonțul următor străpunse scaunul, chiar lângă piciorul pasagerului. Acesta țipă și, panicat, se răsuci, ajungând lângă mine. I-am tras un picior, iar el se izbi de ușă și se prăbuși pe jos.

M-am împins apoi cu putere peste șofer, îmbrâncindu-l în ușa de pe partea lui. În locul în care mă zdrelise glonțul durerea era ca un chibrit aprins, scăpărat pe toată lungimea scalpului.

El mă respinse cu o lovitură, însă călcăiele mele loviră parbrizul și m-am aruncat din nou cu putere peste el. I-am tras repede și cu forță câțiva pumni în gât și ochi.

Camionul viră nebunește, șoferul scăpă arma pe jos și simții cum roțile camionului părăseau

asfaltul și intrau pe o suprafață nepavată, cu iarbă, începând să derapeze.

M-am sprijinit într-un picior și l-am strâns cu brațul pe după gât.

— Ți-l rup, i-am spus în limba mandarină. Fii atent. Bărbatul care mă însoțește te-ar omorî. Eu nu vreau să te omor. Tot ce vreau este marfa pe care o ai în camion. El te va omorî dacă nu cooperezi. Eu te voi lăsa în viață. Ai înțeles? Și i-am sucit foarte puțin capul. Omul încuviință.

Am pus mâna pe armă și am împins țeava caldă în coastele șoferului.

— Condu! Normal.

Șoferul stabilizează camionul și îl introduce din nou pe autostradă. Ne aleserăm cu un claxon răsunător din partea unui Mercedes care trecu în viteză pe lângă noi, șoferul agitându-și pumnul la noi, fără să-și dea seama de lupta care se dădea în cabină.

Dubița trecu din nou pe banda laterală, ca un adolescent care se strecoară lângă fata visurilor sale în timpul unui dans. Gaura unui glonț îi urâtea acoperișul. Cu infinită prudență, Piet se aplecă în față. I-am făcut cu mâna.

— Bărbatul din mașină te va omorî, am repetat eu. Vorbești engleza?

— Puțin, spuse șoferul.

— Nu-l lăsa să-și dea seama că o înțelegi. Omul este nebun. Eu sunt, acum, singurul care te poate ajuta, pricepi?

Șoferul încuviință din cap. Celălalt pasager, în stare de inconștiență, nu participă la discuție.

— Paznicului din remorcă spune-i că ne oprim, iar el trebuie să lase armele jos și să iasă cu mâinile deasupra capului. Dacă-i spui altceva, te voi împușca în genunchi.

Șoferul se conformă și spuse ceva într-un walkie-talkie.

I-am făcut semn lui Piet să conducă în spatele nostru și, la comanda mea, șoferul viră spre următoarea ieșire. Am mijit ochii pentru a

îndepărta umezeala pe care o simțeam pe față. Am mai parcurs vreo patru kilometri pe drumul acela. Acum vedeam fâșii de pământ goale, cu o întindere de ceață cenușie adăstând deasupra lor. Pășteau vaci pe acolo. Poate că era o fabrică de lapte prin apropiere. Nici urmă de oameni, iar drumul era vechi și îngust, cu margini zgrunțuroase. În depărtare am zărit o clădire rudimentară din piatră; părea un fel de depozit.

Am spus în chineză:

— Ține minte, fă ce-ți zic eu, indiferent ce-i voi spune bărbatului din dubiță. Acum vom merge spre hala de depozitare și după aceea vă vom lua camionul. M-ai înțeles?

Șoferul încuviință din cap.

Piet se strecură spre noi din locul în care își parcase dubița, cu arma pregătită de tragere. L-am scos pe șofer din cabină, ținând arma ațintită asupra lui.

M-am întors și am auzit un scrâșnet metalic. Se deschidea ușa din spate a remorcii. Piet sări înapoi. Șoferul strigă în mandarină: Fă ce ți-am spus.

— Nu trage! țipă omul de pază. Ieși afară cu mâinile ridicate.

Criminalitatea este ca un fel de război. În timp ce soldații și-ar da și viața pentru patria lor, puțini sunt, însă, cei dispuși să moară pentru conducători precum familia Ling. În lumea aceasta, loialitatea este fumul care se iscă din cenușa lăcomiei. Orice schimbare a direcției din care bate vântul, o va împrăștia.

— De unde știi că nu mă vei omorî? mă întrebă șoferul în chineză.

— Pentru că dacă aș fi vrut să te omor, acum ai fi fost mort, am răspuns.

Urmă o tăcere în care el cântări situația. Se decise să aibă încredere în calmul din vocea mea. Paznicul avea vreo patruzeci de ani, arăta obosit și părea destul de corpolent. Gura îi tremură când aruncă o privire spre vacile de pe gazonul moale.

— Ia, spuse Piet dându-mi arma lui. Omoară-i.

— Nu aici, afară, am spus eu. Împușcăturile se vor auzi până departe în câmpul pustiu, iar eu n-am de gând să trag niște cadavre până în pădure. Îi duc în hala aceea. Tu verifică marfa. Dacă există pe acolo cipuri GPID pentru urmărirea bunurilor, rupe-le și aruncă-le. Familia Ling ar putea să monitorizeze transportul. Eu mă voi ocupa de indivizii ăștia.

Piet îi privi pe chinezi și zâmbi.

— Doamne, proști mai sunt! Stau aici în timp ce noi discutăm despre cum să-i omorâm, iar ei habar nu au. Poate că paznicul avea, totuși, habar. Părea că este pe punctul de-a o rupe la fugă, disperat.

— Liniștește-te, i-am spus în mandarină. Este în regulă. Vino cu mine.

Apoi i-am cerut șoferului să-l dea jos din cabină pe prietenul lui, care nu-și venise în simțiri, și să-l care cu el. El mă ascultă, săltând pe umăr pasagerul leșinat.

Omul de pază spuse, într-o mandarină bâlbâită:

— E prima mea cursă. Eram profesor la o școală, iar cumnatul meu m-a implicat în treaba asta; eu nu știu prea multe despre cursele astea...

Purta o șapcă de baseball cu Yankees pe cap.

Mergeau în fața mea și trecurăm de gard, îndreptându-ne spre hală. Am aruncat o privire înapoi. Piet dispăruse înăuntrul camionului.

Hala era veche și, când am lovit ușa cu piciorul, lacătul uzat se desfăcu. Le-am făcut semn să intre.

— Te rog, spuse paznicul. Te rog, nu face asta. I se simțea groaza în voce.

— Așezați-vă pe jos, le-am spus.

Ei se așezară, șoferul lăsându-l mai întâi jos pe omul de pază din cabină.

— Amicul meu trebuie să creadă că v-am omorât pe toți trei. Înțelegeți? Dar nu vă voi face niciun rău.

Încuviințară din cap. Ochii le erau ațintiți asupra armei.

Făcui un pas înapoi.

— Tu, i-am spus omului de pază. Aruncă-mi șapca ta.

Își scoase șapca cu Yankees și mi-o azvârli. Am prins-o și mi-am acoperit cu ea părul năclăit de sânge.

— Portmoneele și actele voastre.

Mi le aruncară, tremurând, iar eu le examinai.

— Acum ridicăți-vă. Întoarceți-vă cu spatele.

O făcură încet, tremurând, eu îi lovii pe rând cu patul pistolului, repede și cu toată puterea, iar ei se prăbușiră. Le-am dat apoi câteva lovituri de pumn, până au leșinat. După aceea am tras de trei ori cu arma în peretele putrezit. Fărâme de lemn și praf dansară prin aer înaintea ochilor mei. Mi-am șters sângele de pe articulațiile degetelor cu pământ.

M-am întors la camion. Piet examinase documentele. Din documentele de expediere din camion reieșea că acesta transporta țigări turcești, cu destinația Londra. Bineînțeles că numai turcești nu erau. Fuseseră produse în China, cel mai probabil într-o fabricuță pe jumătate ascunsă sub pământ.

— Niscaiva cipuri de urmărire? L-am întrebat.

— Nu, spuse Piet. Frumoasă șapcă!

— Atunci hai să mergem.

— Vreau să văd chinezii, spuse el.

— Du-te și uită-te la ei, am spus.

Va trebui să-l împușc și pe el. Piet mă studie.

Dintr-odată, pe drum se ivi o furgonetă albastră de țară care ne depăși, iar șoferul – o femeie în vârstă – ne aruncă o privire lungă și plină de curiozitate când trecu pe lângă noi.

Asta îl zăpăci pe Piet.

— Hai să ne vedem de drum. În cabină, să te bandajezi și să te ștergi de sânge. Conduc eu camionul. Tu condu mașina.

Și plecarăm de acolo. Prin oglinda retrovizoare, mi-am fixat privirea pe micuța hală. Nimeni nu ieși din ea.

•

Am gonit spre Belgia, am trecut pe lângă clădirile goale ale vechiului punct de frontieră, iar luminile de pe autostradă, acționate de ziua înnorată, luminau alb în Franța, galben în Belgia.

Nu aveam telefon mobil – Piet insistase pentru acest lucru, încă speriat că ar putea fi trădat din nou. Nu aveam cum să iau legătura cu Mila. Dubița nu avea telefon încorporat, dar avea GPS. Nu voi avea arme; dar voi reuși să încropesc o capcană. Mă simțeam amețit din cauza pierderii de sânge din rana de la cap.

Atunci am decis că nu voi acționa orbește.

Sosise timpul ca Mila să-mi spună adevărul.

66.

Am făcut o căutare pe monitorul GPS al mașinii, introducând numele Roger Cadet. Mila îmi spusese că asta îmi va arăta barurile angajatorilor ei, pe care le puteam folosi ca ascunzătoare.

Apăru un rezultat: Taverna Chevalier, de pe Bulevardul Lloyd George, în cartierul diplomatic. Când eram pe punctul de-a intra în Bruxelles, l-am atenționat cu farurile pe Piet. Acesta trase pe dreapta, iar eu mă dusei la cabina camionului.

— Trebuie să beau ceva, să mănânc și să dau niște telefoane.

— Ce telefoane? spuse Piet. Ne continuăm drumul.

— Asta nu este singura mea afacere. Fie ne oprim, fie îmi dai un telefon mobil.

— Fără apeluri telefonice!

— Trebuie să pun la cale următoarea afacere. Și trebuie să încep s-o pregătesc de pe acum.

Lăcomia străluci în ochii lui Piet.

— Ce fel de afacere?

— Echipament militar. Marjă de profit mare. Deja mă gândeam la telefonul pe care aveam să-l dau.

— Unde vrei să oprim?

— Știu eu un loc.

•

Taverna Chevalier era unul din acele localuri mai degrabă modeste ca aspect, dar care era păzit cu mult zel de indivizi înțoliți la patru ace, însă discreți și lipsiți de pretenții, așa cum constatai la descoperirea lor. Barul în sine era o peninsulă de mahon închis la culoare. Pe bar erau aliniate dozatoare pentru o gamă largă de mărci de bere belgiene și olandeze, și se părea că unele dintre acestea erau servite în halbe de ceramică tradiționale. Din mulțimea de clienți am auzit răzbătând o mare diversitate de limbi. Erau acolo hipsteri cu ochelarii lor cu nelipsitele rame negre, dar și bărbați și femei cu zâmbetele precaute, neutre, ale funcționarilor. Bruxelles era un oraș de diplomați și de oameni de afaceri, și m-am gândit că dacă Mila și șefii ei misterioși ar fi avut măcar o jumătate de creier luați împreună, atunci ar fi plantat microfoane la toate mesele și ar fi înregistrat fiecare conversație.

— Nu este momentul să bem ceva, iar dacă vrem să mâncăm am putea comanda niște fast-food.

Piet nu părea fericit. Parcaserăm camionul într-o parcare aflată la câteva clădiri distanță și era neliniștit că lăsase marfa nesupravegheată.

— Îl cunosc pe proprietar, am mințit eu.

— Nu poți face afaceri aici. Sunt prea mulți oameni.

— Ai încredere în mine, am spus.

Piet râse.

— Îmi place când faci câte o glumă.

L-am măsurat din priviri.

— Ce bei?

— Cred c-ar trebui să mă întorc la camion. Putem ajunge în Amsterdam în numai câteva ore.

— Și vom ajunge. Urmează-mă.

Am intrat în bar și am așteptat ca o fată drăguță să ne ia comanda. Am comandat două beri Jupiter și când le-a adus, i-am strecurat niște bani și i-am spus:

— Aș vrea să-l văd pe manager, dacă se poate.

— Este ocupată, domnule.

— Cred că-și va face timp pentru mine. M-a trimis Mila.

Fata dispăru în spatele barului și după câteva clipe își făcu apariția o femeie voinică și cu fruntea încruntată.

— Da, domnule?

— Sunt un prieten de-al lui Roger Cadet, am spus, folosind parola pe care mi-o dăduse Mila în Amsterdam.

Ea încuviință din cap.

— Orice prieten al lui Roger este binevenit aici.

— Roger este aici? Aș vrea să-i vorbesc între patru ochi.

Privirea ei alunecă spre Piet.

— Mă pot interesa dacă poate să vă vadă.

M-am întors spre Piet.

— Stai aici, bea-ți berea. Nu întârzii decât un minut.

— Nu. Ai putea să suni pe cineva, să-i spui cuiva unde se află încărcătura. Nu ne despărțim.

Mi-am apropiat gura de urechea lui Piet.

— Țsta este un supliment, un popas. Am o afacere în particular cu tipul ăsta referitoare la cheștiunea armelor, dar mi-ar prinde bine ajutorul tău și vei primi și tu partea care ți se cuvine. Suntem parteneri, bine?

Piet era nehotărât; voia niște bani, însă nu-i convenea să mă despart de el.

— Nu-mi place chestia asta, Sam.

— Fii atent la mine. Cu camionul, eu mi-am asumat riscul. Nu încerc să te trag pe sfoară.

Formăm o echipă, Piet, e bine așa? Trebuie să vorbesc cu cineva. Înțelegi? Tu ai putea să ieși pe ușa barului și să furi camionul cu încărcătura cât sunt înăuntru, iar eu am încredere că nu vei face așa ceva. Dacă-l pierdeam pe Piet, l-aș fi putut pierde pe Edward pentru totdeauna. Era, însă, necesar să-mi asum un risc calculat. Nu va dura decât un minut sau două.

Managerul străbătu mulțimea de diplomați și de oameni frumoși și slabi și urcă scările care duceau la etajul superior. Eu o urmaș și femeia îmi aruncă o privire.

— Ești nou.

— Da. Și în dificultate. Am nevoie de arme și de un telefon mobil.

Ea descuie o ușă de pe partea stângă a palierului. Am aruncat o privire în josul scărilor. Nici urmă de Piet.

Am intrat în încăpere.

— Eu sunt Eliane, spuse managerul după ce închise ușa. Ar fi trebuit să suni înainte.

— Nu am avut cum. Nu am telefon.

Micuța încăpere era plină de rafturi, pe unele dintre ele aflându-se arme. În colț era un pat mic de campanie, cu așternuturi curate. Îmi venea să mă prăbușesc pe el și să adorm. Am examinat, în schimb, rafturile. Am găsit două pistoale Glock de nouă milimetri, încărcătoare de rezervă, amortizoare.

— Ce altceva îți mai trebuie?

— Va trebui să mă lupt cu un mare număr de oameni, am spus. Vor fi bine înarmați, iar eu voi fi singur. Deci cred că va trebui să-i ucid.

Eliane clipi.

— Îi vei ucide pe toți?

Am înghițit în sec.

— Nu știu. La naiba. Chiar asta aveam să fac? Dacă i-aș lăsa pe câțiva dintre cei din grup în viață, oare nu i-aș putea da pe mâna olandezilor ca să-i interogheze, să culeagă niscaiva informații utile?

Insistența lui Zaid ca toți să fie uciși pentru a proteja bunul renume al Yasminei mă călca pe nervi. Fetei îi fusese spălat creierul. Asta nu era o crimă. Reputația lui ar fi supraviețuit.

Eliane se apropie de o cutie pe care o deschise. Cutia era inscripționată cu un logo pe care l-am recunoscut. Militronics. Compania lui Zaid. Echipamentul produs de propria lui companie avea să contribuie la eliberarea fiicei sale.

— Ai și niște cătușe? am întrebat-o.

— Da, însă credeam că-i vei omorî, nu-i vei lua ostatici.

— Să păstrăm toate opțiunile deschise. Dă-mi, te rog, câteva perechi.

Ea îmi arată un mănunchi gros de cătușe din plastic pentru mâini.

— Și asta. O grenadă de diversiune, spuse ea. Versiunea polițienească modificată. Știi cum se utilizează? Aici ai butonul de activare, iar aici cronometrul.

— Mulțumesc. Unde voi ascunde toate astea? Doar nu puteam să cobor scările și să apar în fața lui Piet înarmat până-n dinți. Mașina mea este parcată cam la un kilometru distanță. Poți să mi le duci pe toate acolo?

— Da, spuse ea. Bărbatul care este cu tine... să știi că nu e de calitate.

— Este un ucigaș cu sânge rece și un traficant de carne vie. Trebuie să-i atac prin surprindere – pe el și pe alți câțiva – la o întâlnire.

— Atunci nu trebuie să facem nicio greșală, spuse Eliane.

Îmi plăcea de ea. Fusesem judecat de atât de mulți oameni în ultimul timp, de la Howell și August, la Mila, iar Eliane părea doar dornică să mă ajute. Aș fi putut s-o sărut pentru asta.

I-am dat cheile și i-am descris mașina.

— Și am nevoie de un telefon mobil. Care să aibă în memorie numărul la care o pot găsi pe Mila.

Mi-am dat jos șapca de baseball, iar ea a scos o exclamație de surprindere la vederea sângelui uscat. A insistat să examineze rana.

— Este superficială, însă trebuie curățată, spuse Eliane.

— Nu este timp și asta l-ar face pe Piet suspicios. Cât îți trebuie ca să ajungi la mașină, s-o încarci și să te întorci?

— Zece minute.

— Dă-mi și niște bani. O mie de euro, dacă ai. Trebuie să-l impresionez, arătându-i că am făcut o afacere cu domnul Cadet.

Ea se duse la seiful din perete, tastă o combinație de cifre și pipăi după un teanc de bancnote pe care mi-l înmână.

M-am simțit din nou o ființă umană, fără să mai trebuiască să pretind că eram cine nu sunt, fără să mai fiu cu o jigodie, ca Piet. Am vrut să savurez momentul. Eliane era ca o mamă cumsecade pentru persoanele fugare.

Și, exact ca o mamă, Eliane mă privea ca și când gândurile mi-ar fi fost scrise pe frunte.

— Avem lucruri de făcut. Du-te!

Avea dreptate. M-am grăbit să cobor scările. Piet găsisese o masă într-un colț și stătea acolo, într-o dispoziție ursuză, sorbindu-și berea.

M-am așezat și i-am strecurat o sută de euro. El mă privi chiorâș.

— Cadet îmi datora niște bani, am spus. Și mi-a dat un avans pentru următoarea afacere.

— Pentru ăștia nici nu merita să oprim.

— Pentru mine merita, Piet.

Cu un gest, am chemat chelnerița. Trebuia să-i las Elianei timpul necesar să găsească mașina și să dosească lucrurile astfel încât Piet să nu le observe.

Din boxe începu să se audă „Purple Haze” a lui Jimi Hendrix. Nu la un volum atât de ridicat încât să acopere vocile celor care discutau, dar suficient de tare încât să transmită vibrația funky necesară

în întreg barul înțesat de persoane îmbrăcate la costum. L-am văzut pe Piet înclinându-se încet pe spate și lăsându-se molipsit de buna dispoziție și de ambianța Tavernei Chevalier. Fusese o zi lungă și obositoare. Mintea, trupul, voiau să se odihnească, să lase adrenalina să se epuizeze și să fie eliminată.

Am comandat specialitatea casei, sandvișuri groase cu jambon de Ardennes, însă Piet își dădu berea pe gât din patru înghițituri mari și spuse: „Fără cafea, vă rog”, atunci când chelnerița întreabă dacă mai voiam un rând. Eu am acceptat: cafea.

— Sandvișurile și cafeaua la pachet, vă rog, spuse Piet.

— Nu, am spus eu. Eu stau aici, ca orice ființă normală, și iau masa. M-am aplecat în față și i-am șuierat. Astăzi am fost rănit de un glonț și am pierdut sânge, Piet. Am sărit pe un camion. Dacă vreau să măncăm aici, atunci mâncăm aici. Luăm o scurtă pauză.

În ce măsură mai avea el nevoie de mine? Vedeam cum cântărește situația după felul în care mă privea. Putea să se ridice, să iasă afară și să forțeze lucrurile, astfel încât să se ajungă la o luptă. M-ar fi împușcat în întunericul parcerii în care lăsasem camionul și mașina, lăsând-o pe cea din urmă de izbeliște. Oprirea aceasta îi trezise bănuielile.

„Grăbește-te, Eliane”, am gândit. Nu puteam risca să arunc o privire la ceasul meu de mână sau la cel de pe perete. Piet mă urmărea, cu o lumină urâtă în priviri, așa că m-am refugiat în berea pe care o beam.

Câteva persoane în costum – bărbați vorbind discret în limba germană – trecură pe lângă masa noastră, îndreptându-se spre a lor. Piet se încruntă.

— Îi urăsc pe ăștia care poartă costume. Cei care fac legile. Au impresia că ei conduc lumea. Nu fac decât să pună opreliști și să impună legi,

după care se ceartă între ei ce fel de opreliști să ne mai pună.

— Oamenii ca tine și ca mine, noi suntem cei care doborâm opreliștile astea, am spus.

Nu puteam să nu mă gândesc la primele mele luni la Londra, când Lucy și cu mine stăteam în vreun bar în care se servea vin, pe una din laturile Patemoster Square, în lumina blândă a bătrânului oraș, fericiți că suntem împreună și entuziasmați de treaba bună pe care o făceam la serviciu.

Treaba bine făcută fusese specialitatea și tragedia familiei mele. Ucisesem oameni ca să rămân în viață și nu mă îngrijora acest lucru, însă nu aș fi vrut să le descriu aceste momente tatălui sau mamei mele. Viața mă însemnase cu stigmat permanent – blestematul de sânge care nu se mai lua de pe mâna vinovată.

— Doboară-le tu, că le ridică ei din nou. Rămase tăcut când chelnerița ne așeză cafeaua pe masă. Vom lua mâncarea la pachet, domnișoară, îi spuse el.

— Dar...

— Nu, Sam. Vocea îi era tăioasă. Nu-mi place barul ăsta. Nu vreau să rămân aici nicio secundă în plus după ce mi-am terminat cafeaua.

Nu era o bătălie pe care s-o pot câștiga și știam acum că, pe măsură ce ne apropiam de livrarea încărcăturii către Edward, Piet va încerca din ce în ce mai mult să preia comanda operațiunii. Era afacerea lui; eu eram un jucător înlocuibil. Bine. Să-l lăsăm să creadă că mă intimidase.

— Bine, Piet. Dar nu mă prea grăbeam.

— Ai timp să-ți termini cafeaua, spuse el. Eu trebuie să dau un telefon. Rămâi aici.

Se ridică și părăsi masa, ieșind din Taverna Chevalier. În oase mi se strecură panica. Dacă ar fi fugit, pierdeam singurul fir care mă lega de Edward, de Yasmin și de ceea ce i se întâmplase lui Lucy. Prin vitrina de la stradă a barului, Piet nu se mai vedea.

Intuiția îmi șoptea: „Te lasă baltă, urmărește-l!”

Chelnerița așeză pe masă punga cu ceea ce comandaserăm. I-am strecurat banii și m-am ridicat de la masă.

Am ieșit din Taverna Chevalier pe ușa din față. Piet se afla la vreo șase metri de mine, închizându-și telefonul mobil. Și privindu-mă insistent.

67.

Am ridicat punga cu sandvișuri.

— Ești pregătit de plecare?

— Da, spuse el. Vino aici, Sam.

Așa am făcut, iar el mă împinse în jos, pe stradă. Apoi mă împinse în întrândul slab luminat al unui magazin cu materiale pentru artă.

— Ce-i, te întorci la Școala de Arte și ai nevoie de rechizite?

— Mâinile pe ușă!

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Mă percheziționa cu mâinile de-a lungul picioarelor și brațelor. Încerca să vadă dacă nu cumva aveam ceva ce nu ar fi trebuit să am. Îmi scoase teancul de euro din buzunar.

— Destul! Nu am telefon, nu am nicio armă. Faci ca parteneriatul nostru să înceapă cu stângul, după ce ți-am salvat pielea. Dă-mi banii înapoi.

El îmi restituî teancul de bani, punându-mi-l în mână.

— Ia-i. Scuză-mă, mai adăugă el, aproape ca un gând întârziat.

M-am prefăcut supărat.

— Pentru Dumnezeu! Te-am scos din focul gloanțelor, ți-am găsit transportul lui Ling, mi-am asumat astăzi riscul cel mai mare. Dacă cineva nu ar trebui să aibă încredere în altcineva, poate că acela ar trebui să fiu eu și să nu am încredere în tine.

— Poate, spuse el. Am impresia că tu crezi că nu sunt tot atât de inteligent ca tine, tot atât de dur ca tine.

Se simțea amenințat de mine; eu sărisem pe un camion aflat în mers și îl deturnasem. Tâmpitul. Toată chestia asta era despre macism.

— Vino!

— Hai să stăm aici să mâncăm, dacă barul nu te face să te simți în largul tău. Nu-mi place mâncarea rece.

Trebuia să-i las Elianei timpul necesar să se întoarcă. Altfel, ar fi trebuit să mă prefac că-mi pierdusem cheia de la mașină la tavernă și trebuia să ne întoarcem acolo, ceea ce ar fi făcut ca bănuielile lui să crească exponențial.

Părea să se simtă puțin vinovat din cauza scandalului pe care-l făcuse, așa că ne-am așezat pe o bancă de pe trotuar și ne-am mâncat sandvișurile. Am observat silueta vagă a unei femei care gonea cu un scuter pe după colțul străzii. Am recunoscut-o pe Eliane și am sperat ca Piet să nu o recunoască. El părea, însă, concentrat să mănânce, foamea prevalând asupra dorinței de a câștiga timp.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus eu după ce am terminat sandvișul.

— Și eu, spuse el.

Voiam să mă întorc singur; îmi trebuia cheia de la mașină. Eliane era în spatele barului și turna niște bere. Ridică privirea, mă văzu, dar nu păru să mă recunoască. Piet mă urma îndeaproape.

Am intrat amândoi în toaletă; eu am terminat primul și m-am întors în hol. Eliane se afla la un metru distanță și mă atinse ușor când trecu pe lângă mine, dându-i barmanului ordine cu voce tare. Îmi împinse cheia în mână, iar o secundă mai târziu aceasta se afla în buzunarul meu.

Piet mă bătu pe umăr.

— Ai avut dreptate, pauza asta a fost binevenită. Parcă am renăscut. Hai să mergem.

Am ieșit în întunericul de afară, râsetele și muzica din Taverna Cavalerului stingându-se în urma noastră în timp ce înaintam pe alee.

Nu-și luase mâna de pe umărul meu. În buzunar, am prins din nou cheia pe breloc.

— Deci, ne întoarcem la Amsterdam?

Apelul lui telefonic trebuie să fi fost către Edward, acum că aveam transportul de țigări în care să-i camuflăm echipamentul militar.

— Da. Ne întâlnim cu Edward și oamenii săi. Voi pregăti transportul incluzând și marfa lui, îl voi trimite la Rotterdam, iar după aceea ne vom primi plata și noi doi vom merge să sărbătorim.

— Când ne întâlnim?

— Peste trei ore.

— Bine, am spus.

Se vedea deja spațiul de parcare; zăream camionul și mașina parcată lângă acesta. Eram aproape. Peste trei ore fie voi fi mort, fie îi voi omori pe Piet, pe răpitori și o voi găsi pe Yasmin. Și-l voi face pe Edward să-mi spună unde se aflau soția și copilul meu.

— Știi, Sam, spuse el, ai dreptate. Te-ai dovedit demn de încredere în numeroase rânduri. Uite ce e! Condu tu camionul.

M-am oprit. Nu. Nu asta-mi doream.

— Nu, este în regulă. Condu-l tu, am spus.

— Nu. Condu tu transportul de marfă. Ca o dovadă de încredere în parteneriatul nostru.

Am simțit cum mi se strecura răceala în oase. Fie era sincer, fie observase cum cheia trecuse de la Eliane, la mine.

Încredere sau suspiciune. Încă aveam nevoie de Piet; nu știam unde urma să aibă loc întâlnirea, iar dacă mi-aș fi făcut apariția fără el, nu aș fi reușit niciodată să pătrund în cercul lor.

— Bine, cum vrei tu; dă-mi cheile camionului.

Le scoase din buzunar și mi le dădu în schimbul cheii mașinii.

— Vino în urma mea, spuse el.

— Și dacă ne vom pierde în trafic?

— Nu se va întâmpla asta, spuse el.

M-am urcat în camion. Poate că asta era: se plictisise de condus camionul. Numai că acum nu mai aveam la dispoziție telefonul și armele. Iar când am fi ajuns la punctul de întâlnire, nu mai aveam niciun motiv să mă apropiu de mașină.

Continuam să mă îndrept, vulnerabil și singur, spre groapa cu șerpi.

68.

Amsterdam, trecut bine de miezul nopții. Noaptea era ca o oglindă a orașului, luminile Amsterdamului reflectându-se pe cer prin puzderia de stele care se năzăreau prin dantelăria norilor. Era un oraș care nu dormea niciodată nici prea profund, nici în întregime. Prea multe afaceri aveau nevoie de întunericul nopții, în Amsterdam.

L-am urmat pe Piet. Vor fi vreo zece, inclusiv Edward, dacă numărătoarea grupului din înregistrarea video se dovedea a fi corectă. Va trebui să ne întâlnim într-un loc retras, în care armele să poată fi reambalate alături de țigări. Câteva persoane din șleahță vor fi trimise să descarce țigările. Alt grup se va afla, probabil, în incintă, asigurând paza mărfii lui Edward, oricare ar fi fost aceasta. Dispersarea țințelor mi-ar putea ușura sarcina, însă nu pentru mult timp.

Yasmin va fi ținută separat, bănuiam eu. Va trebui să pot trage cu arma în rafală fără să fiu îngrijorat că va fi prinsă în foc încrucișat.

Nu ai nevoie și de o armă pentru asta? se auzi răsunând în mine o voce mică. Era, mi-am spus eu, doar o dificultate de moment.

Piet conduse spre marginea sudică a Amsterdamului și opri la ceea ce părea să fie o veche fabrică de bere. Un semn care nu părea uzat

de intemperii anunța, în olandeză, că fabrica era închisă pentru renovare. Se mai afla acolo și un camion, fără nicio inscripție. Lângă el era un Audi sedan și am simțit inima sărindu-mi din piept.

Era Audi-ul argintiu pe care îl urmărisem pe străzile Londrei, cu Edward și Lucy înăuntru. Alte plăcuțe de înmatriculare, însă am recunoscut urma de pe bara din spate unde o zgâriase el, încercând să scape mai repede de pe strada aceea aglomerată.

Edward îmi răpise soția. Iar acum eram aproape de acest om. Am simțit trezindu-se în mine o furie instinctivă, furia oarbă despre care ne place să credem că a dispărut odată cu focurile din peșteri și picturile de pe pereții cavernelor. Nu-mi permiteam, însă, să fiu furios. Trebuia să-mi păstrez sângele rece.

Lumini palide licăreau la geamuri. Ei erau aici. Acum era acum!

Sosise momentul să trăiesc sau să mor.

Când ieșeam din camion, Piet era deja în drum spre acesta.

— Cheia de la mașină, te rog, i-am spus.

— De ce?

— Mi-am uitat țișările înăuntru.

— Nu știam că fumezi.

— Păi, fumez, am spus.

— Păi, la naiba, ai ditamai camionul cu țișări chiar acolo.

— Nu-mi vine să deschid cutiile.

— Bine. Du-te să ți le iei. Și îmi dădu cheia mașinii.

M-am întors și m-am îndreptat spre mașină. El ocoli camionul prin spate, probabil ca să-l deschidă pentru a începe descărcarea.

Start!

Nu puteam decât să ghicesc unde ar fi putut ascunde Eliane tot ce îi cerusem. Sub scaunul șoferului.

Ei ți-au luat soția și copilul. Stăpânește-te!

În eventualitatea în care Piet m-ar fi urmărit din priviri, m-am prefăcut că-mi căutam țigările pe scaun.

Apoi am dus mâna sub scaun.

Nimic!

M-am aplecat, băjbâind sub scaunul pasagerului. Tot nimic. Nu se putea ca Eliane să fi ascuns lucrurile sub bancheta din spate. Am privit pustietatea din mașină.

Și am simțit țeava unei arme lipită de ceafa mea.

— Ai încercat să-i tragi clapa omului nepotrivit, suieră Piet. Proastă mișcare.

— Ce dracu' faci? am întrebat eu.

— Armele tale, telefonul, micile dispozitive. Telefonul a-nceput să sune, cineva din Amsterdam încerca să ia legătura cu tine. De ce ai toate aceste lucruri?

Nu i-am răspuns, iar el apăsă mai tare țeava armei în ceafa mea.

— Ca să mă protejez.

— De mine?

— Nu. De ei.

— De ei?

M-am întors să-l privesc; el ținu țeava lipită de mine, astfel că arma îmi alunecă peste obraz și se opri sub ochi.

— De Edward și de oamenii lui. Ce crezi că ne vor face în momentul în care le vom livra marfa? Ne vor omorî, omule. Nu mai au nevoie de noi. Noi suntem doi, iar ei sunt... câți sunt, o duzină?

— Nu ne vor face niciun rău.

— Edward nu este numai un traficant, Piet. Știu cine sunt tipii ăștia. Sunt cei care au făcut să explodeze bomba din gară.

Fața lui deveni lividă.

— De unde naiba știi asta? Cine ești tu?

— Peter Samson, așa cum am mai spus. Prietenul meu de la bar mi-a dat toate alea, am spus.

Nici nu am clipit. Nici nu păream îngrijorat. Pentru că bătrânul Piet se dăduse prea mult de gol atunci când mă înfruntase afară.

Dacă mergi la o întâlnire cu niște criminali dați naibii și bănuiești că ai un spion în interior, pe care îl aduci cu tine, iar tu ești cel care l-ai adus pe numitul spion în apropierea amintiților criminali dați naibii, ar putea fi o idee foarte proastă să-i lași pe acești criminali dați naibii să afle că tu i-ai pus în pericolul major de-a fi dați în vileag. Așa că am dedus că nu-i spusese niciun cuvânt de avertizare lui Edward.

Toate acestea îmi trecură fulgerător prin minte în numai câteva secunde. Împreună cu realizarea faptului că echipa lui Edward, auzind hurea lent al camionului care venea, ar trebui să iasă din vechea berărie peste câteva clipe.

Nu mai aveam timp să mă ocup de Piet.

— Ce faci, nu mă împuști? l-am întrebat.

— Vreau să știu pentru cine lucrezi, spuse el. Viața lui depindea acum de această informație. El adusesse spionul aproape, acum el trebuia să afle cine eram. Era singura modalitate de a-și răscumpăra greșeala față de Edward și de oamenii săi. Spune-mi, fir-ar să fie, sau te omor!

Eu nu am spus nimic.

— Cine ești? se înfurie el. Apoi își dezlipi arma de pe mine, amintindu-și că avea un mijloc mai bun de a mă răni.

Își scoase de sub jachetă sabia wakizashi și-i ridică tăișul spre mine.

Se dădu înapoi ca să-și lanseze atacul; voia să mă sperie, să-mi arate că nu puteam opri sabia să mă despice. Așa că se îndepărtă prea mult și îmi deschise câmpul de acțiune. Cu un șuierat melodios, wakizashi se repezi spre mine. M-am răsucit și am blocat-o cu o lovitură de picior. Lama se înfipse și străbătu jumătate din talpa groasă a bocancului meu. Arma lui de jucărie caraghioasă

se blocă acolo. Pentru o secundă prețioasă, Piet fii atât de surprins încât nu știu ce să facă.

Așa că am apucat mânerul de la mașină ca să-mi asigur echilibrul și l-am lovit cu piciorul celălalt. Bocancul îl nimeri în forță în bărbie, iar el căzu pe spate, cu dinții zburând și buza despicată.

Am aterizat pe asfalt, stângaci, pe un picior. Am smuls wakizashi din talpa groasă și rezistentă a tălpii și am întins-o spre el. I-am îndreptat vârful spre părțile intime.

Dinții din față ai lui Piet dispăruseră. Încercă să se îndepărteze de mine cât mai repede, târându-se cu spatele pe asfalt.

— Te rog, nu!

L-am săltat în picioare și i-am pus sabia în stomac. El scăpă un miorlăit de surpriză printre dinții spărți; se gândea că-i voi scoate mațele.

Atunci am auzit deschizându-se ușa fabricii de bere. Mașina se afla între noi și ușă. I-am tras cu putere un pumn în gura însângerată, iar Piet se prăbuși pe jos.

69.

M-am grăbit să ajung din nou la dubiță și m-am strecurat în partea din spate. Lucrurile erau acolo, dosite de Piet. Am scos cele două Glock-uri, dintre care unul cu amortizor, încărcătura explozivă, telefonul mobil.

Am auzit zgomot de pași fugind pe asfalt. Cel puțin doi oameni. Aș fi vrut să fi fost mai mulți.

— Piet? întreabă o voce. Apoi continuă în olandeză. Grăbește-te! Edward e ofticat, vom fi în întârziere.

Ajunseră în raza mea de acțiune, în lumina întretăiată a lunii. Unul dintre ei îl zări pe Piet zăcând pe negrul asfaltului. O luă la fugă. Cel deal doilea bărbat era mai inteligent; se opri și se

ghemui într-o poziție care să-i asigure protecția, cu arma pregătită.

Prin ușa din spate întredeschisă a dubitei, l-am împușcat pe primul în genunchi. Auzisem că durerea aceasta era atroce. Amortizorul scoase un șuierat încet. Individul căzu cu un urlet îngrozitor, înclăștându-și piciorul cu mâinile. Am tras și în celălalt, care stătea lângă Piet, în ambii genunchi. Căzu, iar genunchii i se loviră de asfalt. I-am tras un pumn în gât și n-a mai scos niciun sunet. I-am tras un picior cu putere și celui dintâi, care deveni la rândul lui tăcut.

Bifasem doi.

De la mașină, am fugit, ghemuit, până la ușa fabricii. Aceasta fusese fixată să rămână deschisă. În mod ciudat – și în acest moment nu-mi plăcea nimic care părea ciudat – ușile cele mari pentru încărcare-descărcare ale fabricii de bere rămăseseră închise. Camionul fiind aici, m-aș fi așteptat să-l întâmpine larg deschise. Nu voiam să fiu surprins în exterior.

M-am oprit în pragul ușii spațiului de parcare. Niciun sunet, nicio voce – doar un murmur îndepărtat.

Am riscat să arunc o privire. Intrarea în vechea fabrică de bere era pustie, luminată slab de câteva lămpi cu neon. Pardoseală din beton, pereți de cărămidă, ferestre înalte și murdare. Simțeam un miros vag de cârnați și pizza.

M-am repezit pe ușă. În spatele ei se întindea un hol din cărămidă cu birouri vechi, având cele mai multe uși închise și una singură deschisă, o lumină slabă răzbătând dinăuntru.

De acolo auzeam niște voci care vorbeau în olandeză:

— Trișezi! O voce de bărbat tânăr, plină de asprime.

— La un joc pe calculator nu poți să trișezi. O voce de femeie.

— Știi tu un truc.

— Dacă știi un truc nu înseamnă să trișezi, plângăciosule, spuse femeia.

Se auziră mai multe persoane râzând.

Am pășit peste pragul ușii. Erau cinci – patru bărbați și o femeie – care stăteau cu spatele la mine și țineau în mâini controlere pentru jocuri video, pe monitor irupând o baie de sânge fictivă. Omorau naziști în ruinele virtuale ale Berlinului, generate de calculator. Încăperea nu era atât un birou, cât o cameră spațioasă de depozitare și am observat că mai avea o ușă metalică, masivă și grea.

— Hei, ticăloșilor, am spus. Jocul s-a terminat!

Nu era o replică genială, însă nu eram într-o dispoziție spirituală.

Toți dansară acest mic dans al surprizei: tresăriră, înghețară și rămaseră nemișcați. Femeia, Demi – am recunoscut-o pentru că o văzusem în casa în care mă dusesese Piet – era cea mai aproape de mine și am tras-o și mai aproape. Ea înțepenii de groază. Lăsară să le cadă controlerele video din mâini, iar în spatele lor, pe ecran, am văzut cum jucătorii le-au fost imediat distruși de un escadron nazist.

I-am pus lui Demi pistolul la tâmplă.

— Jos armele... încet.

Trei tipi aveau armele puse în partea din spate a pantalonilor; le observasem când se ridicaseră în picioare. Doi din ei se supuseră. Al treilea, un tânăr musculos cu o sclipire de ură în priviri, scoase arma și ezită.

— N-o să scapi de aici, spuse el.

Mi-am adus aminte numele lui. Freddy.

— Vrei să mori? Serios? Aruncă arma!

Nu o făcu, iar eu aveam nevoie să dau un exemplu, așa că îl împușcai și pe el în genunchi. Toată bravada i se evaporă când țipă și se prăbuși. Și el își aruncă arma.

— Acum e bine, am spus. Păstram un ton ferm al vocii. Îi vreau pe Yasmin Zaid și pe Edward.

Unde sunt?

Nu răspunse niciunul.

— Dacă nu știți, nu am nevoie de voi. Am ațintit arma spre tipul următor.

— Treci de cazanul de filtrare, spuse Demi într-o șoaptă răgușită. O iei la stânga. E o aripă veche cu birouri. Fata e păzită.

— Câți oameni mai sunt aici?

Buzele i se strânseseră.

— Crezi că pe tine nu o să te împușc pentru că ești femeie? Vino-ți în fire! i-am spus. Câți oameni mai sunt aici?

Am știut că nu erau profesioniști când Demi spuse „cinci”, iar Freddy exclamă: „doisprezece și mai vin și alții” în același timp. Am crezut ce spusese Demi. Doamne, speram să aibă dreptate.

— Ușa aia metalică, am spus. Deschideți-o.

Unul din bărbați se supuse. Freddy strigă:

— Nu-l ajuta, n-o face!

— Vrei să mai dansezi o dată? l-am întrebat. Taci din gură! El se liniști.

Puteam privi în interior – era o cameră de refrigerare, ceva ca un frigider imens.

— Telefoanele mobile pe podea! Goliți-vă buzunarele.

Ei ascultară: cinci telefoane mobile căzură pe jos.

Le-am făcut semn să intre înăuntru, am trântit ușa și am încuiat-o. Mai rămăseseră cinci și nu știam dacă printre ei era și Edward.

Mi-am continuat drumul pe hol. Nivelul principal al fabricii de bere era scufundat în întuneric. O lumină slabă se răspândea de mai sus. Întrezăream șase siluete îndesate ale unor cazane vechi din cupru, separate de platforme din beton. O pasarelă situată la înălțime înconjura acest nivel, câteva încăperi și birouri aflându-se deasupra sa. Pereții erau placați cu faianță albă.

Am auzit pași apropiindu-se deasupra mea, pe pasarelă. Un bărbat cu o pușcă de asalt atârnată în

diagonală pe piept. Când mergi pe o pasarelă, ai tendința să privești în jos, prin împletitura de metal. Bărbatul mă văzu.

Deschise focul. M-am ghemuit în spatele unui cazan rotunjit, iar gloanțele care răpăiau pe cupru sunau ca un zăngănit de chimvale^[42].

La distanță, la un nivel situat pe la jumătatea înălțimii clădirii, era un perete lung prevăzut cu un dreptunghi metalic. Ușile mari exterioare. Acolo fuseseră, probabil, cei mai mulți dintre ei, m-am gândit, atunci când începuse lupta, așteptând să pornească operațiunea de încărcare. Dacă voi rămâne înțepenit aici, jos, mă vor încolți.

Am intrat în cazan. Era scund și înăuntru era întuneric, iar zgomotul gloanțelor îmi dădea impresia că mă târam într-un gong. Pasarela forma un L deasupra ușilor mari exterioare. Am așteptat.

Bărbatul cu pușcă încetă să mai tragă. Mă căuta, nu voia să risipească gloanțele și se gândise că mă ascusesem după cazan. Am ascultat hârșăitul ușor al picioarelor lui deasupra mea și m-am propulsat prin deschidere, trăgând în spațiul dintre podeaua metalică și balustradă. El tresări și se prăbuși pe pasarelă. Nu știam dacă era viu sau mort, însă căzuse și nu mai trăgea în mine.

Doar că acum nu mai puteam să-i iau prin surprindere.

Am fugit în zona de încărcare, sărind peste o balustradă, aterizând pe pardoseala de beton.

Am văzut un bărbat alergând spre mine, cu pistolul ridicat. Alți doi bărbați se grăbeau în urma lui. În dreapta mea erau niște paleți vechi plini cu sticle și m-am ascuns în spatele lor. Împușcăturile sfârâmară partea de sus a acestora și sticlă pulverizată, țandări și bere stătută se revărsară peste mine.

Trebuia să mă lupt cu trei indivizi. Aveam un Glock în fiecare mână, sabia wakizashi a lui Piet era prinsă bine în cureaua de la spate, iar în buzunarele jachetei aveam o încărcătură explozivă.

Focurile de armă încetară.

O liniște înspăimântătoare, plină de ecouri, se răspândi în încăpere, împreună cu mirosul de cordită^[43] și de bere veche.

Auzeam o discuție în contradictoriu care se purta în șoaptă, în limba olandeză:

— Du-te tu!

— Ba nu, du-te tu!

Niște lași care se îndemnau unul pe celălalt, ca să prindă puțin curaj.

M-am gândit la oamenii pe care îi uciseseră în gară. Am încercat să-mi liniștesc mintea, să mă gândesc la eficiență, ca atunci când fugeam pe marginea unei clădiri la traseul de parkour; să găsesc linia.

Cineva strigă în olandeză:

— Aruncă armele, nu poți ieși de aici!

M-am dus la colțul paietului mare în spatele căruia mă ascunsesem, încercând să fac cât mai puțin zgomot.

Am ridicat pistoalele Glock, țintind spre fiecare colț, de după paietul de bere.

Niciun semn că ar fi venit cineva.

În spatele meu, în partea opusă a imensei încăperi, am auzit țipătul înăbușit al unei femei.

70.

Yasmin.

Nu aveam timp să aștept ca cei trei nățărăi să iasă la iveală. Vechii paleți de bere erau stivuiți în cinci dreptunghiuri lungi, la un capăt al platformei de încărcare. Între mine și ușile mari exterioare erau, poate, vreo doisprezece metri. La doi paleți distanță, auzeam cel puțin două voci. Era ca o cursă de parkour. Să descompun traseul pe etape, apoi să fac fiecare acțiune ca parte a unei mișcări fluide mai ample.

Mintea îmi intră într-o viteză în care nu mai funcționase de când încercasem s-o salvez pe Lucy, la Londra. Deasupra capului meu atârna o instalație de tuburi de neon. Am tras în lumini. Încăperea se scufundă în semiîntuneric; singura lumină care mai rămăsese venea din camera cazanelor.

Yasmin țipă din nou.

Am studiat încăperea cu ochii unui traceur⁽⁴⁴⁾. Paleți pe care trebuia să sar, balustrade peste care trebuia să sar, pereți de pe care să-mi iau elan. Puteam încerca să folosesc parkour-ul ca să-i atac din spate. Dar nu știam cât de stabili erau paleții și alergam de obicei cu mâinile goale, fără arme.

Am observat o mișcare în stânga mea și am riscat să mă ridic în picioare și să trag un foc, după care m-am lăsat din nou la pământ. De cealaltă parte a paletului am auzit un strigăt nedeșluit.

M-am grăbit să cobor prin culoarul format de paleți. Dintr-odată, sub tălpile mele scrâșni niște sticlă.

În jur izbucniră focuri de armă, venind din trei părți. Din față, din spate și din dreapta.

Eram încercuit.

M-am retras spre stânga, în direcția bărbatului pe care-l împușcasem. Auzeam zgomote de pași înjur, doi indivizi venind din spatele meu ca să-mi taie retragerea spre camera cazanelor.

Dar eu nu mă retrăgeam. Ei mă căutau doar printre paleți. Dacă nu m-aș fi aflat acolo unde se așteptau să mă găsească, puteam câștiga un avantaj de moment.

Am făcut un salt pe verticală, m-am ridicat pe stiva de paleți înaltă de patru metri și jumătate și am început să fug pe marginea acesteia. Am observat o mișcare în dreapta mea, un tip care înconjura colțul în care stătusem ghemuit cu douăzeci de secunde mai devreme, și am tras un foc. L-am ratat. El trase în același timp cu mine și am simțit cum glonțul îmi străpungea jacheta și

îmi zgâria pielea spatelui. Apoi am simțit o căldură în umăr, o durere ascuțită care se transformă în durere agonizantă.

Sub picioarele mele sticlele se spărgeau, paletul începând să cedeze din partea de sus. Stiva se prăbuși. Berea îmi inundă bocancii. Știam că dacă aș fi căzut în mizeria aceea, m-aș fi tăiat în sticla ascuțită și aș fi fost o țintă ușoară.

Am sărit pe acoperișul unui stivuitor și, privind în jos, am văzut fața surprinsă a cuiva care se ascundea în spatele acestuia. Am tras nebunește, iar tipul surprins se prăbuși, gloanțele străpungându-i umerii. Am sărit pe paletul următor, am ajuns pe platforma din lemn și nu am mai privit în urmă. Durerea din umărul meu deveni usturătoare. Un fir cald de sânge mi se scurse pe spate. Eram rănit.

Dar nu puteam fi rănit. Asta nu se putea întâmpla. Am sărit jos de pe stivă, aterizând pe beton.

Și unul din cei doi indivizi făcuse cale-ntoarsă din goana lui. M-am trezit că eram la vreun metru în fața lui.

El ridică o pușcă de asalt, însă nu trase.

— Jos armele! strigă el.

Am lăsat să-mi cadă ambele pistoale.

— La pământ!

M-am așezat în genunchi. Îmi dusei mâna la spate ca să scot wakizashi.

— Măinile unde le pot vedea!

Mâna mi se încleștă pe mânerul sabiei. Am întors-o, iar aceasta retează cureaua subțire de piele pe care o purtam. Mulțumesc, Piet, pentru că te-ai plictisit și ai ascuțit sabia în timp ce așteptam în ploaie, lângă fabrică, camionul familiei Ling. Dacă aș fi scos sabia, ar fi observat-o, însă m-am prefăcut că mâna dreaptă îmi atârna nevolnică.

— Sunt împușcat în braț, am spus. Nu pot să-l ridic.

El făcu un singur pas spre mine.

— Cine ești? De la poliție?

— Aha, pentru că polițiștii vin unul câte unul, am spus eu. Nu fi tâmpit. Nu sunt de la poliție.

Am auzit scrâșnet de sticlă în spatele meu. Aveam picioarele în umbră, singura sursă de lumină venind din camera cazanelor. Oricine se afla în spatele meu, avea să observe sabia wakizashi dintr-o clipă într-alta.

— Cine ești? strigă din nou primul bărbat.

Încă doi pași în spatele meu. Tipul care venea dintr-acolo îmi va vedea sabia. Peste trei. Doi... Unu...

M-am lăsat pe spate peste cioburile de sticlă și m-am rostogolit, jacheta protejându-mă de contactul direct cu podeaua plină de cioburi ascuțite. Wakizashi se roti și pătrunse prin carne, până la os, în piciorul tipului din spatele meu. Acesta țipă, iar individul cu pușca rămase stană de piatră de uimire. Am smuls sabia din capcana ei de carne, am repezit-o înapoi, răsucind-o ca să vină cu tăișul în față, și am sfârtecat coapsa bărbatului din fața mea. Acesta scoase un urlat și se împletici în spate, gloanțele lui perforând podeaua în timp ce cădea. Serios acum, este careva dintre noi pregătit să fie tăiat de o sabie? Nu. Pentru o clipă, durerea trebuie să fi fost atât de intensă și de neașteptată în mintea celui om, încât a uitat să tragă în mine.

Asta este soluția. Trebuie să ignori durerea.

Auzeam apropiindu-se pe încă cineva. Doamne, dar câți erau? Le-am tras ambilor tipi câte o lovitură de picior, lăsându-i inconștienți. Am smuls încărcătura explozivă din jachetă, am activat-o și am vârat-o sub brațul unuia din bărbați.

M-am grăbit spre cealaltă parte a paletului, încercând să fac cât mai puțin zgomot, ignorând durerea.

„Haide!”, am gândit. Am auzit pași. O pereche de pași care se apropiau cu repeziciune, omul cuprins de panică trăgând o rafală de gloanțe în

culoarul format de paleți. Sticlele se sparseră și berea începu să gâlgâie din ele.

Am auzit pe cineva îngenunchind pe podeaua acoperită cu cioburi, murmurând un nume, apoi lumina și zgomotul izbucniră ca un mic și strălucitor focos nuclear. Un urlet. Am ieșit repede pe după colț și am văzut un bărbat – unul singur – zvârcolindu-se printre cioburile de sticlă, orbit și asurzit de bombă. Am luat o sticlă de bere, l-am pocnit în spatele capului și pe bărbat îl cuprinse amețea. I-am mai tras un picior în față și căzu lat; umerii mă durea prea tare ca să încerc să-i dau un pumn.

O duzină! Eliminase o duzină de inși. Abia mă mai țineam pe picioare. Mai rămăsese unul. Unul singur. Edward. Mi-am verificat pistoalele Glock. Goale. Unul din bărbați avea o armă cu încărcătorul plin și am luat-o.

M-am strecurat afară din culoarul format de paleți. Cioburile de la sticlele de bere erau ca un semnal de alarmă; fiecare mișcare producea un scrâșnet audibil sub tălpile mele, o tragică telegrafiere a poziției mele. M-am deplasat cu cea mai mare atenție. Urechile îmi țiuiau din cauza șocului exploziei și sângeram abundent. Mă durea tot corpul.

Lucy. Bocceluță. Yasmin, fata pe care fusesem trimis să o salvez și care era cheia de acces la omul care îmi răpise familia și viața. Concentrează-te! Nu te da bătut tocmai acum.

Nu auzeam nimic, cu excepția plânsului îndepărtat al tinerei femei.

Aceasta era prețioasă pentru Edward. Poate că ordonase să fie păzită cu orice preț.

Atunci am auzit cum vocea i se transforma în țipăt. Auzeam ecoul venind dintr-un hol aflat în dreapta mea.

Poate că Edward se dusesse la ea, hotărât să ia poziție lângă ostatica sa.

71.

Am luat-o la goană pe un hol îngust, cu arma întinsă, pregătit să trag în orice umbră îmi ieșea în cale.

Țipetele Yasminei încetaseră. Din viteză, am patinat într-o veche încăpere circulară, placată cu piatră. Mirosea a lemn, a bere vărsată și se simțea izul ascuțit al unor focuri de armă recente. Întunericul avea nuanțe cenușii și albastre, iar de pe o latură a încăperii venea un licăr de lumină. Trei uși laterale, cea mai îndepărtată fiind pe jumătate deschisă. Dinăuntru am auzit o voce șoptită murmurând ceva. M-am încordat să aud ce spunea.

Nu-ți fie teamă. Fă ce-ți spun și totul va fi bine. Vocea unui bărbat, o mârâială joasă, plină de nerăbdare și ură.

Tatăl meu a trimis pe altcineva... Vocea Yasminei, ezitantă. Te rog!

M-am apropiat încet de ușă.

Taci din gură! Și era vocea lui Edward, vocea de pe înregistrare, vocea bărbatului care îmi răpise soția. Va ajunge aici în curând.

Al naibii de adevărat. Furia și ura mi se urcară la cap și am lovit ușa cu piciorul. I-am văzut în lumina care se strecura din spatele meu, el aplecat peste Yasmin, gura ei fiind schimonosită într-un rictus de frică. Stătea pe un pat, iar Edward se poziționase între mine și ea. Cicatricea – ca un mic semn de întrebare – lucea în apropierea ochiului său. În mâini ținea o armă.

Dădu să ridice arma.

Aveam nevoie de el viu.

— Aruncă arma!

Am tras, iar glonțul trecu chiar pe lângă capul lui. Edward lăsa arma să-i cadă. În ochii lui nu am văzut teamă. Am văzut un calcul rece.

— Trimite-o spre mine!

El se supuse. Era un tip masiv, cu umeri lați, musculos, mai solid decât apărea în înregistrările video.

Am pus un picior pe arma lui.

— La pământ! Acum! Mâinile pe cap.

Yasmin plângea. Edward mă ascultă, încruntat.

— Yasmin, totul este în regulă. M-a trimis tatăl tău. Te iau de aici. Vino.

Extrem de încet, ea începu să se îndepărteze de Edward. Acesta părea să o încătușeze cu privirea, îndreptată numai spre ea, nu spre mine.

— Te cunosc, spuse Edward pe când Yasmin se îndrepta încet spre mine.

— Și eu te cunosc.

— Londra. Vocea lui era ca un șarpe alunecând pe piatră. Vorbea cu un ușor accent britanic. Ticălosul zâmbi. Alergai foarte repede. Erai aproape amuzant de urmărit. Gândul mă ducea la un păianjen a cărui pânză luase foc: nu mai avea unde să se ducă.

— Soția mea. Unde este?

Yasmin era la jumătatea distanței dintre noi, ștergându-și ochii de lacrimi.

— Asta este singura valoare pe care o am pentru tine, da? Informația pe care o dețin?

— Unde este soția mea?

El râse.

— Valorează ceva pentru tine, din câte văd, faptul că îi cunosc ultimul loc de odihnă. Te temi să afli cât a suferit?

Pielea mi se înfioră. Nu!

— Spune-mi și îți cruț viața.

— Chiar dacă am omorât-o pe Lucy? Și atunci îmi cruți viața?

Edward râse din nou. Nu-mi plăcea râsul acela. Un bărbat râde numai atunci când are un atu.

— Vorbești despre femeia americană? Yasmin se opri la o jumătate de metru de mine, strângându-și coatele în palme, tremurând. În realitate, vocea ei era puțin mai ascuțită decât reieșea din înregistrare. Femeia americană cu copilul? Lucy, da?

Îmi mutai privirea la ea.

— Unde este? urlai eu.

— Nu știu unde se află acum... Yasmin părea că se forțează să-și controleze vocea. Nu știu...

Edward spuse:

— Vrei să știi unde este soția ta? Ne lași să plecăm, pe mine și pe Yasmin! Este cea mai bună afacere pe care o poți încheia pe ziua de azi, Sam.

Am auzit pași în spatele meu, la intrare. Îmi scăpase unul.

M-am întors și am tras.

Iar descărcarea electrică mă lovi ca un tren cu aburi care se năpustea direct în oasele mele. M-am luptat să păstrez strânsoarea asupra armei, însă șocurile electrice care îmi străbăteau cu viteza fulgerului oasele, tendoanele și șira spinării, făcură să-mi alunece din mână. Am căzut în genunchi. Mă uitam fix la ghetetele negre de piele dinaintea mea.

Am privit în sus.

Lucy! Ținea în mână un Taser^[45]. Fiecare sunet era, în creierul meu, un răcnet asurzitor. Fiecare imagine, un coșmar. Am încercat să alung furnicăturile Taserului din corpul meu și atunci am văzut, ca într-o filmare cu încetinitorul, cum degetul ei mare se mișcă, iar valul distrugător mă lovi din nou.

Gheata ei se lansă, zburând spre capul meu.

Se făcu întuneric.

PARTEA A TREIA

14-21 APRILIE

”
S
i
s
t
e
m
e
l
e
s
e
p
r
ă
b
u
ș
e
s
c
,
a
l
t
e
l
e
l
e
i
a
u
l
o

c
u
l
·
S
t
a
t
u
l
e
x
i
s
t
ă
n
u
m
a
i
p
e
n
t
r
u
c
ă
o
a
m
e
n
i
i
a
l
e
g

s
ă
c
r
e
a
d
ă
î
n
e
l
—
p
e
n
t
r
u
c
ă
a
u
î
n
c
r
e
d
e
r
e
î
n
s
i
s
t
e
m

e
l
e
s
a
l
e
...
I
a
t
ă
,
p
r
i
n
u
r
m
a
r
e
,
a
m
e
n
i
n
ț
a
r
e
a
p
e
c
a
r

e
o
r
e
p
r
e
z
i
n
t
ă
c
r
i
m
i
n
a
l
i
t
a
t
e
a
p
e
n
t
r
u
s
o
c
i
e
t
a
t

e
a
m
o
d
e
r
n
ă
:
n
u
a
c
e
e
a
c
ă
v
a
î
n
f
r
â
n
g
e
c
i
v
i
l
i
z
a
ț
i
a

p
r
i
n
v
i
o
l
e
n
ț
ă
,
c
i
c
ă
v
a
s
u
b
m
i
n
a
î
n
c
r
e
d
e
r
e
a
î
n
s
i

s
t
e
m
,
ş
i
,
p
r
i
n
a
c
e
a
s
t
a
,
v
i
a
b
i
l
i
t
a
t
e
a
a
c
e
s
t
u
i
a

”

.

*C
a
r
o
l
y
n
N
o
r
d
s
t
r
o
m
,
G
l
o
b
a
l
O
u
t
l
a
w
s*

72.

Piet Tanaka deschise ochii și clipi, ca să
îndepărteze sângele și să poată vedea. Inspiră

adânc și spasmodic. Pătrunderea aerului peste dinții distruși îi produse o durere atât de ascuțită încât tresări. Simți că ceva greu îl apăsa. Îndepărtă forma respectivă. Un bărbat. Unul din bandiții lui Edward, împușcat, în stare de inconștiență.

Piet făcu eforturi să se ridice de pe asfalt. Auzea zgomotul nimicitor al focurilor de armă din fabrica de bere.

Era timpul să plece. Afacerea o luase razna de tot. Nu-i păsa cine învingea înăuntru: nenorocitul care îl păcălise atât de urât sau oamenii lui Edward.

Văzu cheia dubitei în broasca ușii de pe partea șoferului. Urcă împleticindu-se în mașină, porni motorul și accelerează în noapte. Când își dădu seama că îi dispăruse sabia, simți o ură fierbinte potopindu-i inima. Sam, fiu de cătea nenorocit!

După doi kilometri îi veni o idee. Avea nevoie de o plasă de siguranță. Sam lucrase pentru cineva. Bine. Șefii lui Sam vor dori să primească informații. Aceștia l-ar putea ascunde. Sosise momentul trădării.

Era barul acela din Bruxelles în care managerul îi procurase lui Sam tot echipamentul; ei bine, Sam folosisese un alt bar în Amsterdam ca să-și demonstreze buna credință și spusese că-l cunoștea pe proprietar. De Rode Prins. Barurile acestea trebuie să fi fost conectate și îi putea căuta acolo pe șefii lui Sam pentru a face o înțelegere. Clipi ca să alunge durerea – continua să pipăie cu limba locul în care fuseseră cândva dinții din față, iar gingiile îi zvâcniră cu putere – și se îndreptă spre Prinsengracht. Barul avea să fie închis. Însă ar fi putut intra prin efracție, ca să afle pentru cine lucra Peter Samson.

Durerea – de la cap, umăr și spate – mă sili să deschid ochii. M-am ridicat încet. Totul mă durea. Aveam sânge uscat pe scalp, pe obraz, saliva mi se lipise de buze. Mă afluam într-o mică încăpere din piatră. Fără pat; doar dulapuri pentru dosare. Cămașa și jacheta mi se ridicaseră în sus.

Apoi am văzut-o pe Lucy, care era așezată în partea cealaltă a încăperii.

M-am uitat la ea.

— Bună, Sam.

— Ți-ai tăiat părul, am spus.

Aveam o voce groasă, spartă, împleticită.

— Mi s-a cerut să te omor, spuse ea.

Doar șase cuvinte ca să termini o conversație înainte de-a o începe.

Auzeam motorul unui camion huruind în depărtare. Zgomotul containerelor care erau deplasate. Auzeam toate aceste zgomote și nu reușeam să prind sensul cuvintelor pe care tocmai mi le spusese.

— Lucy...

— I-am spus lui Edward că voi avea grijă de tine, însă a avea grijă are o mulțime de înțelesuri.

— Lucy, unde este copilul?

În minte mi se învălmășeau o mie de întrebări, însă aceasta era cea mai dureroasă care răzbătea prin șocul pe care-l suferisem.

— Sam. Vei muri dacă nu mă asculți.

M-am uitat la abdomenul ei plat. Bluza închisă la culoare era atent băgată în blugi.

— Unde este fiul nostru?

— Asta nu este problema ta, Sam.

— Este singura mea problemă. Acum, când știu ce ești.

Bună ziua mânie, care clocotești în pieptul meu!

— Vrei, te rog, să mă asculți, maimuțoiule? Încerc să te salvez.

— Tu! Nici măcar nu găsesc cuvintele care să descrie ce ești tu.

— Preferi să te cerți cu mine decât să rămâi în viață?

— Ce ești tu? Acum știu ce ești, am spus.

— Mai deșteaptă. Mai rapidă. Mai puternică. Mai bogată. Le poți încerca pe oricare dintre acestea.

Femeia pe care o iubeam. Pe care crezusem că o iubesc. Stătea acolo, cu chipul și trupul pe care i le cunoșteam atât de bine, pe care le adorasem; vorbea cu vocea care îmi șoptise cuvinte de iubire; mă privea cu inteligența care mă făcuse să mă decid să-mi petrec viața cu ea. Numai că persoana aceasta era o străină. Nu o cunoscusem niciodată.

Lăsați-mă să repet: nu o cunoscusem niciodată.

Femeia fusese o minciună sfruntată de la un cap la celălalt și îmi furase mult mai mult decât trei ani din viață. Amploarea minciunii mă cutremură. Femeia aceasta mă făcuse să nu mai știu cine eram și ce știam din lumea asta. Căsnicia noastră se terminase, iar eu nici măcar nu aveam răgazul necesar să sufăr din acest motiv. Toate acestea îmi trecură prin minte într-o clipită, dar nu în cuvinte, ci ca o răceală care mă învălui în întregime.

— Bine, deșteapto și bogato, am spus eu. Unde este copilul nostru?

— Nu vrei să știi de ce?

— Nu. Dacă te întreb, mă vei minți sau nu-mi vei spune. Ai făcut ce ai făcut și cu asta basta, i-am spus. Nu înțeleg de ce, însă nici nu este nevoie să înțeleg. Nu trebuie decât să te opresc.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla.

Îmi zâmbi, acel zâmbet pe care îl avea când o tachinam, iar ea îmi răspundea la tachinare.

— Fie. Să jucăm așa cum vrei tu. Spune-mi de ce. Este clar că ești leșinată să-mi spui, am zis eu. Pari a avea un motiv pentru care vrei să mă ții în viață. Doar ca să-ți bați joc de mine?

— Nu sunt lipsită de inimă, Sam. Te stimez. Ai fost un bucătar bun. Erai bun la pat. Ai fost un tovarăș de viață atent. Ai fost un soț bun.

— Am fost un camuflaj bun, spusei. Am fost un pion bun.

— Pot să pariez că Firmei i-ai spus în mod insistent că eram nevinovată. Un gest foarte cavaleresc din partea ta.

— Foarte naiv.

— Nicidecum. Sunt foarte bună la păcălit oamenii, spuse ea.

Cuvintele ei păreau să vină dintr-un vid.

Mă simțeam nesigur pe picioare, capul mi se învârtea.

— Ce se întâmplă, Lucy? Cine sunt oamenii aceștia, ce faci tu aici?

— Mister deplin, spuse ea. Eu trebuie să aflu ce știi, iar apoi să te împrusc. Dar nu pot. Nu pot să te împrusc, așa, cu sânge rece, Sam. Eu cred...

Am făcut un pas târât spre ea, iar ea ridică arma.

— Dacă mă ataci, înseamnă că nu te mai împrusc cu sânge rece. Atunci voi face ceea ce va trebui să fac, Sam. Și cred că nu-ți dorești să mori.

M-am oprit.

— Așa este.

— Mă bucur, atunci, că nu ți-am distrus dorința de-a trăi. Pe chip nu reușeam să-i citesc nicio emoție.

Nu era îngâmfată, în ciuda spuselor de mai devreme despre cât era de deșteaptă și de bogată. Părea chiar nesigură. Ca și când n-ar fi fost obișnuită să se confrunte cu consecințele faptelor sale.

— Vreau să știu unde se află fiul nostru.

— Nu le spui nici celor de la poliție, nici Firmei, că sunt în viață. Nu vorbești despre mine și, peste vreo săptămână, voi lua legătura cu tine. Ți voi spune ceea ce trebuie să știi ca să găsești copilul. Poți să-l iei tu. Trebuie doar să spui că nu m-ai văzut, de acord?

— Copilul este bine?

— Este în siguranță, Sam. Îmi aruncă o privire. Un băiat frumos și sănătos. Am făcut unul ca

lumea. Stătea acolo și am văzut cum se străduia să înghită. Arma ei avea amortizor. Acum chiar trebuie să plec. Deci iată cum vom proceda. Eu voi pleca. Tu rămâi liniștit și nu scoți un sunet. Edward și cu mine ne vedem de drumul nostru. La un moment dat va sosi poliția, iar tu va trebui să răspunzi la întrebări. Nu menționa numele meu – iar eu voi ști dacă ai făcut-o sau nu – după care îți voi spune unde se află copilul. Vorbește-le despre mine și nu-l vei vedea în veci.

— De ce mi-ai cruța viața?

— Ți-am răpit trei ani din viață. Aceasta este recompensa.

Vocea îi era nesigură. Soțul știe întotdeauna. Așa spusese August, Howell spusese același lucru. Soțul știe întotdeauna atunci când partenerul lui de viață trădează. Eu nu știusese.

— Nu este un motiv suficient de bun.

De ce? Trebuia să fi avut un alt motiv. Unul care să țină cont de avantajul ei personal.

— Nu fi nerecunoscător acum, spuse Lucy.

M-am gândit la cei trei ani petrecuți împreună, cum fiecare cuvânt, fiecare gest fuseseră menite doar să o protejeze.

— M-ai iubit vreodată? am întrebat-o. Uram să întreb asta; nici nu avea importanță. Acum nu mă mai iubea. Orice întrebare trăda existența unui sentiment. Pierdusem ani din viață, ca și când aș fi fost pe o insulă pustie sau închis într-o temniță. Singurul lucru care mai avea vreo importanță era copilul meu, nu egoul meu.

— Trebuie să te fi iubit. Încă respiri.

Privi peste umărul meu. Pe fereastră. Și atunci am auzit împușcături. Lucy trânti ușa pe dinafară și o încuie. M-am împleticit până la ușă. Am început să lovesc lacătul cu piciorul, în încercarea de a-l sparge.

Focurile de armă încetară. M-am uitat pe fereastră. Își făcu apariția în trombă o dubă din care coborâră trei oameni.

Dintre care unul era Howell.

74.

Piet își parcase dubița pe o stradă laterală și mergea poticnit de-a lungul Prinsengracht. Își aduse aminte de vremea când se plimba de-a lungul marilor canale împreună cu mama lui, mână în mână, înainte ca Mami să plece la lucru, îngenunchind înaintea unor străini dezgustători. Visase să locuiască într-una din aceste case frumoase din care se vedea apa canalului strălucind în soarele dimineții. Visase să ajungă un mare artist și să aibă un atelier pe Prinsengracht sau pe Herengracht. Numai că așa ceva nu se întâmplase niciodată și nici nu avea să se întâmple.

Cele mai multe ferestre erau întunecate, însă în apartamentele situate chiar deasupra lui Rode Prins toate luminile erau aprinse.

Piet se împletici până la intrare. Care era numele barmanului? Henrik. Ar putea întreba de Henrik. Poate că Henrik era managerul; poate că locuia deasupra barului.

Afacerea devenise prea încurcată. Informațiile despre Edward i-ar putea facilita acceptarea. Va pleca într-un loc liniștit, precum Panama sau Honduras. Undeva unde era cald, cer senin și aveau legi indulgente. O mulțime de fete de acolo puteau fi expediate la bordeluri din Statele Unite și Canada. O va lua de la capăt. Când știai cum să te porți cu oamenii, puteai întotdeauna s-o iei de la capăt.

Draperii grele de catifea acopereau atât vitrina din față, cât și ușa. Ciocăni. O singură dată, aproape cu timiditate. Nu voia să atragă atenția poliției. Nu observase că o cameră mică de supraveghere, camuflată chiar la intrare, îi urmărea orice mișcare. Bătu din nou la ușă, de data asta

ceva mai tare și fu foarte surprins când draperia care acoperea ușa de la intrare se dădu încet la o parte. O femeie îl privea prin geam și, spre surprinderea, lui, simți un fior. Ciudat, pentru că nu era o noapte rece. Poate pentru că pierdea sânge.

— M-a trimis Samson. Are nevoie de ajutor. Vă rog.

Femeia părea să-l studieze. Era frumușică, spre treizeci de ani, însă o vârstă ceva mai mare nu era neapărat un impediment. Blondă, minionă. Cu toată durerea care îl chinuia, o evaluă din obișnuință, ca și când i-ar fi putut ieși ceva bani de pe urma ei. Acum și-o aminti; o mai văzuse în bar și înainte, când băuse bere cu Sam. Un număr prim, glumise el.

— Nu știu cine este Samson, iar barul e închis.

Vorbea cu un foarte ușor accent est-european și britanic, amestecate. Se exprima cu hotărâre și precizie. Îi plăcea accentul ei. Începuse să-i placă să audă o engleză stricată vorbită cu accent slav, de obicei într-un țipăt care cerea îndurare. Știa cum să se poarte cu fetele slave.

— Nu-mi pasă dacă e închis. Vreau să-l văd pe Henrik sau pe oricine conduce barul ăsta. Am informații de vânzare. Își aminti numele pe care Samson îl folosise la Taverna Chevalier din Bruxelles. Roger Cadet! Pe el vreau să-l văd sau pe oricine lucrează cu Roger Cadet.

— Ce fel de informații ai?

— Despre cei pe care-i urmărește Peter Samson.

— Numele lui nu este Peter Samson, spuse femeia. Acum chiar că nu-i plăcea tonul ei, puțin cam tăios și nerăbdător. Târfa avea nevoie să învețe ce înseamnă respectul, gândi el. Ci doar Sam, spuse ea.

— Bine, atunci Sam naiba-să-l-ia. Lucrează cu tine, corect? Cu tine și cu oamenii din Bruxelles cu același bar? Poți să mă pui în legătură sau nu, târfă?

Ea îi zâmbi.

— Da, cred că am ceva pentru tine.

El își coborî vocea până ajunse un șuierat.

— Băiatul tău se luptă chiar în acest moment cu niște tipi dați naibii. Are nevoie de ajutor.

— Iar tu ai nevoie de protecție împotriva acelorași indivizi. Genul tău de oameni este foarte previzibil.

Piet nu știa ce voia ea să spună. Și nici nu-i păsa.

— Cunosc niște lucruri importante.

Ea îl privi cu intensitate.

— Eu sunt... superiorul lui Sam. Intră.

Deschise ușa, iar el se împletici înăuntru. Femeia închise ușa în urma lui și trase draperiile.

— Doamne! Mulțumesc. Pot să primesc ceva de băut?

Ea se duse la bar și turnă o porție serioasă de jenever. Piet se așează comod pe un scaun de bar și-l bău. Alcoolul îi arse gingiile sfâșiate.

— Sam mi-a zburat dinții.

Semăna cu un copil plângăcios.

Ea rămase de partea opusă a barului și îi mai turnă un pahar.

— Și totuși ai venit aici.

Sam avea acoliți. Nu îți faci pur și simplu apariția într-un bar și apoi pleci de acolo înarmat până-n dinți.

Dădu pe gât și al doilea pahar. Căldura începea să-l învăluie.

— Numele meu este Mila, spuse ea. Și nu-ți ofer nimic în schimb. Îmi vei spune doar unde este Sam.

Piet scuipă sânge pe bar; se simțea amețit.

— Nimic nu este gratis pe lumea asta.

Își turnă încă o porție de băutură și din nou bău jenever-ul cu nesaț.

— Durerea este.

Ea ridică un băț mic, negru. Un baston. Se extindea la un braț distanță. Iar Mila îl lovi

puternic peste nas și gură. El țipă, sfâșiat de durere, când cioburile paharului cu jenever îi sfîchiură fața. Se năpusti orbește asupra ei și o rată. Mila făcu o săritură peste bar și începu să-i aplice lovituri cu o precizie ce o egala pe aceea a unui chirurg care își croiește drum pe după nervi și vase sanguine pentru a ajunge la țesutul bolnav. La cea de-a doua lovitură pe care i-o dădu, simți cum i se rupe nasul. Piet se întinse repede în față, încercând să imobilizeze silueta ei fragilă cu brațele lui puternice, iar Mila, cu o nouă lovitură, îi zdrobi genunchiul. Plămânii lui rămaseră fără aer.

Pumnul Milei se strânse în jurul testiculelor lui și durerea agonizantă înlocui respirația. Apoi îi lovi în forță nasul spart cu capul, iar Piet se prăbuși la pământ.

Deschise ochii. O șuviță de păr blond, murdară de sângele lui, îi venea în ochi. Femeia respira sacadat.

— Nu face nicio mișcare, spuse Mila. Nu ridică mâinile. Nu face altceva decât să respiri și să asculți.

El respiră întretăiat și ascultă.

— Știu ce le-ai făcut femeilor din atelierul de strungărie, șopti ea. Știu. Știu ce ești. În timpurile de demult, Piet, ai fi fost căpitanul unui vas de sclavi. Sau un comandant nazist care ar fi biciuit muncitorii până la moarte. Ești făcut din același aluat. Știu ce ești. Cunosc fiecare centimetru din tine.

El gemu și se chirci. Genunchiul. Gândul că s-ar putea să nu mai meargă normal niciodată i se năzări în minte, reușind să depășească senzația de durere.

— Barul are pardoseală din beton. Pereții sunt antifonați. Nimic din toate acestea nu este întâmplător, spuse ea. Își plimbă capătul bastonului telescopic peste genunchiul lui zdrobit. Îmi vei spune ceea ce vreau să știu sau te voi viola cu bastonul ăsta.

O groază înghețată îi cuprinse inima. Se uită în sus la Mila și pe chipul ei văzu succedându-se, într-o fracțiune de secundă, toate femeile pe care le vânduse. Peste umărul ei îl văzu pe prințul roșu, portretul cu picăturile de vopsea care îi pătau chipul. Mai jos, pe placajul din față al barului, observă propriile lui picături de sânge.

— M-ai înțeles? întrebă Mila.

— D-da.

— Unde este Sam?

El bâlbâi adresa fabricii de bere și indicațiile necesare pentru a ajunge la acolo. Ea deplasă bastonul spre părțile lui intime.

— Te rog... te rog...

— Taci din gură! Tu n-ai dreptul să mă rogi. N-ai dreptul să ceri clemență. Aceste lucruri țin de natura umană, iar tu ești o ființă umană numai ca specie.

Mila se ridică. El suspină, încleștându-și genunchiul cu mâinile, gemând de durere.

— Ridică-te în picioare, spuse ea.

— Nu pot, nu pot, târfa ce ești!

— Ar trebui zece ca tine ca să faci din ei un bărbat adevărat. Ai împușcat în gambă una din fetele din Moldova, atunci când ți s-a opus, spuse Mila. Știu. Mi-a spus. Ea a reușit să stea în picioare. Vreau doar să văd dacă ești la fel de rezistent cum au fost femeile alea. Ridică-te în picioare – sau bastonul îți intră pe fundul ăla nenorocit. Zece. Nouă. Opt...

La doi, Piet stătea nesigur pe picioare, tremurând de durere și de furie.

— Ascultă, spuse el. Nu este vina mea, este doar o afacere... Trebuia să scot niște bani. Părinții mei sunt bolnavi...

— Taci din gură! spuse ea. Ești Piet Tanaka. Nu l-ai cunoscut niciodată pe tatăl tău, iar mama ta este o curvă moartă. Puțin îmi pasă că te doare ceva în clipa asta. Nimănui nu-i pasă. Ai făcut

propriile alegeri în viață. Smiorcăiala ta mă plictisește.

Din ochii lui Piet începură să curgă lacrimi.

— Ți-am spus, pot furniza informații...

— Fetele acelea pe care le expediezi în Israel, Marea Britanie, Spania, Africa. Ele nu au parte de milă. Ele nu ajung să încheie vreo afacere. Ele nu ajung să fie date poliției. Ajung să fie folosite, iar apoi omorâte. Ajung să fie violate de douăzeci și patru de ori pe zi.

— Te rog..., încercă Piet din nou.

— Cred că trebuie să afli și tu cum este. Să fii dus într-o cameră întunecată și să știi că ești acolo numai ca să fii folosit. Să fii rănit. Să fii tratat ca o ființă subumană.

Piet se ținu de bara de alamă paralelă cu podeaua din fața barului, strângând-o în timp ce agoniza de durere. Începu să plângă în hohote.

Ea scoase un telefon din buzunar și formă un număr.

— Alo? Nadia?

Nadia era numele uneia dintre fete. El și-o aminti: roșcata.

— Este la mine. Are un picior rupt, nasul rupt și e bătut măr. Nu poate să scape. Nu vă poate face rău. Vreți să vi-l aduc? I-ați putea face orice doriți. O pauză care se prelungi. Ești sigură? Asta v-ar putea face să vă simțiți mai bine. Nu. Bine, atunci.

Închise telefonul.

— Femeile acelea nu vor să te mai vadă niciodată în viața lor. Probabil că sunt niște ființe mai bune decât tine.

Mila ridică din umeri. Apropie bastonul de el.

— Te rog... te rog.

— Fetele acelea sunt mai bune și decât mine.

Scoase arma pe care o ținea la spate și îl împușcă în vintre.

Durere dincolo de orice închipuire.

El țipă, și se chirci, și urlă, și zgârie betonul cu unghiile.

Mila începu să numere. Fără grabă.

— Unu-Amsterdam. Doi-Amsterdam. Trei-Amsterdam, în timp ce Piet plângea cu suspine și tremura pe pardoseala din beton.

Când ajunse la opt – o numărătoare pentru fiecare tânăra pe care o salvase din mâinile lui – îi trase un glonț de izbăvire între ochi.

Piet tresări, din corp îi ieși o respirație șuierată, apoi rămase nemișcat.

Ea nu-i mai aruncă nicio privire.

Luă telefonul și-l sună pe Henrik. Acesta răspunse la al treilea apel.

— Am nevoie de tine ca să cureți o mare mizerie. Folosește groapa de gunoi de pe drumul spre aeroport și ține barul închis astăzi până îți spun eu.

— Am înțeles, spuse Henrik.

Mila deschise ușa de la intrare, o încuie în urma ei și se grăbi să ajungă la mașină, conducând cu viteză pe străzile liniștite.

La vreo cinci minute după ce ieși din oraș începu să tremure, gândindu-se la privirea îngrozită a bărbatului pe cale să moară. O privire care implora o clemență pe care ea nu i-o putea oferi.

„Crezi că el s-a gândit vreodată la ochii acelor femei?” se întrebă Mila pe ea însăși. Nu o făcuse niciodată. Niciodată. Uită de asta.

Așa făcu și conduse mai departe. Se întrebă dacă Sam Capra mai era în viață și dacă îi va spune vreodată ce făcuse. Probabil că nu.

75.

Am simțit lacătul cedând. Am împins și am deschis ușa. Spatele îmi era scaldat de transpirație.

Încet, am urcat scările. În depărtare auzeam împușcături. Bărbații zăceau acolo unde îi lăsasem,

cu excepția unuia singur. Acesta se afla lângă perete.

Toți aveau câte un glonț în frunte.

Am fugit spre camera cazanelor. Omul de pază pe care-l împușcasem pe pasarelă se afla acum în josul scărilor. Cu un glonț în frunte.

Am mers împleticit pe hol până în spațiul de depozitare. Telefoanele mobile erau în continuare răspândite pe jos; jocul video ajunsese la final, proiectând acum un câmp de luptă pustiu. Ușa din oțel era întredeschisă; am deschis-o larg. Cei cinci pe care îi izolasem în camera frigorifică erau prăbușiți pe jos. Toți, uciși de la mică distanță.

Eram uluit. Edward își ucisese întreaga echipă.

De ce?

M-am grăbit să mă întorc în zona de încărcare. Mirosea a sânge și a bere.

Aș fi putut să mă predau lui Howell, să-i spun despre Lucy.

Și să sper că el mă va crede? Dacă Lucy plecase, eu nu mai aveam nicio dovadă. Iar Howell nu mă va lăsa să scap încă o dată.

Deci.

Ieșea din discuție să mă predau.

Trebuia să ies de acolo fără să fiu văzut.

Am auzit deschizându-se ușa din spate. Am fugit. Sau, mai exact, pe jumătate mă împiedicam, pe jumătate fugeam. Am țâșnit prin încăperile mari, am trecut în fugă pe lângă bărbatul mort. O fereastră din peretele de cărămidă dădea spre un loc viran și o moară de vânt cam rablagită. Prima pe care o vedeam de când venisem în Olanda.

M-am cățărat pe fereastră, am acționat încuietoarea și am reușit s-o deschid larg.

— Stai! Sam Capra!

Vocea lui Howell răsună ca un fulger din senin. M-am oprit. Nu ar fi trebuit s-o fac. Dar am făcut-o. Am privit în spate; el mă amenința cu o armă și mai erau doi oameni în spatele lui cu pistoalele Glock îndreptate spre mine.

— Îndepărtează-te de fereastră, Sam.

— Tocmai a fost aici, am spus. Lucy. Tocmai a fost aici.

— Îndepărtează-te de fereastră și vom vorbi despre asta, spuse el. Mă voia viu.

— Nu mă crezi, am spus eu. Știu. Lucy tocmai a fost aici. Am intrat să salvez ostaticul pe care îl au și Lucy este cu ei. Ai avut dreptate. Eu am greșit.

Vocea lui Howell era de gheață.

— Haide să vorbim despre asta, Sam. Vino să-mi spui ce știi și o vom găsi pe Lucy.

L-am privit, cu costumul lui impecabil călcat, cu ochelarii în ramă de oțel și cu vocea de actor pe scenă. Îl uram.

— O s-o găsesc și singur. Trăiește. A pierdut copilul. Nu voiam ca Howell să înceapă să mă întrebe despre copilul meu.

— Haide, Sam, coboară!

Aveau să mă împuște; aceea era ultima invitație pe care mi-o adresau.

— De unde ai știut unde eram?

Aproape că îl pufni râsul.

— Informatoarea noastră din organizația Ling nu a fost fericită că le-ai furat marfa. Ne-a sunat pe noi. Am urmărit camionul cu ajutorul dispozitivului GPS pe care familia Ling îl ascunsese în interiorul cabinei. August a făcut o plimbare mai lungă într-una din serile trecute, nu-i așa? Clătină din cap. Ar trebui să-ți fie rușine să distrugi în felul acesta cariera prietenului tău. Coboară de pe fereastră, Sam, sau te împușc în spate.

Mi-am analizat opțiunile. Să fiu împușcat, să mă arunc pe fereastră sau să mă predau. Niciuna nu era nemaipomenită. Howell nu mă va mai lăsa să scap de el încă o dată. Voi fi imobilizat, legat, ținut cu pistolul la tâmplă și nu mi se va mai oferi un simulacru de viață în Brooklyn. Mă voi întoarce în închisoarea aceea care chipurile nici nu exista,

jucărioara grupului de afaceri interne al lui Howell din interiorul Firmei.

Am coborât de pe fereastră. M-am împleticit și am ridicat mâinile în aer. Iar cei trei mă înconjură și începură să mă lovească cu pumnii și cu armele.

76.

Îmi puseră cătușe la mâini, îmi încătușară picioarele și mă târâră la duba lor. Mă îmbrânciră înăuntru; Howell se așeză în fața mea. Îmi examinează sumar rănilor; degetele lui îmi cercetară capul, spatele, umărul.

— Doamne, Sam, ești făcut ferfeniță.

Apoi le spuse celor doi căței ai săi să pregătească scena. Ușa dubei se închise cu zgomot. Rămăseserăm singuri.

— Am nevoie de un medic, am spus.

Îmi place să subliniez ceea ce este deja evident.

— Ți vom aduce unul dacă accepți să cooperezi. De unde ai știut că August era în Olanda?

— L-am văzut când l-am împiedicat pe un tip să-l împuște la atelierul de strungărie, am spus eu. Tot eu i-am oprit să tragă în tine și pe gemenii ăia psihopați. Să-ți fie de bine.

Simțeam mirosul propriului meu sânge, care făcea să mi se lipească hainele de spate și de braț. Rănilor mele nu fuseseră tratate; suferisem șocurile electrice ale unui pistol Taser, după care fusesem tranchilizat. Îmi simțeam membrele grele, dureroase și parcă desprinse de oase și țesuturi.

— August a fost trimis acasă pentru că fusese rănit. Asta mă bucură. Cred că m-ar fi influențat în ceea ce te privește. Este, totuși, prietenul tău, oricât de inutilă ar fi pentru el o asemenea prietenie.

— Am o explicație pentru asta. Oarecum.

— Ascult.

Am inspirat cu greutate.

— Am lucrat sub acoperire. Într-un fel.

— Guvernele și agențiile de poliție sunt cele care oferă acoperire. Faptul că ai pretins că ești altcineva nu este decât o încălcare a legii, Sam. Oarecum și într-un fel.

— Te rog, vreau să vorbesc la Langley. Tipul ăsta, Edward, care a luat-o pe Lucy – transportă niște arme ilegale de un anumit tip.

— Sunt cei care au tras în noi când am ajuns aici?

— Da. Nu știu. Era și un camion?

— Nu am observat plecând niciun camion. Un tip într-un Audi a tras în noi tocmai când ajungeam aici.

— Audi. El e. Te rog, crede-mă. Anunță porturile. Dar Edward nu avea să folosească portul Rotterdam. Nu acum, când îi frigea pământul sub tălpi. Va scoate armele prin Franța, Belgia sau Spania. Uite, îți pot spune ce se afla în transportul familiei Ling. Îl poți opri. Sună la Langley, cere-le autorizația. Vorbesc eu cu ei...

— Dar poate că Langley nu vrea să vorbească cu tine, Sam. Poate că Langley nu dorește decât să dispari și să încetezi să mai fi o imensă bătaie de cap.

Am înghițit.

— Ce-am spus despre Lucy este adevărat. Te rog, crede-mă. A fost aici...

El ridică o mână.

— Îți voi propune o înțelegere, Sam. Vreau să o analizezi cu atenție, pentru că în momentul acesta viața ta este în mâinile mele așa cum nu a mai fost niciodată până acum. Dacă nu-mi plac răspunsurile pe care mi le dai, îți trag un glonț în cap și la revedere. Sunt autorizat să-ți fac orice este necesar să-ți fac.

— Firma nu te va lăsa să mă execuți. Vor să afle ce știu. Vor să știe despre contactele pe care mi le-

am făcut aici. Vor informații, iar eu sunt în posesia lor.

— Firma încă nu știe că am pus mâna pe tine, Sam. În momentul acesta, tu și cu mine ne scriem propria poveste. Ai fost găsit într-o clădire plină de cadavre.

— Femeia și unul din bărbați au tatuaje identice cu al tipului din Brooklyn care a încercat să mă omoare. Novem Soles. M-ai întrebat despre asta – ei bine, iată!

El mă privi fix, își mângâie bărbia cu un deget.

— Și i-ai omorât pe toți?

— Nu eu! I-a omorât Edward pentru că nu mai avea nevoie de ei.

Howell își încrucișă brațele și mă privi cu o intensitate pe care nu i-o mai văzusem de când fusesem prizonierul lui în Polonia.

— Cred că ești singurul supraviețuitor, Sam, dar mai cred că oamenii ăștia au fost partenerii tăi. Cred că te-au ajutat să provoci explozia din biroul de la Londra și cred că tot ei te-au ajutat să fugi de mine la New York. Tipul din Brooklyn ți-ar fi putut aduce banii și documentele necesare ca să evadezi, iar tu l-ai omorât ca să-l împiedici să vorbească.

— A încercat să mă omoare. Oamenii ăștia l-au trimis ca să mă omoare. După care m-am întrebat: Edward sau Lucy? Trebuie să fi fost Edward, cel care îl trimisese pe asasin. Lucy mă lăsase de două ori în viață.

— Și unde este minunata doamnă Capra?

— M-a atacat cu un pistol cu electroșocuri și a plecat. Privește-mi pieptul. Se văd urmele de la Taser.

Îmi descheie cămașa și examinează urmele înțepăturilor.

— Deci ea lucrează cu oamenii ăștia. O, Doamne, după toate lunile acestea în care tu continuai să insiști că era nevinovată.

Tonul lui era batjocoritor.

— Sunt un soț bun, am spus. În această calitate, nu bănuiești că propria soție este o trădătoare sau o criminală. Am văzut că a fost răpită de Edward. Mi-a salvat viața. De două ori.

— Cred că ați lucrat amândoi cu acest grup, această bandă sau ce-o mai fi. Mai cred că ea a trădat, după care te-a convins și pe tine să o faci. Tind să iau de bună explicația cea mai simplă.

— Asta pentru că și tu ești un om simplu, i-am spus. Viața, însă, nu este. Asta nu este. Nu înțeleg de ce-a făcut Lucy ceea ce a făcut.

— Copilul tău unde este?

Mi-am privit genunchii. Nu știam ce să răspund. Nu voiam ca Howell să afle că ea îmi oferise copilul în schimbul tăcerii. O tăcere pe care deja o încălcasem. Așa că l-am privit și am spus:

— Lucy a pierdut copilul.

El îmi studie fața îndelung.

— Unde este Lucy? Unde urmează să se ducă?

— Nu știu. Dar o voi găsi și voi afla adevărul, am spus eu.

— Ăă, nu, nu vei face asta, spuse Howell.

Jur că funcționarii au o voce îngâmfată pe care o păstrează pentru asemenea momente, pentru momentele pe care le pot savura.

— Ba da. Uite ce e, Howell, dacă aș fi vinovat și aș fi fost prins, aș încerca să fac o înțelegere cu voi. Nu am nevoie de ceea ce mi-ați oferit. Nu am de gând să recunosc ceva ce nu am făcut. Lăsați deoparte cuțitele și înecul simulat, pentru că nu voi mărturisi niciodată ceva ce nu am făcut. Niciodată. Tot ce vreau acum este să o găsesc pe Lucy.

— Convinge-mă, Sam. Spune-mi tot ce s-a întâmplat, începând din New York, și poate te voi ajuta să o găsești. Cine te-a dat jos de pe vas? Cine te finanțează și cine îți furnizează lucrurile de care ai nevoie?

— Nu pot să-ți spun.

— Ai ajutat să scape un om care a tras asupra mea și a oamenilor mei.

— Eu nu am tras în tine. I-am omorât pe cei care trăgeau în agenții tăi. Parcă obișnuiau să ofere medalii pentru astfel de chestii.

Howell mă apucă de cămașă și mă izbi cu capul de peretele dubei. A durut. Îmi simțeam corpul devastat de durere.

— Vreau să știi tot adevărul, Sam. Pe tot.

— De ce nu mă crezi? De ce? De ce? i-am strigat eu în față. De ce nu încerci măcar să mă crezi?

Scuipatul din gura mea i se pulveriză pe față. El se dădu înapoi.

Mă luptam să-mi recâștig calmul.

Durerea îmi răvășea trupul. Fusesem bătut, împușcat, iar neîncrederea implacabilă de pe chipul lui Howell mă făcea să turbez de furie.

El nu făcu decât să mă privească.

— De ce nu suntem într-o casă conspirativă a Firmei? am întrebat. De ce nu înregistrezi ceea ce spun de față cu martori? Unde sunt cei de la serviciul de informații olandez? Nimic din ce se petrece acum nu se desfășoară după protocol.

— Râde ciob de oală spartă, spuse el. Sam, nu este cazul să-mi ții lecții de morală cu privire la ce este corect și ce este greșit. Toată Firma va afla cât de curând că ești un trădător.

Am simțit acest cuvânt ca o lovitură de bici în came.

— Nu sunt un trădător.

— Vrei să te cred? Atunci spune-mi totul.

Am scos o respirație lungă, șuierată. Trebuia să-i ofer mai mult ca să ajung într-o poziție de forță.

— Edward ăsta s-a folosit de explozia bombei de la gara Centraal pentru a-l omorî pe Țarul Banilor, cel pe care îl investigam la Londra. Un presupus finanțator al rețelelor infracționale – ale celor mai importante, care au legături cu guvernul. Nu înțeleg de ce Edward l-a ucis pe omul ăsta, dar a făcut-o, am spus eu. E implicat în contrabandă, introduce ilegal niște chestii nasoaie în Statele

Unite, iar eu aveam nevoie de transportul de marfă pe care l-am furat pentru a camufla chestiile pe care le expedia el, oricare ar fi acestea. Ar putea fi o bombă, ar putea fi virusul ciumei, ar putea fi oameni. Nu știu! Dacă nu intervenai tu, aș fi putut afla.

— Să zicem că-mi spui adevărul și că ești nevinovat. Cum i-ai găsit pe oamenii aceștia, Sam? De unde ai aflat despre ei? De unde cunoști aceste detalii? Cine te-a ajutat să-l găsești pe Edward ăsta, cine te-a introdus în Olanda?

Era întrebarea greșită. Am simțit acest lucru până în măduva oaselor.

— Nu te interesează ce fel de operațiune se pune la cale?

— Nu cred niciun cuvânt din ce-mi spui până nu-mi dezvălui cine te-a ajutat.

— Nu ești curios în privința mărfii pe care urmează să o transporte Edward?

— Să începem cu începutul. Îmi întinse o fotografie. Eu și Mila în stația de cale ferată din Rotterdam. Apoi încă una, la stația de cale ferată din Amsterdam. Cine este femeia asta?

M-am prefăcut că mă încrunt când privesc fotografiile.

— Cineva care a mers cu trenul împreună cu mine. Nu o cunosc.

— Ba da. Am interogat un controlor de bilete din tren. Ați călătorit împreună. Ați stat pe locuri alăturate și ați discutat.

— A, da. Da. Un chip drăguț, dar o respirație respingătoare. I-am oferit un Tic-Tac. La asta s-a rezumat interacțiunea dintre noi.

— Prostii. În Amsterdam unde ai stat?

— Pe la pensiuni. E ieftin, se plătește în numerar. Sunt destul de tânăr ca să arăt ca un absolvent de facultate care călătorește prin lume.

— Ce pensiuni?

— Lasă-mă să pricep, i-am spus. Tocmai ți-am zis că tipul care a pus o bombă la biroul din

Londra introduce prin contrabandă, în America, niște marfă potențial periculoasă, iar tu vrei să știi la ce pensiune am stat?

— Dacă poate să introducă prin contrabandă așa ceva, o face pentru că tu i-ai oferit acoperirea necesară, spuse Howell. Eu te-am prins când îl ajutai pe tipul ăsta.

Am auzit un zgomot afară, ca un om care cădea pe partea laterală a dubei și apoi aluneca pe asfalt. Un strigăt.

Howell scoase un pistol și-l aținti asupra capului meu.

— Sunt legat, am spus. Nu reprezint un pericol.

Își mută pistolul din direcția mea, iar eu îl lovii cu putere în maxilar cu piciorul. Speram că i l-am rupt, pentru că mă plictisise în grozitor să-l tot aud vorbind. Faptul că urma să tacă o lungă perioadă de timp avea să-i facă lui Howell un bine incomensurabil. El se lovi de peretele dubei și m-am aruncat asupra lui fără să-mi pot folosi mâinile, pe care le aveam legate la spate, dar nu-mi păsa. Nu gândeam rațional. Voiam doar să tacă și să mă asculte. Să obțin de la el o încredere tăcută.

I-am aplicat o lovitură puternică de cap, repezindu-mi capul în sus ca să-l trosnesc sub mandibulă. El gălgâi și din gură i se revărsă un șuvoi de sânge. L-am lovit apoi cu capul în cap, iar el căzu pe jos. Mi-am pierdut echilibrul și m-am prăvălit peste el.

Ușa dubei se deschise și m-am așteptat să-l văd în prag pe unul din căței lui.

Mila!

— În sfârșit, i-am spus.

Ea îmi tăie cătușele din plastic, iar eu o ajutai să-i pună în dubă pe cei doi băieți ai Firmei; ambii erau în stare de inconștiență, fără a fi, totuși, grav răniți. Mila trânti ușile dubei, le încuie și aruncă cheile pe terenul viran din spatele fabricii de bere. Ne-am dus la mașina ei și Mila demară în viteză

spre Amsterdam. Ziua aceea avea să fie înnorată și cenușie; exact ca dispoziția în care mă aflam.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Pentru puțin.

După voce părea obosită.

— Cum m-ai găsit?

— Datorită prietenului tău Piet.

— Piet nu este prietenul meu.

— Piet a venit la Rode Prins. Era panicat. Se gândise că putea să le ofere informații în schimbul adăpostului celor pentru care lucrai tu, oricare ar fi fost aceștia.

— Și Piet a vorbit.

— Piet a vorbit.

Acum vocea îi era metalică.

— Și Piet continuă să vorbească?

— Piet a terminat de vorbit.

— Ce i-ai făcut?

— Câtă grijă îi porți violatorului și negustorului de sclavi!

— Nu lui îi port de grijă. Ție îți port de grijă.

Mi-am așezat mâna peste a ei. Ea mi-o îndepărtă.

— Nu-ți bate capul ăla însângerat și tăbăcit cu mine, Sam. Eu sunt bine. Nu m-am simțit niciodată mai bine decât acum.

— L-ai ucis.

— Trebuia ucis. Ridică o sprânceană. L-ai găsit pe Edward ăla? Ai găsit-o pe Yasmin?

— Am găsit-o pe nevastă-meă.

77.

Printre lucrurile de care putea face rost Mila era și un doctor; m-am trezit în patul apartamentului de deasupra Rode Prins cu un bătrân care mă împingea cu degetul. Era chel, încruntat, iar respirația îi mirosea a ouă fierte.

— Tinere, ești făcut ferfeniță, îmi spuse el.

— Da.

Așa eram, în mai multe moduri decât îmi putea el imagina, dar mai degrabă aș fi murit decât să recunosc acest lucru.

— Ți-am cusut și ți-am bandajat capul. Și ți-am curățat rana de la umăr. Te va dura mușchiul, ar fi bine să-l lași să se odihnească. Rana de la spate a necesitat câteva cusături pentru că arăta ca un șanț adânc. Deci bea lichide. Odihnește-te. Îți las niște pastile pentru durere. Nu abuza de ele. Se întoarse spre Mila și îi spuse: femeie, știu că nu ești vreo Nightingale^[46]. Asigură-te doar că se odihnește suficient.

Ridică un deget, însă nu îl flutură.

Mila încuviință din cap. Doctorul își strânse trusa și duse o serie de echipamente medicale în camera de depozitare, de unde le luase. L-am urmărit. De fapt, am privit în gol și m-am întrebat ce aveam să fac în continuare.

— Ți-e foame? întreabă Mila. Henrik a făcut o supă de cartofi; este foarte bună.

— Mi-e mai mult sete.

Aduse niște apă rece, pe care o băui cu lăcomie. Mă simțeam de parcă mă lovise autobuzul, după care trecuse înainte și înapoi de câteva ori peste trupul meu, doar ca să mă facă să sufăr cât mai mult. Am mai băut niște apă, după care, într-adevăr, mi s-a făcut foame și am mâncat un bol imens cu supă de cartofi presărată cu brânză Gruyère și bucățele de șuncă.

Mila mă privea mâncând și nu spunea nimic. Dar Mila era Mila și așteptă până ce lingura mea culese și ultimele rămășițe de pe fundul bolului.

— Îmi pare rău, Sam.

O spusese că și când cuvintele acestea i s-ar fi părut amuzante.

— Știi asta.

— Poți să-mi spui tot ce s-a întâmplat?

I-am povestit. Mila ascultă în tăcere. Când am terminat, spuse:

— Deci Lucy a ta este o trădătoare.

— Da, am spus eu.

Afară, canalul era foarte liniștit. Am ascultat inima mea proastă care continua să bată. Fie. Era o trădătoare. Mă trădase pe mine, își trădase propria țară. Fie. Trebuia să mă obișnuiesc cu gândul ăsta. Auzisem cuvintele acestea timp de luni de zile, de la Howell, chiar și de la August, și nu le dădusem crezare. Nu vrusesem să le cred. Nu există prost mai mare decât un prost îndrăgostit.

Nu mă deranjează să spun că sunt un prost. Toți am fost proști la un moment dat, în viață. Fusesem, însă, atât de convins că o cunoșteam pe Lucy.

De ce nu te-a ucis?

Mă gândeam, chiar și acum, când zăceam slăbit în pat, că m-aș putea duce jos să smulg dozatoarele de bere de la bar, să sparg toate ferestrele, să dărâm pereții maronii. Furia părea să-mi dea puterea necesară. Chiar și cu durerea pe care o simțeam în corp și cap.

De ce nu te-a ucis?

Era întrebarea care îmi provoca atât mintea, cât și inima. Ar fi putut să-mi tragă un glonț în cap. Și de ce nu mă lăsase să mor în explozia bombei din Londra? Imposibil să mă fi iubit. Toată viața aceea fusese un film ieftin de ficțiune, servit cu mare pricepere, zâmbete pline de căldură, săruturi șagalnice și nopți lungi, trepidante, în care ni se uniseră coapsele și sufletele.

— De ce nu te-a ucis? întrebă Mila, ca și când ar fi putut să-mi vadă gândurile plutind deasupra capului.

— Trebuie să fi avut un motiv, am spus.

— Copilul?

— L-a ascuns undeva.

Dacă păstram tăcerea în privința faptului că ea era în viață, urma să mă sune și să-mi spună unde se află copilul. Mi-am păstrat vocea calmă.

— Sam, angajatorii mei și cu mine te putem ajuta... eventual ca să-ți găsești copilul.

— Nu va suna niciodată. Fiul meu îi asigură protecție. Și încă nu am terminat ce aveam de făcut. Ea și Edward au luat-o pe Yasmin. O voi găsi.

— Unde?

— Voi suna Firma și îi voi anunța, voi alerta autoritățile vamale. Poate vor descoperi transportul lui Edward; ei dispun de resursele necesare. Howell nu m-a crezut. Cineva o va face. Poate August Holdwine.

— Încearcă, dacă dorești, însă Edward ăsta nu e prost. Va deconecta dispozitivele de urmărire GPS. Vor exista cu totul alte declarații de expediere pentru țigările acelea și nicio cale de-a le da de urmă. Containerele lor vor fi etichetate drept conținând un cu totul alt produs. Cei de la vamă nu vor închide portul Rotterdam pentru ceea ce vor considera a fi o farsă prin telefon. Iar dacă Firma crede că ești un trădător, vor lua avertizarea ta drept o simplă minciună sau o diversiune. Prietenul tău va fi depășit de situație.

Avea dreptate.

— Howell era mult mai interesat să afle cine mă ajutase, decât de transportul meu fantomă. Este pe urmele unei grupări numite Novem Soles. Cred că este convins că tu faci parte din ea.

— I-ai vorbit despre mine?

— Nu. Niciodată.

Ea se ridică în picioare.

— Nici nu am crezut că o vei face. Mă bucur că nu sunt nevoită să te omor.

— Păi... și eu mă bucur, Mila.

— Odihnește-te acum, așa cum ți-a recomandat medicul.

Am închis ochii. Continuam să cred, în toată învâlmășeala de informații pe care le aveam în acest moment, că îmi scăpa un element important – un fapt sau o revelație interioară care își croia

drum în mintea mea și care mi-ar fi putut furniza un răspuns. Totul începea la Londra. Explozia unei bombe care să îl protejeze pe bărbatul pe care Edward îl omorâse ceva mai târziu. Într-un fel sau altul, aici era cheia. Activitatea mea din Londra merita tot acest chin pentru Edward și oamenii săi.

— Așa voi face. Pentru scurt timp. Însă mergem la Londra.

— De ce la Londra?

— Pentru că vreau să mă întâlnesc cu Zaid. El ne-a dat misiunea asta și din acel moment, ne evită; în plus, știe mai mult decât a fost vreodată dornic să ne spună și nouă. Lui Edward i-a dat arme pe care să le traficheze. Acum, când marfa a ajuns la Edward, poate că Zaid urmează s-o primească înapoi pe Yasmin. Așa că ne vom duce la Zaid neanunțați. Îl vom lua prin surprindere.

— Va trebui să mă mai gândesc.

— Șefii tăi nu vor fi de acord? Zaid este unul din ei?

Ea se apropie de masă și își așează paharul.

— Nu este. Însă are legături cu ei.

— Eu pentru cine lucrez, Mila?

— Pentru mine.

— Cred că am luptat suficient de înverșunat pentru tine ca să merit un răspuns. Aș fi putut să te dau pe mâna Firmei. Nu am făcut-o. Nu aș face-o.

— Ai putea face orice ca să-ți primești copilul înapoi. Ridică o mână înainte de-a reuși s-o întrerup. Sam, tu lucrezi pentru mine. Să lăsăm lucrurile așa. Dacă nu mai vrei să lucrezi pentru mine, te poți odihni aici oricât timp dorești, până te vei simți pregătit să pleci. Iar noi nu te vom mai deranja, dacă nu ne vei deranja nici tu.

— Dispui de resursele de care am nevoie ca să-mi găsesc copilul, am spus.

— Este un adevăr neplăcut. Pentru tine.

Am privit pe fereastră.

— Te-am pierdut din vedere un timp, Mila.

— Am fost ocupată.

— Ce fac femeile?

— Sunt în siguranță. Le vom înapoia familiilor lor sau vom găsi un loc în care să fie în siguranță.

— Îmi pare bine că le-ai ajutat, dar ai fi putut să lași poliția să se ocupe de ele. Și eu aveam nevoie de ajutorul tău.

— Nu puteam lăsa poliția să se ocupe de treaba asta, spuse ea. Trebuia să o fac eu. Poliția le-ar fi deportat, fetele ar fi ajuns pur și simplu din nou în Moldova, unde puteau fi luate la ochi de persoanele care recrutează și de traficanții de carne vie, ca să se răzbune pe ele. Lucruri de acest gen s-au mai întâmplat. Aveau nevoie de protecție, atât ele cât și familiile lor. A trebuit să aranjez toate astea.

— Înțeleg acum. Am închis ochii. Îl voi găsi pe Bahjat Zaid. Dimineată voi pleca la Londra. Fie îmi poți aranja tu călătoria asta, fie voi risca și voi folosi unul din pașapoartele mele false, urmând să fiu prins la aeroport sau la feribot. Howell mă va căuta. Ajută-mă să ajung în Anglia, dacă ești atât de capabilă.

— Nu ai de gând să renunți, nu-i așa?

— Trebuie să-mi găsesc copilul. Nu pot renunța, Mila. Copilul meu înseamnă pentru mine ceea ce au însemnat pentru tine acele femei. Ființe inocente care nu pot fi abandonate. Nu mă pot opri.

Ea se ridică și închise ușa după ea. Am rămas în pat, am înghițit una din pastilele lăsate de doctor și am căzut într-un somn fără vise.

78.

Luni, Londra. Din cerul cenușiu, mohorât, cernea ploaia. Trupul mă durea, dar mai puțin decât cu o zi înainte. Dormisem pe tot parcursul zilei și până a doua zi dimineată, devreme, când

mă sculasem, mă îmbrăcasem cu hainele noi aduse de Mila și luaserăm împreună un avion particular până la Londra. Foarte șic. Angajatorii cu buzunare largi ai Milei trebuie să-și fi dat acordul să-l vânăm pe Bahjat Zaid. Pentru mine întrebuița unul din pașapoartele cele noi și nu se iviră niciun fel de probleme la serviciul de imigrare. Mila aranjase să ne aștepte un Jaguar.

Era ciudat să mă aflu pe tărâm britanic, acolo unde fusesem cel mai fericit, dar și acolo unde trăisem cea mai urâtă zi din viața mea.

Biroul lui Zaid se afla lângă Muzeul Băncii Angliei, într-o construcție-turn modernă. Mila și cu mine eram îmbrăcați lejer: pantaloni largi, cămăși, jachete. Purtam o șapcă închisă la culoare ca să maschez bandajul de la cap. Secretara lui Zaid de la Militronics ne adresă un zâmbet rece.

— Domnul Zaid nu este disponibil, spuse secretara. A fost chemat să se ocupe de o chestiune de import și urgentă.

I-am aruncat Milei o privire.

— Import și urgentă? întrebă ea. Tu chiar vorbești așa?

Secretara se încruntă.

— Dacă doriți să lăsați un mesaj...?

— Spune-i că Sam și Mila au venit să discute cu el despre fiica sa. Știm unde a fost.

Încruntarea secretarei se accentuă.

— Domnul Zaid s-a dus să-și vadă fiica, domnule, spuse ea. Îi voi transmite, însă, mesajul dumneavoastră.

— Când a plecat?

— Acum vreo zece minute.

Am ieșit de acolo. Ne-am oprit la colțul acelei străzi aglomerate.

— Yasmin a luat legătura cu el, am spus.

— Sau au ajuns, într-un final, la o înțelegere cu privire la un schimb, spuse Mila.

— Trebuie să aflăm unde este Zaid. Pentru că dacă i-o dau pe Yasmin, atunci Lucy și Edward vor

fi și ei acolo.

Ne-am întors la Jaguar.

— Tu conduci, spuse ea.

Am trecut la volan, iar ea deschise torpedoul.

Înăuntru se afla un netbook^[47] modificat, conectat la sistemul de comunicare prin satelit al mașinii. Îl scoase, îl deschise și începu să tasteze frenetic ceva la mica tastatură.

— Există camere de supraveghere în toată Londra, spuse ea. Pentru evenimentele din trafic și pentru asigurarea securității. Avem acces limitat la rețea. Să vedem dacă putem vedea când a plecat Bahjat.

Găsi o înregistrare video ce reda partea din față a clădirii în care se afla biroul lui Zaid și o derulă până în momentul în care acesta ieșea din clădire. Un Mercedes fu adus până la curbă, șoferul coborî din mașină, iar Zaid se urcă în ea. Conduse pe Princes Street.

Mila deschise o nouă fereastră pe netbook. Îl regăsi virând pe Gresham Street. Îl urmări întorcând pe St Martin Le Grand, după Muzeul Londrei. Apoi păru să-l piardă. Verifică din nou înregistrarea. Zaid se îndrepta spre nord, pe Aldersgate Street. Mila apăsă niște taste și în colț apăru harta Londrei, camerele de supraveghere pe care le consultase fiind marcate cu roșu, astfel încât îi puteam vedea traseul prin oraș.

Încercarea de a-i dibui mașina în aglomerația urbană, derularea benzii înapoi atunci când o pierdea din ochi, în speranța că nu făcuse un viraj chiar atunci când camera de supraveghere nu filma – toate acestea luau timp.

Alte câteva puncte cu roșu și Mila spuse:

— S-a dus la St Pancras. Sunt o proastă. Condu repede acum, haide!

— Ce este la St Pancras?

— Acolo oprește Eurostarul. Trenul. Din Olanda și Belgia. Poate că Edward s-a hotărât să i-o înapoieze pe Yasmin.

Șofatul la Londra este adesea o chestiune de război al nervilor și de răbdare. Conduceam mașina ca un apucat.

— Nu are niciun sens. Să spunem că Edward s-a decis s-o înapoieze pe Yasmin, am spus eu. Ar fi putut să-i ceară fără probleme lui Zaid să vină în Olanda. În loc de asta, își asumă riscul să o deplaseze pe ea, victima unei răpiri? Înseamnă că vor ceva de la Zaid, niște lucruri pe care acesta nu li le-ar fi putut aduce.

— Sam, spuse ea, dacă Lucy vine cu ei, iar noi îi prindem, vrei s-o omor în locul tău? Știu că ție ți-ar fi greu să o faci.

Era oferta cea mai ieșită din comun pe care o primisem într-o viață presărată de oportunități bizare.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să-i faci niciun rău. Mă voi ocupa eu de Lucy.

— Nu e înțelept. Eu și cu ea, nu avem un trecut comun care să mă împiedice. Mă tem că s-ar putea să nu fii suficient de stabil emoțional pentru așa ceva, știind că femeia este o ticăloasă dementă.

— Nu voi ezita, la nevoie.

— Cuvintele „la nevoie” înseamnă deja o ezitare, spuse ea, și avea dreptate.

— Vreau să stau de vorbă cu ea.

— Copilul. Iartă-mă, nu vreau să par lipsită de inimă. Dar nici măcar nu știi dacă a născut copilul, Sam. Nu ai nicio dovadă că acesta este în viață.

— Nu cred că minte în privința asta.

— Te-a mințit secundă de secundă în ultimii trei ani de zile. Iar acum spune adevărul?

Mila pufni a dezgust. Pneurile își pierdură aderența cu strada și scoaseră un șuierat umed în încercarea de a recâștiga priza. Am încetinit puțin și mașina își recăpătă stabilitatea pe când străbăteam o intersecție.

— Ar fi putut să mă omoare. De ce să-mi fi cruțat viața și să mă fi mințit?

— Dintr-o mie de motive. Voia să fii găsit în viață, cu toți oamenii aceia morți în jurul tău. Faptul că rămăseseși din nou în viață ar fi distras atenția Firmei. Ai fi devenit obiectul învinovățirii și al investigațiilor. Voia să-ți furnizeze informații false. Femeia este nemiloasă și se joacă cu tine. Las-o în seama mea.

— Nu te atingi de ea, Mila, i-am spus. Nu te atingi de ea. Vreau să știu unde-mi este copilul. Ea știe asta.

Apoi Mila spuse lucrul cel mai adevărat pe care-l auzisem de luni de zile:

— Cu minciuna asta, soția ta a devenit invulnerabilă pentru tine, Sam. Tu nici nu știi dacă mai există sau nu copilul acesta. Sau dacă este într-adevăr al tău.

— Este al meu, am spus.

— A mințit în privința a orice altceva. Poate că ea și Edward au fost amănți aici, la Londra.

— Mulțumesc pentru apelul la deșteptare. Apoi am folosit cuvintele ca pe niște cărămizi: adăugate încet, una câte una, ridicând un zid. Am luat aceste opțiuni în considerare cu mult înaintea ta, i-am spus. Când am descoperit dovezile, m-am gândit că poate mă înșelase, că poate era o trădătoare. Însă toate erau circumstanțiale. M-a salvat atunci, m-a salvat acum. Știe unde se află copilul meu. Este suprema ei poliță de asigurare și nu vrea să piardă acest avantaj.

— Este o poliță de asigurare numai dacă tu o crezi. Nu poți s-o interoghezi așa cum trebuie. O voi face eu. Voi scoate adevărul de la ea. Gura Milei luă o expresie hotărâtă. Nu-mi ești de prea mare ajutor dacă ești distras de problema asta nerezolvată cu copilul tău.

„Problemă nerezolvată”. Mă întrebam din ce forță ieșise Mila, ca să gândească așa cum gândea. Mă temeam să aflu. M-am gândit la atitudinea ei plină de solitudine din Amsterdam față de femeile capturate din Moldova. Putea să dea

dovadă de bunătate. Putea fi și nemiloasă. M-am gândit că Piet suferise, probabil, destul de mult când căzuse în mâinile ei. Dar putea și să aibă dreptate. Și anume ca Lucy să joace teatru cu mine; să mizeze pe trecutul nostru, pe rămășițele sentimentelor pe care le mai aveam încă pentru ea, pe dorința mea atât de evidentă de a afla că mă iubise. Mila nu avea să se lase păcălită. Aproape că simțeam o umbră de teamă pentru Lucy – nepotrivită și nerecomandabilă – gândindu-mă că se va afla la cheremul Milei.

Să o las pe Mila să se dezlănțuie putea fi calea cea mai rapidă de a-mi găsi copilul.

Copilul meu. Nu voiam să mă gândesc la ce spunea Mila. Trebuia să știu. Nu puteam să întorc spatele posibilității ca acest copil să rămână pierdut în lumea largă sau, mai rău, să fie crescut de o femeie ca Lucy Capra. Lucy și Mila erau amândouă în stare să se folosească de copilul meu pentru a-și atinge scopurile; eram dispus să le las să creadă că mă puteau folosi, însă urma să le folosesc eu pe ele. Este o lume urâtă, aceea în care ne luptăm pentru copiii noștri.

Am condus Jaguarul într-o parcare acoperită. Ajunseserăm la destinație.

79.

St Pancras este o imensă stație de cale ferată de suprafață și subterană. În ultimii ani a suferit un proces amănunțit și costisitor de înfrumusețare: arcade masive din oțel de un albastru palid se sprijină de construcția inițială din cărămidă. Acoperișurile din sticlă din gară lasă senzația de deschidere. Magazine și restaurante elegante umplu peroanele. Un semn de informare luminos face reclamă celui mai lung bar de șampanie din lume. Mii de navetiști și de călători forfoteau prin

stație, însă eu am mers prin St Pancras de unul singur.

Mila rămăsese cu netbook-ul în mașină; eu aveam un microfon ascuns în ureche. Ea, după ce pătrunsese în sistemul de securitate al St Pancras, îl urmărea pe Bahjat Zaid pe camerele de supraveghere. Ne asumam un mare risc: sistemul de securitate ar fi putut sesiza că fusese compromis, iar o echipă de securitate ar fi putut decide să investigheze locul dacă descoperea că accesul ilegal avea loc atât de aproape de stație. Într-un nod de transport atât de important, sistemul de securitate era în mod firesc unul performant.

— L-am găsit. Așteaptă lângă barul cu șampanie, la nivelul de sus, spuse Mila.

— Este singur?

— Da.

— Observi pe cineva care îl urmărește?

— Nu.

Am urcat scările spre întinderea impresionantă pe care o ocupa barul de șampanie; era înțesat de oameni frumoși și de câțiva călători cu fețe obosite. Barul se desfășura pe sute de metri, întrerupt doar de mesele pentru servire ale chelnerilor. Existau și blaturi de lemn destinate călătorilor singuri, prevăzute cu locuri pentru așezarea laptop-ului; blaturi de lungimi diferite formau separeuri de patru persoane. Singurul perete al barului, situat la mare distanță, era din metal și sticlă și dădea spre stația Eurostar, unde soseau și din care plecau trenurile de pe continent.

Zaid stătea singur într-un separeu, în costumul său Armani, cu pantofii lustruiți și lucioși, și părea atât de gârbovit, de suferind, încât parcă ar fi fost bolnav de cancer. Încrederea pe care i-o remarcasem dispăruse. Își șterse o urmă de transpirație de pe frunte; aproape de picioare ținea o servietă. Foarte aproape. M-am așezat în stânga lui, într-un loc în care nu mă putea vedea prea ușor și el pe mine, în care intrarea era formată dintr-un

bar pătrat și unde chelnerii, în ținute elegante, strângeau cupele de șampanie, după care se întorceau grațios la mese, cu ele pline. M-am așezat de partea cealaltă a barului și am sperat că ochelarii fumurii și șapca închisă la culoare îl vor împiedica să mă recunoască. Am comandat un pahar cu șampania cea mai ieftină din meniu, însă nu m-am atins de ea.

Zaid continua să scaneze mulțimea. Cu nerăbdare, cu neliniște. Își întorcea capul, urmărind grupurile care mergeau de-a lungul peronului Eurostar-ului. Soseau și plecau valuri de oameni. Un grup din stânga mea, impulsivat de o sticlă mare de șampanie, începea să devină mai gălăgios. Zaid continua să arunce priviri în direcția acestuia. M-am răsucit. Nu puteam să risc ca el să-mi vadă fața.

— Încă îl ai în vizor? am întrebat eu în microfon.

— Da, îmi răspunse Mila în ureche.

— Este neliniștit, scrutează tot timpul mulțimea. Nu pot risca să mă vadă.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergi la el să-i vorbești?

— Nu și dacă urmează să-i fie înapoiată Yasmin. M-ar putea vedea Edward...

— Ți-e teamă de Edward?

— Mă tem că ar putea s-o omoare pe Yasmin dacă mă observă, am spus.

Mila nu-mi răspunse, dar aproape că puteam s-o văd strâmbându-se.

Am simțit o bătaie pe umăr. M-am întors. Bahjat Zaid arăta de parcă era în pragul morții: transpira, era livid la față, gura i se strâmba într-un rictus furios.

— Pleacă naibii de aici, spuse el. Trebuie să pleci! Acum.

— Edward o aduce aici pe Yasmin?

— Îți ordon să pleci, șuieră el.

— Știu că i-ai dat arme lui Edward ca să păstreze numai pentru el înregistrările cu escapada în care Yasmin a comis crima. Vrei să dai la schimb servieta ta șic pentru a-ți primi fiica?

El mă privi de parcă îi venea să vomite pe pantofii mei.

— Pleacă! Chiar în clipa asta.

— Răspunde-mi și poate o voi face.

— Eu le dau servieta, ei mi-o dau pe Yasmin și coșmarul ia sfârșit.

— Ce e în servietă?

— Bani. Nimic altceva.

— După toată tevatura asta, ei nu vor decât niște bani? În Budapesta ce le-ai dat, domnule Zaid? Ce fel de arme experimentale?

În ochi i se citea o ură pură.

— Nu mai am nevoie de serviciile tale. Îmi voi primi fiica înapoi și de acum este în siguranță. Nimeni nu mai poate să vorbească despre ea. Vor ajunge aici dintr-un moment într-altul. Poate că ne urmăresc chiar în clipa de față. Faptul că ești aici m-ar putea costa viața fiicei mele.

Ar fi vrut atât de mult să țipe la mine. Să mă lovească. Dar nu putea. Nu putea să atragă atenția asupra noastră.

— Tu strigă și adu poliția la noi, iar eu le voi spune polițiștilor tot ce-a făcut fiica ta de când au pus oamenii aceia mâna pe ea. El mă privi fix; cred că era prea uluit de prezența mea acolo sau nu era sigur ce ar fi trebuit să facă în continuare. Pe mine m-ai mințit, pe Mila ai mințit-o. Iar când am avut nevoie de tine ca să-ți salvăm fiica, ai fost de negăsit.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Dacă ai vrut măcar un moment să o ajuți pe Yasmin, atunci vei pleca. Acum.

Am sorbit puțin din cupa de șampanie, ca să-i arăt că nu intenționez în niciun fel să-mi părăsesc scaunul.

— Aș putea să mă ridic și să plec, sau nu. Cooperează, și-ți voi face jocul. Cine urmează să vină? Edward?

El încuviință din cap, ca și când acest gest i-ar fi produs o mare suferință fizică.

— Da. Mi s-a spus că ai murit.

— Atunci nu se va aștepta să mă vadă, nu-i așa? Întoarce-te la locul tău de la bar, Zaid. Ai șampanie ca să sărbătorești întoarcerea fiicei tale. Nu ar trebui să te grăbești să o duci acasă?

— O duc pe Yasmin la o instituție de psihiatrie unde să fie îngrijită, unde să poată uita tot ce a fost forțată să facă.

— Îți urez succes.

— Pleacă! Asta este sinucidere curată pentru noi amândoi. Edward ăsta este și nebun, și calculat în același timp. Nu-l poți învinge. Te implor!

— Du-te să te așezi la bar. Imediat.

Vocea mea era rece și controlată.

El se retrase încet, neîmpăcat cu ideea că exista cineva de care nu reușise să scape. Se întoarce la locul lui de la bar și se așeză. Se strădui din răspuțeri să nu mă privească. M-am mutat în altă parte a barului, mai departe de intrare și de Zaid, astfel încât să nu fiu ușor reperabil.

Cât de mult sprijin puteau găsi aici Edward și Lucy? La Londra trebuia să presupun că aveau contacte care să-i ajute. Dar dacă veneau cu Eurostar-ul... și cu Yasmin după ei? Nu, Yasmin trebuie să fi fost ascunsă pe undeva, iar Zaid dădea servieta în schimbul informației despre locație.

— Zaid a mai făcut vreun semn cuiva de pe aici? am întrebat eu în microfon. În definitiv, și el putea avea propria lui echipă de securitate.

— Nu am observat nimic de genul ăsta, spuse Mila.

Nu-și asuma niciun risc, pentru că în joc era viața fiicei lui. Cu excepția faptului că eu schimbasesm datele problemei.

Trecură douăzeci de minute. Băutorii de șampanie veneau și plecau. Prietenii se întâlneau, îndrăgostiții toastau, oamenii de afaceri încheiau afaceri. Se auzea murmurul încet și constant al discuțiilor, întrerupt de pocnetul vesel al dopurilor care zburau cu viteză din sticle. De plictiseală, Mila îmi cânta în ureche cântece ale formației Coldplay, până când i-am cerut să înceteze. Zaid continua să-și consulte ceasul în răstimpuri, ca și când ar fi vrut ca Yasmin să-și facă odată apariția. Avea o sticlă de șampanie în față și o alta de partea cealaltă a mesei. Aștepta.

Și iată că apărui. Am văzut-o înaintea lui Zaid. Avea un mers nesigur, ca și când ar fi fost drogată. Edward o ținea de braț; o susținea, aproape. Jumătate din fața Yasminei era ascunsă de o eșarfă.

Am aruncat o privire prin bar. Puteau fi ajutoare în jur, însă nu ale lui Zaid.

În spatele meu, Lucy.

80.

Luă loc în separeul meu. Și pentru o clipă, am crezut că mă va omorî chiar acolo.

— Ești un tată rău, spuse Lucy. Ți-am spus că, dacă vrei copilul, să stai deoparte.

— Nu înțelegi ironia situației, am spus.

— Îmi vei crea dificultăți, Sam, nu-i așa?

— Nu știi ce înseamnă cu adevărat să ai dificultăți.

— Nu deschide focul aici, Sam. Sunt atâtea oameni nevinovați. Ca să nu mai vorbesc de sticlele scumpe de șampanie, atât de fragile.

— Edward crede că am murit.

— Acum nu mai crede, maimuțoiule. Te-a văzut. Vei lăsa ca acest schimb să aibă loc sau nu îți voi spune în veci unde se află Daniel.

— Daniel. Numele acesta tăia ca un cuțit.

— Fiul nostru. L-am numit astfel după fratele tău, așa cum am stabilit.

Am simțit cum mi-a tresărit inima în piept.

— Nu te amesteca, spuse ea.

— Ce vă oferă Zaid în schimbul fiicei lui?

În acest moment, la nouă metri de mine, Edward și Yasmin se apropiară de Zaid. Stăteau chiar lângă separeu, cu fața spre Zaid.

— Ne oferă, spuse Lucy, toată munca lui de o viață. Ai putea învăța ceva din asta, Sam. Face orice este nevoie ca să-și protejeze copilul. Stai deoparte și Daniel va fi al tău.

Yasmin clipi anevoie. Eșarfa îi acoperea restul feței.

Zaid îi dădu servieta lui Edward. Edward spuse ceva încet, iar Yasmin se așeză lângă tatăl ei, în separeu, într-o poziție încovoiată. Edward rămase în picioare.

— Șezi la locul tău, Sam, și-ți voi spune unde se află Daniel. Nu te amesteca, spuse Lucy.

Edward se întoarse și plecă grăbit, ducând servieta. Zaid își îmbrățișă fiica. Yasmin părea foarte mică în brațele lui. Ea nu îi răspunse la îmbrățișare.

— Revederile sunt minunate, spuse Lucy, iar eu am vrut să-i spun să tacă naibii din gură. Și tu îți poți vedea fiul. Nu trebuie decât să rămâi la locul tău.

Se aplecă în față, îmi scoase micul transmițător din ureche și îl zdrobi sub gheată.

— Cu cine lucrezi?

— Cu o femeie nebună.

Spun asta numai pentru că acum nu mai poate să ne audă.

— Vino cu mine, Sam. Daniel se află foarte aproape. Acum ți-l pot da. După aceea am terminat-o, eu și cu tine.

Mă mai protejase de două ori înainte. Voiam atât de mult să cred că-mi va da fiul! Știu, asta este definiția optimismului și a smintelii totodată.

Am aruncat o privire înapoi. Zaid continua s-o țină îmbrățișată pe Yasmin, savurând imensa ușurare că acum copila lui se afla în siguranță.

Yasmin își păstra partea de jos a feței acoperită de eșarfă. Au stat acolo, așteptând poate ca Edward să părăsească zona. Mi-am amintit că nimeni nu era la curent cu dispariția Yasminei. Aceasta încuviință odată din cap, ca răspuns la vorbele tatălui ei. Pe fața lui Zaid curgeau lacrimi.

— Îți pot obține imunitatea, Lucy, am spus eu. Poți face o înțelegere. Nu trebuie să continui să fugi. Așa va fi viața ta de acum înainte? Să te ferești și să te ascunzi?

— Imunitate? Ce glumă bună. Am făcut deja o alegere, Sam. Știu asta.

Am sesizat în vocea ei, pentru prima oară, o urmă de regret.

Zaid ținerea mâna fiicei sale. Luă paharul de șampanie și îl bău până la fund, cu un gest nervos. Yasmin stătea nemișcată ca o stană de piatră. Nici nu-mi puteam imagina de câtă terapie va avea nevoie ca să ajungă să trăiască din nou o viață normală.

— Lucy! De ce-ai întoarce spatele întregii tale vieți de până acum?

Apoi, pe încheietura ei, am zărit micul soare cu raze în interiorul cifrei nouă. Același ca al bandiților din Olanda, același ca al celui care voise să mă omoare în Brooklyn. Lucy, Doamne! Am arătat cu degetul spre tatuajul ei.

— Ridică-te, spuse ea. Acum ne vom îndrepta spre ieșire.

L-am văzut pe Edward trecând pe lângă statuia unui bărbat cu pardesiul umflat de vânt, care privea în sus, la acoperișul din sticlă, ca și când s-ar fi așteptat să izbucnească furtuna. Apoi Edward dispăru în mulțimea de oameni care cobora scările. Speram că Mila îl urmărea; voiam să nu se mai ocupe de mine. Yasmin era în siguranță acum.

Ne-am ridicat și am început să mergem. Am riscat să arunc o privire în urmă spre Zaid, imediat după ce am trecut de el, și l-am văzut tresărind ușor când așeza paharul de șampanie pe masă.

Tuși. Mai tuși o dată. Apoi Yasmin se strecură afară din separeu și se grăbi spre intrare.

M-am oprit.

Yasmin Zaid nu se opri. În privire i se citea o hotărâre rece.

Trecu grăbită pe lângă noi, fără să arunce nicio privire spre mine sau spre Lucy. Sau să se uite în urmă, la tatăl ei. Coborî scările, așa cum făcuse și Edward.

Am făcut un pas înainte și am simțit o armă lipită de spatele meu.

— Pe aici, Sam. Vrei să-ți vezi fiul? Pe aici.

Zaid stătea liniștit, însă avea capul aplecat în față. În jurul lui nimeni nu observă nimic, toți fiind ocupați cu licoarea spumoasă, cu buna lor dispoziție, cu verificarea telefoanelor mobile. Nu-mi dădeam seama dacă mai respira sau nu. „Otravă”, am gândit.

— Este mort, am spus. Yasmin l-a omorât.

— Așa este, spuse Lucy.

Propria lui fiică.

Ce dracu' îi făcuse Edward? Ce lume era aceasta, în care soțiile își trădau soții, copiii își otrăveau părinții? Am simțit că nu mai am aer în piept.

— Edward a făcut-o să fie a lui. Sincer, nu cred că vrei să știi cum. Să mergem, Sam.

Observând că ceva nu era în regulă, un chelner se opri lângă Zaid, îngenunche lângă el și scoase un țipăt.

— Fiul tău, spuse Lucy. Fiul tău.

Ca și când ar fi fost un impuls care mă determina să merg în continuare. Am mers.

În gară, ceva mai departe, Edward o aștepta pe Yasmin.

Ea parcurse distanța care îi mai despărțea, iar mâna lui dreaptă se încleștă în jurul încheieturii mâinii ei. În cealaltă mână, Edward ținea servieta.

— Rămâi lângă mine, îmi spuse Lucy când coboram scările, și-ți vei lua copilul înapoi.

— Ba nu, am spus eu răsucindu-mă și apucând arma pe care o ținea lipită de coasta mea, pe sub jachetă. Poliția transporturilor se năpusti pe lângă noi, grăbindu-se să ajungă la barul de șampanie. Dacă mă împuști acum, nu vei avea timp să scapi.

Buzele noastre erau la câțiva centimetri distanță, ca ale îndrăgostiților care-și luau rămas bun în gară, într-un film alb-negru de pe timpuri.

— Sam, nu face asta. De ce nu ne putem îndepărta de ei, pur și simplu? De dragul fiului tău? Vocea îi era imploratoare.

Am privit în josul scărilor. Îi vedeam pe Edward și pe Yasmin cum se uitau la noi, la Lucy și la mine, stând înlănțuiți. Mi-am asumat riscul. M-am răsucit și am apucat arma lui Lucy, sucindu-i degetele pe țeava pistolului, forțând-o să-l îndrepte spre podea.

81.

Peste umărul lui Lucy, am văzut cum Edward dă drumul servietei lui Zaid și scoate de sub pardesiu o armă grea și cu aspect ciudat. Mai mare decât un revolver, avea un element negru ciudat atașat la ea, o grilă metalică ce mi se părea cunoscută și care sclipi pentru o clipă în lumina strălucitoare a peronului.

Zgomotul împușcăturii se auzi cu putere, iar fierbințeala glonțului trecu printre Lucy și mine. Am căzut amândoi în jos pe scări, fără ca niciunul să dea drumul armei. În tăcerea uluită care a urmat focului de armă, izbucniră țipete peste tot în jur, un adevărat cor al infernului.

Edward trase din nou. Glonțul lovi treptele verzi, foarte aproape de capul lui Lucy, și, încă luptându-ne, ne rostogolirăm pe restul treptelor până jos.

Când ne ridicam, Lucy îmi trase un pumn în față. Cu putere, chiar sub ochi. Tot nu am dat drumul la armă.

— Dă-i drumul sau nu-l mai vezi niciodată pe Daniel! strigă ea.

Nu i-am dat drumul.

— Poate că mi-l vor da în schimbul tău, i-am spus.

Când mulțimea se dispersa, ea mă lovi din nou; nimeni nu se uita la noi, așa că i-am pus o piedică, răsturnând-o cu spatele peste piciorul meu. Ea căzu cu forță pe podea și mă lovi cu piciorul în coapsă, făcându-mă să mă prăbușesc peste ea. Panica din St Pancras se transformase într-o teroare în toată regula, sute de oameni fugind în căutarea unui refugiu; dacă am fi rămas acolo, întinși pe jos, am fi fost călcați în picioare.

Am smucit-o ca să se ridice în picioare. Pistolul nu mai era, se pierduse în îngrămădeală. Nu am presupus că nu mai avea la ea nicio armă.

— Ascultă-mă, i-am șuierat eu în ureche. Acum nu mai însemni nimic pentru mine. Nimic. Și nu mai însemni nimic nici pentru amicul tău, pentru că acesta tocmai a șters-o cu prietena lui și a încercat să te omoare. Așa că eu am rămas singura ta speranță.

— Du-te dracului!

Avea vocea întretăiată de furie și de frică. Încercă să se smulgă de lângă mine, însă eu eram mai puternic și mai furios. Era lividă la față din cauza șocului, văzând că Edward riscase să o omoare.

Am ridicat-o brutal în picioare și i-am răsucit mâna la spate, aducând-o între omoplați. În panica generală, nu mă apostrofa nimeni că nu mă

comportam ca un gentleman. Mulțimea ne mătură afară în stradă.

Am tras-o lângă mine și acum aveam fețele tot atât de apropiate ca la sărutul de la nuntă.

— Dacă încerci să fugi, te voi prinde și-ți voi rupe gâtul.

Ea clătină din cap.

— Atunci nu-ți vei mai primi copilul înapoi.

— Nu, atunci tu vei fi moartă. Iar eu tot îmi voi găsi copilul. Nu există niciun loc pe pământ în care să-l poți ascunde de mine, Lucy. Pricepi? Nu voi renunța niciodată. Niciodată! Îl voi găsi. Iar tu vei fi între patru scânduri.

Își duse mâna la spate. Luați pe sus de valul de călători panicați, nu o percheziționasem încă. Am văzut sclipirea oțelului din mâna ei: cuțit, scurt, curbat. M-am ferit de lovitură și am simțit cum lama îmi ciupea urechea.

— Sam, încetează te rog! Lasă-mă să plec!

„De ce, ca să mă omori după aceea?” am gândit.

I-am tras o lovitură de pumn în stomac – același stomac pe care ultima oară în care fusesem soț și soție îl sărutasem, simțind frământarea copilului nostru înăuntrul său – iar ea se îndoi, lăsând să-i scape cuțitul. I l-am înșfăcat.

— De ce a încercat Edward să te omoare? am întrebat-o.

Era amețită și se opri pe trotuar să-și recapete suflul. Deruta și emoția erau ca o furtună care mi se forma în piept. O iubisem pe Lucy. O iubire nebunească, de poveste, o iubire dincolo de viață și de moarte. Însă a o iubi acum, însemna să mor de mâna ei. M-am străduit să-mi înăbuș emoția pe care o simțeam.

— Nu știu de ce. S-a întors împotriva mea, reuși ea să articuleze.

— Nu mai are nevoie de tine, am spus eu. Este aproape amuzant. Tu trădezi totul pentru individul ăsta, iar el te trădează pe tine. Hai că-i bună!

— Dar nu lucrez pentru el.

— Pentru cine lucrezi, atunci?

— Nu pentru Edward. Avem același șef.

Îmi aruncă o privire piezișă.

Am simțit începutul unei tranzacții.

— Cine este el? Individul care te-a pus să-ți faci tatuajul?

Îmi dădeam seama că încă nu renunțase la luptă. Pe Lucy nu puteai s-o faci să renunțe la luptă. Fusesse una din calitățile care mă atrăseseră la ea. I-am pus cuțitul în spate, pe sub jacheta pe care o purta. Am continuat să mergem.

M-am uitat la ea și am văzut că avea lacrimi pe obraji.

— Nu plânge, i-am spus. Aproape fără să vreau. Obişnuiam să spun asta când eram căsătoriți; lacrimile lui Lucy, care se iveau atât de rar, erau de fiecare dată ca niște ace care îmi străpungeau pielea. Cu mine nu-ți ține.

Ajunsesem în apropierea parcarii. Am împins-o în direcția acesteia; ea se supuse.

— De ce s-a întors Edward împotriva ta?

— Nu știam că Yasmin își va ucide tatăl, spuse ea. Trebuia ca ea să-i fie înapoiată în schimbul servietei. Atât.

— În schimbul a ce, mai exact?

— În completarea armelor. A cipurilor.

— Ce arme? Ce cipur?

Lucy nu mai spusese nimic. Îmi dăduse de înțeles că deținea informațiile importante de care aveam nevoie.

Am continuat să insist.

— Ei bine, Yasmin tocmai și-a ucis tatăl. Cred, deci, că această răscumpărare, această răpire, au fost o imensă mascaradă pusă la cale de Yasmin și de Edward. În ce scop?

— Nu am explicații nici pentru mine, spuse ea. Crezi că pot să-ți spun de ce acționează alte persoane așa cum acționează?

— S-a transformat Yasmin într-o Patty Hearst? Spălarea creierului a făcut-o să se alăture celor

care o răpiseră?

— Este unul din mecanismele de supraviețuire care poate fi adoptat. Crede-mă, pentru că știu ce vorbesc, spuse Lucy.

Tocmai comparase căsnicia noastră cu o răpire. Am scuturat din cap.

— Șarada ta a luat sfârșit, am spus.

— Da. Dar este cu totul altceva să-ți omori tatăl. Sau soțul. Aici, la Londra, eu i-am făcut să-ți salveze viața. Așa a fost înțelegerea.

— O să-ți pară rău, am spus.

Am mers grăbiți pe panta înclinată din spațiul de parcare.

— Nu, spuse ea. Nu cred.

Cuvintele ei m-au făcut să îngheț pentru că dacă îl avea pe Daniel, atunci avea atuul. Avea tot.

Mila stătea în apropierea mașinii și ne privea venind. Avea o expresie impenetrabilă.

— Ai prins-o, spuse Mila. Felicitări. Bună, Lucy. Am auzit atât de multe despre tine.

Lucy o studie pe Mila.

— Nu te cunosc.

— Mă vei cunoaște.

Mila înaintă și-i puse lui Lucy la mâini o pereche de cătușe din plastic. Am împins-o pe Lucy pe bancheta din spate și m-am așezat lângă ea, ca să o țin sub control. Mila ieși în trombă cu Jaguarul din parcare și i-am descris haosul care ne expulzase din St Pancras.

— Nu am idee unde se vor duce, spuse Mila. Nu i-am mai găsit pe înregistrări.

— Știu eu unde se duc, spuse Lucy liniștită.

— Având în vedere că ai fost răpită, presupun că-și vor schimba planurile, am spus.

— Sam nu are de-a face cu tine, spuse Mila. Tu ai de-a face cu mine.

— Ți-am spus, Sam, Daniel este prin apropiere. Lasă-mă să plec și îl poți avea peste câteva ore.

— Nu te cred. Nu știai că voi fi la gară. Ai crezut că sunt în Olanda, poate pe un pat de spital.

Nu l-ai fi adus pe Daniel cu tine. Nu poți plimba un copil cu căruciorul în timp ce te joci de-a mercenarii. L-ai ascuns undeva, Lucy, iar înțelegerea este că fie îmi spui unde se află, fie te dau pe mâna lui Howell și a Firmei ca ucigașă și plasatoare de bombe. Howell a avut perfectă dreptate în ceea ce te privea.

— N-ai decât să mă omori chiar acum pentru că nu-ți voi spune așa, pur și simplu. Mai întâi trebuie să mă lași să plec.

Mila interveni:

— Nu-i vei spune lui, mie îmi vei spune.

— Este fermecătoare, spuse Lucy. Însă el nu mă va împușca, micuță Miss Rusia. Apropo, ai și un nume?

— Poți să-mi spui Mila, spuse ea. Apropo, am de gând să te bat până leșini. Și, doar ca să știi, îmi va face plăcere.

— Va vorbi fără să fie nevoie de violență, i-am spus Milei.

— Ți-ai imaginat vreodată că se va ajunge aici? mă întrebă Lucy. Ai venit în Firmă pentru că voiai să-ți răzbuni fratele. Acum ești un animal vânat și nu ai nici copilul. Ai pierdut totul.

— Nu este adevărat. Te am pe tine.

Priveam în față, la trafic.

Lucy spuse:

— Ce aveți de gând să faceți cu mine?

— Mai întâi, ne vei spune unde se duc Edward și Yasmin, zise Mila. Sam, tu taci din gură. Este un ordin.

— Da, Sam, este un ordin, repetă Lucy.

Mila opri Jaguarul cu un scrâșnet de roți. Se lansă spre bancheta din spate și o lovi pe Lucy, cu putere, de două ori, în nas și în gură. Sângele i se înțeleie sub nări și la colțurile gurii.

— Uite ce e, doamnă Capra, spuse Mila. Să ne înțelegem foarte clar. Tu nu însemni nimic pentru mine. Lui Sam nu i te adresezi decât dacă îți dau eu voie. Ne vei spune ce știi sau te voi omorî.

— Mă îndoiesc că șefii tăi vor să mă vadă moartă, spuse Lucy, pe jumătate țipând. Avea firisoare de sânge în salivă. Am informații pe care le pot oferi la schimb.

— Nu înțelegi pentru cine lucrăm acum, Sam și cu mine. Eu nu lucrez pentru un guvern care răspunde în fața alegătorilor care nici nu se deranjează să se informeze asupra chestiunilor de bază. Nu lucrez nici pentru o agenție preocupată de bugete aflate sub controlul unor politicieni mărginiți. Singura mea obligație este că trebuie să returnez mașina asta curată. Schiță un zâmbet ușor. Nu trebuie să fiu un bun exemplu pentru nimeni. Nu-mi place de tine. Nu-mi place ce i-ai făcut prietenului meu Sam. Nu-mi place o femeie care-și folosește propriul copil drept garanție. Ești o mamă indescritibil de rea și o persoană încă și mai rea.

— Știu ce sunt, spuse Lucy cu sângele pe buze. Și voi face o înțelegere cu voi. Vă voi duce acolo unde cred eu că vor merge Edward și Yasmin. Vă voi răspunde la întrebări. Vă voi spune unde se află Daniel.

— Și ce vrei în schimb pentru lozul cel mare? întrebă Mila.

— Mă lăsați să plec atunci când îl veți avea pe Edward și marfa lui, despre care vă asigur că o veți găsi foarte interesantă. Garantați-mi acest lucru. Dacă Sam îmi spune că așa vei face, îl cred.

Mașinile claxonau asurzitor; Mila readuse mașina în trafic.

— Nu ai niciun motiv să mă crezi, am spus eu.

— Ba da, am. Te cunosc. Știu că ești un om de cuvânt.

Lucy mă privi și pentru clipă am avut impresia că ne aflăm din nou în apartamentul nostru din Bloomsbury, un cuplu tânăr, fericit, care așteaptă un copil, o pereche de îndrăgostiți.

— Dacă o lași să plece, nu va putea depune mărturie la Firmă că ești nevinovat, spuse Mila.

Nu te vor primi niciodată înapoi. Nu vor înceta niciodată să te caute. O viață în care vei fugi fără oprire, Sam; gândește-te bine de tot la asta. Ți vei târî și copilul după tine în felul acesta?

O tranzacție. Copilul, în schimbul libertății mele. Cel puțin în felul acesta aş putea să-l găsesc, să-l văd, să-l țin în brațe, să fiu tată. Lucy trebuia să fie corectă cu mine sau avea să moară. Și ea știa asta. Jocul ei luase sfârșit. Nu avea să plece nicăieri până când copilul nu s-ar fi aflat în brațele mele, în siguranță.

Am aruncat o privire spre Mila. Ea încuviință din cap abia perceptibil. M-am lăsat pe spate.

— De acord; cooperează și te voi lăsa să pleci.

— Dacă ieși viu din asta, spuse Lucy.

Mila întrebă:

— Unde se vor duce?

— La New York, spuse Lucy. Trebuia să ne întâlnim acolo cu șeful meu.

— De ce?

— Prinde-l pe Edward și vei afla.

— Șeful ăsta al tău. Tatuajul. Înseamnă Novem Soles, Nouă Sori?

Lucy încuviință din cap.

— Ce reprezintă asta?

— Reprezintă un grup care vrea să ia puterea și puțin îi pasă cum ajunge să o obțină. Însă nu-ți pot da nici măcar un nume. Nu-i cunosc.

— Dar ai tatuajul.

— Ești nevoit să-l accepți. Ridică din umeri. Face parte din afirmarea unui drept de proprietate. M-au forțat să fac asta, așa cum m-au forțat să fac tot restul.

— Te-au forțat? Ca și când nu ai avea niciun fel de libertate de voință? Cu ce face Edward contrabandă?

— Numai el, Zaid și poate Yasmin știu asta. Eu, nu.

— Minți.

— Nu am niciun motiv să te mint, spuse ea. Nu știu cu ce face contrabandă.

— Unde se duc în momentul de față? La New York, cu primul avion?

— Cred că Yasmin se va duce acasă, spuse ea. Ea și Edward au niște treburi neterminate.

82.

Barul Adrenaline din Londra era amplasat pe locul unei vechi centrale electrice, la granița dintre Hoxton și Shoreditch; peste tot era numai spațiu deschis, pereți de cărămidă și un bar lung din oțel, extraordinar de frumos, mult mai mare decât frații lui din Rode Prins și Taverna Chevalier, iar barmanii serveau cocktailuri adevărate, cu măsurători exacte, folosind ingrediente proaspete. Am văzut cum preparau un martini (scuturarea rămâne modalitatea cea mai rapidă de răcire, iar agitarea lichiorului este doar un mit), un Bull and Bear^[48] cu Kentucky Bourbon adevărat, și cum deschideau o sticlă grozavă de Bordeaux francezesc. Barmanii fuseseră bine școliți. Era fix genul meu de bar. Mesele erau joase, lungi și rustice, mai degrabă în stilul fermelor francezești decât elegante, dar cu aspect plăcut. Aș fi crezut, din cauza numelui, că era un club de dans frenetic; însă Adrenaline părea mai degrabă un nume ironic pentru un loc în care predomină o stăpânire de sine echilibrată în locul activității frenetice.

Am străbătut barul ținând-o pe Lucy de câte un braț. Era plăcut, fie și pentru o clipă, să mă gândesc la cât de frumos era un bar adevărat, decât să reflectez la trădătoarea mea soție.

Îmi plăcea spațiul deschis, care reușea să pară un loc cald și ospitalier. Pe pereți atârnavă lucrări de artă modernă, luminoase și pline de forță și fotografii îndrăznețe, toate fiind realizate, după

spusele Milei, de artiști locali, mulți dintre aceștia clienți fideli ai barului.

— Aici poți întâlni și staruri de cinema, spuse ea. Sunt nevoită să fac pe dracu-n patru ca să nu fim incluși în ghidurile de călătorie și să ajungem să fim frecvențați de turiști.

Știam că artiștii revendicaseră pentru ei înșiși Hoxton-ul, cândva în paragină, iar dezvoltatorii imobiliari veniseră pe urmele lor, cerând prețuri atât de mari încât îi goniseră repede pe artiști din teritoriul pe care și-l apropiaseră. O spațioasă curte interioară era împodobită cu sculpturi și fotografii mărite; avea și o scenă circulară pentru muzica live, pustie pentru moment, fiind abia jumătatea dimineții.

Se apropie de noi un bărbat subțire și bine îmbrăcat. Era chipeș, nu depășise cu mult treizeci de ani, purta un costum perfect croit și vorbea cu accent vest-african.

— Mila, bine ai venit. Mă bucur să te văd.

— Acesta este Kenneth, spuse Mila.

— Ajută-mă, Kenneth! spuse Lucy. Mă țin prizonieră.

El o ignoră. Mila mă prezentă doar ca Sam, iar Kenneth îmi strânse mâna.

— Să-i dai lui Sam tot ce are nevoie, spuse Mila.

El încuviință din cap și o privi pe Lucy.

Aceasta spuse:

— O să țip.

Kenneth îi răspunse:

— Bănuiesc că nu ești interesată să te întreții cu poliția britanică, nu-i așa?

Lucy tăcu din gură.

La etaj, era un birou mult mai mare decât cel din barurile din Amsterdam sau Bruxelles; adăpostea un șir de monitoare de calculator.

Mila încuie ușa în spatele nostru și se așeză la tastatură, începând să tasteze ceva. Noi stăteam cu fața la spatele monitorului ei. Am împins-o pe

Lucy pe un scaun de birou, am legat-o cu cătușe de scaun și m-am așezat în fața ei.

— Vrei să-l omorâm pe Edward ca să te ajutăm să fii în siguranță? Atunci vorbește cu mine.

— Du-te la casa lor. La reședința lui Zaid. Acolo vor merge. Se întoarse spre Mila. Din moment ce barul este deschis, aș vrea un whisky.

Mila o ignoră. Am ocolit și m-am dus să văd ce făcea. Ea închise calculatorul.

— Soția ta are dreptate, spuse. Trebuie să mergem la Zaid acasă.

— De ce?

Se uită la Lucy.

— Vino cu mine să aduci whisky-ul soției tale.

Se aplecă spre Lucy și îi duse scaunul cu roțile într-o cameră mică, goală și fără ferestre. Trânti ușa în spatele ei și o încuie.

— Ce se întâmplă?

— Angajatorii mei insistă să merg la reședința de la țară a lui Zaid, ca să mă asigur că nu există dovezi despre legătura lui cu noi.

— Ce vrei să spui? Că trebuie să-i ștergi informațiile din calculator?

— Da.

— Doar a fost ucis în văzul tuturor, într-o stație de cale ferată. Va fi plin de polițiști la toate reședințele lui.

— De aceea trebuie să ne grăbim. Ți amintești că Zaid ne-a spus că la reședința lui exista un bunker pentru guvern, pentru eventualitatea în care Marea Britanie ar fi fost invadată în timpul războiului? Cred că dacă a ținut secret față de noi ce i-a dat lui Edward, atunci aceste secrete se vor afla acolo. Este ascunzătoarea cea mai bună.

— Dar ei de ce s-ar duce acolo?

— Pentru că astfel s-ar ascunde în văzul tuturor. Zaid o acoperea pe Yasmin, iar aceasta apărea ca o așa-zisă victimă a unei răpiri. Ne-a spus – mai ții minte? – că nimeni nu știa că Yasmin dispăruse, nici chiar mama ei. Asta înseamnă că acum Yasmin

nu mai poate fi dată dispărută. Orice ar pune ei la cale, trebuie să-și facă apariția sau va începe să fie bănuită.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Ai dreptate. Complexul acela subteran ar fi ascunzătoarea perfectă. Știm cine locuiește acolo?

— Doar câțiva servitori, probabil. Zaid întreține un număr considerabil de cai.

— Iubesc caii, am spus.

83.

Moartea lui Zaid și focurile de armă de la St Pancras au fost știrile principale ale zilei. Nimeni altcineva nu mai fusese grav rănit, iar atacatorii reușiseră să scape. Poliția se afla deja la reședința de la Londra a lui Zaid, interogând membrii familiei. Am văzut imagini difuzate la știri cu soția blondă a lui Zaid, care intra în locuința ei de la Londra, în Belgravia, filmată de la distanță. Yasmin, fără eșarfă care să-i ascundă fața, mergea alături de mama ei, cu un braț protector pus în jurul umerilor acesteia. Doamna Zaid declarase că soțul ei plecase să o întâmpine pe fiica lor, care se întorcea dintr-o excursie, că Yasmin îi telefonase ei să-i spună că avea să întârzie, iar când sosise, tatăl ei era deja decedat, după cât se pare în urma unui atac de cord.

Yasmin îl omorâse, se făcuse nevăzută în panica ce se stârnise, după care se întorsese cu îndrăzneală, cu fața neacoperită, ca să ajungă la „întâlnire”.

— Își otrăvește tatăl, iar acum se pretinde a fi o fiică afectuoasă.

Am simțit că mi se face rău. Yasmin va trebui să se facă nevăzută înainte ca în corpul tatălui ei să fie detectată otrava. Nu ne rămăsese prea mult timp.

Le-am urmărit la televizor pe Yasmin Zaid și pe mama ei îndepărtându-se de reporterii de presă și intrând din nou în locuința lor desăvârșită. Fiica mea îmi aparține mie, afirmase Zaid acum o mie de ani, în Amsterdam. Se înșelase atât de tare...

•

A doua zi dimineață, devreme, am trecut cu mașina pe lângă reședința din Kent a lui Zaid, situată nu departe de Canterbury. Zidurile înalte de piatră se înălțau și coborau odată cu legănarea unduitoare a peisajului. Am urmărit șoseaua, încercând să descopăr camere de supraveghere sau monitoare ascunse în copaci sau în gardul însuși. Am depășit limitele proprietății cu câțiva kilometri, după care am făcut cale-ntoarsă. Voiam să-mi fac o idee despre zona respectivă, ținând cont de harta prin satelit pe care mi-o arătase Mila și de planurile casei, pe care le obținuse cine știe cum cu o noapte înainte. Complexul era amplasat sub conacul georgian, întinzându-se spre marginea vestică a proprietății. Spre capătul a ceea ce ar fi trebuit să fie partea cea mai îndepărtată a complexului subteran se aflau grajdurile. O pistă de aterizare privată se întindea în extremitatea vestică, iar pe jumătate din vasta proprietate șerpuiau un râuleț, care părea să izvorască chiar pe proprietate, și câteva mici pâraie. Se părea că în apropierea grajdurilor, care se aflau la vreo o sută optzeci de metri de zidul înconjurător al proprietății, se termina și un tunel. Un drum privat începea de la zid și mergea dincolo de grajduri. Nu exista niciun paznic – cel puțin pentru moment – ci doar o poartă grea prevăzută cu un cititor de cârduri de acces.

Am mai trecut odată cu mașina pe acolo, după care m-am dus în satul cel mai apropiat.

•

Am tastat numărul de telefon.

— Alo? O voce limpede de femeie, care părea neafectată de tragedia care se abătuse asupra

stăpânului ei.

— La grajduri, vă rog.

Speram să țină figura. Chiar dacă Zaid murise, caii săi trebuiau îngrijiți. Cineva trebuia să se afle la datorie.

— Un moment.

Apoi telefonul sună din nou.

— Alo? De data aceasta, o voce morocănoasă de bărbat.

— Bună ziua, am spus eu. Aș dori să vorbesc cu cel care se ocupă de aprovizionarea grajdurilor domnului Zaid, dacă se poate.

— Este un moment cât se poate de nepotrivit, tinere. Am suferit un deces în familie, mă apostrofă bărbatul.

— O, îmi pare foarte rău, nu am știut. Îmi pare foarte rău. Vocea mea era cât se poate de îndurerată.

— La revedere, atunci...

— Domnule? Îmi puteți spune, vă rog, de cine să întreb când voi reveni cu un telefon?

— Întrebați de Gerry, dar azi nu-i aici. Cine e la telefon, vă rog?

— Sunt Mike Smith de la Service-First Equestrian, suntem o firmă nou înființată și cred că i-am putea oferi lui Gerry niște servicii de calitate la un preț extrem de atractiv.

Vocea de la telefon mă surprinse când izbucni în râs.

— Ați face bine să-i oferiți lui Gerry serviciile de care spuneți că dacă nu, o să vă asurzească cu țipetele. Vă spun ca să știți.

Am râs cu râsul prefăcut al agentului de vânzări.

— Da, domnule. Vă apreciez sinceritatea. Pot îndrăzni să vă întreb dacă știți de la cine cumpărați acum cele necesare pentru caii domnului Zaid?

— Ăă, da. Blue Lion Horse Supply. Sunt aproape de noi.

— O companie de încredere. Dar noi avem oferte mai bune de la furnizorii noștri, pe care vi le

putem da și dumneavoastră.

— Păstrează-ți polologhia pentru Gerry. Vrei să lași un număr de telefon?

— Nu, domnule. Voi reveni cu un telefon săptămâna viitoare și voi stabili o întâlnire cu Gerry. Vă rog să mă scuzați că v-am deranjat.

— Bine, atunci. Mult succes. La revedere.

Bărbatul închise.

O căutare pe telefon, am găsit informații despre Blue Lion Horse Supply și am condus încă trei kilometri până la această companie; își avea sediul într-o clădire din piatră veche și avea un loc de parcare asfaltat.

Am intrat înăuntru. De-a lungul pereților și pe rafturi erau expuse hrană pentru cai și echipamente de călărie. La teșghea era un tânăr care tasta ceva pe o tastatură și se încrunta la calculator.

— Salut, am spus. Vin de la proprietatea lui Zaid. M-a trimis Gerry.

El încuviință din cap spre mine.

— Trebuia să ne fi livrat niște nutreț ieri și nu am primit nimic. Gerry m-a trimis după el.

Tipul se încruntă și spuse:

— V-am trimis comanda acum două zile.

— Păi la noi nu este, iar Gerry lipsește astăzi și eu am venit să iau marfa.

— Stai așa, că fratele meu se ocupă de livrările pentru Zaid. Alec? strigă el și i se răspunse cu un „Ce-i?” de la birourile din spate. E cineva de la Zaid aici care... Funcționarul se întoarse spre mine, iar eu aveam pistolul îndreptat drept spre fața lui, adresându-i un zâmbet pocăit din spatele Glock-ului.

•

I-am legat strâns pe cei doi frați în biroul din spate, le-am pus călușuri, am agățat semnul cu „Închis” pe geam și am găsit camioneta cu care livrau marfa. Era deja încărcată cu marfa pentru un alt client; grozav, în felul acesta voi face economie de timp. Am scos de pe capul în curs de chelire al

lui Alec șapca croșetată pe care era scris BLUE LION.

— Băieți! Am îngenuncheat lângă ei. Acum trebuia să-i sperii puțin. V-am controlat portmoneele. Știu unde locuiți. Așa că veți sta frumos aici, liniștiți, iar dacă vă găsește cineva înainte de întoarcerea mea, îi veți spune că cineva care nu seamănă cu mine v-a luat camioneta. Nu o să pomeniți de Bahjat Zaid. Nu o să dați descrierea mea. Pentru că eu o să dispar, iar dacă mă enervați, indiferent dacă o să-mi ia cinci zile, cinci luni sau cinci ani de zile, mă voi întoarce și nu mă veți vedea venind. M-ați înțeles, băieți?

Frații încuviințară din cap.

— Bine. Vă aduc repede camioneta înapoi. Să fiți cuminți.

Am sunat-o pe Mila din parcare. I-am spus:

— Sunt pregătit.

Ea spuse:

— Pătrund și eu înăuntru chiar acum.

84.

Mila reușise să pătrundă în reședință fluturând un act de identitate fals, în care apărea ca fiind de la Scotland Yard. Echipele de știri care fuseseră acolo noaptea trecută, plecaseră.

Mila aștepta în hol, după ce fusese lăsată să intre de doamna Crosby, menajera pământie la chip care stătea acum în picioare, cu o expresie șocată pe față și o batistă într-una din mâini.

Spuse:

— Doi inspectori de poliție tocmai au plecat de aici...

Mila se înclină ușor și spuse politicos:

— Îmi cer scuze că vă deranjez în aceste clipe de mare suferință, însă lucrez la medicina legală, serviciul informatic, și trebuie să accesez

calculatoarele domnului Zaid. Trebuie să aflăm cu cine a fost în legătură și dacă nu cumva a fost amenințat de cineva.

— Domnul Zaid a fost un om cumsecade, spuse doamna Crosby. Nu a meritat să pățească ce i s-a întâmplat.

— Lucrați de multă vreme la el?

— Da, și eu și soțul meu. Suntem angajați aici de aproape treizeci de ani.

— Vă rog să mă scuzați, se auzi o voce de dincolo de hol. Doamna Crosby tăcu imediat.

Mila se întoarse și-i văzu pe Yasmin și pe Edward ieșind dintr-un birou. Nu lăsă să se vadă că-i cunoștea dinainte, însă stomacul i se strânse.

— Bună ziua, spuse Edward. Eu sunt Edward Maxwell, consultantul pe probleme de securitate informatică al domnului Zaid. Vă pot ajuta cu ceva?

Menajera își răsucea batista de mătase, aceasta arătând acum ca o sfoară rigidă.

Se teme, gândi Mila. Femeia aceasta este speriată de moarte.

— Da, așa sper, îi răspunse ea lui Edward. Sunt inspector Mila Smith de la Scotland Yard.

— Vă rog să mă iertați, dar nu am mai auzit până acum ca un inspector de la Scotland Yard să vorbească cu accent rusesc.

— Sunt cetățean american naturalizat și sunt căsătorită cu cel mai mare fan din lume al Manchester United.

Îi adresează un mic răs politicos, în timp ce Edward îi strângea mâna. El zâmbi.

— Doamnă Crosby, îi spuse Edward menajerei, este în regulă. O voi ajuta eu pe doamna inspector. Nu prea înțeleg de ce poliția manifestă un interes atât de mare față de atacul de cord al domnului Zaid.

— Nu suntem convinși că a fost un atac de cord, domnule, spuse Mila pe un ton blajin.

Edward nu lăsă să se vadă nicio reacție; doamna Crosby scoase o exclamație ușoară.

Edward spuse:

— Cred că ar fi mai bine dacă v-ați duce acasă, doamnă Crosby. Dacă nu cumva inspectorul are să vă pună niște întrebări.

— Nu, spuse Mila blând. Nu va fi necesar.

Era ca și când s-ar fi pus de acord: fără persoane necombatante pe câmpul de luptă.

Edward făcu un pas spre Mila. Ea se strădui din răsputeri să nu se uite la cicatricea în formă de semn de întrebare.

Doamna Crosby încuviință din cap și plecă.

Yasmin nu zâmbi. Nu scoase niciun cuvânt. Nu o privi pe femeie plecând.

Mila așteptă până ce auzi zornăitul slab al cheilor pe care le scosese menajera și o ușă din spate trântindu-se.

— Deci, calculatorul domnului Zaid.

Vocea lui Edward deveni rece ca gheața.

— Mă tem că nu vă pot lăsa să accesați sistemul informatic al domnului Zaid. Acolo sunt stocate informații confidențiale care țin de compania Militronics.

— Înțeleg, domnule, însă am un mandat de percheziție.

Mila căută în geantă.

•

Mi-am pus șapca pe cap și am virat spre poartă. Am fluturat cardul deasupra fantei de recunoaștere.

Poarta nu se deschise. Poate pentru că cei din casă erau ocupați cu Mila, încercând să-i verifice legenda. Sau luptându-se cu ea.

O voce scârțâi din difuzorul de lângă cititorul de cârduri:

— Da, cine sunteți?

Am apelat la cel mai bun accent englezesc al meu:

— Simt trimis de Alec de la Blue Lion Horse. Lipsea niște nutreț din livrarea de ieri pentru domnul Zaid și l-am adus acum.

Nu am privit direct spre cameră, ci pe blocnotes, chipurile verificând detaliile livrării. Ceea ce aduceam eu nu era nutreț, ci o poveste pentru un paznic care era probabil deja neliniștit, dat fiind că angajatorul lui tocmai fusese ucis. Este, însă, în firea angajaților să creadă ce le văd ochii, iar eu purtam șapca, venisem într-o camionetă purtând inscripția Blue Lion și același nume pe portieră, spuseseam numele care trebuia.

Timp de zece secunde, tăcere.

— Va veni cineva la grajduri. Așteptați acolo.

— Nu durează mult, nu-i așa? Pentru că mai am și alte livrări de făcut, prietene.

— Ne vedem acolo.

— Mersi. Am închis geamul.

Poarta se deschise și am intrat cu camioneta.

85.

Mâna Milei strânse pistolul. Simți că Edward făcuse un pas spre ea. Privi în sus și văzu că acesta avea arma ațintită asupra ei.

— Tu, îi ordonă Milei. Lasă geanta jos. Nu ești de la Scotland Yard. Sincer, acum, nu au reușit și ei să găsească o păsărică britanică pentru a juca rolul unei păsărici britanice?

— Nu.

— Edward..., începu Yasmin.

— O clipă, iubire, îi spuse el. Privirea lui o săgetă pe Mila. Tu cu cine lucrezi? Ești din gașca lui Sam Capra?

— Da.

Cu cea mai mare precauție, degetele ei apăsă ră butonul unui mic dispozitiv plasat lângă pistol, în geantă. Începu să numere în gând, încet și regulat.

— Și mai exact, cine sunt ăștia?
— Lucrăm pentru domnul Zaid.
— A! Scoate-ți mâinile din geantă. Apoi dă-i drumul să cadă pe podea.

Încet, Mila se prefăcu că își scoate geanta de pe umăr. Își fixase privirea asupra lui Edward și singurul moment în care și-a luat ochii de la el a fost pentru a stabili unde avea să-l lovească: în gât, în ochi, la rădăcina nasului – unde osul se înfige în creier dacă îl lovești exact așa cum trebuie.

— Yasmin, ia legătura cu oamenii de pază prin stația radio!

Yasmin se duse cu mers împleticit spre hol.

— Ți-am spus să dai drumul la geantă, târfă! îi spuse Edward Milei.

Geanta ei se lovi de podea. Edward se aplecă, păstrând arma îndreptată spre Mila, trase geanta spre el, iar cinci secunde mai târziu conținutul acesteia explodează prin fermoarul închis, lăsând să țâșnească o lumină orbitoare.

•

Când am parcat camioneta, la grajduri nu mă aștepta niciun comitet de întâmpinare. Nu am văzut picior de om.

Mi-am înșfăcat geanta, m-am dat jos din vehicul, am coborât oblonul din spatele camionetei, am luat un balot de nutreț și am mai tras un balot, lăsându-l pe marginea platformei, scos afară numai pe jumătate; trebuia să las fie impresia unui distribuitor dornic să intre în grații, fie a unuia care se grăbea să termine o treabă pentru a se apuca de alta. Am intrat în grajd, mi-am aruncat geanta pe umăr și am așteptat. Frumoșii cai ai lui Zaid necheză, anticipând poate o alergare sau niște exerciții. Mi-a părut rău că îi dezamăgeam.

Trei minute mai târziu, pe coama dealului își făcu apariția un camion. Cu trei bărbați înăuntru. Al naibii de mulți pentru recepționarea unei livrări. Fie Mila eșuase, fie erau ei extrem de prudenți.

Trei la unu, iar eu aveam deja de furcă cu propriile răni. M-am dus repede la fiecare boxă și am deschis ușile, lăsând caii arabi să iasă pe poarta din spate. I-am lovit ușor peste crupe ca să-i îndemn s-o ia la fugă. Doi din ei se cabrară și săriră peste țarc, restul au luat-o la galop. Erau niște frumuseți. Mi-am adus aminte cum, într-o vară ploioasă când ne aflam în Virginia, tata, în loc să se lase absorbit de un proiect imobiliar destinat lumii a treia, ne învățase pe mine și pe fratele meu să călărim, precum și de plăcerea pe care ți-o dădeau vântul pe care-l simțeai în față și forța stăpânită a calului.

M-am întors în grajd și am așteptat. Când paznicii observară caii care dădeau ocol grajdurilor, camionul opri înainte de-a ajunge la clădirea propriu-zisă. Un bărbat, un tip roșcat, sări din mașină și încercă să prindă caii. Ceilalți doi, purtând tocuri de revolver, își continuară drumul cu camionul spre grajduri. Se opriră lângă camioneta mea Blue Lion. Coborâră din mașină, dar nu-și scoaseră revolverele din tocuri. Se deplasau ca niște profesioniști și m-am întrebat dacă erau doar paznici angajați sau făceau parte din organizația lui Edward. Nu prea mă îndemna inima să omor niște gardieni care se angajaseră în slujba nepotrivită, atunci când acceptaseră să patruleze pe o proprietate englezească liniștită.

Modul în care vor lupta îmi va arăta cine erau de fapt.

Când pătrunseră înăuntru, primului i-am azvârlit în față un balot greu de nutreț. Bărbatul se răsturnă și, în timp ce balotul se destrăma, pe cel de-al doilea paznic l-am pironit cu o lovitură de picior chiar sub gât, care l-a lăsat lat pe prag. Mă durea umărul din cauza greutății pe care o suportase și după lovitura aceea m-am împleticit.

Primul bărbat – cu gât gros și o claie blondă de păr – se rostogoli cu o figură din artele marțiale și scoase un cuțit mic dintr-o teacă din curea. Deci nu

era un paznic, până la urmă. Asta simplifică lucrurile. Se repezi cu cuțitul la mine, iar eu l-am lovit cu palma în față, după care i-am apucat încheieturile mâinilor și le-am lovit de partea de sus a ușii uneia din boxe. Se rupseră. El țipă și se împletici în spate, privindu-și încheieturile îndoite.

Al doilea bărbat, un african vânos, tușea cu sânge însă se repezi la mine scoțându-și arma și strigându-mi să mă predau. L-am ignorat și i-am tras un pumn în mână, trântindu-i arma pe jos. Durerea mă fulgeră prin braț, până la umărul rănit, și m-am retras prea încet. Africanul îmi trase trei lovituri puternice, violente, în coaste. Vânățiile încă proaspete căpătate în Olanda îmi provocară o durere agonizantă. Nu mai puteam lupta mult timp.

Am pătruns prin mișcarea de balans a africanului și i-am dat o lovitură de cap care l-a trimis în genunchi; i-am aplicat apoi o lovitură de picior direct în vintre, cu toată convingerea. Africanul se prăbuși, gâfâind de durere. Mă privi ca un om care se aștepta să moară, cu teama sclipindu-i în ochi.

L-am ușurat de armă și i-am smuls un dispozitiv din ureche. Erau monitorizați ca să se știe ce făceau, ceea ce însemna că în curând puteau să-și facă apariția întăriri. Bărbatul cu încheieturile rupte mă privea, în stare de șoc. I-am tras un șut care îi smuci capul în spate, se lovi de poarta unei boxe și se prăbuși pe jos.

Mi-am scos arma.

— Unde e intrarea? am întrebat. Intrarea în încăperile subterane?

Africanul îmi arată degetul mijlociu. Nu zău! am gândit eu. Am îngenuncheat lângă el și i-am sucit degetul înapoi până ce a fost la un milimetru de a se rupe. Africanul urlă.

— Te plătesc chiar atât de bine? Serios? l-am întrebat.

— În spate... în bucătărie.

Dintr-o smucitură, l-am ridicat în picioare și l-am împins în bucătărie.

— Cămara, spuse el.

Avea o voce mai tăioasă acum. Avea de gând să facă pe istețul cu mine. Dar mai aveam nevoie de el.

Micuța bucătărie avea o cămară în partea din spate și am deschis ușa acesteia, rămânând cu arma ațintită asupra africanului. În spatele rafturilor înguste se afla încă o ușă, nouă, din oțel ranforsat. Am încercat s-o împing. Era încuiată.

— Deschide-o! am spus.

— Ușa se deschide numai din interior.

Avea dreptate. Nu existau nici mâner, nici clanță.

— Bine.

L-am izbit pe african de rafturile din cămară o dată, de două ori, iar tipul își sparse capul și căzu, inconștient. M-am uitat pe fereastră: roșcatul nu se vedea nicăieri. Se va ivi și el peste câteva minute sau poate că încerca să comunice prin radio cu prietenii care intraseră în grajd și se întreba de ce nu-i răspundeau.

Mi-am deschis geanta, am găsit fâșiile de exploziv din plastic și sârmele, și am început să le fixeze de jur-împrejurul ușii.

86.

Explozia a însemnat mai mult lumină orbitoare decât căldură propriu-zisă și, când Edward țipă și se trase înapoi, Mila își scoase bastonul pe care-l ascunsese la spate.

Prima lovitură juli maxilarul lui Edward, marginea bastonului făcând să-i sângereze pielea. Mila lovi din nou, țintind de data asta pieptul, însă Edward îi prinse brațul și i-l răsuci cu sălbăticie. Ea îl lovi în față cu podul palmei de la cealaltă

mână. Un pumn o lovi pe Mila în capul gâtului și ea căzu în genunchi; Yasmin o atacă atunci cu pumni și șuturi. Edward o apucă pe Mila de păr, o scuipe în față, o izbi de două ori cu capul de masă, după care o mână îi smulse bastonul din strânsoare.

Yasmin, gâfâind și gemând încet, lovi capul Milei cu bastonul, iar aceasta se prăbuși pe frumoasa carpetă persană.

— M-a rănit, spuse Edward.

Sângele îi șiroia pe piele, pătându-i cămașa.

Mila se uită în sus, iar Yasmin Zaid aținti arma spre ea. Gura ei subțire — cu o buză cusută — tresări, tremură și reveni într-o linie aproape dreaptă. Mâna îi tremură ușor. Ochii nu-i trădau niciun sentiment. Personalitatea pe care o avusese cândva femeia aceasta dispăruse, fusese eliminată și înlocuită de un vid care făcea stomacul Milei să se întoarcă pe dos.

— Ridică-te în picioare, îi porunci Yasmin.

Încet, Mila se ridică în picioare.

— Unde este Sam Capra? întrebă Edward.

— A plecat. Pe urmele soției ăleia a lui.

— A reușit să scape de el? Iar eu trebuie să cred asta? Și tu ai venit aici doar ca să te bați cu noi? Te rog! Par tâmpit?

— Deștept nu pari, spuse Mila.

— Sam Capra este aici? întrebă Edward.

— Nu. Am venit singură.

— Oamenii ăștia pentru care lucrezi, cine sunt ei? Ești din CIA? Sau MI5^[49]? Cine ești?

— N-ai tu norocul ăsta, spuse Mila. Noi suntem și mai răi. Noi ne concentrăm. Nu vei ști cum să te lupți cu noi.

Edward o lovi cu dosul palmei. Mila își menținu poziția, iar puterea ei păru să îl înfurie.

— Eu nu pot fi învinsă, stârpitură mică și demnă de milă ce ești, spuse Mila într-o șoaptă răgușită.

— Asta rămâne de văzut. Yasmin, ia-o cu noi. Unde sunt paznicii?

— S-au dus la grajduri, să rezolve ceva în legătură cu o livrare.

Edward îngheță.

— S-au întors de acolo?

— Nu.

— Contactează-i prin emițătoarele radio. Tu, vino cu mine!

O înșfacă pe Mila și îi lipi arma la baza gâtului. O traseră în grabă de-a lungul unui hol.

— Prietenul tău, Piet. Când l-am omorât, spuse Mila, s-a milogit pentru viața lui.

Edward nu-și încetini ritmul.

— Mi-ai făcut un serviciu.

— A, da. Ți-ai măcelărit proprii oameni acolo, la fabrica de bere. Mila întoarse capul și îl scuipă pe Edward în față. Edward o izbi de perete și îi trânti un pumn zdravăn în stomac.

— Încerci să mă întârzii. Nu ține figura.

— Știu ce ești tu, îi spuse ea lui Edward. Ai lucrat cu un negustor de sclavi. Nu ești mai bun decât el.

— Nu-ți place că Piet era negustor de sclavi? râse Edward. Când voi fi terminat cu tine, după ce vei ciripi toate secretele despre cei pentru care lucrezi, o să-ți vând posteriorul unui bărbat pe care-l cunosc. Nu ești prea bătrână ca să fii introdusă pe piața asta.

— Nu avem nevoie de ea, spuse Yasmin, venind din spatele lor.

Își aținti arma spre fruntea Milei.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Mila, iar pistolul Yasminei tremură. Orice ți-ar fi făcut, să știi că timpul te poate vindeca. Cunosc persoane care au trecut prin ceva încă și mai cumplit decât tine, și care și-au revenit.

— Ceea ce mi-a făcut a fost să mă elibereze.

— Dacă mai există o urmă din Yasmin Zaid după ce ți-au spălat creierul, atunci știi că nu e adevărat.

— Sunt ceea ce am vrut să fiu dintotdeauna — eliberată de sub influența tatălui meu, spuse Yasmin.

Însă gura îi tremură, mâna îi ezită.

— Ai trecut de la un abuzator la altul, spuse Mila.

— Să n-o împuști, ordonă Edward. Vreau să vorbesc cu ea. Paznicii au semnalat vreo problemă?

— Au scăpat niște cai, spuse ea. Acum îi adună.

El se încruntă.

— Nu-mi place chestia asta.

Yasmin, care ținea acum arma lipită de gâtul Milei, o grăbi să ajungă la o decorațiune atârnată de perete. Edward o dădu deoparte, apăsă o pârghie și o ușă se deschise. O lumină palidă scoase la iveală niște trepte care coborau.

— Churchill se gândise să folosească reședința asta ca bază pentru a opune rezistență, dacă s-ar fi dovedit necesar, spuse Edward. Rezistența se află chiar aici, vezi bine. Numai că nu este cea pe care și-o imaginase el.

O îmbrânci pe Mila pe ușă.

•

Simțeam explozivul moale și argilos sub degete; pentru o clipă stranie m-am gândit că mă jucam în nămol, pe malul unui râu din Thailanda, împreună cu fratele meu Danny, când eram mici.

Am auzit zgomot de pași în spatele meu.

— Țin în mână niște explozivi puternici, am spus. Cred că nu vrei să tragi în mine.

Nu fu tras niciun glonț. Îl pusesem în dilemă. Am riscat să arunc o privire peste umăr și l-am văzut pe roșcat ațintind o armă în spatele meu.

— Pune explozivii jos!

Vorbea cu accent sârbesc.

I-am răspuns în sârbă:

— Ești tipul cel mai deștept pe care l-am întâlnit aici.

— Ce?

— Lasă arma jos! Mă faci să mă simt agitat. Și nu cred că vrei să mă simt agitat. Tu nu mă poți omori decât pe mine. Eu pot face să murim amândoi.

Mi se adresează pe un ton tăios:

— Pune-ți dispozitivul jos și ridică-te în picioare, cu mâinile pe cap.

Dispozitivul era deja instalat și am strecurat declanșatorul în mânecă.

— Acum! strigă roșcatul.

Mă privea de parcă aș fi fost un premiu, o promoție sau un bonus. În mod normal, aș fi aplaudat o asemenea ambiție. Nu însă și acum.

M-am ridicat încet, m-am întors și mi-am încheștat mâinile pe creștetul capului.

— Îndepărtează-te de ușă!

M-am supus, făcând cinci pași.

— Unde este declanșatorul? întrebă roșcatul.

Până la urmă, tot el era cel mai deștept.

— În geanta cu dispozitivul.

Simțeam mânerul rece al declanșatorului lipit de încheietură. Am mai făcut un pas înapoi, interpunându-l pe roșcat între mine și ușă. Tipul făcea totul anapoda, dar nu aveam de gând să-l corectez. Nu era treaba mea.

Îngenunche lângă geanta cu echipamentul. Se pare că explozivii îl făceau să se simtă neliniștit, așa cum s-ar întâmpla cu orice persoană normală.

— Arată ca un cilindru argintiu, i-am spus, și acesta era adevărul.

Însă tipul nu făcu ceea ce sperasem; luă geanta cu totul în loc să scotocească prin harababura din ea și îmi făcu semn cu arma.

— Să ieșim afară.

— Nu zgâlțâi geanta!

Am făcut niște ochi mari și speriați.

— Absolut deloc! Pentru că butonul este foarte sensibil și dacă e apăsător, se lasă cu bum-bum!

Roșcatul se opri, așa că m-am întors și m-am prefăcut că mă împiedicaser de brațul întins al

africanului care încă nu-și recăpătase cunoștința, am lăsat o mână jos, iar declanșatorul îmi alunecă în palmă.

— Atunci vino să-l cauți. Eu nu o fac. Nu mai pun mâna pe chestia asta.

— Bine, am spus și mi-am acoperit urechile și capul când m-am lăsat să cad la pământ, apăsând în același timp declanșatorul.

Explozia scutură ușa grea și o scoase din balamale. Zgomotul îmi răsună în toate oasele când am sărit în sus și i-am tras roșcatului un pumn în față. Fiind deja lovit la cap și amețit, omul se prăbuși la pământ.

Am luat-o la fugă prin praful de ciment fin ca ceața și am coborât cele câteva trepte de piatră care duceau la un tunel întunecat.

87.

Memorasem harta pe care mi-o arătase Mila. Tot ea îmi spusese că tunelul în care se intra din casă cotea brusc și că acolo se afla vechiul complex, în care Zaid și-ar fi desfășurat activitatea secretă și unde s-ar afla adevărul despre arma aceasta.

Am luat-o la fugă. O lumină slabă ilumina tunelul și aerul mirosea a umezeală. Se auzea, în depărtare, curgerea unei ape. Pe măsură ce coboram sunetul se auzea mai tare, iar când am ajuns la o adâncime mai mare — s-a estompat. Tunelul se deschidea într-un spațiu mare, generos, tăiat în stâncă. Podeaua era pavată cu dale de beton, înnegrite de vreme. Aerul era răcoros. Luminile atârnav destul de jos. O masă din metal plină cu un șir de calculatoare. Ici și colo, erau fotografii personale: Bahjat Zaid și familia sa, o poză cu Yasmin când era fetiță, lângă tatăl ei, cu soarele luminându-i pieziș fața.

Am închis ușa după mine și am tras zăvorul, după care m-am așezat la calculatorul din centrul mesei. De calculatoare erau atașate echipamente care arătau ca niște hard discuri externe. Fiecare era prevăzut cu o mică fantă, prea mică pentru un CD, ceva care semăna cu un conector pentru o unitate flash, dar mai îngust. Toate aveau etichete cu marca Militronics.

Am mișcat mouse-ul. Monitorul calculatorului se trezi la viață. Cineva fusese aici. De curând. Ecranul arăta ceva care aducea cu imaginea unui cod de bare mult mărit, plin de informații codificate care mie nu-mi spuneau nimic.

M-am uitat la numele fișierului: ADN 017. Să fi fost analiza ADN-ului cuiva? Programul avea și opțiunea Deschide Fișiere Recente.

Sub săgeată, apărea o listă de fișiere: de la ADN 001, la ADN 015. Am apăsat pe Mai Multe Opțiuni, de sub ultima afișare. S-a deschis o listă de fișiere ordonate numeric, ultima fiind ADN 050. Cincizeci de fișiere, cincizeci de ADN-uri.

În fiecare colț, era câte o poză: la ADN 050 era o fetiță care părea să aibă în jur de doisprezece ani.

Analizau profilul genetic al unor copii? De ce, oare?

Am început să trec în revistă fișierele. Majoritatea erau copii, câțiva bărbați, restul femei – cele mai multe părând a fi între patruzeci și cincizeci de ani. Păreau oameni normali, obișnuiți. Unele fotografii semănau cu pozele de pașaport, altele nu; oamenii, toți bine îmbrăcați, erau surprinși în mers, iar câțiva dintre ei făceau cu mâna spre camera de filmat. Nu i-am recunoscut pe niciunul, iar fișierele nu aveau numele lor atașate.

Cine erau toate aceste persoane?

M-am uitat la hard discuri. Pe ecranul calculatorului, unul apărea ca instalat. Poate că toate răspunsurile se aflau pe hard discul extern –

un backup pe care puteam să-l iau cu mine. De pe iconiță, am selectat Ejectare.

Numai că discul nu se ejectă. În locul lui, din disc ieși un mic cip. L-am luat și l-am ținut în sus. Avea suprafața plată, strălucitoare, și pe el era o grilă care semăna cu cea pe care o văzusem pe arma aceea ciudată și pe fragmentele bombei. Pe masă se afla o carcasă de plastic de mărimea cipului, așa că l-am introdus în carcasa protectoare pe care am ascuns-o apoi în gheață.

Chiar când mă pregăteam să mă așez din nou la calculator, ușa fu descuiată și deschisă.

În prag stăteau Edward și Yasmin, cu arma îndreptată spre capul Milei. Aceeași armă ieșită din comun cu care îl văzusem trăgând în gara St Pancras.

— Măinile sus, Sam, spuse Edward.

M-am supus.

— În sfârșit! Iată-ne față în față. Zâmbi. Uau! Ești o figură, măi, omule!

Nu am spus nimic. Mi-am adus aminte cum îi trăsesese o palmă lui Lucy, în mașină. Mi l-am amintit cum pleca cu mașina în timp ce prietenii mei ardeau și mureau.

— Nu te condamn că ai încercat, spuse el. Ești mult mai rezistent decât am crezut vreodată că vei fi. Noi te credeam, știi tu, un priceput în PowerPoint în principal. Dar, nu. Trebuie să-ți spun că m-ai surprins.

Pistolul meu era pe masă, la mai puțin de treizeci de centimetri de mine. Chiar dacă ne-ar fi ucis pe mine și pe Mila, tot nu puteam să-i las să scape. Cine știe ce puneau la cale, ferească Dumnezeu, împotriva unor oameni nevinovați, împotriva unor copii...

— Dacă faci vreo mișcare sau opui rezistență, spuse Edward, copilul tău moare. Nu trebuie decât să dau un telefon.

Și el știa unde se afla copilul meu.

— Stai calm, spuse Edward. Ia-i armele, Yasmin.

Ea îl ascultă. Îi aduse lui Edward pistolul și cuțitul.

— De ce? am întrebat eu. De ce soția mea? De ce ți-ai ucis toți prietenii în Olanda?

— De ce ar trebui să-ți dau vreo explicație? Puțin îmi pasă dacă mori fără să fi înțeles nimic. Yasmin, percheziționează-l.

Ea se întoarse la mine și, cu mâini tremurânde, îmi percheziționează tot corpul. Nu-i trecu prin cap să se uite și în ghete...

— Pentru cine lucrezi, Sam?

Am arătat din cap spre Mila. Mila nu spuse nimic.

— Iar ea pentru cine lucrează?

— Nu vrea să-mi spună.

— Unde este buclucașa de Lucy?

— A plecat.

— A murit, minți Mila. N-a vrut să-i spună lui Sam unde se afla copilul lui.

— O să te liniștesc într-o privință, Sam. Edward zâmbi. Pe fiul tău l-am vândut.

Erau cele mai îngrozitoare cinci cuvinte pe care le auzisem vreodată. Mai îngrozitoare chiar decât: „Privește ce li se întâmplă celor ca el”, atunci când fusese ucis fratele meu. Mai îngrozitoare decât: „Mi s-a cerut să te omor”, cum spusese soția mea. Pentru o clipă, am crezut că-mi vor ceda genunchii.

— L-am vândut unui traficant. Mi-l ține la îndemână. Și-l va omorî dacă tu sau Lucy îmi faceți probleme.

Nu am cuvinte ca să descriu groaza, furia care m-au cuprins. Eram incandescent, ca și când aș fi fost făurit dintr-un fulger.

Am spus singurele vorbe care mi-au trecut prin cap:

— O să te omor.

Ar fi trebuit să negociez. Ar fi trebuit să-i spun că voi face tot ce vrea... Numai să... numai să nu-mi omoare copilul. Îl vânduse? Am simțit că-mi vine să vomit. Am înghițit acreala care mi se urcase în gât.

Edward râse.

— Ba nu!

Cu un gest, îmi ceru să plec de la calculator. M-am îndepărtat de calculator. Atunci făcu ceva ciudat. Ejectă un cip de calculator din partea laterală a armei, din locul în care se afla și grila aceea neobișnuită, și introduse unul nou pe care îl scoase din buzunarul de la cămașă. Cipul arăta exact ca cel din gheata mea. Arma era puțin mai mare decât un pistol Glock obișnuit, grea, lucioasă și extrem de periculoasă.

— Faci o demonstrație? I-ai luat..., întreabă Yasmin.

— Nu are importanță, spuse Edward. Vreau să-i duc la puț.

Nu-mi plăcea ce auzeam. Mila avea cătușe la mâini. Yasmin mă apucă de braț, îmi lipi un pistol la gât și mă scoase afară din laborator. Ne-am dus – eu și Yasmin primii, urmați de Edward și Mila. Coridorul era îngust, nu era loc suficient pentru o luptă. Iar dacă luptam, mi-ar fi ucis copilul.

— Tatăl tău nu voia decât să te salveze, i-am spus Yasminei. A renunțat la tot ca să te salveze pe tine.

— Tatăl meu voia să mă țină sub control.

A scuipat, efectiv, aceste vorbe.

— Cineva te ține sub control într-un fel mult mai grav decât te-a controlat vreodată tatăl tău, i-am spus.

— Taci din gură! spuse Edward.

Încercam să-i distrag atenția. Poate va face vreo greșală.

— Analiza ADN-ului copiilor și a celorlalte persoane? Ce-i cu ea?

— Vei fi eliberat de toate grijile până atunci, spuse Edward. Nu-ți bate tu capul cu asta.

Ajunsesem la capătul vieții. Nu aveam nicio scăpare, nu vedeam nicio ieșire. Am pătruns într-o încăpere întunecată care era, de fapt, o lărgire a coridorului. Simțeam mirosul înțepător, de pământ, al unei ape curgătoare.

— Omoară-i odată! spuse Yasmin.

Vocea îi tremură. Noi eram cei care știam ce i se întâmplase și nu ne voia prin preajmă. Făceam parte din vechea ei viață, eram în afara coconului în care Edward o prinsese în capcană.

Despicătura holului dădea într-o încăpere îngustă, iar dalele de beton se terminau în fața ușii grele de oțel. Am intrat într-o încăpere rotundă din piatră. La capătul acesteia era o gaură mare rotundă, de vreo doi metri în diametru. În adâncul ei puteam auzi curgerea unei ape. Mi-am amintit că pe harta proprietății văzusem locul de unde izvora un pârâu. Acesta trebuie să fi fost cursul subteran al pârâului.

— Du-l chiar pe margine, Yasmin, spuse Edward. Ești un tată bun.

— Nu este nevoie să-i faci rău copilului meu. Niciodată de acum înainte.

Urma să mor pentru un fiu pe care nu-l voi vedea niciodată. Era în regulă. Lucrurile stăteau așa cum stăteau. Însă mi-aș fi dorit să fi apucat să-l țin în brațe, să-i privesc chipul, să văd ce trăsături ale feței luase de la mine și ce luase de la Lucy – da, chiar și de la Lucy, Lucy din visele mele, Lucy cea sinceră.

Gura lui Edward tresăltă.

— Sunt sigur că va avea o viață frumoasă.

Nu aveam unde să fug, nu aveam loc să mă lupt și în ultimele clipe pe care le mai aveam de trăit, am decis că demnitatea era singura soluție.

„Lasă-mă să plec”, îmi ceruse Lucy, iar eu nu o făcusem. Nu putusem. Așa ajunsesem aici.

— Îmi pare rău, Mila, am spus. Ea dădu din cap.

Edward ridică arma ciudată și grea în care introdusese cipul de calculator și o aținti spre pieptul meu. Era la doi metri de mine. M-am întrebat dacă aveam să mor înainte de-a ajunge în apă, dacă mă voi îneca. Nu voiam să mă înec. M-am gândit la tatăl meu, la mama mea, la viața ciudată spre care mă împinseseră, la fratele meu. M-am gândit la Daniel. Am rămas cu acest gând în minte.

Țeava armei se fixă în centrul pieptului meu.

Edward trase.

Eu continuam să stau în picioare și m-am uitat ca un idiot la piept, acolo unde ar fi trebuit să se caște acum o gaură. Tricoul meu era intact.

La un metru de mine, Yasmin se împletici, uluită. Sângele îi șiroia din piept.

Nu era cu puțință! Arma fusese ațintită drept spre mine. Era imposibil! Yasmin se afla la un metru în stânga mea, iar Edward nu-și schimbase ținta.

Acesta începu să râdă. Mila rămăsese cu gura căscată. Am prins-o pe Yasmin pe marginea puțului și am simțit cum viața se scurgea din ea pe când o țineam în brațe.

— Știința unuia, spuse el, este actul de magie al altuia.

— Ce... ce? am reușit eu să bâigui.

Era imposibil să moară Yasmin. Doar arma fusese ațintită spre mine.

— Nu mai am nevoie de ea.

Edward ridică din nou arma.

— În timp ce tu o să mori în tenebre, eu îți voi ucide copilul, șuieră el. Doar pentru că pot.

Mai trase două gloanțe. Eu o țineam pe Yasmin, am încercat să mă răsucesc, și pe ea odată cu mine, dar nu era loc pentru nicio manevră. Gloanțele izbiră tot în ea, iar eu mi-am pierdut cunoștința. M-am prăbușit în apa întunecată, cu Yasmin în brațe.

Am rămas sub apă. Dacă aş fi ieşit la suprafaţă, Edward m-ar fi împuşcat. Am resimţit răceala apei ca pe un şoc. Luminată de luminile deformate de deasupra puţului din piatră, apa era cenuşie.

Am dat din picioare, sprijinindu-mă de peretele de piatră, încercând să nu ies din nou la suprafaţă. Dacă aş fi spart luciul apei, Edward m-ar fi ucis. Trebuia să creadă că murisem.

Plămânii mei păreau pe punctul să-mi explodeze. Am auzit un ţipăt îndepărtat – poate era Mila. Sau, așa cum mi-aş fi dorit eu, Edward. Mila nu era genul de om care să ţipe şi eram convins că Edward era. Un gând nebunesc, dezarticulat, care să-mi împiedice plămânii să cedeze. Dar nicio Mila nu se prăbuşi, venind să ni se alăture. Faţa Yasminei se întoarse spre mine, la doi centimetri distanţă, cu ochii pe jumătate deschişi în apă. L-am pipăit gâtul. Nu avea puls. Un porumbel mic din lemn pe care-l avea legat cu un lăntişor la gât, plutea între feţele noastre.

Luminile se stinseră. În depărtare, am auzit un scrâşnet puternic – uşa din piatră care se închidea. Întuneric deplin. Mă usturau plămânii din cauza oxigenului consumat. Am ieşit uşor la suprafaţă, încercând să respir cât mai silenţios cu putinţă. Nu am reuşit. Piatra reflecta ecoul gâfâielilor mele.

Nu sosi niciun glonţ. Edward plecase, iar eu eram învăluit de un întuneric cumplit şi sufocant.

Am căutat pe băjbăite peretele puţului de piatră şi l-am explorat cu degetele. Nu am simţit netezimea betonului; trebuie să fi fost o fântână mai veche, din bucăţi de piatră îmbinate, ceea ce mi-ar fi permis să le escaladez.

Nu credeam că eram grav rănit. Simţeam nişte şanţuri de-a lungul încheieturilor, unde pielea se căscase atunci când gloanţele o loviseră pe

Yasmin, în timp ce o țineam, iar umărul rănit dinainte mă durea foarte tare.

La prima încercare am reușit să urc vreun metru și jumătate înainte de-a cădea și de-a aluneca din nou în îmbrățișarea apei. Nu am catadicsit să mă odihnesc după aceea. M-am cățărat din nou.

Eu îți voi ucide copilul. Doar pentru că pot.

Am reușit să urc trei metri. Cel puțin așa aveam impresia. Întunericul de nepătruns ar fi putut să-mi joace o festă nemiloasă. După aceea nu am mai avut de ce să mă țin și am pipăit frenetic cu mâinile în jur, am găsit o altă piatră de care să mă țin, mi-a alunecat din mână. M-am lovit cu bărbia de piatră și m-am tăiat. Sângele îmi șiroia, cald, peste piept.

Apa rece m-a înviorat. Am început din nou urcușul. Din nou am căzut. M-am cățărat încă o dată, însă acum am început să recunosc pietrele după pipăit. Am mers pe același traseu și, după o jumătate de oră de efort agonizant, am simțit marginea netedă de la buza puțului.

M-am tras în sus și m-am întins, epuizat, pe podea, cu o durere arzătoare în coaste și restul corpului tremurând de frig. Am băjbăit după peretele încăperii. L-am găsit și, căutând mai departe, am descoperit și ușa din piatră.

Era ferecată, zăvorâtă bine, iar peste zăvor era așezată o placă netedă de metal. Era prinsă pe partea cealaltă. Nu aveam cum să-i desfac închizătoarea și nici lumină nu aveam, ca să văd ce făceam. Yasmin îmi luase lanterna când mă percheziționase.

Aici aveam să-mi sfârșesc zilele.

Gândul acesta aproape mă paraliză. Va veni, totuși, cineva. Dar când? Peste câte zile? Sau, poate, niciodată? Mai știa cineva de existența acestui complex?

Eu îți voi ucide copilul. Doar pentru că pot. Mai erau și copiii din calculator. Și ei făceau parte din complotul dement al lui Edward.

M-am târât până la marginea puțului. Auzeam apa curgând. Pârâul urma să iasă undeva la suprafață. Nu aveam, însă, de unde să știu ce coturi sau meandre ar putea face.

Câte minute îți poți ține respirația? Cât timp?

— Destul de mult, am răspuns eu întunericului pustiu. Destul de mult.

Mi-am trecut din nou picioarele peste marginea puțului. Era unul din cele mai grele lucruri pe care le făcusem vreodată. Nu voiam să cad din nou în beznă aceea cumplită, neagră ca smoala. Îmi luase atât de mult până ce reușisem să ajung sus! Aș fi putut să mai aștept. Să rămân acolo și să sper că mă va găsi cineva.

M-am gândit la Daniel.

El are nevoie de mine.

Era un sentiment ciudat, acela de a ști că cineva are nevoie de tine. Nu-l mai simțisem demult. Nevoia pe care o avusese Lucy de mine fusese una prefăcută, încovrigată în iarbă precum un șarpe încolăcit. După moartea lui Danny, părinții mei nu mai avuseseră nevoie de mine. Mă urâseră pentru că eu trăiam. Daniel, însă, avea nevoie de mine și nici măcar nu o știa.

Cu acest gând, m-am lăsat să cad în beznă.

89.

M-am scufundat în apă. Trupul Yasminei dispăruse. Simțeam forța de tragere a curentului, dincolo de calmul relativ al apei din puț.

Yasmin fusese absorbită și dusă de curent.

Mi-am umplut corpul cu oxigen, respirând lent, profund, nesățios. Mi-am alungat teama de apă, undeva, în adâncul minții.

Apoi m-am scufundat. Apa întunecată era rece și acaparatoare. Aveam senzația că mă aflu în îmbrățișarea morții. Am rămas aproape de partea

superioară a grotei care se deschidea la capătul inferior al puțului; piatra era netedă, șlefuită de trecerea necurmată a apei. Curentul mă împinse înainte. M-am lovit cu putere de pietrele care mi-au zgâriat spatele și capul. O durere cumplită îmi săgeta coastele.

Zece secunde în adâncuri.

Fără durere. Fără teamă.

M-am grăbit să înaintez. Încercând să nu intru în panică, încercând să rămân fusiform ca o torpilă, ca să fiu propulsat mai repede înainte. Obscuritatea era deplină, ceva ce nu mai trăisem până atunci. Am lovit apa cu picioarele, ținând mâinile întinse în față ca să încerc să mă protejiez de orice obstacol ascuns de întunericul profund, spunându-mi că dispuneam de tot timpul din lume.

Cincizeci de secunde. Așa bănuiam, cel puțin. Începură să-mi ardă plămânii. Panica dădea să se ivească la periferia minții mele. O mică smucitură, apoi o tragere puternică.

Am zărit un mugur de lumină palidă în stânga mea și m-am azvârlit spre el. Lumina deveni mai puternică. Am dat din picioare, am înotat cu mâinile, încercând să străbat prin curentul de apă, în direcția strălucirii neașteptate. Am văzut un cerc din piatră, a cărui formă se întrezărea neclar din cauza luminii de deasupra sa, exact ca a puțului din care veneam. Am lovit apa cu picioarele ca să înot vertical, luptându-mă cu nevoia stringentă de a lăsa aerul stătut – prețios ca aurul – să-mi iasă din plămâni. Puțul din acest loc era mai îngust. M-am avântat în sus.

Și am țâșnit în aer liber.

Am respirat lung și sacadat. La șaizeci de centimetri deasupra capului meu era un grilaj, maroniu din cauza ruginii. Am respirat ca niciodată până atunci. Am încercat să deschid grilajul împingându-l. Era fixat cu șuruburi grele de fier. Nu puteam să ies prin puțul acela pentru a ajunge în interiorul complexului.

Zgomotul apei era, însă, puternic, și acesta trebuie să fi fost pâraul pe care-l auzisem curgând dinspre grajduri, îndreptându-se spre complex. Am încercat să smulg grilajul din piatra în care era fixat, dar mi-am dat seama că nu ajungeam nicăieri în felul acesta și că-mi pierdeam forțele, atât de prețioase.

Aș fi vrut să rămân în acest buzunar de lumină și aer, însă nu puteam. Copilul meu avea nevoie de mine. Mila avea nevoie de mine. Oare Edward o omorâse? Nu credeam; voia să știe pentru cine lucra.

Trebuia să mă întorc în beznă.

Am inspirat de câteva ori lung, încet, profund, privind în sus prin puțul de piatră, ca un copil care vede străfulgerarea unei lumi îndepărtate la capătul canalului nașterii. Mi-am umplut corpul cu aer și m-am avântat din nou în întuneric.

Râul rece m-a înghițit pe loc. Simțeam un puternic curent descendent într-un unghi al plafonului. Acesta ducea în jos, sub pământ, departe de suprafață și de aerul binecuvântat. Nu intra în panică. Orice ai face, nu intra în panică!

M-am împotrivit impulsului de a mă întoarce la puțul dinainte. Apoi am simțit piatră nu numai deasupra, ci și sub mine. Tunelul se îngustase până ajunsese cât un mormânt. Am încercat să fac cale-ntoarsă, intrând de-a binelea în panică, bulele de aer ieșind din mine într-un iureș, însă apa mă împinse înainte, între fălcile de piatră.

Piatră îngustă și neagră, care mă zgâria din toate părțile. Mama mea, tatăl meu. Fratele meu care se uita la o cameră video, implorând fără cuvinte să-i fie cruțată viața. Voi fi din nou împreună cu Danny. Copilul meu. Lucy. Nu voiam ca ultimul meu gând să se îndrepte spre Lucy. Atunci m-am gândit la fratele meu și mi-am imaginat că simt mâna lui puternică ținând-o pe a mea.

Apoi nu am mai simțit apăsarea pietrei. Deasupra mea, nicio stâncă. Doar lumină, la vreo

mie de kilometri în sus. Am dat din picioare. Abia mișcându-le. Mușchii mei se încordau pentru ultimă oară. După aceea, capul îmi țâșni deasupra apei, în dulceța libertății. Am găfăit, am horcăit, m-am întors în apă și am vomitat. Ajunsesem în pârau strălucind de soare și eram în viață.

Am auzit un huruit. Un avion. Mi-am amintit de pista privată de pe hartă. Încă zăcând în curentul rece și cenușiu al pârauului, am privit în sus și am văzut Learjet-ul lui Zaid.

Edward plecase.

90.

Am stat întins pe mal până am prins destulă putere ca să mă ridic în picioare. M-am dus la grajduri. Paznicii plecaseră fie la spital, fie la reședința principală, am presupus eu. M-am înapoiat la complex.

Am verificat toate calculatoarele; toate hard discurile dispăruseră, la fel și toate backup drive-urile, toate drive-urile acelea ciudate pentru cipuri. Cipurile dispăruseră și ele.

Mi-am verificat gheata. Cipul pe care-l luasem era tot acolo.

Edward pusese un cip în pistol înainte de a trage în Yasmin. Deci cipurile funcționau, cumva, împreună cu arma. Acea armă ciudată care trăsesese în Yasmin atunci când fusese îndreptată spre mine. Arma care avea în comun cu bomba care îl ucisese pe Țarul Banilor în Amsterdam grila aceea metalică ciudată.

M-am urcat în camionetă și am condus până la hangarul de avioane, acum pustiu. Nici urmă de Mila.

Edward o luase cu el pentru că voia să știe cine era pe urmele lui.

Am condus până la cursul de apă. Am trecut de locul în care ieşisem din el şi, peste vreun kilometru şi jumătate, am găsit trupul Yasminei. Am intrat în apă şi am scos-o din vegetaţia deasă. Am ridicat cadavrul şi l-am dus la camionetă. Nu prea mă încânta ideea de-a conduce până la Londra fără să am un permis pe numele meu, într-o camionetă furată şi cu un cadavru în spate. Dar nu puteam s-o las acolo.

Arma care o ucisese pe Yasmin nu semăna cu nimic din ce întâlnisem până atunci. Voiam să văd cum arătau gloanţele.

91.

Barul Adrenaline vuia de muzică, iar chitarele trudeau de zor sub interpretarea ambelor sexe. Cei mai mulţi clienţi se aflau în grădina barului, ascultând cum cânta o formaţie imposibil de la modă. Am parcat camioneta în spatele barului, pe unul din locurile rezervate pentru proprietar şi am folosit intrarea privată din spate, cărând trupul Yasminei pe umăr, după care am tastat codul pe care mi-l dăduse Mila pentru deschiderea uşii. Nu mă văzu nimeni. Lucy era încă închisă în încăperea ei fără ferestre. Am lăsat-o acolo; dacă aş fi văzut-o în clipa aceea, cred că aş fi putut s-o omor. Trebuia să-mi păstrez concentrarea. Am încuiat uşile după mine. Camera fusese antifonată, însă tot mai auzeam ritmul îndepărtat al muzicii.

Într-un dulap se afla echipament medical, exact ca în Amsterdam. Am găsit un bisturiu. Am întins pe jos o folie de plastic şi am pătruns cu atenţie în rănilor de glonţ ale Yasminei. Nu reuşeam să-mi şterg din minte nici imaginea fiicei preţuite care fusese în ochii tatălui ei, nici cochilia goală care devenise.

Am găsit unul din gloanţe şi l-am scos afară. L-am curăţat şi l-am pus pe masă.

Glonțul era mai lung și mai subțire decât unul normal. Ușor deformat de impact la intrarea în trupul Yasminei, în vârf avea o grilă care semăna cu cea pe care-o văzusem pe fragmentul de bombă și pe armă. Am desfăcut glonțul. Înăuntrul său era o rețea complicată de tehnologie miniaturală.

Am făcut fotografii cu glonțul dezasamblat și le-am încărcat în calculatorul de pe birou.

Apoi am luat unul din telefoanele de pe raft, l-am verificat și am apelat un număr din New York City.

A sunat de trei ori.

— Howell.

— Sunt Sam Capra.

— Sam!

— Mi-am găsit soția.

— Poftim?

— Îmi țin soția prizonieră.

Urmă o tăcere lungă și surprinsă.

— Ai avut dreptate, Howell. M-a trădat pe mine, a trădat Firma. Am dovada.

— Ia-o mai încet.

— Ați interceptat transportul acela de țigări?

— Nu. Oamenii de la vama din Rotterdam nu l-au pus sub urmărire.

— Ascultă-mă. Lucy este afiliată la un grup – Novem Soles ăla al tău – care a furat prototipul unui fel de armă high-tech. Vreau să-ți trimit fotografiile unui glonț. Vreau să fie analizat.

— Nu, trebuie să vii tu aici, Sam. Fă lucrurile așa cum trebuie.

— Nu. Îți trimit fotografiile. Cred că este posibil să vizeze niște copii cu armele astea.

— Niște copii?

— Am văzut o listă cu vreo cincizeci de oameni care cred că ar putea fi în vizorul lor. Majoritatea copii, câțiva bărbați și câteva femei. Dă-mi o adresă de email la care să-ți trimit aceste informații.

— Adu chiar tu dovezile. Acum, Sam. Howell își coborî vocea. Totul poate fi dat uitării, dacă ai prins-o într-adevăr pe Lucy.

Dacă i-aș fi spus chiar tot, ar fi trebuit s-o deconspir pe Mila. Nu eram pregătit să fac acest lucru.

— Dă-mi o adresă de email; este singura modalitate în care vom proceda.

Fără nicio tragere de inimă, mi-o dădu. Am închis telefonul. M-am dus la calculator și am utilizat un program de anonimizare pentru a accesa o serie de servere, ajungând în final la unul aflat în Africa de Sud care găzduia un site popular de discuții mondene despre celebrități. Era un site de fațadă al Firmei. Pentru a trimite fotografiile făcute am folosit un cont inactiv de acolo pe care-l avusesem la un moment dat, ca Peter Samson.

M-am schimbat în niște haine uscate pe care le-am găsit într-un dulap, după care am descuiat camera antifonată. Lucy era așezată pe jos, legată cu lanțul de un perete.

Am privit-o ca și când ar fi fost o persoană complet necunoscută.

92.

Lucy se retrase cu spatele spre perete.

— Arăți ca naiba.

— Edward avea o armă mai ciudată. O ațintești spre o persoană și omori o alta. Vorbește-mi despre asta.

Ea clătină negativ din cap.

— Nu știu la ce te referi.

— Folosește un cip de calculator.

— Nu știu nimic despre asta, Sam.

— Are o listă de copii pe care îi vizează. Copii, Lucy.

— Îți spun sincer că nu știu nimic.

— Mi-a spus că ne va ucide fiul. Doar pentru că poate.

Aproape că puteam vedea cum buzele ei se pregăteau să articuleze următorul nu știu. Apoi gura i se relaxă.

Am așteptat să văd ce va spune.

— Mai zicea că l-a vândut pe fiul nostru, Lucy. Este adevărat?

Ea încercă să se ridice în picioare.

— Trebuie să asculți ce vreau să-ți spun, Sam. Te rog...

— Tu l-ai ajutat să-l vândă pe copilul nostru? i-am strigat eu în față.

Ea clătină negativ din cap. Apoi încuviință. După care clătină din nou din cap a negație.

Numărul oamenilor pe care vrusesem să-i omor – nu pe care trebuia să-i omor, ci pe care aş fi vrut să-i omor – este foarte redus. Oamenii care-l omorâseră pe fratele meu și care mi-au schimbat cursul vieții. Piet, pentru că violase și vânduse femeile acelea proxeneților și vorbea zâmbind despre aceste lucruri. Edward.

Acum, însă, voiam să o ucid pe Lucy. Am simțit cum mâinile mi se încheștează pe gâtul ei, iar ea nu-mi opuse rezistență, nu făcea decât să mă privească în ochi.

Degetele mele începură să-i strângă gâtul din ce în ce mai tare. Apoi am îmbrâncit-o departe de mine.

Ea închise ochii.

— Edward îl păstrează pe Daniel ca să mă oblige să cooperez cu el.

— Unde este copilul?

— Nu știu. Mi l-au luat după ce s-a născut... Nu l-am ținut în brațe decât o singură dată. O singură dată, și l-am sărutat, și i-am pus numele... Nu am putut să-i opresc. Nașterea a fost dificilă, Sam. Atunci nu am fost suficient de puternică.

Am ingenuncheat lângă ea.

— Și?

— Și. Edward mi-a spus că i l-a dat pe Daniel unui traficant. Care îl va vinde unui cuplu din Statele Unite și că nu-l voi mai găsi niciodată dacă nu făceam ce-mi cerea el.

Ea își întoarse fața de la mine. I-am întors-o din nou spre mine.

— Nu cred niciun moment că ești o victimă nevinovată, Lucy. Poate te simți vinovată în privința mea, poate chiar și față de copilul nostru. Mi-ai cruțat viața. Însă ai rămas cu oamenii ăștia...

— Pentru că Daniel era la ei! Edward se pricepe foarte bine să afle de ce ți-e cel mai teamă și să profite de asta.

— Tu ai pus bomba în birou, am spus. Tu ai transferat bani în conturile pe care Firma le credea închise. Nu ești victima nevinovată a unei răpiri, în acest caz. Atunci nu ar fi avut cu ce să te aibă la mână.

— Nu am știut că era o bombă. Am intrat în treaba asta până peste cap. Trebuia să fie numai un drive care copia alte hard drive-uri. Edward voia fișierele din biroul acela. Pe toate.

— De exemplu, fișierele cu investigațiile mele.

Ea încuviință din cap.

— Nu am avut habar că aceea era o bombă, până nu mi-a spus Edward. Eu eram în mașină. Știam că erai înăuntru. A ieșit din mașină pentru că telecomanda detonatorului nu funcționa și trebuia să se apropie mai mult de clădire. Avea un interval de amorsare de douăzeci de secunde. A reușit s-o facă să funcționeze, iar când s-a întors în mașină și-a dat seama că te sunasem. Apoi totul a explodat. Ți-am salvat viața, Sam.

— Și i-ai lăsat pe toți ceilalți să moară.

— A trebuit să fac o alegere dificilă, exact ca și tine, spuse ea.

Am inspirat profund ca să mă liniștesc.

— Dacă vrei să mă ajuți, îmi vei spune ceea ce trebuie să aflu. Arma asta. Folosește un cip. Cipul pe care l-am luat a fost conectat la un calculator

care avea niște profile ADN în el. Tu ai introdus cipul în armă. Acesta folosește nanotehnologia pentru a codifica ADN-ul unei persoane într-un glonț.

Ea încuviință încet din cap.

M-am așezat în fața ei.

— Uite ce cred eu că s-a întâmplat.

Își aduse genunchii la bărbie.

— Edward este cetățean britanic, însă lucrează în Europa de Est. Lucrează pentru una din grupările acelea transnaționale de crimă organizată pe care le ținea sub observație biroul nostru. Află despre armele acestea setate pe ADN care au fost dezvoltate în Ungaria, poate de la informatorul acela, omul de știință care mi l-ar fi dat pe Țarul Banilor. O răpește pe Yasmin pentru a-l avea la mână pe tatăl ei. Răscumpărarea cerută sunt armele acestea. Numai că Zaid îi livrează numai armele, nu și cipurile care le fac funcționale.

Lucy se uită la mine.

— Așa este, Zaid l-a fentat pe Edward.

— Iar Edward și-a dat seama că armele astea erau extraordinar de valoroase. Așa că și le-a dorit pentru el. Eu mă gândesc că întreaga operațiune a fost finanțată de Țarul Banilor. Edward voia să-l elimine din peisaj, așa că a pus-o pe Yasmin să-l omoare pe individ ca să pară că ea s-a alăturat de bunăvoie răpitorilor și să se asigure de tăcerea tatălui ei.

— Dar nimeni din grupul din Amsterdam nu-l cunoștea pe Țarul Banilor. Numai Edward îl cunoștea. Cei din grupul lui l-au ajutat să-l omoare și niciunul nu a știut că aceea nu fusese o explozie menită să le demonstreze potențialilor cumpărători că tehnologia pe care o furaseră funcționa, ci pur și simplu o crimă. Iar când au încetat să-i mai fie utili ca acoperire, Edward i-a omorât pe toți.

Am ridicat bărbia lui Lucy cu vârful degetului.

— Novem Soles. Nouă sori. Cine sunt ei? Sau nu este decât Edward?

— Sunt cei care au spus că trebuia să vin să lucrez pentru ei.

— Atunci nu aveai un copil pe care să-l folosească împotriva ta.

— Nu. Dar te aveam pe tine.

Am scuturat din cap.

— Greșit. Nu ai făcut asta ca să mă protejezi pe mine.

— Și, totuși, există gestul acela deranjant că te-am scos din clădire. Indiferent ce altceva am mai făcut, Sam, am făcut și asta. Să-ți fie de bine.

Mi-am încleștat mâna într-un pumn, apoi am așezat-o din nou în poală.

— Bomba din Amsterdam. Poliția nu a reușit să-și dea seama cum a fost declanșată. Însă avea un fel de grilă de scanare pe ea, aceeași grilă pe care o avea și arma, pe care o avea și glonțul. Bomba se declanșează atunci când persoana cu ADN-ul potrivit se apropie suficient de mult de aceasta.

Lucy încuviință din cap.

— Bomba din biroul nostru nu a fost pusă acolo din cauza Țarului Banilor. Amenințarea cea mai mare venea din partea unuia dintre indivizii care ni-l semnalaseră pe acest Țar – omul de știință care lucra la departamentul de cercetări în nanotehnologie. Am devenit o țintă pentru că investigam acea legătură cu un cercetător în tehnologia ADN-ului, în nanotehnologie. Când a fost nevoit să-l reducă la tăcere pe omul de știință din Budapesta, următoarea persoană vizată ca să-l ajute să utilizeze această tehnologie a fost Yasmin. Omul acela de știință lucra împreună cu Yasmin?

Lucy încuviință din cap.

— Armele acestea, gloanțele, bomba – toate folosesc nanotehnologia pentru a conecta arma la ADN-ul unei persoane, nu-i așa?

— Da.

— Țarul Banilor îi dă lui Edward bani pentru bomba din Londra, ca să șteargă urmele investigației mele. Apoi Edward folosește banii

pentru a fonda grupul din Amsterdam. Ȑia credeau cȃ vor fi niște traficanți dați naibii. Ȑi plătește pe Piet și pe Nic ca să organizeze o operațiune de contrabandȃ în favoarea lui, astfel încȃt să poatȃ șterpeli armele de la Zaid și să le introducȃ în Statele Unite.

Lucy își șterse fața.

— Da. Un glonț cu ADN codificat nu-și va rata ținta. Lunetiștii pot trage într-o mulțime de oameni știind cȃ îl vor nimeri, negreșit, pe cel pe care îl vor.

— Deci așȃ. Cine sunt aceste cincizeci de persoane pe care le vizeazȃ? Cine sunt copiii aceia?

— Sincer Ȑți spun cȃ nu știu. Nu știu ce pune Edward la cale. A încercat să mă omoare. Ai uitat asta? Te pot ajuta, Sam, chiar te pot ajuta.

Pactul cu Diavolul, partea a doua, m-am gȃndit eu.

93.

Lumina lunii sparse norii de deasupra Brooklyn-ului, ca un zȃmbet în noapte.

Timpul era drȃmuit. Hoțul trebuia să plece de la ideea cȃ în apartamentul gol erau camere de supraveghere ascunse, colectȃnd informații pe un hard disc. Avea la dispoziție, poate, numai cȃteva minute pentru a gȃsi ce cȃuta.

Se îndreptȃ direct spre baie. Un pieptene, o perie de pȃr și o periuță de dinți erau așezate pe o etajerȃ, sub oglindȃ. Luȃ peria și o examinȃ. Sam Capra avea un pȃr bogat, șaten spre blond. Cȃteva fire rȃmȃseserȃ încurcate în perii țepoși ai periei.

Hoțul spera cȃ unele din ele mai aveau încȃ foliculi vii. Peria de pȃr ajunsese într-o pungȃ de plastic, urmatȃ de pieptene și de periuța de dinți.

Un gest de alunecare de-a lungul pungii cu degetele înmănușate și treaba era terminată.

Apoi afară pe ușă, în jos pe scări, din nou în noaptea împestrițată de lună. Hoțul își scoase cagula neagră și grea care îi ascunsese fața și se pierdu în întuneric. Soluția pentru a negocia așa cum se cuvine cu Sam Capra foșnea ca o șoaptă în punga de plastic.

94.

Trei ore mai târziu, l-am sunat din nou pe Howell.

— Ce-ai aflat?

Avea o voce sumbră.

— Fotografiile seamănă cu un set de arme aflate în stadiul de prototip care a fost creat de Firmă.

De Firmă? O, Doamne.

— Pe care le-a creat pentru voi Bahjat Zaid.

Dumnezeu, natura sau accidentul biologic ne-a dotat cu creierele acestea minunate și iată cum le întrebuițăm noi! Născocim modalități mai eficiente de a ucide. Modalități care fac uciderea la fel de facilă ca respirația.

Armele acestea puteau schimba cursul istoriei. Să omori un director general, să omori un președinte, să omori un papă, să omori un om bun, să omori un om rău, cu încrederea deplină că glonțul își va atinge ținta.

Howell spuse:

— Sam, tu cunoști motivul? Pentru care Zaid deține aceste arme? Știi de ce face asta?

— Pentru bani, sunt convins – trebuie că vinde armele cuiva care are un anumit țel. Are ADN-ul a cincizeci de oameni. Unul din contactele mele, Piet, spunea că Edward transporta ilegal cincizeci de pachete. Cincizeci. Cincizeci înseamnă ceva,

însă cei cincizeci de oameni nu sunt niște celebrități.

— I-ai recunoaște dacă i-ai vedea din nou?

— Poate. Nu știu.

Îmi plesnea capul de concentrare.

Armele erau șansa mea de a reveni la o viață normală. Dacă Firma mi-ar fi iertat păcatele, atunci aveam o șansă de a mă întoarce și de a-mi păstra fiul fără să fiu nevoit să mă uit peste umăr pentru tot restul vieții.

— New York, am spus. Duce armele la New York. Mi-a spus Piet.

— De ce? Cui?

— Nu știu.

Tăcere. Apoi:

— Ascultă-mă. Dacă îmi pregătești încă un eșec, vei regreta amarnic.

— Am probleme mai mari decât tine, Howell. Știu că activitatea ta este frustrantă. Îmi pare rău că eu sunt bătaia ta de cap. Sincer îmi pare rău.

— Sam...

— Când voi ști ceva mai mult, te voi suna.

— Continui să fii un agent al Firmei.

— Nu este adevărat.

— Ba da – iar eu îți ordon să te întorci.

Am închis telefonul. Am coborât și l-am găsit pe Kenneth, managerul barului Adrenaline. Acesta veni cu mine în birou. Își ținu respirația când văzu cadavrul Yasminei.

— Nu am omorât-o eu, am spus.

— Bine, spuse Kenneth.

I-am explicat ce se întâmplase, fără să menționez natura particulară a armelor. Era mai bine să păstrez acest lucru pentru mine. Când i-am spus că Mila fusese capturată, mă întrebă:

— Cum pot să te ajut?

— Kenneth, cine conduce toată treaba asta? Tu pentru cine lucrezi?

— Lucrez pentru Mila.

— Iar Mila pentru cine lucrează? Tehnologia asta, genul acesta de resurse – voi aveți influență, nu glumă.

Kenneth spuse:

— Mila ar fi trebuit să-ți spună toate aceste lucruri.

— Mila ar putea fi moartă.

El se așeză.

— Lucrează pentru Masa Rotundă.

— Masa Rotundă? Ca în masa rotundă a Regelui Arthur⁽⁵⁰⁾?

— Milei îi place să creadă că ei datează din cele mai vechi timpuri, însă nu este decât o denumire. Este un grup de oameni puternici și bogați care și-au unit forțele cu mulți ani în urmă. Asta este tot ce știu. Mai știu că pot să dau niște telefoane și Milei – sau oricui lucrează pentru ea, i se pregătesc anumite resurse.

— Bine, deci eu lucrez pentru Regele Arthur.

Aproape că m-a pufnit râsul. Cu toată nebunia din ziua aceea, simțeam că sunt la capătul nervilor.

— Nu, domnule. Kenneth părea alarmat că eu credeam asta.

— Iar Masa Rotundă este deținătoarea barurilor? Adrenaline, De Rode Prins din Amsterdam?

El încuviință din cap.

— Prin intermediul unei companii de fațadă.

— Tu de ce lucrezi pentru ei? Care este povestea ta?

Mă studie un moment. Apoi spuse, pe un ton foarte formal:

— Cu zece ani în urmă, am fost acuzat că am ucis-o pe fosta mea prietenă. Eram nevinovat, însă am fost condamnat și trimis la închisoare. Angajatorii Milei m-au ajutat să-mi dovedesc nevinovăția și l-au găsit pe adevăratul făptaș. Le sunt îndatorat. Și acum sunt interesat de dreptate mai mult decât înainte.

— Asta este și povestea Milei? Acuzată pe nedrept și salvată de Masa Rotundă? Exact ca mine.

— Nu pot să spun nimic, pentru că nu știu nimic. Iar în momentul de față are vreo importanță? Trebuie s-o ajutăm pe Mila.

— Bine. Am nevoie de o modalitate de-a ajunge în Statele Unite. Pentru mine și pentru prizoniera din camera aceea. Nu pot s-o duc, încătușată, cu avionul la clasa I. Poți să-mi aranjezi asta?

— Da. Te pot urca într-un avion cargo. Kenneth se duse la un telefon și ridică receptorul ca să formeze un număr. Ezită. Crezi că Mila este moartă?

— Eu sper că nu. Sper să reușesc s-o salvez. Cred că oricine ar avea-o acum, vrea să afle informații despre baruri și despre această Masă Rotundă.

— Nu vor reuși s-o facă să cedeze.

Afirmă acest lucru cu multă hotărâre.

M-am întors în cămăruța în care era închisă Lucy. M-am gândit ce aș face dacă aș fi fost Edward. Cipurile le-ar păstra la el, dar pentru arme avea nevoie de certificate de utilizator final, de documentația necesară pentru transportul de armament militar. Nu ar risca să prezinte documente falsificate la un transport pentru America; ar fi fost prea ușor pentru autorități să-i confiște armele. Ascunderea armelor ADN printre miile de containere care soseau în SUA, pitite în interiorul unui lot de țigări contrafăcute, ar fi însemnat un risc sensibil mai redus.

Mila era bonusul lui Edward. Acesta știa că el și angajatorii săi aveau de înfruntat un inamic formidabil în oamenii pentru care lucram noi, Mila și cu mine. Ar fi fost singurul motiv pentru care ea ar fi fost păstrată în viață. Edward era, printre altele, un constant oportunist.

M-am uitat în jos, la Lucy.

— În scurt timp ne vom urca la bordul unui avion. Dacă încerci să evadezi sau faci o scenă, te voi împușca. Ai înțeles, iubito?

— Da, maimuțoiule. Lucy își ridică mâinile încătușate. Am înțeles.

95.

Cabina avionului era goală, dar funcțională. Eu, Lucy, pilotul și copilotul. Cei doi nu au pus întrebări despre musafira noastră încătușată.

— Li s-a spus că este o prizonieră a CIA, mă lămurise Kenneth. M-am gândit că vei aprecia ironia situației.

— Mulțumesc.

Lucy mănăcă sandvișul pe care i l-am dat și bău apă dintr-o sticlă.

Avionul lăsă Anglia în urmă, avântându-se peste cenușiul metalic, greu și întunecat, al Atlanticului.

— Am o întrebare pentru tine. Cum ajunge, mai exact, să fie impregnat cipul cu ADN-ul unei persoane?

— Te-aș putea plictisi cu explicațiile științifice, dar îți voi spune numai că este suficient să pui un fir de păr sau o mostră de sânge pe un cip, iar acesta va coda gloanțele cu ADN-ul țintei. Atunci glonțul devine ca o rachetă dirijată.

— Dar în tine a tras și nu te-a nimerit.

— Nu avea ADN-ul meu pe cip. Fără adăugarea ADN-ului, acționează ca o armă obișnuită.

— Are și un cip cu ADN-ul tău?

Dădu să răspundă, după care rămase tăcută.

— Ar putea avea fără ca tu să știi.

— Dacă este deștept, atunci îl are. Edward nu se lasă trădat de nimeni.

— M-am gândit foarte mult la motivul pentru care ai devenit o trădătoare, încercând să-mi dau seama cum de cineva ca Edward, un psihopat, a

putut să te ademenească să renunți la viața alături de mine.

— Ei bine, când tu investigai rețelele acelea infracționale, eu observam cifrele pe care le învârteai. Când analizezi cercurile infracționale vezi cât de mulți bani fac acestea. Miliarde și miliarde. Douăzeci la sută din economia mondială provine acum din bunuri ilicite. Sunt bani obținuți cu ușurință. Nu ai nevoie decât de o combinație de aptitudini adecvate. Traficanți, ucigași plătiți, hackeri. Rețeaua potrivită. Și apoi... Mă privi cu răceală. Eu sunt o persoană pragmatică. Mi s-au oferit niște bani. Știam că puteam să spăl banii aceia trecându-i prin conturile Firmei și să-i fac să dispară. Cel puțin așa credeam. Nu făceam nimănui niciun rău dacă le dădeam fișierele alea.

— Vorbește-mi despre Novem Soles.

— Am un om de legătură acolo. El mi-a adus banii, dar nu l-am întâlnit niciodată. Își termină sandvișul. Nu știu nici măcar de unde și-au luat numele. Însă am găsit pe internet o legendă veche despre nouă sori. Chinezească. Acolo se spune că erau, cândva, zece sori, dar nu voiau să iasă pe rând, în timpul zilei. Toți cei zece voiau să iasă în același timp, iar căldura și forța lor ar fi incendiat pământul. Vocea îi devenise foarte blândă, împăratul i-a cerut tatălui celor zece sori, Di Jun, să-i roage să apară doar unul câte unul, pentru ca pământul să nu fie din nou redus la căldură și foc. Dar sorii refuzară. Atunci Di Jun a trimis un arcaș pe nume Yi, care avea un arc și săgeți fermecate, să sperie sorii, să-i facă să asculte. În loc de asta, Yi a ucis nouă dintre ei, astfel încât să nu mai rămână decât unul singur. Lucy riscă un zâmbet. Pentru că cei nouă sori, întorcându-se, ar fi distrus lumea, nimicind pe oricine ar fi încercat să-i îmblânzească. Nici nu știu dacă povestea asta are ceva de-a face cu cei Nouă Sori, sau de ce folosesc o denumire latină dacă are la bază o legendă chinezească. Zâmbi, însă era un zâmbet lipsit de

bucurie. Nouă oameni care ar putea schimba lumea – așa se văd pe ei înșiși.

— Se numără și Edward printre cei nouă? Sau este doar un trepăduș?

— Nu știu.

— Aceste cincizeci de persoane. De ce sunt atât de speciale?

— Ți-am spus că nu știu.

— E o minciună.

— Nu, nu este. Lucy își trase genunchii spre bărbie. Mă privi pe deasupra lor. Când m-ai cerut în căsătorie, aproape te-am refuzat. Nu pentru că nu voiam să mă căsătoresc cu tine, fiindcă voiam. Dar simțeam că tu nu vei fi de ajuns. Voiam foarte multe de la viață. Voiam bani. Voiam respect. Voiam să muncesc din greu zece ani și după aceea să am destui bani din care să trăiesc tot restul vieții. Nu să-mi tocesc degetele până la os, agățându-mă de o slujbă funcționărească dominată de bărbați, nu să-mi pun viața în pericol pentru o mână de idealuri. Își întinse picioarele în față și, pentru o clipă, am avut impresia că ne aflăm din nou la Londra, bând bere în apartamentul nostru, discutând despre ce ne va aduce viitorul. Știam că ție nu-ți păsa de asta. Și, un timp, am crezut că puteam să trăiesc și fără bani. Nu am putut.

Nu am spus nimic. Rămăsese tăcută vreo patruzeci de minute și am crezut că ațipise. Apoi a spus:

— Cred că-ți voi spune câte ceva despre cei pentru care lucrez.

— De ce te-ai răzgândit?

— Tu chiar crezi că Firma are de gând să te primească înapoi? Chiar dacă îi ajuți pe cei de acolo? Cel mult, te vor ierta. Cel mult. Însă nu te vor mai lăsa niciodată, niciodată, să lucrezi pentru ei. Nu vor mai avea încredere în tine. Nu vor crede că poți urma niște ordine. Ordinele îi păcălesc pe toți.

— Îmi spui asta pentru că vrei să-mi oferi o slujbă?

Ea își întinse un picior.

— Privește-o ca pe un colac de salvare. Eu cred că Firma ne va omorî, pur și simplu, pe amândoi, după ce-și vor termina treaba.

— Nu.

— O, nu o vor face în mod oficial. Dar în interiorul ei există și grupuri lipsite de scrupule.

Am privit-o cu intensitate. Era, oare, cu puțință să mă fi înșelat atât de mult, atâta timp? Acest gând mi se înfipse în piept și în minte.

— Nu am fost de ajuns pentru tine. Faptul că te-ai căsătorit cu mine nu a fost de ajuns, am spus.

— Căsătoria cu tine... Căsătoria cu tine a fost alegerea corectă. Te-am iubit. A fost un gest de optimism.

— Nu cred că m-ai iubit.

Ea ridică o mână, își suflecă mâneca și am văzut, pe braț, un șir de trei arsuri rotunde și profunde.

— A fost prețul pe care l-am plătit pentru că ți-am dat acel telefon care te-a scos din birou. Edward a considerat că l-am trădat, lăsându-te în viață. O Patsy^[51] moartă este mai bună decât una vie, care poate să nege și chiar să dovedească o înscenare.

— Dar tu chiar mi-ai făcut o înscenare!

— Erai în viață. Știam că Firma s-ar putea să-ți dea drumul, că aveai o șansă. Mai bine în închisoare decât în mormânt.

— De ce nu am fost de ajuns pentru tine? Nu am fost un soț bun?

— Nu are cum să-ți pese de părerea mea.

Am dat să răspund și ea ridică o mână.

— Nu, nu-ți pasă de mine. Îmi dau seama ce urmărești cu discuția asta. Te gândești la copil. Zâmbi, după care zâmbetul i se stinse. Atuul meu.

— Nu vorbi despre Daniel în felul acesta.

— Știu. Este o ființă omenească. Care a crescut în mine timp de nouă luni. Își trecu mâna peste buze. Când am aflat că eram însărcinată, îți amintești...?

Era un semn al psihozei de care suferea, m-am gândit, faptul că mai trebuia să mă întrebe dacă-mi aminteam.

— Îmi amintesc.

Era chiar după masa de seară; făcuse un test de sarcină, fără să-mi spună că avea anumite bănuieli. Și îmi arătase testul cu acel mic semn „plus” afirmativ, iar eu strigasem de bucurie, și urlasem, iar pe fața ei apăruse un zâmbet uluit.

— Ei bine, gândisem atunci, asta este. De acum înainte nu voi mai lucra pentru Novem Soles. Voi renunța. Îmi voi acoperi urmele, mă voi opri și nimeni nu va afla vreodată că am vândut frânturi de informații. Voi naște copilul, îl voi iubi pe Sam și aceasta va fi viața mea adevărată. Își frecă buza și își coborî privirea. Dar ei nu te lasă să pleci. Doar n-o să le scrii o cerere de demisie. Mi-au spus că te vor omorî.

Nu am spus nimic.

— Deci așa. Aveam de ales între a te lăsa să mori și apoi să trebuiască să duc o viață pe care nu o doream, cu un copil, sau să continui să lucrez pentru ei și să caut o modalitate de a scăpa și de a te scăpa și pe tine.

— Ai fi putut să vii să ne spui că aveai probleme. Să fi cooperat cu noi. În schimb, te-ai folosit de mine, te-ai folosit de copilul nostru.

— După explozia bombei nu mai puteam să mă întorc. Nu puteam să fac închisoare.

— Sunt și lucruri mai rele decât închisoarea.

— Este o amenințare? Tu nu-mi vei face rău. O urmă de zâmbet i se ivi pe chip. Nu-mi vei face rău. Ești un om cumsecade. Iar eu sunt mama copilului tău.

— Unde ai născut copilul? am întrebat-o. Îmi ești datoare cu asta, Lucy. Spune-mi!

— Nu-ți sunt datoare cu nimic. Ți-am salvat viața. Suntem chit.

— În Maine, în apropiere de Damariscotta, există un aerodrom al Firmei. Dacă le cer piloților să aterizeze acolo, o vor face.

— Credeam că mergem la New York.

— Nu. Cred că ar fi mai bine să te duc înapoi la Firmă.

— Sam, am făcut o înțelegere. Tu îl oprești pe Edward, eu sunt liberă să plec.

— Dar spui că nu știi unde se află. Pun pariu că Firmei îi vei spune. Pot să pariez că ei te vor face să vorbești.

— Dar armele...

— Fiul meu are prioritate. Poate că oamenii ăștia nici nu și-au stabilit încă țintele. Poate că cele cincizeci de persoane servesc doar ca să vadă dacă pot să codeze un cip; ar putea nici să nu fie ținte, ci numai mostre de ADN pe care le-au furat de la ei, cine știe cum. Mi-am încrucișat brațele. Abia aștept să văd ce va face Howell când va pune mâna pe tine. O, eu am fost doar exercițiul de încălzire, iubit. Tu ești felul principal. L-ai pus într-o lumină foarte proastă. Nu există atâta furie-n iad, câtă există în sufletul unui funcționar tras pe sfoară.

— Te va omorî și pe tine.

— Nu, eu voi obține iertarea. Va spune că m-a autorizat în secret sau vreo altă minciună. Eu voi fi absolvit. Va avea trădătorul la îndemână.

— Firma nu te va lăsa să aterizezi pe aerodromul ei, spuse ea.

M-am ridicat în picioare.

— Peste cinci minute aş putea lua legătura cu Howell. Îmi va da autorizația necesară.

— Nu ai fost întotdeauna atât de încăpățânat.

— Unde ai născut copilul? Spune-mi asta și ne vom continua drumul către New York.

Se hotărî să mă creadă.

— La Strasbourg. La o clinică particulară care se numește Les Saintes. Pe data de zece ianuarie. I-am dat numele Julien Daniel Besson.

— Cine l-a luat de acolo?

— O femeie.

— Cum arată Daniel?

— Toți bebelușii seamănă cu Winston Churchill la început. Dar are ochii tăi, Sam.

— Cum îl cheamă pe traficantul de copii?

— Edward nu mi-a spus. Nu știu. Așa m-au ținut legată de ei. Asta era asigurarea lor.

— Și ți-au dat bani pentru fiul meu?

— Al nostru...

— Tocmai ți-ai pierdut dreptul să-l numești „al tău”, Lucy. Să nu mai spui niciodată că este copilul tău.

— Nu, nu spune asta.

— I-ai lăsat să-l ia și să-l vândă. Dumnezeu!

Mă privi fix și își dădu seama că înțelegerea dintre noi căzuse, că nu o voi lăsa niciodată să plece dacă nu-mi recuperam fiul.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă ea.

— Îmi spui tot ce știi, după care le spui și celor de la Firmă tot ce știi. Vreau ca numele meu să fie reabilitat.

— Numele nu-ți va fi reabilitat niciodată, în vecii vecilor. Sam, va exista întotdeauna cineva la putere care va crede că tu ai știut. Că, eventual, nu ai făcut nimic greșit, însă că ai știut cu ce mă îndeletniceam și ți-ai ținut gura. Fie în speranța că voi înceta, fie în speranța că nu voi fi niciodată prinsă. Ești un soț bun. Asta a făcut din tine un agent prost.

— Mă voi concentra, atunci, să fiu un bun profesionist. Unde livrează Edward cipurile pentru arme? Unde anume, în New York? Cooperează cu mine și te voi apăra în fața Firmei.

Ea se gândi la propunerea mea și timp de câteva secunde lungi nu se auzi decât vuietul motoarelor.

— La Stadionul New Yankee. Din moment ce Edward a-ncecat să mă omoare, probabil a crezut că voiai să mă capturezi și a vrut să-și protejeze planul. Dacă va crede că am murit, nu-și va schimba intenția.

— La ce oră are loc întâlnirea?

— La ora opt, în seara asta. La începerea jocului. Sezonul este abia la început.

Am privit-o. M-am gândit la ultima dimineață petrecută împreună, la viața noastră atât de normală, la viața noastră care fusese o asemenea minciună încât simțeam că nu mai am aer în plămâni.

Spuse apoi, cu multă blândețe:

— Îți mai aduci aminte când te-am întrebat ce mi-ai spune dacă ai ști că aceasta este ultima noastră zi împreună? Dacă am fi știut că o anumită zi va fi ultima pe care o vom petrece împreună?

Mi-am adus aminte.

— Ți-aș fi spus orice altceva în afară de adio. Nu aș fi vrut să-ți spun niciodată adio.

Ea mă privi și nu mi-am dat seama dacă ochii îi erau plini de lacrimi sau mi se părea din cauza luminii difuze din cabină.

— Cred că acum îmi voi lua adio de la tine, Sam.

96.

Lucy și cu mine am ieșit cu bine din avionul privat. Documentele noastre au fost ștampilate, iar autoritățile vamale ne-au făcut semn să trecem. Vă mulțumesc, Kenneth și echipajul de zbor. Frontierele! Oare mai au vreo importanță în zilele noastre?

Am ieșit din aeroport și am mers de-a lungul aleii scurte. O mașină opri lângă noi și am împins-

o pe Lucy pe bancheta din spate, după care m-am urcat și eu. Telefonasem dinainte.

— Salut! spuse August Holdwine.

— Tipule cumsecade, tocmai ai comis un suicid profesional, spuse Lucy în timp ce el scotea mașina din curbă.

— Sfaturile tale în privința carierei sunt neprețuite, spuse el. Ce mai faci, Lucy?

— Ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Nu cu Sam, spuse Lucy.

— Fii cuminte. Creditul pentru prinderea ta îi va reveni lui August, am spus eu.

— Tu nu te predai Firmei?

Lucy își întoarse capul să se uite la mine.

— Nu, eu mă duc să-l recuperez pe copilul nostru. August, îți mulțumesc încă o dată.

August îi aruncă o privire lui Lucy prin oglinda retrovizoare.

— Am crezut întotdeauna că nu era bine să am încredere în tine. Urăsc să am atât de des dreptate.

Simțeam cum Lucy se pregătea să intre în defensivă.

— Și tu trădezi Firma când te dai atâta peste cap ca să-l ajuți pe Sam.

August spuse:

— Ai o imaginație limitată, Lucy. Unii oameni din Firmă ar fi întru totul de acord cu ceea ce fac. Atâta vreme cât te înhaț pe tine.

Lucy deschise și apoi închise gura.

— Vrei să spui că beneficiem de ajutor? l-am întrebat eu.

— Nu. Nu sunt decât eu, răspunse August.

Nu eram sigur cât de duri puteam fi noi doi. Eu fusesem rănit, iar August fusese împușcat în braț. Nu eram niște tipi prea năvălași.

Lucy părea să cântărească aceste spuse, ca și când ar fi rămas suspendate în aer deasupra capului lui August.

— Unde este Howell? l-am întrebat.

— A fost convocat la Langley. Orice tehnologie ai aflat că ar deține indivizii ăștia, să știi că ea a stârnit deja o furtună.

— Întâlnirea are loc peste o oră, spuse Lucy. Îți sugerez să conduci ceva mai repede dacă te grăbești atât de tare să faci pe eroul.

— Trebuie să existe un motiv pentru care se întâlnesc tocmai la Stadionul Yankee, spuse August.

— O demonstrație, am spus. Vrei să arăți că un glonț poate, într-adevăr și negreșit, să localizeze o singură țintă printre mii de oameni? O mulțime este modalitatea cea mai bună de-a dovedi că ai dreptate, fără niciun dubiu. Dar atunci cine e ținta?

— Oricare dintre jucătorii vedetă, spuse August. Iar guvernatorul trebuia să dea prima lovitură, am verificat, însă a fost nevoit să contramandeze.

M-am uitat la Lucy, gândindu-mă la fotografiile copiilor pe care le văzusem în calculatorul lui Zaid.

— Copii. Oare au de gând să omoare un copil la meciul ăsta?

Lucy spuse:

— Ți-am zis, nu știu nici dacă are într-adevăr loc vreo demonstrație. Asta a stabilit Edward împreună cu cumpărătorul. Mie, una, mi se pare extrem de riscant.

L-am întrebat pe August:

— Cunoști pe cineva la NYPD^[52]?

— Da, însă dacă le cer ceva, vor vrea să știe din ce sursă dețin acele informații. Și se presupune că sunt în concediu.

— Ei știu asta?

— Probabil că nu.

— Să le spunem că este un pont anonim. Sună-i. Află dacă urmează să vină vreun grup de copii pe stadion.

August îl sună pe omul lui de legătură de la poliție.

— Salut, locotenente Garcia, sunt August Holdwine de la biroul CIA din Manhattan. Pauză. Da, sunt bine, mulțumesc. Cam trec peste canalele de comunicare oficiale cu chestia asta, dar m-am gândit că ar fi mai bine să vorbesc direct cu tine. Vine și vreun grup de copii la meciul de astăzi? Ascultă la telefon. E-n regulă, nu, nu-ți pot da mai multe detalii. Ascultă din nou. Poți să-mi faci un rezumat?

— Dacă te vede Edward, îl va ucide pe fiul nostru, spuse Lucy. Îți spun ca să știi.

— Nu și dacă va fi prins mai întâi.

— Nu m-aș încumeta să risc, spuse ea, de parcă eu aș fi fost părintele cel rău.

August închise telefonul.

— Douăzeci și șapte de grupuri de copii se vor afla azi acolo, de la orfanii aduși de la un orfelinat catolic din Queens, la cercetași – fete și băieți – și la grupuri de copii preșcolari. Vor întări securitatea în jurul lor, însă Garcia are nevoie de mai multe amănunte.

— Nu cunoaștem nici noi mai multe amănunte.

— Chestia asta începe să atragă atenția oamenilor, Sam. Întorcându-se spre mine în mașină, August îmi aruncă o privire. Presupun că poliția va dori stea de vorbă cu mine când voi ajunge la stadion. Nu te pot susține, dacă pălăvrăgesc cu Garcia. Vor vrea o evaluare a riscurilor...

— Bine. Am ridicat mâna.

— De parcă un polițist ar putea opri glonțul acela, odată ce a fost tras. Nimic nu poate face asta, spuse Lucy.

— Îl găsim înainte de-a apuca să tragă vreun foc, am spus eu.

— Riști viața copilului nostru pentru a salva viețile unor necunoscuți, spuse Lucy. Ar fi trebuit să te omor în Amsterdam, Sam. Cel puțin copilul ar fi fost în siguranță. Dacă greșești...

Greșisem atât de mult, în atâtea privințe. Nu puteam să greșesc și acum.

97.

— Mă aștept să fie singur, spuse Edward la telefon. Ai mostra lui? În caz că îmi va trebui?

— Da. Am luat această măsură de precauție. Ne vedem în curând, Edward, și aștept cu nerăbdare demonstrația.

— Da, cred că lumea întreagă va fi impresionată, spuse Edward.

Un soare strălucitor mângâia orașul New York; cerul era de un albastru imaculat. Se simțea fericit. Ajunsese aproape de sfârșitul trudei depuse de-a lungul unui drum foarte întunecat. Spre surprinderea lui, Yasmin îi lipsea. O formase, o modelase într-o persoană extrem de utilă pentru el și se întreba dacă nu cumva renunțase la ea prea ușor. A, în curând va avea suficienți bani încât să poată atrage o femeie care va necesita mult mai puțin efort pentru a o supune voinței lui.

Ce zi minunată era aceasta, în care să dovedești că frica făcea minuni!

98.

Era o după-amiază superbă în New York. Soarele zâmbea, înțelept ca un sfânt. August avea deja biletele, așa că ne-am făcut loc prin mulțime.

Telefonul lui August sună. El răspunse și ascultă.

— Da, nu am mai multe informații, Garcia. Copii. Nu știu cât este de credibil. Nu-ți poți asuma riscul, totuși... mda. Ce? Ce? Hm, bine.

Închise telefonul.

— Garcia a trebuit să plece; se ocupă de echipa de securitate a guvernatorului.

— Parcă spuneai...

— S-a răzgândit. Guvernatorul a venit aici ca să execute acea aruncare, spuse August. Se pare că fiul lui l-a implorat s-o facă.

Guvernatorul statului New York se apropia de cincizeci de ani, era un bărbat pe nume Hapscomb, popular însă lipsit de planuri de accedere mai sus în ierarhia instituției.

— Asta este, am spus. Mai mult ca sigur că, dacă vrei să demonstrezi eficiența unei arme, vei ucide o persoană publică.

Uciderea unui guvernator, însă, nu ar fi avut același impact ca uciderea unui președinte sau a unui lider religios. Părea o punere în scenă prea modestă pentru ambițiile lui Edward, mai ales când era vorba de o armă atât de puternică. Și niciunul dintre oamenii din fotografii nu era politician, cel puțin eu nu recunoscusem niciunul.

Am urmărit cum miile de spectatori își ocupau locurile. Jocul avea să înceapă peste numai câteva minute. Am scanat amfiteatrul stadionului, încercând să descopăr un loc potrivit din care ar fi putut să tragă un lunetist. Dar detaliile legate de securitate vor fi inclus deja supravegherea acestor locuri.

Lucy văzu ce făceam și scutură din cap.

— Atât timp cât se află în raza de acțiune a armei, Edward nu are nevoie să aleagă cu atenție poziția potrivită pentru a trage în guvernator, spuse ea. Este suficient să deschidă focul. Glonțul va face apoi cam tot ce trebuie, dacă nu apare nimic care să-i împiedice traiectoria.

— Dacă livrează și armele tot pe stadion, atunci are nevoie de un loc izolat.

O pusesem pe Lucy între noi, ținând-o ferm de braț, conducând-o prin mulțime, iar August o ținea de brațul celălalt.

Cincizeci de arme. Cincizeci de gloanțe. Cincizeci de state. Cincizeci de guvernatori? Dar

niciunul din oamenii din acele fișiere nu era guvernator.

— Aceasta este demonstrarea calității produsului, corect? Iar după aceea, cumpărătorul va trece la țintele următoare.

— Ai omis celălalt avantaj, cel al sincronizării armei, spuse ea. Doamne, Sam, te credeam mai deștept.

Orice nebun putea comite un asasinat. Nebunii chiar au făcut acest lucru secole de-a rândul. Însă acum, cu armele acestea...

— Cu cincizeci de astfel arme acționate simultan, poți lovi o mulțime de ținte, am spus eu. Asasinat în masă. Dacă omori un guvernator, toți ceilalți vor fi mai bine păziți. Dacă îi omori pe toți în același timp și...

— Ce va însemna așa ceva pentru țara asta? întrebă Lucy. O, ar stârni o adevărată undă de șoc! Cum să te aperi împotriva unei astfel de arme? Și ce efect psihologic va avea acest lucru? Toți guvernatorii, uciși la un interval de câteva minute unul de celălalt. Cei care îi vor înlocui, uciși și ei peste o lună. Atunci nimeni nu se va mai grăbi să ocupe posturile acestea, nu-i așa? Provoci un șoc uriaș sistemului politic dacă nu poți garanta că liderii săi vor rămâne în viață. Ce se va întâmpla cu America dacă rezerva ei de lideri politici se va subția cu rapiditate, dacă nimeni nu va mai conduce țara pentru că ar urma să fie ucis? Asta va face ca lumea să devină mai fragilă. Rețelelor infracționale le va fi atunci mai ușor să acționeze, să facă încă și mai multe fărâdelegi. Poate chiar să preia conducerea.

Lucy zâmbi.

— Știi că pe unele regiuni din Columbia, Moldova, Pakistan au pus stăpânire escrocii. De ce nu și aici? De ce nu și în Occident?

— Cine este cumpărătorul?

L-am urmărit pe August coborând grăbit spre terenul de joc. Nu așteptase să audă mai mult. Se

îndrepta direct spre teren și spre personalul de securitate al guvernatorului Hapscomb.

Am studiat stadionul cu atenție.

— Lasă-mă să plec și-ți voi spune unde este, spuse Lucy.

— Copilul?

— Nu, la Edward mă refer. Nu poți avea totul, Sam. Locul în care se află copilul îl păstrez secret.

Știa. Știa unde era copilul și mai știa unde era locul de întâlnire. Fir-ar să fie de treabă!

— Spune-mi! Am apucat-o de umeri. Lucy, pentru Dumnezeu, nu face asta. Spune-mi!

— Hei, amice! bubui o voce de bas în spatele meu. Am privit peste umăr. Trei inși cu gâtul gros, tunși scurt. Două sute și ceva de kilograme de mușchi care se zgâiau la mine.

— Nu este nevoie să vorbești cu doamna în felul acesta. Dă-i drumul la braț, spuse cetățeanul responsabil.

— Doamna este răul întruchipat și oricum chestia asta nu te privește, am spus.

Cetățeanului responsabil nu-i trecuse prin minte că, într-o lume a egalității de șanse, o femeie putea fi răul întruchipat.

— Las-o în pace, spuse el, fără să se descurajeze.

Lucy începu să geamă, ca și când ar fi durut-o.

Mardeiașul mă lovi. Cu forță. Am văzut lovitura venind și m-am ferit, însă tot mi-a atins fața. Lucy îmi dădu un șut puternic care mă nimeri în claviculă.

Am dat drumul strânsorii. Ea fugi. Am văzut cum se îndrepta spre zona mai vastă a lojelor private.

Acestea ar putea fi perfecte. Înălțate. Private. Cobori un geam, tragi un foc și pleci, profitând de haosul care urmează.

Cetățeanul responsabil mă înhăță.

— Ești terminat, ticălosule.

Am văzut doi polițiști venind în fugă spre noi, așa că am jucat rolul victimei. Am țipat.

— Vă rog, ajutați-mă, ajutați-mă, a luat-o razna!

Chiar și o urmă de subtilitate se dovedește utilă. Asta a schimbat întrucâtva reacția polițiștilor; individul care se legase de mine părea amenințarea cea mai mare. Nu este niciodată bine să pari amenințarea cea mai mare. Firește, însă, că polițiștii aveau să ne pună la pământ pe amândoi. Nu puteau risca să procedeze altfel.

Polițiștii – unul trupeș, celălalt costeliv – ne-au pus la pământ. Mie mi-a revenit cel costeliv – o lovitură puternică, hotărâtă și omul căzu în genunchi. I-am smuls arma din toc, i-am tras un pumn în gât și-am luat-o la fugă prin mulțime cu arma ridicată. Celălalt polițist nu putea risca să tragă din cauza mulțimii de oameni care se interpunea între noi.

Am zărit-o pe Lucy. Apoi am auzit un vuiet ridicându-se din mulțime.

Am riscat să arunc o privire spre stadion. Și l-am văzut pe August năpustindu-se pe teren chiar în momentul în care guvernatorul stătea pe movilă^[53] alături de un adolescent, fiul său probabil, pregătit să dea prima lovitură.

Ideea m-a lovit ca un trăsnet.

Fiul lui. Fiul lui! Nu era nicidecum vorba despre guvernator. Și nici despre toți guvernatorii care vor urma.

Țintele erau copiii lor. Soții lor. Soțiile lor.

99.

Lângă spațiul în aer liber din zona lojelor private a stadionului, era un bar interior cu vedere spre prima bază, închis pentru renovare. Niciun loc de pe stadion nu este mai pustiu decât un bar

închis. Înăuntru, cumpărătorul privi spre teren și spuse:

— Să începem.

Sosise timpul să înceapă o audiție ieșită din comun. Edward se gândi, într-o străfulgerare a memoriei, la prima oară când se aflate în luminile rampei, cu mintea înfierbântată de replicile corecte, nerăbdător să pretindă că era o persoană cu totul diferită.

Edward coborî puțin fereastra barului închis și așeză arma în deschizătura creată. Arma nu avea câtare; nici nu avea nevoie de una. Nu voia, însă, să riște ca demonstrația să iasă prost, așa că ținti spre movilă. Și-l văzu pe bărbatul solid și blond care se năpustea pe teren, ținându-l, profesionist, cu brațele la distanță pe un polițist care încercase să-l oprească.

O interferență. Nu! Edward apăsă trăgaciul fără să ezite.

100.

Guvernatorul Hapscomb îl văzu pe bărbatul care alerga – strigând că era agent CIA – trecând razant pe lângă un agent de pază rătăcit pe acolo, auzi freamătul în creștere al mulțimii și, dacă ar fi fost de unul singur, l-ar fi ținut pur și simplu cu privirea pe atacator, făcându-l să se răzgândească. Dar era împreună cu fiul lui de treisprezece ani, Bryant, și nu suporta gândul că acesta ar putea fi rănit. Așa că se aruncă peste băiatul surprins, pentru eventualitatea în care nebunul în costum elegant ar fi fost înarmat, chiar în clipa în care glonțul fu tras peste capetele miilor de spectatori, nanosenzorii săi căutând singura potrivire perfectă printre miile de posibilități.

•

Am observat străfulgerarea de la marginea nivelului principal în aer liber al lojelor private, printr-o fereastră întredeschisă din apropierea zonelor cu scaune. Chiar acolo unde se îndrepta și Lucy, la câteva rânduri mai sus de mine.

Am prins-o și i-am lipit pistolul polițistului de coaste.

Am răsucit-o, ca să pot vedea și movila de pe teren. Din mulțimea compactă izbucniră țipete. Guvernatorul și fiul său se prăbușiseră pe movilă și nu mai mișcau, iar August era îngropat sub un morman de polițiști.

— Dă-mi drumul! țipa Lucy. Dă-mi drumul și-ți voi spune unde se află copilul!

— Spune-mi atunci!

Nu reușisem să opresc glonțul lui Edward.

Eșuasem.

Ea îmi trase un pumn în maxilar. Eu nu voiam să-i dau drumul și ne-am lovit de balustradă.

•

— Sam Capra, spuse cumpărătorul. Acolo.

Edward își dezlipi privirea de la movilă. Nu reușea să-și dea seama dacă băiatul lui Hapscomb fusese nimerit sau nu. Sudoarea i se prelingea peste coaste. Ejectă cipul și introduse unul nou. Arma zbârnâi când corespondența ADN-urilor fu realizată, glonțul căpătând de acum o viață proprie. Procesul de codare va fi finalizat atunci când va apărea lumina verde.

Nu mai avu răbdare să aștepte. Edward ridică arma și trase.

•

— Spune-mi! am zis eu, strângând-o mai aproape. Ne-am răsucit, Lucy luptându-se cu mine.

— Daniel este în... după care înțepeni. Am auzit impactul metalului care-i lovea trupul și Lucy se prăbuși în brațele mele.

— Nu! Am țipat. Nu!!

•

— Nu a mers prea bine. Edward trebuia să-și aleagă cuvintele cu atenție, sau afacerea avea să cadă. Cred că guvernatorul a fost nimerit de glonțul destinat copilului. S-a aruncat peste el chiar în momentul în care am tras. Nu este o situație standard, din moment ce de regulă tragem fără somație...

Se întoarse spre cumpărător și un cuțit îi creștă fulgerător gâtul. Edward se împletici, încercând să-și astupe rana cu mâna când sângele țâșni. Inutil. Se lovi de perete și gândi: „nu, nu, mă doare” și „mi-e frică, mi-e frică”...

Cumpărătorul se îndepărtă de sângele care țâșnea. Observa cum panica creștea nu numai printre cei aflați în apropierea terenului, ci și într-o zonă apropiată, acolo unde nimerise al doilea glonț al lui Edward. Nici urmă de Lucy. Nici urmă de Sam Capra.

Luă servieta cu cipurile ADN. Tehnologia putea fi întotdeauna perfecționată. Această demonstrație părea să fi fost dusă la extrem. Nu-i nimic. Timpul era de partea sa. Resursele erau de partea sa. Existau atâtea rețele de escroci: programatori, hackeri, oameni de știință, asasini – toți vor fi dornici să-l ajute să perfecționeze prototipul lui Bahjat Zaid.

Avea cipurile, iar armele vor ajunge și ele în următoarele câteva zile. Va prelua el livrarea și, chiar dacă prototipurile acelea s-ar fi pierdut, putea să reproducă oricâte arme i-ar fi trebuit în baza celei pe care o deținea deja. Și nici nu transferase banii. Plie arma; aceasta se retractă într-un tub lat de metal pe care îl puse în servietă.

Erau și zile mai proaste ca asta.

Ieși din bar; mulțimea cuprinsă de panică se îngrămădea, claie peste grămadă, și nimeni nu-l observă grăbindu-se spre ieșire cu o sprinteneală abilă. Mii de oameni începură să se reverse din peluze, poliția încercând să înjghebeze o evacuare ordonată.

Era aproape de poarta de ieșire, când auzi o voce spunând:

— Salut, Howell.

101.

Howell își ținu bagajele aproape de el. Încruntarea lui plină de nemulțumire îmi spunea că putea să simtă pistolul din coaste.

— Fă o mișcare și ești un om mort, am spus.

— Deci, așa. Te predai.

— Nu încerca să mă protestezi. Tu ești cumpărătorul.

Howell inspiră adânc.

— Dacă mă omori, moare și Mila.

— Ea ar numi asta un târg cinstit, am spus.

El continua să aștepte. Și eu la fel. Aveam grijă să țin arma ascunsă sub un pliu al jachetei.

— Ți-ai lăsat soția să moară? întrebă Howell.

— Nu mai este soția mea.

— A!

— Cine ești tu?

— Howell.

— Cine ești tu cu adevărat? Pentru cine lucrezi?

— Pentru Firmă.

— Nu este adevărat. Firma l-a angajat pe Zaid ca să creeze aceste arme. Le-ai fi primit fără să trebuiască să le furi.

Howell se folosisese de Edward ca să le fure. Bineînțeles! Dacă armele ar fi fost furate înainte de a fi livrate, Howell nu ar fi fost bănuț niciodată. Mă urmărise ca să mă împiedice să găsesc armele sau poate că sperase să-i tragă clapa lui Edward și să le fure înainte de-a trebui să plătească milioane bune pe ele. Și se folosisese de mine ca să vadă dacă puteam da de urma armelor, făcând această treabă murdară în locul lui.

— Lucrez cu o jumătate de normă, mă corectă el. Mai am o slujbă. Și am avea nevoie de un om ca tine.

— Novem Soles. M-ai întrebat dacă auzisem de așa ceva pentru că voiai să știi dacă Lucy vorbise. Nu pentru că erai pe urmele lor. Tu, de fapt, protejai Novem Soles.

— Sam, înțelegerea aceea...

Doamne, toată lumea voia să facă o înțelegere! Mă săturasem de atâtea înțelegeri.

— Nu! Unde este Mila? Trecuserăm de porțile stadionului și ne îndreptam spre parcare.

— Este în curs de interogare. Vrem să știm diverse lucruri despre tine, tot așa cum vrei și tu să știi diverse lucruri despre noi.

— Ați făcut-o pe Lucy să trădeze. Ea a lucrat pentru voi. Asta era cel mai rău. Howell o folosise. Ea își primise ordinele de la cineva din interiorul Firmei. Am crezut-o. Nu știuse că pusese o bombă în biroul de la Londra până în ultimul moment, când Edward ieșise din mașină să se asigure că detonatorul va funcționa, iar ea mă sunase pe mine...

Howell îmi adresa echivalentul unei ridicări din umeri.

— Unde este fiul meu?

— Nu știu.

— Nu mă minți. Spune-mi doar unde se află fiul meu.

— De fapt, chiar nu știu. Soția ta s-a ocupat de toate aranjamentele cu traficanții de copii.

— Ea mi-a spus altceva.

— Și tu ai crezut-o? Howell își dresese vocea. Asta este mașina mea.

Am intrat înăuntru, el mutându-se de pe locul pasagerului, eu ținând arma îndreptată asupra lui, stând pe locul din spate.

— Da, acum o cred. Ticălosul ești tu, Howell! Tu ești regele ticăloșilor.

— Pot face să nu mai ai probleme, Sam. Îți pot reabilita numele. Pot înceta să mai fiu cel care te interoghează și să devin cel pe care-l stimezi. Ne debarasăm de Mila. Tu uiți de armele astea. Pot face Firma să spună că te-ai infiltrat într-o grupare periculoasă, în Olanda. Vom spune că erai într-o misiune secretă, iar noi am descoperit că soția ta era, ei bine, trădătoarea care este. Își întoarse spre mine privirea inexpresivă. Te pot ajuta chiar și să-ți găsești copilul.

— Ne vom preface, cu alte cuvinte, că nu s-a întâmplat nimic, niciodată. Expresia lui preferată, pe care o folosise în prezența mea în închisoarea aceea îndepărtată în care eu fusesem sigurul deținut.

— Exact, spuse Howell.

— Nu, am spus eu și l-am împușcat. Glonțul îi străpunse inima, iar el tresări. Zgomotul împușcăturii fusese puternic, însă nu se afla nimeni în imediata apropiere a mașinii în acel moment. Imediat după aceea, un grup de cercetași trecu grăbit pe lângă noi și băieții ne aruncară o privire, mie și lui Howell, în mașină. El stătea drept, cu capul ușor aplecat, ca și când ar fi ațipit puțin, ca și când împușcătura aceea, ca să folosesc expresia lui favorită, nu se întâmplase niciodată. Am coborât din mașină și m-am îndepărtat de el, pierzându-mă în mulțime.

Dă-mi drumul. Acum voi da drumul la tot. La absolut tot. În totalitate. S-a sfârșit.

102.

Atunci când, imediat după un atentat la viața unui oficial guvernamental, un director executiv al Firmei moare în parcare a unui stadion de baseball, cazul este luat de la NYPD și Firma preia conducerea investigației. Firma a fost cât se poate

de interesată de gloanțele cu nanotehnologie integrată, de armă și de declarațiile de expediere ale unui container cu țigări.

Cele cincizeci de persoane pe care le văzusem în calculatorul lui Zaid erau, într-adevăr, copiii și soții guvernatorilor statelor americane. Nimeni nu-i mai urmărește acum ca să-i ucidă, iar ei pot dormi în siguranță în dormitoarele lor din colegii, în paturile sau leagănele de acasă. Inclusiv Bryant Hapscomb, care fusese protejat de trupul tatălui său; glonțul nu reușise să-și modifice traiectoria suficient de rapid.

Mii de persoane au participat la funeraliile guvernatorului. Murise pentru a-și salva copilul, deși lumea credea că fusese vizat guvernatorul. Nimănui nu-i trecea prin cap că un băiat de treisprezece ani fusese ținta reală și că guvernatorul se aruncase doar peste copilul lui, acoperindu-l chiar în fracțiunea de secundă în care Edward apăsase pe trăgaci.

La câteva zile după împușcăturile de pe stadion stăteam la Masa Rotundă a unui bar din New York, un loc elegant care se numea Bluecut, și beam un Boylan Bottleworks Ginger Ale, berea mea preferată, așteptând ca Mila să-și facă apariția. Barul era situat la marginea Bryant Park, nu departe de agitația din Times Square, și era o frumusețe. O curbură perfectă din mahon, scaune frumoase, instrumentele potrivite pentru a ridica crearea cocktailurilor la rang de artă.

O privire aruncată în interior, chiar și la începutul după-amiezii, îmi spunea că aceasta era o Destinație. Fiecare persoană de la bar, fiecare persoană de la masă, își avea propria poveste.

Un jazz soft – dar nu light – umplea aerul, interpretat la un pian imens de o femeie afro-americană cu o claie de păr blond și cu degete atât de delicate încât i-ar fi impresionat chiar și pe Monk sau Mozart. Îmi plăcea foarte mult barul acesta, Bluecat, dar mă simțeam cuprins de

nerăbdare așteptând acolo. Aveam și alte lucruri de făcut.

Am comandat un Glenfiddich pentru Mila și l-am lăsat să o aștepte. Fusesse ținută într-un birou închiriat din apropierea portului; o găsisse angajatul unei echipe de curățenie formată din salvadorieni. Howell o interogase. Un braț rupt fusese lucrul cel mai rău care i se întâmplase, iar urmele de arsuri de pe tălpile picioarelor mai aveau nevoie de ceva timp ca să se vindece.

August se strecură pe un scaun. Arătă spre băutura Milei.

— Pot să dau asta pe gât?

— Este pentru prietena mea Mila, dar dă-i drumul.

— Dacă bea așa ceva, este și prietena mea.

M-am gândit că era mai bine să nu menționez că glonțul tras de Mila fusese cel care îl zgâriase în Amsterdam.

— Dă-i drumul, numai că este unsprezece dimineța, am spus. Încearcă berea, este exact atât cât trebuie de rece și de gustoasă.

— Dar whisky-ul înseamnă vești bune, spuse el.

— Credeam că whisky-ul era pentru priveghiuri.

— Priveghiul unuia, pentru un altul înseamnă vești bune, spuse August. Își făcu mâinile căuș în jurul paharului. Poliția te-a identificat, să știi. Împușcarea lui Lucy a fost surprinsă de camerele de supraveghere. Și-au dat seama că nu tu ai făcut asta.

— Știu. Nu m-au bătut la cap.

— Firma și-a ținut pliscul. A fost nevoie de multă șperțuială, s-au arătat mușchii, cineva s-a făcut de rușine. NYPD devine destul de sensibil atunci când ofițerii lui sunt întrecuți în privința controlului armelor de foc.

Am sorbit din bere.

— Deci acum Firma mă protejează?

— Ei... noi... o, la naiba, spuse August. Niciunul din noi nu este prost. În timp ce eu eram

sufocat sub greutatea celor mai strașnici polițiști din New York, tu îl omorai pe Howell.

— Dacă așa am făcut, atunci ei se prefac că nu știu. Howell este, pentru Firmă, impasul cel mai mare de când cu...

De când cu Lucy. Poți să o spui.

— În mod oficial, nu s-au găsit amprente.

— Atunci nu s-a întâmplat niciodată nimic. Cum obișnuia Howell să spună.

August își dresă vocea, își studie paharul cu băutură, luă din el o înghițitură sănătoasă.

— Firma m-a mandatat să-ți ofer vechiul tău loc de muncă.

— De ce tocmai pe tine?

— Pentru că crede că vei asculta numai de un prieten de băutură.

— Te-aș asculta numai pe tine, August. Mi-ai fost un adevărat prieten. Am ciocnit sticla mea verde de paharul lui cu whisky. Dar trebuie să-mi găsesc copilul. Iar Firma, cu excepția ta, s-a grăbit să creadă că eram un trădător. Nu prea este un vot frumos de încredere.

— Sam, trebuie să înțelegi...

— Înțeleg. Eu nu-i vreau pe ei. N-au avut deloc încredere în mine.

August își savură băutura cu înghițituri mici.

— De-asta aveam nevoie de un pahar de băutură. Ai o influență negativă. Pot doar să sper că vei găsi o slujbă bine plătită.

— Puțin îmi pasă de slujbă. Vreau să-mi găsesc copilul.

— Dar cum? Edward e mort, Howell e mort, Lucy s-ar putea să nu se trezească niciodată.

— Mă bazez pe oamenii care trebuie în Europa. Îl voi găsi eu.

— Firma nu te va lăsa să dispari liniștit în noapte. August își coborî vocea. Îți vor urmări pașaportul. Vor fi în umbra ta, chiar atunci când te vei aștepta mai puțin. Toată chestia asta cu Howell care lucra pentru un grup secret, i-a cutremurat din

temelii. Le place să se prefacă că lucrurile nu sunt atât de înspăimântătoare pe cât sunt de fapt. Vor să știe ce faci. Pe cine urmărești.

— Pot încerca să afle, atât timp cât nu-mi vor sta în cale. Tu rămâi la ei?

— Da, trebuie să pun mâna mea semisuspectă pe indemnizația de pensionare. August îmi aruncă o privire lungă. Sunt, însă, convins că ne vom revedea.

— Și eu sunt convins.

Se ridică și se scormoni în portmoneu.

— Fac eu cinste, am spus. Măcar atât pot face.

— Da, dar eu am o slujbă, spuse el.

— Nu, serios, fac eu cinste. Mulțumesc, August.

— Îți vei găsi fiul, Sam. Știu că-l vei găsi.

— Așa voi face.

L-am privit pe August plecând și m-am întrebat dacă nu-l urmărea cineva. Simțeam mirosul restului de whisky din paharul lui și am comandat unul și pentru mine.

Tocmai când îl începeam pe al doilea, Mila luă loc pe scaun.

103.

— Bună, Sam.

— Mila.

— Am promis că vom bea un pahar împreună când se vor sfârși toate acestea.

Vânătăile ei erau pe cale de vindecare, însă în ochi i se citea tristețea în locul privirii de oțel cu care eram obișnuit. Am făcut un gest spre barman. Acesta îi aduse un Glenfiddich fără să i se fi cerut.

Am spus:

— Țsta nu prea merge cu analgezicele.

— Americanii au o preocupare obsesivă față de interacțiunea medicamentelor. Nu le place deloc să-și asume riscuri.

— Când există un loc atât de plăcut, tu de ce te duceai să bei la Ollie's?

— Mi-ar plăcea să cumpăr barul Ollie's, așa cum a spus și el. Numai că Ollie nu vrea să-l vândă.

— Două baruri în același oraș?

— Brooklyn și Manhattan sunt două concepte diferite. Aruncă o privire în jur. Mie, una, îmi plac barurile. Bluecut este într-adevăr minunat.

— Și mie îmi plac barurile.

— Bine, spuse ea. Ți-ar plăcea?

M-am uitat la ea.

— Îmi place foarte mult.

— N-ai înțeles. Ți-ar plăcea să fie al tău? Bluecut și toate barurile pe care le deținem? Adrenaline la Londra, Taverne Chevalier la Bruxelles? Mai avem multe altele: în Las Vegas, Sidney, Miami, Paris, Moscova, în toată lumea. Cred că sunt vreo treizeci.

Probabil că glumea, așa că am râs.

— Desigur. Tu și cu mine putem să mergem să bem câte ceva în fiecare din ele. După ce-mi recuperez copilul.

— Sam, angajatorii mei sunt interesați în păstrarea serviciilor tale. Ai făcut o treabă extraordinar de bună pentru noi.

— Bahjat Zaid făcea și el parte din Masa voastră Rotundă? Era unul din membrii ei bogați și puternici?

Nu păru surprinsă că-mi era cunoscut numele de „Masă Rotundă”. Spuse:

— Da, făcea. Ne-a furnizat anumite lucruri în trecut.

— Nu era un ins chiar cumsecade.

— Era un om disperat care încerca să-și salveze fiica. A făcut niște alegeri nefericite.

Am început să clatin din cap, însă Mila merita mai mult.

— Nici măcar nu știu cine sunteți voi.

Și mi-am adus aminte ce le spuseseam la Londra costumaților despre rețelele care se reuniau numai pentru a duce la capăt o misiune, se despărteau și se reconfigurau în formule noi, unele fiind atât de puternice și având o asemenea anvergură încât se infiltraseră la nivel guvernamental. Mă referisem la rețelele infracționale în acest fel; dar poate că și Masa Rotundă era o astfel de rețea informală, numai că era pusă în slujba binelui. Novem Soles putea fi opusul ei, întunericul care corespundea luminii.

— Împreună, l-am oprit pe Edward. L-am oprit pe Howell. Știi că noi suntem de partea îngerilor.

— Am avut parte de suficient mister. Am parte de suficient mister. Trebuie să-mi găsesc fiul.

— Sam! Ai încredere în mine?

— Da.

Asta nu era o decizie dificilă. Aveam încredere în Mila. Era cam nebună, era imprevizibilă, dar reușeam să întrevăd un miez de onestitate care strălucea în ea la fel de limpede ca o vână de metal într-o stâncă.

— Există un motiv pentru care unii oameni din Firmă nu vor să-ți găsești copilul, spuse ea pe un ton liniștit.

— Poftim?

Îmi întinse o bucată de hârtie. Pe aceasta scria: AGENTUL CAPRA POATE FI CONTROLAT NUMAI PRIN DORINȚA LUI DE A-ȘI GĂSI COPILUL. TOATE FIȘIERELE DESPRE CAPRA SUNT CLASIFICATE DIN CAUZA iar aici urmau linii lungi și negre de text cenzurat.

— Este un extras dintr-un fișier cu nivelul cel mai înalt de secretizare. Oricine ți-ar fi luat copilul, cei care dețin autoritatea vor ca identitatea acestei persoane să rămână secretă. Din dorința de a te controla pe tine.

Am privit-o.

— Nu-mi vine să cred așa ceva.

— Sunt încredințată că Firma ar vrea să te ajute. Nu acuz CIA în niciun fel. Înăuntrul acesteia cred, însă, că există o cabală secretă care are legătură cu Howell; poate că el nu a fost decât unealta lor. Oamenii aceștia îți vor pune piedici la fiecare pas. Dacă încerci să lucrezi alături de ei, din interior, căutarea lui Daniel se va dovedi zadarnică. Luă o înghițitură lungă și savuroasă din paharul cu whisky. Nu-mi place să fiu purtătorul unor vești proaste.

— Dar de ce ar face asta?

Apoi m-am gândit la activitatea mea din Londra. Rețele infracționale cu legături în guvern. Se întâmplase în întreaga Europă, se întâmpla acum și aici.

— Pentru că nu le cunoaștem încă toate secretele, Sam. Ale lui Lucy, ale lui Howell. Poate nici chiar pe ale tale.

— Eu nu am secrete.

— Uneori nici nu știi... ce nu știi, spuse ea.

— Asta ce mai înseamnă?

— Tu trebuie să-ți găsești fiul. Noi avem nevoie de priceperea ta din când în când. Îți trebuie o acoperire. Așa că-ți propun următorul lucru: de ochii lumii, vei intra în posesia barurilor. A tuturor barurilor. Administrează-le, păstrează-le în continuare profitabile. Zâmbi. Barurile îți vor oferi pretextul necesar ca să te deplasezi oriunde îți vei căuta fiul sau oriunde te vor purta misiunile tale. O acoperire pe care Firma nu o poate contesta. Tu ai, în definitiv, experiență în lucrul prin baruri și-ți trebuie o slujbă bine plătită. Pentru noi, vei îndeplini diverse sarcini atunci când ți se va cere. Sarcini care necesită aptitudinile pe care le ai, viziunea ta, simțul tău de acțiune.

Era un compliment frumos.

— Vor continua, totuși, să fie bănuitori. Iar acum îmi spui că voi lucra împotriva CIA.

— Nu. Doar împotriva cuiva – probabil a câtorva – din interiorul său, care nu au nicio

loialitate față de CIA, față de guvernul tău sau chiar față de umanitate în ultimă instanță. Nu te-ai întrebat dacă Howell nu avea, cumva, un stăpân? Numai Mila putea rosti cuvântul stăpân făcându-l să sune mai degrabă nemilos, decât amuzant. Acești Novem Soles... Howell a fost omul lor. Cu tot rangul său înalt, pentru ei trebuie să fi fost un nimic, doar un trepăduș plătit. Cred, însă, că ce-i mai rău abia urmează.

Am studiat fundul paharului meu cu whisky.

— Te vom ajuta. Îți jur, Sam. Te rog, spune da. Uite! Îmi întinse un DVD. înregistrarea camerelor de supraveghere de la clinica la care Lucy spunea că a născut copilul. Vei vedea o femeie înaltă și oacheșă care iese din camera lui Lucy purtând un bebeluș, în ziua următoare celei în care s-a născut copilul tău.

Nici nu mai îndrăzneam să respir.

— Te putem ajuta s-o identifiți pe această femeie. Să-i iei urma.

Găsește linia, am gândit, așa cum goneam încercând să o găsesc la traseele de parkour în acea dimineață îndepărtată, la Londra, în ultima dimineață normală din viața mea. Găsește linia.

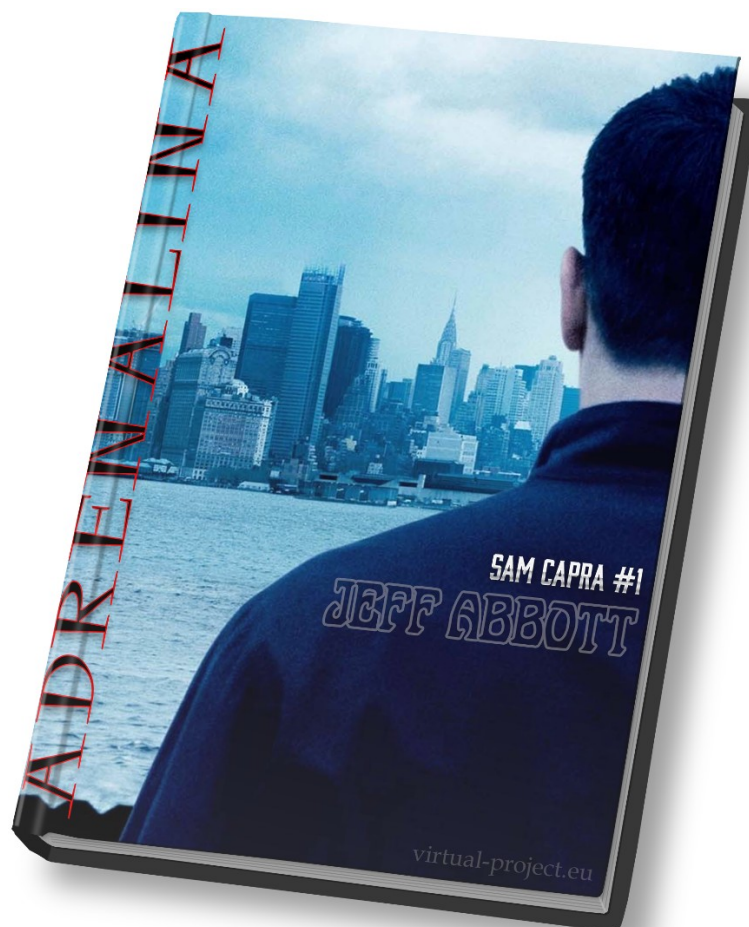
Ca să am din nou o viață, ca să-mi găsesc fiul, aș fi putut să duc această existență secretă pentru un timp. Am simțit vechiul fior de adrenalină trezindu-se din nou, suind de-a lungul șirei spinării, făcându-și loc în mintea mea.

M-am ridicat în picioare și m-am întors cu fața spre clienții răzleți din Bluecut. Fără nicio ezitare, m-am urcat dintr-un salt pe scaunul frumos de bar, din piele, și mi-am dres vocea. Pianistul elegant se opri din cântat. Puținii, dar înțelegătorii clienți de la miezul zilei, mă priviră uimiți.

Am adoptat surâsul unei gazde și am ridicat paharul de whisky arătând că doream să țin un toast.

— Doamnelor și domnilor, tocmai am achiziționat barul acesta. Băuturile sunt din partea

casei!

virtual-project.eu

^[11] Parkour (prescurtat PK.) – disciplină fizică inspirată de mișcarea corpului omenesc, care te ajută să treci peste orice obstacol prin găsirea celui mai eficient și mai rapid mod de a ajunge din punctul A în punctul B, folosind doar mijloacele propriului corp. Se concentrează pe mișcarea eficientă, neîntreruptă, înainte, peste, pe sub, în jurul și prin obstacole (atât naturale cât și artificiale), într-un anume mediu înconjurător. Scopul parkour-ului este ca practicantul să-și adapteze mișcarea la orice obstacol întâlnit în cale. (n.tr.).

^[12] Tapas – mici gustări vândute (sau oferite gratuit) alături de băutură în restaurantele din Spania. Pot fi servite simple, ca gustare, sau combinate pentru a forma un meniu complet. În spaniolă „tapa” înseamnă „capac”, „acoperiș”. O explicație des întâlnită este aceea că, în trecut, o bucată de carton sau o felie de pâine erau așezate peste pahar ca să împiedice accesul muștelor; de la un timp a devenit un obicei ca paharele să fie acoperite cu o gustare. (n.tr.).

^[13] Briefing – scurtă întrunire în care se dau informații sau instrucțiuni, se prezintă un raport etc. (n.tr.).

^[14] „The suits” (în engl., în orig.) – termen ușor peiorativ pe care ofițerii operativi îl folosesc pentru a-i desemna pe angajații CIA cu muncă de birou. Termenul face trimitere la ținuta sobră (în engleză „suit” însemnând costum) purtată cu predilecție de aceștia. (n.tr.).

^[15] Tablă magnetică – tablă de scris cu ștergere uscată. (n.tr.).

^[16] Firma – denumire internă pentru CIA, care va fi utilizată pe tot parcursul cărții. (n.tr.).

^[17] Grand Cayman – insula cea mai mare din grupul celor trei insule Cayman, teritoriu al Regatului Unit, și al cincilea centru financiar ca mărime de pe glob. Insulele Cayman sunt un cunoscut paradis fiscal. (n.tr.).

^[18] Un cont cifrat are un număr atribuit de bancă și o parolă stabilită de client. (n.tr.).

^[19] Brain for hire (în engl., în orig.) (n.tr.).

^[10] Waterboarding (în eng. în orig.) – înecare simulată, simulare de înec. Tehnică de tortură folosită de CIA, în special în închisorile secrete. (n.tr.).

^[11] Twilight Zone – Zona crepusculară, serial TV. (n.tr.).

^[12] Autorul se referă la trasor – glonț, proiectil învelit într-un material fosforic, care se aprinde în clipa descărcării, descriind în aer o traiectorie luminoasă. (n.tr.).

- ^[13] *Marile speranțe* (în engl. *Great Expectations*) – roman scris de Charles Dickens (1812-1870). (n.tr.).
- ^[14] Ambien – denumirea unui somnifer. (n.tr.).
- ^[15] Amsterdam Centraal Station – gara centrală din Amsterdam. (n.tr.).
- ^[16] Sortator – sistem automat de sortare a cărților returnate, spre a fi transmise în zonele corespunzătoare ale bibliotecii. (n.tr.).
- ^[17] *Tărâmul monștrilor* (titlul în engleză: *Where the Wild Things Are*) – roman grafic, semnat de Maurice Sendak, care spune povestea neastâmpăratului Max, un puști care-și înnebunește părinții cu năzbâtiile sale. (n.tr.).
- ^[18] Referire la filmul „*Gone in Sixty Seconds*” despre un hoț de mașini foarte scumpe, care e nevoit să reentre în branșă și să fure cincizeci de mașini într-o singură noapte pentru a salva viața fratelui său. (n.tr.).
- ^[19] *O viață minunată* – un film de Crăciun din 1946 în regia lui Frank Capra. (n.tr.).
- ^[20] Limba tagalog (versiunea sa standard este limba filipineză) este o limbă austroneziană vorbită ca limbă primară de un sfert din populația din Filipine și ca limbă secundară de către majoritate. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).
- ^[21] Muay Thai sau boxul thailandez, sport național, este un stil de luptă derivat din artele marțiale thailandeze care implică doar pumnii, picioarele, coatele și genunchii. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).
- ^[22] Odată ce știi regulile de conjugare, poți conjuga orice verb olandez. Verbele neregulate însă, trebuie învățate pe de rost. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).
- ^[23] Anne Frank Huis – Casa Annei Frank. (n.tr.).
- ^[24] Road Prince – prințul drumurilor. (n.tr.).
- ^[25] Peter Lorre (născut László Löwenstein; 1904-1964), actor austro-ungaro-american care a jucat în *Casablanca*, *M*, *Șoimul maltez*, *Arsenic și dantelă veche*, în *Omul care știa prea multe* al regizorului Alfred Hitchcock. (n.tr.).
- ^[26] *American Idol* este o emisiune-concurs din SUA ce-și propune să descopere persoane talentate și să le dea șansa de a avea o carieră muzicală. (n.tr.).
- ^[27] Expresia în engleză este „to start a tab on someone”, ceea ce înseamnă că barmanul ține socoteala băuturilor comandate de un

client, iar acesta achită întreaga notă de plată doar la plecare și nu după fiecare băutură pe care o comandă. (n.tr.).

^[28] „Moonwalking” (în engl. în orig.) – stil de dans creat de Michael Jackson. (n.tr.).

^[29] Aluzie la cântecul lui Justin Timberlake, SexyBack. (n.tr.).

^[30] „Vows spoken to be broken” (în engl. în orig.), versuri preluate din Enjoy the Silence a lui Depeche Mode. (n.tr.).

^[31] Sans – fără (n.tr.).

^[32] Canadian Forces Officer Candidate School (DOCS) (în engl. în orig.) (n.tr.).

^[33] Aluzie la Salomeea, fiica Irodiadei, care a cerut și a primit de la Irod capul lui Ioan Botezătorul pe o tîpsie. (n.tr.).

^[34] Eurostar – sistem de trenuri de mare viteză ce asigură legătura între Regatul Unit, Franța și Belgia. Trenurile utilizează tunelul Canalului Mânecii. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

^[35] Aluzie la tăierea urechii. Pictorul Vincent van Gogh și-a tăiat propria ureche. (n.tr.).

^[36] NSA – National Security Agency, Agenția Națională de Securitate a SUA. (n.tr.).

^[37] Recon – prescurtare a *reconnaissance mission*, misiune de recunoaștere. (n.tr.).

^[38] Dava – termen argotic pentru heroină. (n.tr.).

^[39] Jenever – gin olandez (n.tr.).

^[40] Personaje din romanul *Moby Dick*, al scriitorului american Herman Melville. Romanul istorisește aventurile căpitanului navei Pequod, Ahab, obsedat de dorința de a ucide legendara balenă albă, *Moby Dick*, care îi cauzase pierderea unei gambe. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

^[41] Netsuke – sculpturi miniaturale din fildeș, os sau alte materiale naturale, apărute în Japonia secolului al XVII-lea, foarte populare în perioada Edo (1615-1868). Artizanii niponi le creează și în prezent. (n.tr.).

^[42] Chimval – vechi instrument muzical compus din două talere. (n.tr.).

^[43] Cordită – exploziv preparat din nitroglicerină și nitroceluloză. (n.tr.).

^[44] Traceur – denumire, preluată din limba franceză, a practicantului disciplinei parkour (la feminin, *traceuse*). (n.tr.).

^[45] Taser – pistol cu electroșocuri. (n.tr.).

^[46] Florence Nightingale (1820-1910), prima infirmieră modernă. Datorită ambiției și devotamentului de care a dat dovadă, spitalele secolului al XIX-lea s-au transformat în instituții de tratament adecvate. Florence Nightingale și-a consacrat întreaga viață ajutorării bolnavilor din spitale. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

^[47] Netbook – un calculator portabil, de obicei cu un ecran cu diagonala între 18-25 cm, optimizat pentru Internet și funcții de calcul de bază. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

^[48] Bull and Bear – tip de cocktail. (n.tr.).

^[49] MI5 („Military Intelligence, Section Five”), nume oficial: Security Service, este agenția britanică de contrainformații și securitate internă. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

^[50] Faimoasa masă rotundă din legenda lui Arthur, în jurul căreia se adunau regele și cavalerii lui. (n.tr.).

^[51] Patsy Cline (1932-1963) – cântăreață de muzică country care a cunoscut gloria în era denumită „Nashville Sound”, la începutul anilor '60. A murit tragic, la doar 30 de ani, în urma unui accident aviatic. Este considerată una dintre cele mai mari voci ale muzicii secolului XX, iar viața și cariera sa au făcut obiectul a numeroase cărți, filme, documentare și chiar piese de teatru. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

^[52] New York City Police Departament – Departamentul de poliție al orașului New York. (n.tr.).

^[53] La baseball, mingea este lansată de pe o movilă situată exact în centrul „diamantului” un pătrat cu latura de 28 de metri, de unde jucătorii bat mingea și pe unde trebuie să alerge pentru a marca. (n.tr.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.

PARTEA A DOUA

- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.

36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.

PARTEA A TREIA

72.
73.
74.

[75.](#)
[76.](#)
[77.](#)
[78.](#)
[79.](#)
[80.](#)
[81.](#)
[82.](#)
[83.](#)
[84.](#)
[85.](#)
[86.](#)
[87.](#)
[88.](#)
[89.](#)
[90.](#)
[91.](#)
[92.](#)
[93.](#)
[94.](#)
[95.](#)
[96.](#)
[97.](#)
[98.](#)
[99.](#)
[100.](#)
[101.](#)
[102.](#)
[103.](#)

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI	2
1.	7
2.	13
3.	20
4.	23
5.	27
6.	33
7.	40
8.	42
9.	51
10.	56
11.	62
12.	67
13.	70
14.	74
15.	78
16.	80
17.	87
18.	92
19.	96
20.	100
21.	108
22.	116
23.	120
24.	123
25.	124
PARTEA A DOUA	126
26.	127
27.	135
28.	141
29.	148

30.	153
31.	159
32.	165
33.	175
34.	181
35.	189
36.	194
37.	200
38.	203
39.	203
40.	207
41.	208
42.	213
43.	217
44.	221
45.	223
46.	225
47.	231
48.	236
49.	239
50.	240
51.	241
52.	246
53.	250
54.	253
55.	255
56.	257
57.	266
58.	269
59.	276
60.	280
61.	284
62.	287
63.	292

64.	293
65.	297
66.	303
67.	311
68.	314
69.	318
70.	323
71.	327
PARTEA A TREIA	331
72.	339
73.	340
74.	345
75.	351
76.	354
77.	361
78.	366
79.	371
80.	376
81.	380
82.	388
83.	391
84.	395
85.	398
86.	402
87.	407
88.	414
89.	416
90.	419
91.	420
92.	422
93.	427
94.	428
95.	432
96.	439

97.	443
98.	443
99.	447
100.	448
101.	451
102.	453
103.	457